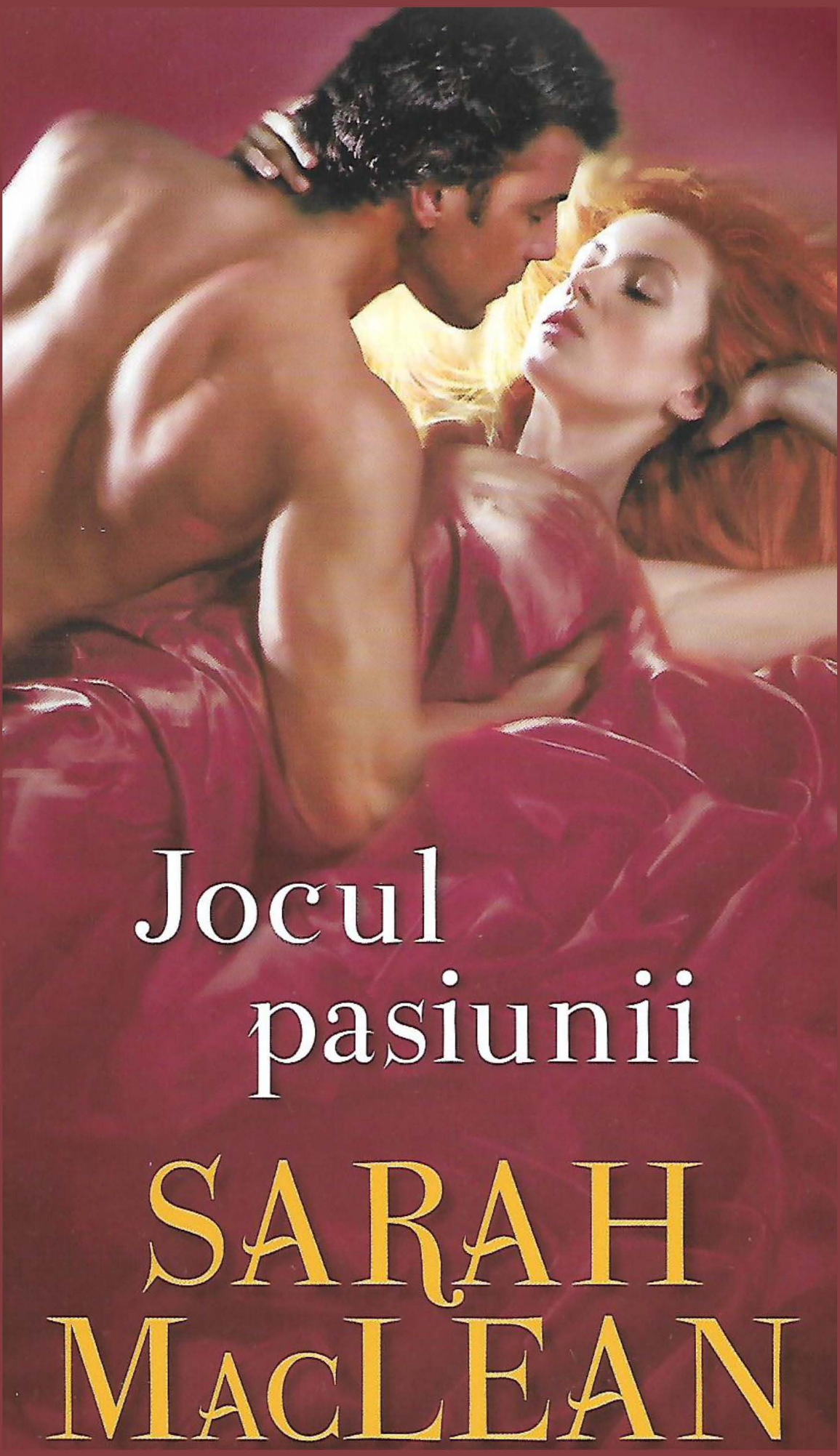

Jocul pasiunii

SARAH MACLEAN

Capitolul 1

Burghsey House
Reședința ducatului de Marwick
Trecutul

Nu exista nimic în lumea largă ca râsul lui.

Nu avea importanță faptul că nu era calificată să vorbească despre lumea largă. Nu se îndepărtase niciodată prea departe de acest conac enorm, ascuns în provincia liniștită din Essex, la două zile de mers pe jos către nord-est de Londra, unde dealuri verzi unduitoare se transformau în grâu, căci toamna se furișa în ținut.

Nu avea importanță că nu cunoștea sunetele orașului sau mirosul oceanului. Sau că nu auzise niciodată o altă limbă în afara englezei, nu văzuse o piesă de teatru, nici nu ascultase o orchestră.

Nu avea importanță că lumea ei fusese limitată la cei trei mii de acri de pământ fertil care se fălea cu oi albe pufoase și baloturi de fân uriașe și o comunitate de oameni cu care nu îi era îngăduit să vorbească – față de care era, realmente, invizibilă –, pentru că era un secret care trebuia păstrat cu orice cost.

O fată, botezată ca moștenitor al ducatului de Marwick.

Înfășată în dantela luxoasă rezervată unei lungi linii de duci și miruită cu uleiuri rezervate celor mai privilegiați dintre rezidenții de la Burghsey House. Primind numele și titlul unui băiat în fața lui Dumnezeu, chiar dacă bărbatul care nu era tatăl ei plătise servitori și preoți pentru a păstra tăcerea și falsificase documente și alcătuise planuri pentru a o înlocui pe fiica nelegitimă a mamei sale cu unul dintre propriii fii nelegitimi, născut în aceeași zi cu ea – din femei care nu erau ducesa lui –, oferindu-i acestuia o singură cale către o moștenire ducală... furtul.

Oferind acelei fiice inutile, pruncului gângurind în brațele doicii, nimic mai mult decât o jumătate de viață, plină de singurătatea dureroasă care venea dintr-o lume atât de mare și atât de mică, în același timp.

Și apoi venise *el*, cu un an în urmă. În vârstă de 12 ani și plin de ardoare, de putere și de lumea de dincolo. Înalt, zvelt și deja atât de isteț și de viclean, și cel mai frumos lucru pe care îl văzuse ea vreodată, cu păr blond, prea lung peste ochi strălucitori de chihlimbar care ascundeau o mie de secrete, și un râs liniștit, arareori auzit – atât de rar încât, atunci când venea, părea un cadou.

Nu, nu era nimic în lumea largă ca râsul lui. Ea știa asta, chiar dacă lumea largă era atât de departe de ea, încât nici măcar nu își putea imagina unde începea.

El putea.

Îi plăcea la nebunie să îi povestească despre asta. Ceea ce făcea în după-amiaza aceea, unul dintre prețioasele lor momente furate între intrigile și manipulările ducelui – o zi furată înaintea unei nopți în care bărbatul care le stăpânea viitorul putea să se întoarcă pentru a se desfăta în torturarea celor trei fii ai săi. Dar în acea după-amiază liniștită, câtă vreme ducele era plecat în Londra, ocupat cu orice făceau ducii, cvartetul își găsi bucuria unde putu: afară, pe terenul sălbatic și șerpuitor care alcătuia moșia.

Locul ei preferat se afla pe marginea vestică a proprietății, destul de departe de conac încât să poată fi uitat înainte de a-ți aminti de el. Un crâng magnific de copaci care se înălțau în cer, brăzdat de un râu mic, care bolborosea, mai puțin râu și mai degrabă pârâiaș, dar unul care îi dăruise ore, zile, săptămâni de pălăvrăgeală în compania lui când era mai mică și conversația cu apa era tot ceea ce putea spera.

Dar aici, acum, nu era singuratică. Se afla între copaci, unde razele bălțate ale soarelui inundau pământul pe care stătea lungită pe spate – prăbușită după ce alergase de-a lungul proprietății, inspirând cu nesaț aerul greu de mirosul cimbrișorului sălbatic.

El era așezat lângă ea, șold lângă șold, propriul lui piept ridicându-se și coborând din pricina respirației îngreunate, în timp ce privea îndelung chipul ei, cu picioarele lui ce se lungeau la nesfârșit întinse dincolo de capul ei.

– De ce venim întotdeauna aici?

– Îmi place aici, spuse ea simplu, întorcându-și chipul către razele soarelui, zvâcnetul bătăilor inimii liniștindu-i-se în timp ce privea stăruitor prin frunziș către cerul care se juca de-a v-ați ascunselea dincolo de coroane. Și ți-ar plăcea și ție dacă nu ai fi atât de serios tot timpul.

Aerul din locul liniștit se modifică, devenind mai greu odată cu adevărul: acela că nu erau copii obișnuiți, de 13 ani și lipsiți de griji. Grija era cea care îi ținea în viață. Prin seriozitate supraviețuiau.

Ea chiar nu dorea asta acum. Nu în timp ce ultimii fluturi ai verii dansau în razele de lumină de deasupra, umplând întregul loc cu magia care ținea la distanță ce era mai rău. Așadar, schimbă subiectul.

– Povestește-mi!

El nu îi ceru să fie mai clară. Nu avea nevoie.

– Din nou?

– Din nou.

El se răsuci, iar ea își mută fustele ca el să poată să se lungească lângă ea, așa cum o făcuse de zeci de ori mai înainte. De sute de ori. Odată așezat pe spate, cu mâinile sub cap, vorbi frunzișului de deasupra.

– Nu este niciodată liniște acolo.

– Din pricina căruțelor care fac zgomot pe pavaj.

El dădu afirmativ din cap.

– Roțile de lemn fac gălăgie, dar este mai mult de-atât. Sunt strigătele din taverne și vânzătorii ambulanți din piața centrală. Câinii care latră în magazii. Încăierările de pe străzi. Obișnuiam să stau pe acoperișul locului în care locuiam și pariam pe încăierări.

– De aceea ești atât de bun în luptă.

El ridică ușurel dintr-un umăr.

– Întotdeauna am crezut că ar fi cel mai bun mod de a o ajuta pe maică-mea. Până când...

Vocea i se stinse treptat, dar ea auzi restul poveștii. Până când ea se îmbolnăvise și ducele fluturase un titlu și o avere în fața unui fiu care ar fi făcut orice pentru a fi de ajutor. Se întoarse să îl privească, și chipul lui era crispat, privind cu hotărâre către cer, cu bărbia care arăta determinare.

– Spune-mi despre înjurături, îl îndemnă ea.

El lăsă să îi scape un mic râs surprins.

– O dezlănțuire de limbaj vulgar. Îți place partea aceea.

– Nici măcar nu știam că există înjurăturile înainte de voi trei.

Băieți care veniseră ei înșiși în viața ei ca o zarvă: grosolani, talmeș-balmeș, vulgari și minunați.

– Înaintea Diavolului, vrei să spui.

Diavolul, pe numele lui de botez Devon – unul dintre cei doi frați vitregi ai lui –, crescut la un orfelinat pentru băieți și cu o gură care să o dovedească.

– S-a dovedit a fi foarte folositor.

– Da. Înjurăturile. Mai ales pe docuri. Nimeni nu înjură ca un marinar.

– Spune-mi-o pe cea mai bună pe care ai auzit-o vreodată.

El îi aruncă o privire vicleană.

– Nu.

Avea ea să îl întrebe mai târziu pe Diavol.

– Povestește-mi despre ploaie.

– Așa este în Londra. Plouă tot timpul.

Îl înghionti cu umărul.

– Povestește-mi partea bună!

El zâmbi și ea făcu la fel, plăcându-i la nebunie felul în care el îi făcea pe plac.

– Ploaia face pietrele de pe stradă alunecoase și lucioase.

– Și noaptea, le face aurii, de la luminile care vin din taverne, completă ea.

– Nu doar de la taverne. Ci și de la teatrele de pe Drury Lane. De la lămpile care atârnă la intrarea bordelurilor.

Bordelurile în care mama lui ajunsese după ce ducele refuzase să o păstreze când ea alesese să dea naștere fiului lui. Acolo unde fiul acela fusese adus pe lume.

– Pentru a ține la distanță întunericul, zise ea blând.

– Întunericul nu este atât de rău, zise el. Numai că oamenii din el nu au altă alegere în afară de a lupta pentru ceea ce le trebuie.

– Și obțin? Ceea ce le trebuie?

– Nu. Nu obțin ceea ce le trebuie și nici ceea ce merită. Ezită o clipă, apoi șopti frunzișului de deasupra, ca și cum ar fi fost cu adevărat vrăjit. Dar noi vom schimba toate acestea.

Ei nu îi scăpă acel *noi*. Nu doar el. Ci toți. Un cvartet care făcuse un pact când băieții fuseseră aduși aici pentru această întrecere nebună: oricine câștiga avea să îi țină pe toți în siguranță. Și apoi urmau să evadeze din locul acesta care îi întemnițase pe toți într-o bătălie de istețime și arme care să dea tatălui lor ceea ce bătrânul dorea: un moștenitor demn de un ducat.

– Odată ce vei fi duce, zise ea ușurel.

Se întoarse să o privească.

– Odată ce unul dintre noi va fi duce.

Ea clătină din cap, întâlnindu-i privirea strălucitoare de chihlimbar, atât de asemănătoare cu cea a fraților lui. Atât de asemănătoare celei a tatălui său.

– Vei câștiga.

O privi vreme îndelungată și spuse:

– De unde știi?

Ea își strânse buzele.

– Pur și simplu, știu.

Intrigile bătrânului duce deveneau din zi în zi mai dificile. Diavolul era la fel ca numele lui: prea mult foc și furie. Iar Whit... era prea mic. Prea cumsecade.

– Și dacă nu doresc asta?

O idee lipsită de sens.

– Bineînțeles că dorești asta.

– Ar trebui să fie al tău.

Ea nu își putu reține micul râset sălbatic.

– Fetele nu ajung duci.

– Dar iată-te: o moștenitoare, cu toate astea.

Dar nu era. Nu cu adevărat. Era rezultatul aventurii extraconjugale a mamei sale, un joc de noroc conceput pentru a da naștere unui moștenitor bastard unui soț monstruos, pătând astfel pentru veșnicie prețioasa linie familială – singurul lucru de care îi păsase vreodată. Dar, în locul unui băiat, ducesa dăduse naștere unei fete, așadar nu era moștenitor. Era un înlocuitor. Un semn de carte într-un exemplar străvechi din *Aristocrația lui Burke*. Și cu toții o știau.

Ea ignoră vorbele lui și spuse:

– Nu contează.

Și nu conta. Ewan avea să câștige. Urma să devină duce. Și lucrul acesta avea să schimbe totul.

O privi un moment îndelungat.

– Atunci, când voi fi duce. Vorbele fură o șoaptă, ca și cum, dacă le-ar fi rostit cu adevărat, i-ar fi blestemat pe toți. Când voi fi duce, vom fi cu toții în siguranță. Noi și întreaga Covent Garden. Îi voi lua banii. Puterea. Numele. Și voi pleca și nu voi privi niciodată înapoi.

Cuvintele se învârtiră în jurul lor, reverberând din copaci pentru un moment îndelungat înainte ca el să se corecteze.

– Nu numele lui, șopti el. Ci al tău.

Robert Matthew Carrick, conte Sumner, moștenitor al ducatului de Marwick.

Ignoră firul de emoție care se răsucea înlăuntrul ei și își îndulci tonul.

– Ai putea la fel de bine să iei numele. Este ca nou. Nu l-am folosit niciodată.

O fi fost ea botezată ca moștenitor, dar nu avea acces la nume.

De-a lungul anilor, când fusese ceva, fusese: *fată, fata* sau *tânăra domnișoară*. O dată, pentru o clipă cât o bătaie de inimă, pe când avea opt ani, era o fată în casă care îi spusese *iubire* și îi plăcuse asta. Dar servitoarea plecase după câteva luni și fata redevenise o nimeni.

Până când sosiră *ei* – un trio de băieți care o văzură –, iar aceștia păreau nu numai să o vadă, ci de asemenea să o înțeleagă. Și o numiseră într-o sută de feluri: *Goană* pentru felul în care gonea peste câmpuri, *Roșcata* pentru flacăra din părul ei și *Răscoală* pentru felul în care fumega la adresa tatălui ei. Iar ea răspundea la toate, știind că nici unul nu era numele ei, dar nepăsându-i atât de mult odată ce ei sosiseră. Poate fiindcă ei erau de ajuns.

Deoarece, pentru ei, ea nu era un nimeni.

– Îmi pare rău, șopti el.

Vorbea serios.

Pentru el, ea era cineva.

Rămaseră astfel preț de o secundă, privindu-se în ochi, adevărul acoperindu-i ca o pătură, până când el își drese glasul și își mută

privirea, rupând legătura și rostogolindu-se pe spate, întorcându-și din nou atenția asupra copacilor de deasupra și spunând:

– Oricum, mama obișnuia să spună că iubea ploaia pentru că era singura oară când vedea bijuterii în Covent Garden.

– Promite-mi că mă iei când pleci, șopti ea în tăcere.

Buzele lui se strânseră într-o linie fermă, promisiunea lui fiind înscrisă în trăsăturile de pe chipul lui, părând mai în vârstă decât ar fi trebuit să fie. Dar mai tânăr decât trebuia. Dădu o dată din cap. Cu fermitate. Cu certitudine.

– Și mă voi asigura că vei avea bijuterii.

Se rostogoli și ea pe spate, cu fustele în dezordine în iarbă.

– Așa să faci, glumi ea. Și fir de aur pentru toate fustele mele.

– Îți voi dărui mosoare întregi.

– Da, te rog, zise ea. Și să-mi asiguri o cameristă cu o îndemânare deosebită pentru aranjarea părului.

– Ești foarte pretențioasă pentru o fată de la țară, o necăji el.

Se întoarse către el cu un zâmbet larg.

– Am avut o viață întreagă în care să-mi pregătesc cerințele.

– Crezi că ești pregătită pentru Londra, provincialo?

Zâmbetul se stinse într-o încruntare prefăcută.

– Cred că mă voi descurca de minune, orășeanule!

El râse, și sunetul acesta auzit arareori umplu spațiul din jurul lor, încălzind-o. Și în momentul acela se petrecu ceva. Ceva straniu, tulburător, minunat și ciudat. Acel sunet, ca nimic din lumea largă, o descătușă.

Dintr-odată, îl putu simți. Nu pur și simplu căldura trupului lui lungit alături, unde se atingeau de la umăr până la șold. Nu doar locul în care cotul lui se odihnea lângă urechea ei. Nu doar sentimentul atingerii lui în buclele ei când el îi scoase o frunză din ele. Ci întreaga lui ființă. Ridicarea și coborârea egală a respirației lui. Neclintirea lui sigură. Și râsul acela... *râsul lui*.

– Orice se întâmplă, promite-mi că nu mă vei uita, zise ea încetișor.

– Nu voi fi în stare. Vom fi împreună.

Ea clătină din cap.

– Oamenii pleacă.

El se încruntă, iar ea putu să audă puterea din cuvintele lui.

– Eu, nu. *Nu o voi face.*

Ea încuviință din cap. Dar adăugă totuși:

– Uneori nu alegi asta. Uneori oamenii pur și simplu...

Privirea lui se înmuie de înțelegere și el auzi aluzia la mama ei în felul în care vorbele ei se stinseră. Se rostogoli către ea și erau acum față în față, cu obrajii pe brațele lor îndoite, destul de aproape pentru secrete.

– Ar fi rămas dacă ar fi putut, zise el cu fermitate.

– Nu știi asta, șopti ea, urând usturimea vorbelor din spatele ochilor. M-am născut, iar ea a murit și m-a lăsat cu un bărbat care nu era tatăl meu, care mi-a dat un nume care nu-mi aparține și nu voi ști niciodată ce s-ar fi întâmplat dacă ea ar fi trăit. Nu voi ști niciodată dacă...

El așteptă. Cu o răbdare nesfârșită, ca și cum ar fi așteptat-o o viață întreagă.

– Nu voi ști niciodată dacă m-ar fi iubit.

– Te-ar fi iubit.

Răspunsul fu neîntârziat.

Ea clătină din cap, închizându-și ochii. Dorindu-și să îl creadă.

– Nici măcar nu mi-a dat un nume.

– Ar fi făcut-o. Ți-ar fi dat un nume și ar fi fost ceva frumos.

Siguranța din vorbele lui o făcu să îl privească în ochi, plini de siguranță și de neînduplecat.

– Adică nu Robert?

El nu zâmbi. Nu râse.

– Te-ar fi numit drept ceea ce ești. Ceea ce meriți. Ți-ar fi dăruit titlul.

Abia acum înțelese ea. Apoi el șopti:

– Exact cum aș face eu.

Totul se opri. Foșnetul frunzelor din boltă, strigătele fraților lui aflați în pârâul din cealaltă parte, târârea lentă a după-amiezii, iar ea știu, în clipa aceea, că el era pe cale să îi ofere un cadou pe care nu își imaginase vreodată că îl va primi.

Îi zâmbi, cu inima bubuind în piept.

– Spune-mi!

Îl dorea pe buzele lui, rostit de vocea lui și în urechile ei. Îl dorea de la el, știind că lucrul acesta va face să fie imposibil ca ea să îl uite vreodată, chiar și după ce el avea să o lase în urmă.

El i-l dărui.

– Grace[1].

Capitolul 2

Londra
Toamna 1837

– Hei, Dahlia!

O ovație răgușită se ridică drept răspuns la strigăt, îmbulzirea oamenilor aflați în încăperea centrală de pe Shelton Street numărul 72 – un club exclusivist și cel mai bine păstrat secret al celor mai inteligente, pricepute și scandaloase femei – întorcându-se la unison pentru a toasta în numele proprietăresei.

Femeia cunoscută ca Dahlia rămase nemișcată la baza scării centrale, cuprinzând cu privirea spațiul imens, ticsit deja cu membri ai clubului și oaspeți, în ciuda orei deloc târzii. Oferi adunării un zâmbet larg și strălucitor.

– Beți, dragii mei, aveți înaintea voastră o noapte de neuitat!

– Sau de uitat! sosi o replică gălăgioasă din capătul îndepărtat al încăperii.

Dahlia recunoscu imediat vocea ca fiind a uneia dintre cele mai vesele văduve londoneze: o marchiză care investise în edificiul de pe Shelton Street numărul 72 încă din primele zile și pe care îl iubea mai mult decât pe propria casă. Aici, unei marchize vesele i se permitea discreția pe care nu o primea niciodată în Grosvenor Square. Amanții ei primeau și ei aceeași discreție.

Mulțimea mascată râse la unison, iar Dahlia scăpă de atenția lor colectivă suficient cât adjuncta ei, Zeva, să își facă apariția alături de ea. Frumusețea înaltă, suplă și cu păr negru fusese alături de ea încă din primele zile ale clubului și se ocupa de intrările și ieșirile membrilor – asigurându-se că orice doreau aceștia era al lor, gata să fie luat.

[1] Nume propriu feminin, dar și formulă de adresare pentru nobili (n.tr.)

– Cineva e doborât deja, zise Zeva.

Dahlia își verifică ceasul de la talie.

– Vor mai fi și alții.

Era devreme, abia trecut de ora unsprezece; mare parte a Londrei abia acum fiind în stare să se strecoare de la cinele și dansurile lor plictisitoare, găsindu-și scuze în migrene și constituții delicate. Dahlia zâmbi superior la acest gând, cunoscând felul în care membrii clubului se foloseau de ceea ce considerau a fi slăbiciune a sexului mai slab pentru a lua ceea ce își doreau fără a atrage atenția societății.

Pomeneau de această slăbiciune și făceau glume pe seama ei: totul în timp ce își chemau vizitiii la ieșirile din spate ale caselor lor; în vreme ce se schimbau de hainele lor respectabile în ceva mai interesant; în vreme ce își scoteau măștile pe care le purtau în lumea lor și își puneau unele diferite, nume diferite și dorințe diferite: orice își doreau, dincolo de Mayfair.

Aveau să sosească în curând, umplând până la refuz clubul de pe Shelton Street numărul 72, pentru a se desfăta cu ceea ce clubul le putea oferi în orice noapte a anului – tovărășie, plăcere și putere – și mai ales cu ceea ce le dăruia în a treia zi de joi a fiecărei luni, când femeile din întreaga Londră și din toată lumea erau bine-venite pentru a-și explora cele mai profunde dorințe.

Evenimentul de vază – cunoscut doar ca *Dominare* – era în parte bal mascat, în parte orgie sălbatică, în parte cazinou și în întregime confidențial. Conceput pentru a oferi membrilor clubului și a însoțitorilor de încredere o seară care să le satisfacă în întregime plăcerile... oricare ar fi fost ele.

Dominarea avea un singur scop principal: alegerea doamnelor.

Nimic nu îi plăcea mai mult lui Dahlia decât să ofere femeilor acces la plăcerile lor. Sexul slab nu era absolut deloc tratat în mod echitabil, iar clubul ei era construit pentru a schimba lucrul acesta.

De când sosise în Londra în urmă cu douăzeci de ani, făcuse bani în nenumărate feluri. Spălase vase în taverne murdare și în teatre umede și reci. Tocase carne în prăvălii de plăcinte și făcuse linguri de metal și niciodată pentru mai mult de o centime sau două pentru

toată munca ei. Descoperise iute că munca de pe timpul zilei nu aducea bani.

Ceea ce era tocmai bine pentru ea, întrucât nu fusese niciodată potrivită pentru munca din timpul zilei. După ce oalele de noapte și plăcintele de carne îi întorseseră stomacul pe dos și lucrul în metal îi zdrențuise palmele ca niște panglici, își găsise o slujbă ca florăreasă, grăbindu-se să vândă înainte de lăsarea întunericului un coș cu flori ce se ofileau rapid. Rezistase două zile înainte ca un vânzător ambulant din piața de la Covent Garden să îi vadă ochiul format pentru clienți și să îi ofere de lucru în vânzarea de fructe.

Aceasta durase mai puțin de o săptămână: până când el o lovise cu dosul palmei pentru că scăpase din greșeală în rumeguș un măr roșu strălucitor. După ce se ridicase în picioare, îl azvârlise chiar pe el în rumeguș, înainte de a o lua la fugă prin piață, cu trei mere în fuste – făceau mai mult decât plata ei pe o săptămână.

Dar evenimentul fusese îndeajuns de surprinzător încât să atragă atenția unuia dintre cei mai mari organizatori de lupte din Covent Garden. Digger Knight se aflase într-o vânătoare continuă de fete înalte cu chipuri frumoase și pumni puternici. „Brutele sunt una", obișnuia el să spună, „dar frumoasele câștigă publicul". Dahlia se dovedise a fi ambele.

Fusese învățată bine.

Luptele nu erau muncă de zi. Era muncă pe timp de noapte și se plătea ca atare.

Se plătea bine. Și dădea și un sentiment mai bun – mai ales pentru o fată de nicăieri care se simțea sătulă de abuzuri și mânioasă. Nu o deranja usturimea loviturilor și se obișnui iute cu amețeala care apărea în dimineața de după o bătaie... și, odată ce învață cum să anticipeze o lovitură și cum să le evite pe cele care ar fi adus vătămări adevărate, nu mai privi niciodată înapoi.

Întorcând spatele florilor și fructelor, Dahlia își vându în schimb pumnii, atât în lupte drepte, cât și murdare. Și, când văzuse ce fel de bani îi puteau aduce cele din urmă, își vându părul unui peruchier din Mayfair care făcea cumpărături angro în Covent Garden. Părul lung era o slăbiciune... și dăunător în afaceri pentru o fată care lupta cu mâinile goale.

Tânăra de aproape 15 ani, cu păr scurt și picioare lungi devenise o legendă în cele mai întunecate colțuri din Covent Garden. O fată cu o siluetă uscățivă și zdravănă și, cumva, un pumn ca un stejar, pe care nici un bărbat nu își dorea să o întâlnească pe o stradă întunecată, mai ales când era flancată de cei doi băieți care veneau la pachet cu ea și care luptau cu o furie sălbatică, tânără, care aducea distrugerea oricui o înfrunta.

Împreună, făcuseră o grămadă de bani și construiseră un imperiu: Dahlia și acei băieți care deveniră rapid bărbați – frații ei de suflet dacă nu și de sânge – Bastarzii Bătăuși. Și cei trei își vânduseră pumnii până când nu mai fuseseră nevoiți să o facă... până când, în cele din urmă, ajunseseră neînvinși. Indestructibili.

Regali.

Și abia atunci își construise Regina Dahlia castelul și își revendicase locul, care nu mai aparținea afacerilor cu flori, mere, păr sau lupte.

Și supușilor ei le oferi un singur lucru magnific: alegerea. Nu genul care îi fusese ei permis – răul cel mai mic dintr-o multitudine –, ci genul care le permitea femeilor să aibă acces la visurile lor. Fantezii și plăcere devenite realitate.

Ceea ce femeile își doreau Dahlia le punea la dispoziție.

Iar Dominarea era sărbătoarea ei.

– Te-ai îmbrăcat corespunzător, văd, spuse Zeva.

– Da? răspunse Dahlia cu o sprânceană ridicată.

Corsetul stacojiu pe care îl purta peste pantaloni negri perfect croiți îi îmbrățișa curbele atrăgătoare sub o haină lungă, în negru și auriu, cu o broderie elaborată și căptușită cu o mătase scumpă aurie.

Purta arareori fuste, găsind libertatea pantalonilor mult mai utilă atunci când lucra – pentru a nu mai pomeni de prețioasa reamintire a rolului ei de proprietară a unuia dintre cele mai bine păstrate secrete ale Londrei, precum și acela de regină a Covent Gardenului.

Adjuncta ei îi aruncă o privire.

– Sfiala nu te prinde. Știu unde ai fost în ultimele patru zile. Și nu ai purtat catifea și mătase.

Urale gălăgioase veniră de la ruleta din apropiere, salvând-o pe Dahlia de la un răspuns. Se întoarse să privească mulțimea, absorbind zâmbetul larg și plin de încântare al unei femei mascate,

anonimă pentru toți mai puțin pentru proprietara clubului, în timp ce aceasta îl trăgea pe Tomas, însoțitorul ei din seara aceea, pentru un sărut de sărbătorire. Tomas fu un participant dornic, iar îmbrățișarea se încheie cu fluierături și strigăte.

Nimeni nu ar fi crezut că, în fața întregii societăți din Mayfair, era o timidă care își pierdea glasul în fața bărbaților. Măștile ofereau o putere infinită când erau alese.

– Doamna se încinge? întrebă Dahlia.

– Al treilea câștig la rând.

Desigur că Zeva ținea socoteala.

– Iar Tomas nu are tocmai un efect de răcire.

Dahlia oferi un surâs.

– Nimic nu-ți scapă.

– Mă plătești prea bine ca să fie altfel. Bag de seamă totul, zise cealaltă femeie. Inclusiv pe unde umbli tu.

Dahlia se uită la omul ei de încredere și totodată prietenă și spuse încetișor:

– Nu în seara asta.

Zeva avea mai multe de spus, dar păstră tăcerea. În schimb, flutură o mână în direcția capătului îndepărtat al încăperii, unde un grup de femei mascate stăteau îngrămădite la o discuție privată.

– Mâine votul va fi respins.

Femeile erau soții aristocrate, cele mai multe de mii de ori mai deștepte decât soții lor și toate la fel (sau mult mai) calificate să ocupe un scaun în Camera Lorzilor. Cu toate acestea, lipsa robelor potrivite nu le împiedica pe doamne să elaboreze legi și, când o făceau, se întâmpla aici, în încăperi private, departe de ochii celor din Mayfair.

Dahlia întoarse o privire satisfăcută către Zeva. Votul ar face ca prostituția și alte forme de munci sexuale să fie ilegale în Marea Britanie. Dahlia petrecuse ultimele trei săptămâni convingându-le pe soțiile în cauză că acesta era un vot de care ele – și soții lor – ar trebui să fie interesate și să se asigure că nu va trece.

– Bun. Este rău pentru femei și cel mai mult pentru femeile sărace.

Era rău pentru Covent Garden, iar ea nu avea să accepte asta.

– Ca de altfel și pentru restul lumii, zise Zeva sec ca nisipul. Ai o lege de trecut și pentru asta?

– E nevoie de timp, răspunse Dahlia în timp ce traversară încăperea către un coridor lung, în care câteva cupluri profitau de întuneric. Nimic nu se mișcă la fel de încet ca parlamentul.

Zeva pufni ușor în râs în spatele ei.

– Și tu, și eu știm că nu-ți place nimic mai mult decât să manipulezi parlamentul. Ar trebui să-ți dea un loc.

Coridorul se deschise într-un spațiu mare și primitor plin de petrecăreți, o trupă mică de muzicieni cântând într-un capăt o melodie răsunătoare pentru publicul adunat, dintre care mulți dansau fără griji – fără pași măsurați, fără distanță atentă între cupluri și fără ochi exigenți care să aibă grijă să fie evitat scandalul – sau, mai degrabă, dacă priveau, era pentru plăcere și nu pentru a cenzura.

Cele două se strecurară prin mulțime pe marginea încăperii, trecură de un bărbat vânos care le făcu cu ochiul, în timp ce femeia din brațele lui îi mângâia mușchii pieptului, care arăta ca și cum putea oricând să facă să pocnească cusăturile hainei. Oscar, un alt angajat – munca lui: plăcerea doamnei.

Doar o mână de bărbați dintre participanți nu erau angajați, fiecare fiind dinainte cercetat cum trebuie, verificat și reverificat prin rețeaua întinsă a Dahliei, alcătuită din femei de afaceri, aristocrate, soții de politicieni și de zeci de femei care cunoșteau și dețineau cea mai complexă dintre puteri: informația.

Orchestra se odihni când, spre centrul estradei, înaintă cântăreața – o tânără de culoare a cărei voce se ridica dumnezeiește, destul de puternică încât să răsune în jurul încăperii, determinându-i pe dansatori să se oprească lipsiți de suflare la auzul trilurilor și a notelor ridicate într-o arie veselă care ar fi făcut cinste oricărei scene de pe Drury Lane.

Un cor de murmure uimite răsună de jur împrejurul încăperii.

– Dahlia.

Dahlia se întoarse și dădu cu ochii de o femeie în verde strălucitor, cu o mască elaborată, asortată. Nastasia Kritikos era o legendară cântăreață de operă grecoaică, una care umpluse singură teatre întregi de-a lungul Europei. Cu o îmbrățișare călduroasă, făcu semn cu capul către scenă.

– Fata asta. Unde ai găsit-o?

– Eve? Un zâmbet jucă pe buzele Dahliei. În piața centrală, cânta pentru cină.

O sprânceană neagră se ridică cu amuzament.

– Nu asta face în seara asta?

– În seara asta cântă pentru tine, dragă prietenă.

Era adevărul. Tânăra cânta pentru intrarea la Dominare, unde o mână de alte cântărețe talentate fuseseră catapultate către celebritate.

Nastasia aruncă un ochi format către scenă, unde Eve cânta o secvență incredibilă de note.

– Asta era specialitatea ta, nu-i așa? zise Dahlia.

Cealaltă femeie îi aruncă o privire tăioasă.

– *Este* specialitatea mea. Nu aș numi-o pe a ei tocmai *perfectă*.

Dahlia îi dărui un zâmbet mic, complice. Era perfectă, și amândouă o știau. Cu un oftat imens, diva flutură o mână în aer.

– Spune-i să vină să mă vadă mâine. O voi prezenta unor oameni.

Fata avea să calce pe scenă înainte să își dea seama.

– Ai o inimă bună, Nastasia.

Ochii căprui străluciră în spatele măștii verzi.

– Dacă spui cuiva, voi pune să fie ars din temelii acest loc.

– Secretul tău e în siguranță cu mine, zâmbi larg Dahlia. Întreba Peter de tine.

Era adevărat. Pe lângă faptul că era o adevărată celebritate londoneză, Nastasia era, de asemenea, și un premiu mult râvnit printre bărbații din club.

Femeia mai în vârstă se împăună.

– Bineînțeles că a întrebat. Bănuiesc că pot să-i acord câteva ore.

Dahlia râse și făcu semn cu capul către Zeva.

– Atunci îl vom găsi noi pentru tine.

Treaba asta fiind rezolvată, continuă să înainteze prin mulțimea care se adunase ca să o asculte pe cântăreața care urma să devină în curând faimoasă, până la o anticameră micuță, unde jocuri de faraon se înfierbântau în mod obișnuit. Putea să simtă entuziasmul în aer și îl sorbi – precum și puterea care venea odată cu el. Cele mai puternice femei ale Londrei, adunate aici pentru propria lor plăcere.

Și toate datorită ei.

– Va trebui să găsim o cântăreață nouă, mormăi Zeva în timp ce se strecurau printre participanții la jocurile de cărți.

– Eve nu dorește să fie pentru totdeauna distracția de la subsol a desfrâurilor noastre.

– Am putea să le ținem mai mult de o lună.

– Este prea talentată pentru noi.

– *Tu* ești cea cu inima bună, veni replica.

– ... explozia.

Dahlia încetini pasul la auzul fragmentului de conversație din apropiere, privirea ei întâlnind-o pe cea a unei servitoare care ducea o tavă cu șampanie unui grup care bârfea. Un semn din cap aproape inexistent arăta că cealaltă femeie asculta și ea. Era plătită să facă asta, și încă bine.

Cu toate acestea, Dahlia zăbovi.

– Doi dintre ei, am auzit, veni un răspuns, plin de o încântare scandalizată.

Dahlia se împotrivi pornirii de a se încrunta.

– Am auzit că au distrus docurile.

– Da, și imaginează-ți, doar doi morți.

– Un miracol.

Cuvintele fură șoptite, ca și cum femeia chiar o credea.

– A fost vreun rănit?

– Ziarul *News* a spus că cinci.

„Șase", se gândi ea, scrâșnind din dinți, în timp ce inima începu să îi bubuie.

– Te holbezi, zise încetișor Zeva, vorbele atrăgându-i atenția Dahliei de la conversație.

Ce altceva mai era de aflat? Fusese acolo la doar câteva minute după explozie. Știa numărul.

Își strecură privirea dincolo de Zeva și pe deasupra mulțimii către o ușă mică ce abia se observa în capătul încăperii – balamalele ei ascunse în tapetul de culoarea bogată a safirului cu fir de argint. Chiar și membrii clubului care îi văzuseră pe angajați folosind-o uitau de ușa modestă înainte ca aceasta să fie închisă iute, crezând că orice se afla în spatele ei era mult mai puțin interesant decât ceea ce se afla în fața ei.

Zeva însă cunoștea adevărul. Ușa aceea se deschidea către o scară dosnică care urca la încăperi private și cobora în tuneluri de sub

club. Era una dintre cele șase instalate în clădirea de pe Shelton Street numărul 72, dar singura care ducea la un culoar privat de la etajul trei, ascuns în spatele unui perete fals, despre care doar trei angajați știau că exista.

Dahlia ignoră dorința subită de a dispărea prin ea.

– Este important să înțelegem ce crede orașul despre explozie.

– Ei cred că Bastarzii Bătăuși au pierdut doi cărăuși, o cală plină de marfă și un vas. Și că doamna fratelui tău a fost aproape ucisă.

Urmă o pauză. Apoi cineva sublinie:

– Și au dreptate.

Dahlia ignoră vorbele acelea. Zeva știa când o bătălie nu putea fi câștigată.

– Și ce să le spun?

Dahlia îi aruncă o privire piezișă.

– Cui?

Cealaltă femeie își ridică bărbia în direcția labirintului de încăperi prin care veniseră.

– Fraților tăi. Ce vrei să le spun?

Dahlia blestemă ușurel și aruncă o privire peste mulțimea aflată în umbră – înghesuită până la refuz. Lângă intrarea în încăpere, o contesă notorie încheie o glumă porcoasă pentru o adunătură de admiratori.

– ... locul morcovilor este în grădina *din spate*, dragule!

Răsunară hohote de râs, și Dahlia se întoarse din nou către Zeva.

– Dumnezeule, nu sunt aici, nu-i așa?

– Nu, dar nu-i putem ține departe la nesfârșit.

– Putem încerca.

– Într-un fel, au dreptate...

Dahlia o întrerupse pe cealaltă femeie cu o privire aspră și cu o replică și mai aspră.

– Lasă-mă pe mine să-mi fac griji în legătură cu ei!

Zeva își ridică bărbia către ușa ascunsă și scările de după ea.

– Și ce-i cu asta?

Un val fierbinte veni peste Dahlia – ceva ce ar fi putut să fie o îmbujorare dacă ea ar fi fost genul de femeie care se îmbujora. O ignoră, la fel cum ignoră și bubuitul inimii ei.

– Lasă-mă pe mine să-mi fac griji și pentru asta!

O singură sprânceană neagră se ridică deasupra ochilor negri ai Zevei, arătând faptul că avea destule alte lucruri de spus. În schimb, încuviință din cap o dată.

– Atunci îmi voi respecta cuvântul dat.

Întoarse spatele și traversă din nou mulțimea, lăsând-o pe Dahlia singură.

Singură să apese panoul ascuns din ușă, să activeze zăvorul și să o închidă bine în urma ei, oprind cacofonia sunetelor de dincolo.

Singură să urce treptele înguste cu ritm liniștit și sigur – un ritm în contradicție cu ritmul inimii ei în vreme ce trecu de primul etaj. Al doilea.

Singură să numere ușile de pe coridorul de la etajul trei.

Una. Două. Trei.

Singură să deschidă cea de-a patra ușă de pe partea stângă și să o închidă în urma ei, învăluindu-se în întunericul destul de dens încât să șteargă petrecerea nebună de dedesubt, lumea fiind distilată până când nu mai rămăsese nimic în afară de acea încăpere, cu unica fereastră dând spre afară, spre acoperișurile din Covent Garden, și cu puținul ei mobilier: o masă micuță, un scaun tare și un pat îngust.

Singură, în încăperea aceea.

Singură, cu bărbatul lipsit de cunoștință de pe patul acela.

Capitolul 3

Fusese salvat de îngeri.

Explozia îl aruncase în aer, zvârlindu-l înapoi în umbrele docurilor. Se răsucise în zbor, dar aterizarea îi dislocase umărul, făcându-i brațul drept neputincios. Se zicea că dislocarea era una dintre cele mai rele dureri pe care un trup le putea simți, și ducele de Marwick o suferise de două ori. De două ori se ridicase în picioare împleticindu-se, cu mintea zdruncinată. De două ori se luptase să îndure durerea. De două ori căutase un loc în care să se ascundă de dușmanul lui.

De două ori fusese salvat de îngeri.

Prima oară, ea fusese blândă și avusese chipul proaspăt, cu o coamă sălbatică de bucle roșietice, o mie de pistrui pe nas și pe obraji și cei mai mari ochi căprui pe care îi văzuse el vreodată. Îl găsise în dulapul în care el se ascunsese, își dusese un deget la buze și îi ținuse mâna bună, în vreme ce cu cealaltă mână a ei – mai mare și mai puternică – îi pusese încheietura la loc. El leșinase din pricina durerii și, când se trezise, ea fusese acolo ca lumina soarelui, cu o atingere delicată și o voce blândă.

Și se îndrăgostise de ea.

De data asta, îngerii care îl salvaseră nu erau delicați și nu cântau. Veniseră după el cu forță și putere, cu glugi lăsate jos pe capete, ținându-le chipurile în umbre, haine fluturând în spatele lor ca niște aripi în timp ce se apropiară și cizme care făceau zgomot pe caldarâm. Veniră înarmați ca soldați ai raiului, săbiile de la brâu transformându-se în săbii înflăcărate în lumina vasului care ardea pe docuri – distrus la porunca lui, alături de femeia pe care o iubea fratele lui.

De data asta, îngerii erau soldați, veniți să pedepsească și nu să salveze.

Cu toate acestea, avea să fie o salvare.

Se ridicase în picioare când se apropiaseră, pregătit să îi înfrunte cu capul sus, să își primească pedeapsa pe care aveau să i-o dea. Tresărise când simțise durerea din picior, pe care nu o observase mai înainte, unde un ciot din catargul navei de transport distruse i se înfipsese în coapsă, îmbibându-i cracul pantalonului în sânge, făcând să-i fie imposibil să lupte.

Când se apropiaseră destul cât să lovească, el își pierduse cunoștința.

Și acela fusese momentul în care veniseră coșmarurile, nu genul acela plin de monștri și brutalitate, nu pline de dinți ascuțiți și groază și mai ascuțită. Mult mai rău de-atât.

Visele lui Ewan erau pline de *ea*.

Zile întregi, visă la atingerea ei răcoroasă pe fruntea lui. La brațul ei care îi înălța capul ca să bea lichid amar din paharul dus la buzele lui. La degetele ei, mângâind durerile mușchilor lui, ușurându-i durerea ascuțită din picior. La mirosul ei, ca razele soarelui și secrete, ca zâmbetul acelui prim înger, din urmă cu atâția ani.

Aproape că se trezise de zeci de ori, de o sută. Și lucrul acesta făcu ca visul să devină un coșmar: teama că pânza rece de pe fruntea lui nu era cu adevărat acolo. Groaza că ar putea să piardă grija tandră pentru rana din coapsa lui când i se schimbau bandajele, că gustul fierturii amare cu care ea îl hrănea putea să fie o fantezie. Că aplicarea ușoară a alifiei pe rănile lui nu era nimic altceva decât febră.

Și întotdeauna visa că atingerea rămânea mult după ce alifia dispărea, delicată și persistentă, mângâindu-i pieptul și coborând ușor către trunchi, explorând.

Întotdeauna îi visa degetele pe chipul lui, mângâindu-i sprâncenele și urmărindu-i formele obrajilor și ale bărbiei.

Întotdeauna visa buzele ei pe fruntea lui. Pe obrazul lui. La colțul gurii lui.

Întotdeauna îi visa mâna într-a lui, degetele lor întrepătrunse și palma ei caldă lipită de-a lui.

Și visarea transforma totul în coșmar – conștientizarea dureroasă a faptului că doar își imaginase. Că ea nu era. Că nu era reală. Că nu putea să răspundă atingerii ei. Sărutului ei.

Așa că zăcea acolo, dorindu-și să viseze, să trăiască coșmarul iar și iar, în speranța că mintea lui avea să îi ofere ultima parte din ea: vocea ei.

Nu se întâmpla niciodată. Atingerea venea fără vorbe și grija fără glas. Iar liniștea ustura mai tare decât rana.

Până când în noaptea aceea, când îngerul vorbise și vocea ei venise ca o armă vicleană – un oftat lung și apoi, tandru și puternic, ca un whisky cald: „Ewan".

Ca acasă.

Era treaz.

Deschise ochii. Era încă noapte – iarăși noapte? Noapte pentru totdeauna? – într-o încăpere întunecoasă, și primul său gând fu același pe care îl avea la trezire de douăzeci de ani. *Grace.*

Fata pe care o iubise.

Cea pe care o pierduse.

Cea pe care petrecuse jumătate din viață căutând-o.

O litanie ce nu avea să vindece niciodată. O blagoslovire ce nu avea să salveze niciodată, pentru că el nu avea să o găsească niciodată pe ea.

Dar aici, în întuneric, gândul sosi mai nemilos decât de obicei. Mai presant. Veni ca o amintire – cu fantoma unei atingeri pe brațul lui. Pe fruntea lui. În părul lui. Veni cu sunetul vocii ei în urechea lui: *Ewan.*

Grace.

Sunetul, aproape imperceptibil. *Material?*

Speranța pâlpâi, nemiloasă și neplăcută. Își miji ochii în umbre. Negru pe negru. Acum tăcută. Goală.

Fantezie.

Nu era ea. Nu putea să fie.

Își trecu o mână peste chip. Mișcarea dădu naștere unei dureri surde în umărul lui – o durere pe care și-o amintea din anii de mai înainte. Umărul său fusese dislocat și pus la loc. Dădu să se ridice în capul oaselor și coapsa îi zvâcni – bandajată strâns, pe cale să se vindece deja. Strânse din dinți împotriva junghiului persistent de durere, chiar dacă îl întâmpină cu bucurie, ca și felul în care îi distrăgea atenția de la durerea cealaltă, mai familiară. Cea care venea în urma pierderii.

Capul i se limpezi iute și recunoscu amețeala care se împrăștia ca fiind un efect al laudanumului.

Unde se afla?

Unde se afla ea?

Moartă. Îi spuseseră că era moartă.

Ignoră agonia care venea întotdeauna laolaltă cu acest gând, întinse mâna către măsuța joasă de lângă pat, pipăind în căutarea unei lumânări sau a unui amnar și dărâmă un pahar. Sunetul lichidului care se revărsa pe podea îi aminti să asculte.

Și apoi își dădu seama că putea să audă ceea ce nu putea să vadă.

O cacofonie de sunete înfundate: strigăte și râsete undeva aproape – chiar dincolo de încăpere? – și un vacarm care vuia undeva mai departe – în afara clădirii? Înăuntru, dar la distanță? Zumzetul stins al unei mulțimi – un lucru pe care nu îl auzea niciodată în locurile în care se trezea de obicei. Ceva ce abia își amintea. Dar amintirea îi reveni odată cu sunetul, de la o distanță similară – de și mai departe, din urmă cu o viață.

Și, pentru întâia oară în douăzeci de ani, bărbatului cunoscut de toată lumea ca Robert Matthew Carrick, al doisprezecelea

duce de Marwick, îi fu teamă. Pentru că ceea ce auzise nu era lumea în care crescuse.

Era cea în care se născuse.

Ewan, fiul unei curtezane scumpe care decăzuse cu un rang – sau o mie –, cu un prunc în pântec, devenite una dintre cele mai de seamă târfe din Covent Garden.

Se ridică, traversând întunericul și pipăi de-a lungul peretelui până când găsi o ușă. O clanță.

Încuiată.

Îngerii îl salvaseră și îl aduseseră într-o încăpere încuiată din Covent Garden.

Nu avea nevoie să traverseze încăperea ca să știe ce avea să găsească afară: acoperișurile înclinate de ardezie și cu hornuri strâmbe. Un băiat născut în Covent Garden nu îi uita sunetele, indiferent cât de tare ar fi încercat. Cu toate acestea, merse împleticindu-se către fereastră și dădu la o parte draperia. Plouase și norii acopereau lumina lunii, refuzând să îl lase să vadă lumea de afară. Refuzându-i vederea, ca să poată auzi sunetul.

O cheie în broască.

Se întoarse, cu mușchii încordați, pregătit pentru un inamic. Pentru doi. Pentru luptă. Fusese prins într-un război timp de luni, ani, o viață cu bărbații care stăpâneau Covent Garden, unde ducii nu erau bine-veniți. Cel puțin nu ducii care le amenințaseră viețile.

Nu conta că era fratele lor.

Nici pentru el nu conta, întrucât îi înșelaseră încrederea – nefiind în stare să o țină în siguranță pe singura femeie pe care o iubise el vreodată.

Și, pentru asta, el avea să se lupte până la sfârșitul timpurilor.

Ușa se deschise și pumnii lui se făcură ghem, coapsa înjunghiindu-l când se ridică pe vârfurile picioarelor, pregătit pentru lovitura care avea să vină. Pregătit să dea una pe măsură. Destul de puternic pentru asta.

Îngheță. Coridorul de dincolo de ușă abia dacă era mai luminat decât încăperea în care stătea el în picioare – destul de luminat cât să dezvăluie o siluetă. Nu afară. Ci înăuntru. Nu venind. Ci *plecând*.

Cineva fusese în încăpere când se trezise. În umbre. Avusese dreptate, dar nu fuseseră frații lui.

Inima începu să îi bubuie în piept nebunește și cu violență. El scutură din cap, dorind să și-l limpezească.

O femeie în umbră. Înaltă. Zveltă și puternică, purtând pantaloni care se lipeau strâns de picioarele incredibil de lungi. Cizme de piele care se terminau deasupra genunchiului. Și o haină care ar fi putut cu ușurință să fi fost a unui bărbat, dacă nu ar fi fost căptușeala aurie care lucea cumva în întuneric.

Fir de aur.

Atingerea nu fusese a unei fantome. Vocea nu fusese imaginară.

Făcu un pas către ea, întinzând deja mâna înspre ea, suferind după ea. Numele ei fu smuls din el, răsunând ca niște roți pe caldarâmul stricat.

– Grace.

O răsuflare imperceptibilă. Abia auzită. Abia prezentă.

Dar suficientă.

Astfel, el știu.

Ea era în viață.

Ușa se trânti, închizându-se, iar ea fu dusă.

Răcnetul lui cutremură grinzile.

Capitolul 4

Grace întoarse cheia în broască cu viteza fulgerului, abia fiind în stare să o scoată din locașul ei când clanța se mișcă – o încercare de evadare dinăuntru. Nu. Nu evadare. Urmărire.

Se auzi un strigăt mânios și rănit. Și ceva în plus.

Sunetul fu întrerupt de o bubuitură groaznică, ușor de recunoscut imediat. Un pumn în lemn, destul de puternic încât să îngrozească.

Nu era speriată. În schimb, își lipi o mână de ușă, cu palma apăsată pe ea și își ținu respirația, așteptând.

Nimic.

Și dacă el *avea să lovească din nou?*

Își retrase mâna când simți gândul arzând-o.

El nu ar fi trebuit să fie treaz. Ar fi trebuit să fi avut în el atâta laudanum încât să doboare un urs. Destul cât să îl țină la pat până când umărul și piciorul lui aveau să fie pregătite pentru efort. Până când avea să fie pregătit pentru lupta pe care ea o plănuia.

Dar îl văzuse ridicându-se în picioare fără ezitare, un semn că rănile lui se vindecau rapid. Că mușchii lui erau la fel de puternici ca oricând.

Cunoștea bine mușchii aceia. Chiar și în feluri în care nu ar fi trebuit.

Avusese de gând ca totul să fie cât se putea de medical. Să aibă grijă de rănile lui și să îl vindece destul cât să îl poată trimite pe calea lui – să îi aplice pedeapsa pe care o merita din ziua aceea, din urmă cu două decenii, când el le distrusese viețile tuturor și, cel mai mult, pe a ei.

Plănuise această răzbunare cu ani de pricepere și furie și era gata să facă dreptate.

Numai că făcuse o greșeală. Îl atinsese.

Fusese atât de liniștit și de puternic, și atât de diferit de băiatul pe care îl lăsase în urmă, și totuși – în trăsăturile lui, în felul în care părul lui mult prea lung îi cădea pe frunte, în arcuirea buzelor lui și în crestătura din sprâncenele lui – atât de mult același. Și nu avusese de ales.

În prima noapte, își spusese în sinea ei că îi căuta rănile, numărându-i coastele de sub suprafețele plate ale trunchiului, culmile și văile mușchilor de-acolo. Prea slab pentru statura lui, ca și cum abia mânca și abia dormea.

Ca și cum fusese prea ocupat căutând-o pe ea.

Nu avea o scuză pentru felul în care îi explorase chipul, mângâindu-i fruntea, minunându-se de pielea fină a obrazului lui și testând asprimea bărbii nou crescute pe bărbia lui.

Nu ar fi putut să spună motivul pentru care evaluase schimbările din el, felul în care băiatul pe care îl iubise devenise un bărbat: puternic, colțuros și periculos.

Și fascinant.

El nu ar trebui să fie fascinant. Ea nu ar trebui să fie curioasă.

Îl ura.

Timp de două decenii el fusese în preajmă, vânând-o. Amenințându-i pe frații ei. În cele din urmă rănindu-i pe ei și pe bărbații

și femeile din Covent Garden, pe care Bastarzii Bătăuși juraseră să îi apere.

Și lucrul acesta îl făcuse inamicul ei.

Așadar, el nu trebuia să fie fascinant. Iar ea nu ar fi trebuit să fi dorit să îl atingă.

Nu ar fi trebuit nici să-l fi atins, nici să fi fost fascinată de pielea lui, de ridicarea și coborârea liniștită a pieptului lui, de asprimea bărbii abia crescute pe obrazul lui, de arcuirea buzelor lui – de moliciunea lor...

Podeaua încăperii încuiate scârțâi când el se lăsă pe vine.

Ea se dădu înapoi, lipindu-se de peretele opus de pe coridor, destul de ascunsă vederii pentru a fi sigură că bărbatul dinăuntru nu o putea zări când se uita pe gaura cheii. El era cel care o învățase despre gaura cheii, pe când era destul de tânără încât să creadă că o ușă încuiată era sfârșitul poveștii.

Privi îndelung la micul gol negru de sub clanță, măcinată de amintirea nebunească a unei alte uși. De mușcătura unei alte clanțe în palma ei, a lemnului de mahon rece lipit de fruntea ei în timp ce se sprijinea de el, în urmă cu o viață, pândind din interior.

Întunericul de cerneală dinăuntru.

Felul în care se simțea carcasa metalică a încuietorii lipite de buzele ei în timp ce șoptea în încăperea de dincolo. „Ești acolo?"

Două decenii mai târziu, putea încă să își simtă inima bubuind în timp ce își lipea urechea de deschizătura misterioasă, căutând sunetul acolo unde nu putea să folosească vederea. Putea încă să simtă teama. Panica. Disperarea.

Și apoi, din neant...

„Sunt aici."

Speranța. Ușurarea. Bucuria din momentul în care repetase vorbele lui.

„Și eu sunt aici."

Tăcere. Și apoi...

„Nu ar trebui să fii."

„Ce aiureală!"

Unde altundeva să fi mers?

„Dacă ești descoperită..."

„Nu voi fi."

Nu o văzuse nimeni niciodată.

„Nu ar trebui să riști."

Risc. Cuvântul care avea să ajungă să fie totul între ei. Desigur, ea nu știuse asta atunci. Atunci știuse doar că fusese o vreme în care nu și-ar fi asumat niciodată un risc pe moșia aceea imensă și rece, aflată la kilometri de orice alt loc. Căminul aproape inexistent dat ei de un duce căreia i se spusese că trebuia să îi fie recunoscătoare. La urma urmelor, fusese fiica nelegitimă a unui alt bărbat, născută de către ducesa lui.

Era norocoasă, i se spusese, că el nu o gonise la naștere, la o familie din sat. Sau și mai rău.

De parcă o viață petrecută ascunsă, fără prieteni, familie sau viitor nu era mai rău.

Ca și cum nu era măcinată de faptul omniprezent că știa că într-o bună zi timpul ei avea să se sfârșească. Avea să își depășească scopul.

Ca și cum nu ar fi știut că urma să vină ziua în care ducele avea să își aducă aminte că ea exista. Și să se descotorosească de ea.

Și apoi, ce?

Aflase devreme adevărul că fetele erau dispensabile. Așadar, era cel mai bine să stea departe, nevăzută, neauzită. *Supraviețuirea* era scopul ei. Și nu exista loc pentru asumarea unui risc.

Până când sosise *el*, alături de alți doi băieți – frații lui vitregi –, toți dintre ei fii nelegitimi, exact ca ea. Nu. Nu exact ca ea.

Ci *băieți*.

Și, pentru că erau băieți, infinit mai valoroși decât ea.

Fusese uitată din momentul în care se născuse – o fată, fiica nelegitimă a unui alt bărbat, nevrednică de atenție sau măcar de propriul nume, valoroasă doar prin faptul că fusese născută, o înlocuitoare a unui fiu.

O înlocuitoare pentru *el*.

Și, cu toate astea, ea își asumase un risc pentru el. Pentru a fi aproape de el. Pentru a fi aproape de ei toți – trei băieți pe care ajunsese să îi iubească, pe fiecare în felul lui –, doi dintre ei frați de suflet dacă nu de sânge, fără de care poate că niciodată nu ar fi supraviețuit. Iar cel de-al treilea... el. Băiatul fără de care poate că niciodată nu ar fi trăit.

„Nu..."

„Ce?"

„Nu pleca! Rămâi!"

Își dorise asta. Dorise să rămână pentru totdeauna.

„Niciodată. Nu voi pleca niciodată. Nu înainte să poți pleca cu mine."

Și nu plecase... până când el nu îi lăsase de ales.

Grace clătină din cap în fața amintirilor.

În douăzeci de ani învățase să trăiască fără el. Dar în seara aceea avea o problemă, pentru că el se afla aici, în clubul ei, și fiecare moment în care era conștient era un moment care amenința tot ceea ce Grace Condry – o femeie de afaceri desăvârșită, cu foarte multă influență și conducătoarea uneia dintre cele mai râvnite rețele de informații din Londra – construise.

Nu era doar băiatul alături de care cândva șoptise prin găuri de cheie.

Acum, el era ducele. Ducele de Marwick și prizonierul ei. Bogat, puternic și destul de supărat încât să dărâme pereții clădirii – și ai lumii ei.

– Dahlia...

Din nou Zeva, la depărtare, avertizând-o cu ușorul ei accent.

Grace clătină din cap. Nu arătase clar faptul că Zeva nu ar fi trebuit să o urmeze?

Ce naiba făcuse?

– Ce naiba ai făcut?

Ah! Motivul pentru avertismentul dat de Zeva.

Grace închise ochii la auzul vocii fratelui ei în întuneric, deschizându-i o secundă după aceea, chiar în clipa în care întoarse spatele ușii încuiate și liniștii stranii a prizonierului ei, și înaintă cu pași mari pe coridorul îngust, ridicând un deget pentru a cere liniște.

– Nu aici.

Întâlni privirea Zevei, întunecată și întru totul atotștiutoare. Ignorând cunoașterea din ochii acesteia, zise:

– Camera are nevoie de un paznic. Nu intră nimeni.

O încuviințare din cap.

– Și dacă el iese?

– Nu iese.

Un semn de înțelegere din cap, și Grace trecu pe lângă ea pentru a-l întâlni pe fratele ei la intrarea întunecată de lângă scara dosnică.

– Nu aici, repetă ea, văzând că acesta era pe cale să vorbească din nou.

Diavolul avea mereu ceva de spus.

– În biroul meu.

Una dintre sprâncenele lui negre se ridică cu iritare, punctată de o ciocănire rapidă din bastonul care nu îi lipsea niciodată. Ea își ținu respirația, așteptând ca el să fie de acord... știind că nu avea nici un motiv să o facă. Știind că avea toate motivele să treacă pe lângă ea și să dea el însuși ochii cu ducele. Dar nu o făcu. În schimb, flutură o mână în direcția scării, și Grace își dădu în tăcere drumul respirației, conducându-l către ultimul etaj al clădirii, unde camerele ei private se alăturau biroului din care conducea un regat.

– Nici măcar nu ar trebui să fii aici, zise ea încetișor în timp ce înaintau prin spațiul întunecat. Știi că nu-mi place să te afli în preajma clienților.

– Iar tu știi la fel de bine ca mine că doamnele tale drăguțe nu doresc nimic mai mult decât să arunce un ochi la un rege din Covent Garden. Numai că nu le place că acum am o regină.

Luă în derâdere cuvintele lui.

– Partea aceea, cel puțin, este adevărată, zise ea, ignorând felul în care inima ei bubuia, știind la fel de bine ca Diavolul că această conversație trebuia uitată în momentul în care ajungeau în camerele ei. Unde se află cumnata mea?

Ar fi făcut orice să o aibă acolo pe Felicity acum, cu bunul ei simț, distrăgând-o de la scopul Diavolului.

– Acasă la Whit, având grijă de doamna lui, zise el, în timp ce ajunseră la ușa apartamentelor ei.

Se uită la el peste umăr, cu mâna nemișcată pe clanță.

– Și Whit nu are grijă de doamnă el însuși pentru că...

El ridică bărbia, arătând camera de dincolo.

– La naiba, Dev!

El ridică din umeri.

– Ce puteam să fac? Să-i spun că nu putea să vină? Ești norocoasă că l-am convins să aștepte aici cât te-am căutat. Voia să răstoarne întreaga clădire.

Grace își strânse buzele într-o linie subțire și deschise ușa, descoperindu-l pe bărbatul dinăuntru, care traversa deja încăperea către ea, imens și din cale-afară de indispus.

Odată aflați înăuntru, Grace închise ușa și se lipi cu spatele de ea, prefăcându-se netulburată de furia evidentă a fratelui ei. În cei douăzeci de ani de când îl cunoștea, de când scăpaseră de trecutul lor comun și se reclădiseră ca Bastarzii Bătăuși, nu îl văzuse vreodată pe Whit înfuriat. Îl văzuse pedepsind, rece și mortal, și asta numai după ce ajunsese la capătul unui fitil la fel de lung ca râul Tamisa.

Dar asta era înainte ca el să se fi îndrăgostit.

– Unde dracu' e?

Ea nu se prefăcu a nu înțelege.

– Jos.

Whit mârâi profund din gâtlej – confirmarea abia auzită în sunetul amenințător –, ca un animal sălbatic gata să sară. Cunoscut de către toți cei din Covent Garden ca Bestia, era foarte tensionat în seara aceea – fusese astfel toată săptămâna după ce explozia de pe docuri – opera lui Ewan – aproape că o ucisese pe Hattie.

– Unde?

– Încuiat bine.

El îl privi pe Diavol.

– E adevărat?

Diavolul ridică umeri.

– Habar n-am.

Dumnezeu să o izbăvească de frații insuportabili. Whit se uită la ea.

– E adevărat?

– Nu, zise ea tărăgănat. Este jos, la un dans.

El nu răspunse momelii.

– Ar fi trebuit să ne spui că e aici.

– De ce, ca să-l ucideți?

– Exact.

Înfruntă mânia lui fără ocolișuri, refuzând să se ascundă.

– Nu-l poți ucide.

– Nu-mi pasă că e duce, zise el, tot numai o Bestie, așa cum îl numea restul Londrei. Îl voi sfâșia în bucăți pentru ceea ce i-a făcut lui Hattie.

– Și vei fi spânzurat pentru asta, spuse ea. Ce bine i-ar face asta doamnei tale, care te iubește?

El își urlă frustrarea, întorcându-se către un birou imens aflat în colț, încărcat cu afacerile clubului: dosare ale membrilor actuali, fițuici de scandal, facturi și scrisori. Ea înaintă când el zvârli o mână în turnul cu cereri pentru membri noi, făcând hârtiile să zboare prin încăpere.

– Hei! Asta e munca mea, dobitocule!

Fiara își înfipse mâinile în păr și se întoarse către ea, ignorându-i protestele.

– Atunci ce planuri ai în privința lui? Aproape că a ucis-o. Ea ar fi putut să...

Se întrerupse, nedorind să rostească cuvintele.

– Și asta a fost după ce l-a lăsat pe Diavol să moară înghețat. După ce aproape că te-a ucis, în urmă cu atâția ani. Dumnezeule, voi toți ați fi putut să...

Lui Grace i se strânse pieptul. Whit fusese întotdeauna protectorul lor. Disperat să îi țină în siguranță chiar și atunci când era prea mic și prea bătut pentru asta. Ea încuviință din cap.

– Știu. Dar suntem toți aici. Iar doamna ta își revine.

El lăsă să-i scape un oftat puternic de ușurare.

– Ăsta e singurul motiv pentru care lama mea nu se află în burta lui.

Ea încuviință, dând din cap. El merita răzbunare. Cu toții o meritau. Iar ea avea de gând ca ei să o obțină. Dar nu în felul acesta.

Atunci Diavolul vorbi din locul său de lângă ușă, unde stătea sprijinit de perete, înșelător de nepăsător, cu un picior lung petrecut peste celălalt:

– Și tu, cumva, rămâi calmă, Grace. Cumva, ești gata să-l lași să trăiască.

Știind unde bătea acesta, Grace îl privi cu ochii mijiți.

– Femeilor nu le este îngăduit luxul mâniei.

– Se zice că ai stat numai cu gândul la el.

Atunci mânia își făcu apariția, negreșit, și degetele ei se prinseră de eșarfa roșie pe care o avea în talie.

– Cine zice asta? Când Whit nu răspunse, se întoarse către Diavol. Cine zice asta?

Diavolul lovi ușor cu bastonul de două ori în podea.

– Trebuie să recunoști, e ciudat că l-ai îngrijit. Zeva a spus că ai făcut-o tu însăți. L-ai adunat de la ușa morții. Ai refuzat să chemi un medic. Aruncă o privire cu subînțeles către biroul ei aflat în dezordine. Și munca de la club s-a adunat în timp ce l-ai dădăcit.

Fu rândul lui Grace să se încrunte.

– Întâi de toate, Zeva vorbește prea mult. Când ei nu răspunseră, adăugă: În al doilea rând: biroul meu întotdeauna arată astfel, și o știți. Și în al treilea rând: cu cât există mai mulți oameni care să știe că el se află aici, cu atât mai mică este probabilitatea ca el să fie pedepsit.

Asta era. Acesta era motivul pentru care ea îi curățase rănile. Motivul pentru care își așezase degetele pe fruntea lui, în așteptarea febrei. Pentru care stătuse în întuneric, ascultând ridicarea și coborârea respirației lui.

Asta era tot. Nu avea nimic de-a face cu trecutul.

– Cu cât sunt mai mulți oameni care știu că se află aici, cu atât mai mult el devine un pericol pentru noi toți, adăugă ea.

– Este un pericol pentru noi toți chiar și așa, zise Diavolul.

Frustrarea izbucni la auzul acestor vorbe, calme și tăcute, ca și cum fratele ei discuta despre noua încărcătură care sosea în port. Știa că adevărul sigur din cuvintele lui erau exact asta: adevărul. Știa, de asemenea, că faptul că îl ținea prizonier pe ducele de Marwick la etajul clădirii de pe Shelton Street numărul 72 nu era cel mai înțelept mod de a acționa.

– Dă-mi un singur motiv bun pentru care nu ar trebui să-l omor după tot ceea ce a făcut. După ceea ce i-a făcut Diavolului. Lui Hattie. După încărcăturile după care a venit. Bărbații pe care i-a atacat. Cei care nu au supraviețuit. Cinci bărbați. Sângele lui este cerut în Covent Garden.

Vocea lui Whit deveni răgușită, și Grace fu cuprinsă de uimire. Nu îl auzise rostind atâtea cuvinte laolaltă de... ei bine, poate niciodată. Ochii Diavolului erau la fel de mari de surpriză când îi întâlni pe ai ei, dar el își reveni rapid.

– Are dreptate, Grace. Meritäm să-i tragem una.

Ea clătină din cap.

– Nu.

Cicatricea de pe chipul Diavolului se albi când mușchii maxilarului i se încordară.

– Atunci mai bine ai avea un motiv.

Ea își strânse buzele, gândurile ei luând-o razna din pricina frustrării, a temerii, a mâniei și a unei dorințe disperate, lungă de zeci de ani, pentru dreptate. Apoi spuse:

– Pentru că cel mai mult a luat de la *mine*.

Se așternu tăcerea, grea și puternică, întreruptă în cele din urmă de o înjurătură joasă din partea lui Whit. Ea se întoarse către Diavol, înalt și slab, cu cicatricea lui groaznică – pusă acolo de mâna lui Ewan.

– Nu cu mult timp în urmă, am stat împreună pe docuri și tu ai fost cel care a spus-o, frățioare. A luat mai mult de la mine decât de la voi.

Diavolul o privi îndelung, lovindu-și cizma cu bastonul.

– Și? Ce primește, grija ta? Îngrijire tandră din partea femeii pe care o iubește?

– Fugi de-aici! zise ea. Nu mă iubește.

Priviri gemene de chihlimbar se uitară deschis la ea.

Inima ei începu să bubuie.

– Chiar nu.

Nici un răspuns.

– Ceea ce simte el... n-a fost niciodată dragoste.

Nu avea importanță că o numiseră astfel când erau copii, jucând o versiune dulce și mărinimoasă a acestui sentiment – tânără, proaspătă și prea dulce ca să fie adevărată. Ceva ce nu erau nicicând destinați să ducă cu ei până la maturitate.

Își dori ca frații ei să o lase baltă. În mod miraculos, o făcură.

– Atunci, ce? întrebă Whit. E liber să plece? Înapoi în Mayfair? Asta se va întâmpla doar peste cadavrul meu, Grace. Nu-mi pasă ce a luat de la tine... am așteptat această zi ani întregi și al naibii să fiu dacă apucă să se întoarcă la viața pe care a furat-o.

– Mă înțelegi greșit, spuse ea.

Cu două decenii mai înainte, când Ewan îi trădase, juraseră să se răzbune dacă el avea să îi caute. Ea însăși promisese asta în timp ce îi îngrijea.

– Nu ați fost singurii care au promis să se răzbune. Eram și eu acolo.

Whit cu coastele rupte și Diavolul cu chipul crestat.

Și Grace, cu inima frântă și chiar și mai rău: cu încrederea sfărâmată.

– Și crezi că ești destul de puternică să te ții de promisiunea aceea, Gracie? întrebă Whit cu glas scăzut și întunecat.

Grace își coborî mâna la eșarfa din talie, prinzându-și degetele în materialul de acolo.

– Știu că sunt.

Se auzi o lovitură, subliniind jurământul.

– Răzbunarea este a mea. Se uită către Bestie. Voi lupta cu amândoi pentru asta și nu vă va plăcea cum se va sfârși.

Liniște, din nou, în timp ce doi dintre cei mai de temut bărbați din Londra cântăreau cuvintele. Diavolul fu cel dintâi care își dădu consimțământul. O lovitură cu bastonul. O încuviințare rapidă din cap.

Whit mârâi jos, din străfundul gâtlejului.

– Dacă tu nu...

– O voi face, jură ea.

Ciocănitul se repetă, mai puternic și mai rapid.

– Intră, strigă ea, cuvântul fiind suspendat încă în aer când ușa se deschise și dezvălui pe o alta dintre adjunctele ei: Veronique.

În vreme ce Grace se îngrijea de finanțe și administra afacerea dincolo de zidurile de la numărul 72 de pe Shelton Street, iar Zeva se ocupa de problemele interne și de cerințele clienților, Veronique se asigura că întreaga operațiune funcționa în siguranță. Acum, femeia de culoare stătea de pază în pragul ușii, cu haina deschisă lăsând la vedere o cămașă de pânză fină, pantaloni mulați și cizme de piele înalte până peste genunchi, la fel ca acelea pe care le purta Grace. Ceea ce nu se asorta era pistolul prins de una dintre coapse, la înălțimea perfectă pentru a fi scos fără ezitare.

Încă în tocul său.

Nu că ar fi avut vreo importanță.

Ochii negri îi găsiră pe cei ai lui Grace cu o nevoie presantă.

– Dahlia.

Grace nu ezită.

– Unde e el?

Privirea lui Veronique se mută de la Diavol la Whit și apoi reveni asupra ei.

Ce se întâmplase?

– A smuls ușa din balamale.

Bestia blestemă, traversând deja încăperea, în vreme ce Diavolul se încordă ca un arc.

– Unde? întrebă Grace, așezându-se în calea fratelui ei, ignorând emoțiile dezlănțuite odată cu întrebarea.

Bestia se uită la cealaltă femeie.

– A plecat?

Ceva asemănător unei jigniri se așternu pe chipul lui Veronique.

– Nu. L-am doborât. Întâlni ochii lui Grace. Conștient.

O altă emoție pe care nu dorea să o numească își făcu apariția.

– Pun pariu că i-a plăcut la nebunie, spuse Diavolul, cu un rânjet parcă sonor.

Veronique întoarse un zâmbet larg către Bastarzii Bătăuși, cu accentul caraibian în glas când răspunse:

– Nu s-a lăsat ușor, dar ne-am descurcat.

– N-am nici o îndoială, spuse Diavolul.

Paznicii de pe Shelton Street numărul 72 erau cei mai buni luptători din Covent Garden, și toată lumea știa asta.

Însă nu era vremea pentru a se mândri.

– Întreabă de Grace.

Numele era străin pe buzele lui Veronique – nu fusese niciodată rostit în fața ei și, cu toate acestea, cealaltă femeie știa.

Și iată, trecutul venise pentru o răfuială.

Bestia o privi și vorbi cu ea deschis.

– Te-a văzut.

Ea se gândi să nege. La urma urmelor, încăperea fusese întunecată. Era imposibil să o fi văzut cu adevărat. Și totuși:

– Pentru o clipită.

„L-am atins. Nu ar fi trebuit, dar nu m-am putut împiedica."

– Atunci sunt surprins că l-au doborât, răspunse Bestia.

– De ce?

– Pentru că tocmai i-ai oferit ceva pentru care să lupte.

Ea nu îi ceru să își lămurească spusele. Era prea neliniștită de însemnătatea vorbelor lui.

Veronique umplu tăcerea.

– Ce-ar trebui să facem cu el, Dahlia?

Ea nu ezită, numele fiind o amintire bine-venită a scopului ei. A vieții pe care o construise în cele două decenii de când îl părăsise. A domeniului peste care stăpânea.

– Dacă este destul de sănătos încât să scoată o ușă din perete, este destul de în putere să lupte.

– Este destul de puternic pentru asta; le-a dat băieților o luptă pe cinste.

Ea încuviință din cap.

– Atunci îmi voi căpăta și eu lupta. Treaba asta va lua sfârșit în seara asta.

Traversă încăperea către camera ei privată, dezlegându-și deja eșarfa din talie.

Cuvintele Diavolului o urmară.

– Aproape că mi-e milă de ticălos. Nu va ști ce l-a lovit.

Și apoi, răspunsul lui Whit:

– Aproape.

Capitolul 5

Era în viață.

Chiar și acum, aflat în genunchi, cu mâinile legate la spate, orbit de sacul care îi fusese pus pe cap când fusese imobilizat, cu mușchii încordați în urma încăierării care îl doborâse la doar câțiva metri de pragul unde o văzuse, era măcinat de acel unic gând.

Ea era în viață și fugise de el.

Nu fusese lăsat inconștient în încăierare – fusese pus la pământ, apoi târât (legat și cu un sac pe cap) într-o cameră destul de mare încât să răsune ecoul de tăcere – și undeva în depărtare se auzea un murmur tăcut de sunete de neînțeles. Oamenii care îl aduseseră acolo îi verificaseră legăturile și – odată siguri că nu putea să scape – plecaseră. El așteptase, podelele de sub genunchii săi fiind alunecoase din pricina a ceva care îi ușura mișcările, încercând să-și elibereze încheieturile de frânghiile care refuzau să se clintească. Așteptase acolo în vreme ce secundele

se transformară în minute, apoi într-un sfert de oră. Jumătate de oră.

Măsurarea trecerii timpului era o abilitate pe care și-o perfecționase pe când era mic, încuiat în întuneric, așteptând ca lumina să se întoarcă la el. Așteptând ca ea să se întoarcă. Și astfel, acum părea la fel de natural ca respirația să numere minutele, chiar dacă era chinuit de ideea că de data asta ar putea să nu o aștepte pe ea.

Ar putea să îi acorde timp să fugă.

Și totuși, teama că ea ar fi putut să fi plecat era umbrită de ușurarea absolută, totală că ea trăia. De câte ori îi spuseseră frații lui că era moartă? De câte ori stătuse în întuneric – în Covent Garden, în Mayfair, pe docuri – și îi auzise mințind? Frații lui, care fugiseră din casa copilăriri lor cu Grace în grija lor... de câte ori mințiseră?

„A fugit în nord." Asta îi spuseseră. „A devenit cameristă. Am pierdut legătura." Și apoi...

De câte ori fusese tentat să îi creadă?

De sute de ori. De mii de ori. Cu fiecare respirație din momentul în care Diavolul îi spusese pentru întâia oară minciuna aceea.

Și apoi, când în cele din urmă îi crezuse, înnebunise de durere. Nu își dorise nimic altceva decât pedepsirea lor venită din mâinile lui, sub cizma lui, cu puterea lui. Până în punctul în care dăduse foc docurilor londoneze, dornic să le vadă arzând drept pedeapsă pentru ceea ce luaseră de la el.

Singura persoană pe care o iubise vreodată.

Nu mai era dispărută. Ci în viață.

Gândul acesta – și pacea care venea odată cu el – îl schimbă până în adâncul inimii. Ani la rând tânjise să o găsească. Să știe că era bine. Ani la rând își spusese în sinea lui că, dacă ar fi putut doar să vadă cu ochii lui – să dovedească, fără urmă de îndoială, că ea era bine și fericită –, ar fi fost destul. Și acum știa asta. Ea era bine. Trăia.

Acel unic gând perfect îl măcina în timp ce aștepta, incapabil să înceteze să se gândească la umbra întunecată a siluetei ei în pragul încăperii din care el evadase. Incapabil să înceteze să se mire de felul în care fata pe care o iubise cândva se schimbase. La felul în care avea să se uite acum la el. Din nou.

O ușă se deschise în stânga, în spatele lui, iar el se întoarse către ea, cu vederea răpită de sacul aspru de pânză care îi acoperea capul.

– Unde este?

Nici un răspuns.

Nesiguranța și disperarea se aprinseră când nou-venitul se apropie, cu pași înceți și egali. În spate erau alții. Doi, poate trei, dar aceștia nu se apropiară. Gărzi.

Inima i-o luă la goană.

Ea unde era?

Își lungi gâtul și pivotă pe genunchi, ignorând junghiul din coapsă în timp ce se mișcă. Durerea nu era o opțiune. Nu acum.

– Unde este?

Nici un răspuns când ușa se închise în colțul îndepărtat al încăperii. Se așternu tăcerea, acei pași înceți apropiindu-se și mai mult, ca o promisiune amenințătoare. El se îndreptă, oțelindu-se pentru ceea ce putea să urmeze. Faptul că îi erau împiedicate atât vederea, cât și mișcările nu era de bun augur și, cum nou-venitul se apropia, se pregăti pentru atac.

Orice lovitură fizică avea să primească ar fi fost o nimica toată pe lângă tortura mintală.

Dacă o pierduse chiar în clipa în care o găsise?

Gândul răsună înlăuntrul lui ca un strigăt. Se zbătu, sacul de pe cap sufocându-l pe neașteptate și legăturile de la încheieturi fiind acum prea strânse în timp ce se lupta, se răsucea și se zvârcolea în van.

– Spuneți-mi unde este!

Porunca atârnă grea în încăperea tăcută și, preț de o clipă, nu avu loc nici o mișcare, întregul spațiu fiind atât de neclintit, încât se întrebă dacă fusese din nou lăsat singur. Dacă își imaginase totul. Dacă și-o imaginase pe ea.

„Te rog, fă să fie în viață! Lasă-mă să o văd. Doar o dată!"

Și uite-așa, sacul de pe capul lui dispăru. Iar rugăciunea lui disperată primi răspuns.

Se așeză din nou pe călcâie, cu maxilarul căzut ca și cum tocmai primise o lovitură.

Timp de douăzeci de ani visase la ea, cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată. Își imaginase cum ar fi putut să se maturizeze,

cum ar fi putut să crească și să se schimbe, cum ar fi devenit din fată femeie. Și, cu toate acestea, nu era pregătit.

Da, douăzeci de ani o schimbaseră. Dar Grace nu devenise din fată femeie; din fată ajunsese zeiță.

Erau doar puține indicii ale tinereții ei, vizibile doar cuiva care o cunoscuse atunci. Care o iubise atunci. Buclele de un roșcat-deschis din copilăria ei se închiseseră până la arămiu, deși rămăseseră dese și sălbatice, rostogolindu-se în jurul chipului și umerilor ei ca un vânt de toamnă. Cicatricea strâmbă de pe una dintre sprâncene abia dacă se observa – prezentă doar dacă știai unde să o cauți. El observă. Se aflase acolo când ea o căpătase, învățând să lupte în pădure. Ewan își înfipsese pumnul în fața Diavolului pentru greșeală înainte să îi șteargă ei sângele cu mâneca de la cămașa lui.

Și, deși ea nu dezvălui nimic în clipa aceea în care îl privea îndelung, Ewan îi absorbi liniile fine de la colțurile gurii ei și de la coada ochilor, linii care dovedeau că ea știa bine cum să râdă și că o făcuse adeseori de-a lungul ultimilor douăzeci de ani. Cine o făcuse să râdă? De ce nu fusese el acela?

Fusese o vreme când el era singurul care putea. Acolo, în genunchi, cu încheieturile legate, se lupta cu o dorință nebună de a o face din nou.

Gândul îl măcina când îi întâlni frumoșii ochi căprui mărginiți cu negru, aceiași ca atunci când erau copii, dar fără urmă de deschiderea pe care cândva o aveau față de el. Nici urmă de adorare. Nici pic de dragoste.

Focul din ochii aceia nu era dragoste, ci aversiune.

Cu toate acestea, o sorbi cu totul.

Fusese întotdeauna înaltă, dar se obișnuise cu ciudata ei înălțime de aproape 1,80, înălțându-se deasupra lui, și cu curbe care îl făceau să tânjească. Stătea în picioare într-o incredibilă pată de lumină – spațiul fiind cumva luminat de o strălucire aurie, în ciuda insuficienței lumânărilor din încăpere. Mai erau și alții acolo – îi auzise intrând mai devreme, nu-i așa? –, dar nu putu să îi vadă și nici nu încercă. Nu voia să piardă nici un moment privind la alții când putea, în schimb, să o privească pe ea.

Ea întoarse spatele, ieșind din lumină, din raza vizuală.

– Nu!

Ea nu răspunse, și Ewan își ținu respirația, așteptând ca ea să se întoarcă. Când o făcu, avea o fâșie lungă de pânză în mâna dreaptă și o alta aruncată peste umăr. Începu să înfășoare metodic materialul în jurul încheieturilor degetelor și al încheieturii mâinii stângi.

Atunci înțelese.

Ea purta aceiași pantaloni pe care îi purtase în seara aceea, mai înainte – negri și croiți strâmt pe picioarele ei lungi și perfecte. Cizmele de deasupra lor erau făcute din piele moale, de un maroniu-închis, care îi îmbrățișau gambele și se sfârșeau la 15 centimetri deasupra genunchilor ei. Erau roase la vârfuri, nu destul cât să pară ponosite, dar destul cât să dovedească faptul că le purta în mod regulat – și că își conducea afacerile în ele.

În talie, două curele. Nu. O curea și o eșarfă: cărămizie, împodobită cu fir de aur – firul de aur pe care el i-l promisese întotdeauna când erau mici și se jucau de-a visurile. Și-l cumpărase singură. Deasupra curelei și a eșarfei, o cămașă albă de pânză cu mânecile tăiate, lăsându-i goale mâinile de la degete până deasupra coatelor. Cămașa era vârâtă în pantaloni cu grijă și legată la mijloc, fără urmă de material care să atârne.

Nici urmă de material lejer, pentru că materialul larg era un risc într-o luptă.

Și, în timp ce ea își înfășura cu grijă încheietura, de jur împrejur, ca și cum ar mai fi făcut asta de sute de ori mai înainte – de o mie –, Ewan știu că ea se afla aici pentru o luptă.

Nu îi păsa. Nu atâta vreme cât asta avea să vină din partea ei.

Avea să îi ofere orice își dorea ea.

– Grace, zise și, deși avusese de gând ca acesta să fie pierdut în rumegușul de pe podeaua dintre ei, cuvântul – numele ei, denumirea dată de el – se auzi ca un foc de armă în încăpere.

Ea nu avu nici o reacție. Nici o tresărire, nici măcar o scânteiere de recunoaștere pe chipul ei. Nici o schimbare în postura ei. Și ceva neplăcut trecu prin ființa lui.

– Aud că mi-ai smuls ușa din perete, zise ea; vocea ei fu joasă, lichidă și magnifică.

– Am adus Londra în genunchi căutându-te, răspunse el. Crezi că m-ar ține departe o ușă?

Ea ridică din sprâncene.

– Și cu toate acestea, iată-te, *tu* în genunchi, așadar pare că ceva te-a ținut departe de mine la urma urmei.

El își ridică bărbia.

– Mă uit la tine, iubito, așa că nu mă simt deloc ținut departe de tine.

Singurul indiciu că el își atinsese ținta fu o ușoară îngustare a ochilor ei. Încheie cu înfășurarea încheieturii, vârând cu grijă capătul bandajului în palmă, înainte de a începe să o înfășoare pe cea de-a doua. Și abia atunci, abia după ce își începu mișcarea măsurată, metodică, rosti:

– E ciudat, nu-i așa? Că o numim luptă cu mâinile goale, dar nu luptăm cu pumnii goi?

El nu răspunse.

– Desigur, am luptat cu mâinile goale. Când am venit aici. Atunci îl privi în ochi. În Londra.

Cuvintele fură o lovitură, mai aspră decât oricare alta pe care i-ar fi putut-o da, cu sau fără bandaje. O amintire a ceea ce avuseseră de îndurat atunci când veniseră aici. Rămase nemișcat sub apăsarea lor.

– Pot încă să-mi amintesc prima noapte, zise ea. Am dormit pe un câmp aflat chiar la intrarea în oraș. Era cald și ne aflam sub stele și eram îngroziți, dar nu mai simțisem niciodată o asemenea libertate. O asemenea speranță. Îl privi în ochi și continuă: Eram liberi, scăpaserăm de tine.

O altă lovitură care aproape că îl dăduse pe spate.

– În câmpul acela am cusut chipul Diavolului cu un ac pe care îl înhățasem când am părăsit conacul și un fir de ață pe care l-am tras din fustele mele. Ezită. Nu-mi dăduse prin cap că, pentru a găsi de muncă, aș fi putut avea nevoie de fuste care să nu fie sfâșiate.

El își închise ochii. Dumnezeule! Fuseseră într-un asemenea pericol!

– Nu contează, spuse ea, am aflat iute. După cea de-a treia zi în care nu am avut nimic de lucru ca să putem avea grijă de toți trei – fără mâncare decentă și fără un acoperiș decent deasupra capului, am aflat că aveam alegeri limitate. Dar eu... eu eram fată... și aveam una în plus la îndemână față de Dev și de Whit.

Ewan își ținu respirația, mânia oțelindu-i maxilarul și îndreptându-i șira spinării. Ei fugiseră împreună, singura lui consolare

stând în ideea că aveau să se apere unul pe celălalt. Că frații lui aveau să o apere pe ea.

Îl privi în ochi și ridică o sprânceană.

– N-a fost nevoie să aleg. Digger ne-a găsit destul de repede.

Avea el să îl găsească pe acest Digger și să îi scoată mațele. Ea zâmbi afectat.

– Și ți-ar veni să crezi că exista o piață pentru luptători copii?

Grace termină cu înfășurarea încheieturii. Veni mai aproape și el își imagină că putea să îi simtă mirosul: cremă de lămâie și mirodenii.

– Acesta era un lucru pe care noi cu toții știam cum să îl facem, nu-i așa?

Așa era. Învățaseră împreună.

– Digger nu ne-a dat bandaje în acea primă noapte. Nu sunt doar pentru a-ți proteja încheieturile degetelor, știi? Pânza de fapt face ca lupta să dureze mai mult timp. Ne făcea un bine – a crezut că luptele aveau să se încheie mai iute pentru noi dacă luptam cu mâinile goale.

Ezită, iar el privi cum amintirea o inundă, o văzu mândrindu-se cu ea.

– Luptele chiar au luat sfârșit mai iute.

– Ai câștigat.

Vorbele ieșiră ca nisipul, ca și cum nu își mai folosise glasul de un an întreg. De douăzeci.

Poate că așa era. Nu putu să își amintească. Ochii îi zburară către ai lui.

– Bineînțeles că am câștigat. Ezită un moment. Învățasem să lupt alături de cei mai buni. Am învățat să lupt murdar. De la băiatul care a câștigat, chiar dacă asta a însemnat cel mai rău gen de trădare.

Ewan evită cumva să tresară la auzul vorbelor ei, pline de dispreț. La amintirea a ceea ce el făcuse pentru a câștiga. O privi în ochi, drept și cinstit.

– Sunt recunoscător pentru asta.

Ea nu răspunse. În schimb înaintă și își continuă povestirea:

– Nu le-a luat mult timp să ne dea un nume.

– Bastarzii Bătăuși, spuse el, apoi ezită. Credeam că erau doar ei.

Doar Diavolul și Whit, unul cu o cicatrice groaznică pe toată lungimea feței – o cicatrice pe care Ewan o pusese acolo –, iar celălalt cu pumni care loveau ca piatra, azvârliți de furia pe care Ewan o aprinsese în noaptea aceea de demult. Doar cei doi băieți-deveniți-bărbați care deveniseră contrabandiști. Luptători. Infractori. Regii Covent Gardenului.

Când, în tot timpul acesta, fusese o regină.

Un colț al gurii ei se curbă în sus într-un surâs fantomatic.

– Toată lumea crede că doar ei sunt.

Grace era destul de aproape încât să o poată atinge și, dacă mâinile lui ar fi fost dezlegate, ar fi atins-o. Nu ar fi fost în stare să se împiedice când ea se afla acolo, înaltă și tronând asupra lui.

– Ne-am târât afară din noroi și ne-am construit un regat aici, în Covent Garden, locul acesta care fusese al tău.

Își amintea.

– M-am gândit la asta în timp ce am aflat cotloanele de pe Wild Street. În timp ce m-am cățărat pe acoperișuri, unde bătăușii și polițiștii nu mă puteau ajunge. În vreme ce am tăiat săculețe cu bani pe Drury Lane și am luptat până la sânge în ringurile mișcătoare din mahalale.

Se chinui din nou cu legăturile care erau prea strânse pentru a-l lăsa liber.

Apoi libertatea fu imposibilă, pentru că ea întindea mâna după el. Îl atinse, degetele ei mângâindu-i obrazul și lăsând o dâră de foc în calea lor. Inspiră adânc când unghiile ei îi greblară barba crescută de câteva zile, trecând peste firele aspre, către bărbia lui. Rămase ca împietrit, temându-se că, dacă se mișca, ea avea să se oprească.

„Nu te opri."

Ea nu se opri și degetele ei se curbară sub bărbia lui, ridicându-i chipul către al ei, propriul ei chip fiind acum umbrit de unghiuri și bucle. Îl privi adânc în ochi, ochii ei ținându-l ca sub o vrajă.

– Cum te uiți la mine, zise ea încetișor, sunetul aproape inexistent și plin de neîncredere.

Dar ea trebuia să creadă. Nu o privise întotdeauna în felul acesta?

Dumnezeule, se apropia mai tare de el, aplecându-se deasupra lui și blocând lumina. Devenind lumina.

Ochii ei văzură fiecare centimetru din el, lăsându-l să zacă gol sub cercetarea lor. Iar el nu se putu opri când ea se apropie din ce în ce mai mult, făcându-i pulsul să bubuie, până când camera dispăru și nu mai rămase nimic în afară de ei doi, apoi el dispăru și nu mai rămase nimic în afară de ea.

– Te-au ascuns de mine.

Ea clătină din cap, mișcarea înfășurându-l în parfumul ei, ca un dulce pe care îl gustase cândva și pe care și-l putea aminti perfect, dar în același timp cumva nu avea să îl mai regăsească vreodată.

– Nu mă ascunde nimeni, zise ea.

Dumnezeule, ea era aproape. Era chiar acolo, cu buzele ei pline și perfecte, la un fir de păr distanță de ale lui.

– Am singură grijă de mine.

El se luptă cu legăturile, drept ca oțelul. Tare ca acesta. Disperat să micșoreze distanța dintre ei. Cât timp trecuse de când o atinsese? Cât timp visase la asta?

O viață întreagă.

Ochii ei erau negri de dorință, lipiți de gura lui, iar el își linse buza inferioară, știind că ea îl dorea așa cum își cunoștea propria respirație. Îl dorea la fel de tare cum el o dorea pe ea.

Imposibil. Nimeni nu putea dori ceva în felul în care el o dorea pe ea.

„Fă-o", își dori el în gând. „Te rog, Doamne! Sărută-mă."

– Te-am găsit, zise el, cuvintele fiind ca o rugăciune.

– Nu, îl corectă ea, cu blândețe. Eu te-am găsit *pe tine*, Ewan.

Numele lui – numele pe care nimeni nu îl mai folosea – se sfărâmă în toată ființa lui. Nu se putu abține să nu șoptească numele ei drept răspuns.

Ochii ei se ridicară către ai lui, ca un cadou.

– Ia-l, spuse el.

„Orice îți trebuie. Tot ceea ce îți trebuie."

– De ce ai nevoie, Grace? șopti el.

Ea se aplecă, iar el simți durere dincolo de orice limite.

Două bătăi, puternice și stăruitoare, din întuneric, și îl recunoscu imediat pe Diavol, fratele lui de sânge.

Al ei prin ceva mult mai puternic.

Grace dispăru într-o clipită, ca trasă de o sfoară, și pierderea atingerii ei îl înnebuni. Ewan se întoarse către sunet, cu un mârâit jos în gâtlej, ca un câine căruia îi fusese promisă o masă și asta îi fusese smulsă din față în ultima clipă.

– Mi-a spus că erai moartă, spuse el, întorcându-se din nou către ea – ahtiat după apropierea ei. Dar nu ești moartă. Ești în viață, zise el o dată. Apoi din nou, nefiind în stare să ascundă ușurarea din vocea lui. Veneranția. Ești în viață.

Își îngustă privirea, nemișcată.

– Ai încercat să-l ucizi.

– Mi-a spus că erai moartă!

Oare ea nu înțelesese?

– Aproape că ai ucis-o pe iubita Bestiei.

– Am crezut că te-au lăsat să mori!

Aproape că înnebunise când aflase asta. *Nu aproape.*

Ea clătină din cap.

– Nu e un motiv suficient.

El își ridică bărbia și un râset crud ieși din el la ideea că poate nu ar fi făcut Londra bucăți pentru a răzbuna moartea ei.

– Ai dreptate. N-a fost suficient. A însemnat totul.

O privi în ochi, calzi și căprui – o privire care îmbătrânise ca tot restul ființei ei. Plini de cunoaștere și putere.

– Aș face-o din nou. Dezleagă-mă!

Îl privi timp îndelungat în tăcere.

– Știi, m-am gândit la tine în timp ce pășeam pe pavajul acela și am învățat să-l iubesc. Și am învățat să-l protejez, ca și cum eu aș fi fost cea născută într-un șanț din Covent Garden și nu tu.

– Dezleagă-mă! Lasă-mă să...

„Lasă-mă să te îmbrățișez! Lasă-mă să te ating!"

Ea îi ignoră cuvintele.

– M-am gândit la tine... până când am încetat să mă mai gândesc la tine. Lăsă cuvintele să îl învăluie. Pentru că nu mai erai unul dintre noi. Nu-i așa, duce?

Grace mânui titlul ca pe un cuțit, tăind destul de adânc încât să lovească osul, dar el nu lăsă să se vadă. În schimb, Ewan făcu singurul lucru care îi veni în minte. Singurul lucru pe care și-l imagină că ar păstra-o alături de el. Singurul cadou pe care l-ar fi acceptat din partea lui.

O privi deschis cu cea mai directă privire a lui și spuse:
– Dezleagă-mă și îți voi da lupta pe care ți-o dorești!

Capitolul 6

O luptă *era* ceea ce își dorea.

Stătuse la cel mai înalt etaj al acestei clădiri pe care o deținea, în lumea peste care stăpânea – o lume care cândva fusese a lui – îi privise în ochi pe frații ei și le spusese că tânjea după răzbunare.

Era singurul lucru după care tânjea, dacă era să fie sinceră. Toate celelalte – tot ceea ce avea și tot ceea ce era ea erau doar un mijloc de a-și atinge scopul. Era, la urma urmei, singurul lucru ce îi aparținea în întregime. Toate celelalte: casa ei, afacerea, frații ei și oamenii din mahala erau toate împărtășite. Dar răzbunarea era numai a ei.

Din momentul în care se născuse, nimic nu fusese al ei. Numele îi fusese furat. Viitorul. O mamă care o iubea. Un tată pe care nu avea să-l cunoască niciodată. Și apoi, chiar în clipa în care găsise binele în lume, și lucrurile acestea. Fericirea. Dragostea. Alinarea. Siguranța. Fiecare strop din toate acestea dispăru. Îi fu luat.

De către singura persoană pe care o iubise vreodată, pentru că ideea unei vieți alături de ea nu fusese destul. Nu atunci când ar fi putut avea un ducat.

Aceea fusese promisiunea pe care tatăl băieților o făcuse atunci când își chemase fiii, frați vitregi, pe moșia lui din provincie. Că aveau să concureze, precum câinii, pentru un titlu care nu aparținea nici unuia dintre ei. Un titlu care avea să aducă cu sine bogăție și putere peste măsură – destul cât să schimbe vieți.

La început, competiția fusese ușoară. Dans și conversație. Geografie și limba latină. Gătelile aristocrației, doar cu ducele și un șir nesfârșit de servitori și de tutori care știau de prezența lor. Și apoi lucrurile se înrăutățiseră și provocările deveniseră mai puțin

legate de învățătură și mai mult de suferință. Despre ceea ce ducele numea „călire mentală".

Atunci băieții fuseseră separați de ea... ținuți în încăperi întunecate. În frig. În izolare.

Și apoi fuseseră obligați să lupte unul împotriva celuilalt. Totul cu promisiunea puterii. A bogăției. A viitorului. A unui nume care fusese al ei la botez: Robert Matthew Carrick, conte Sumner. Viitorul duce de Marwick.

Doar câțiva știuseră că pruncul din brațele doicii era o fată – iar cei care știuseră... erau prea îngroziți de duce pentru a spune ceva în timp ce acesta încălca legile lui Dumnezeu și ale țării.

Și, în timp, nu avu importanță, căci, în cele din urmă, fusese un băiat care luase numele. Un băiat care câștigase, chiar dacă Grace, Diavolul și Whit fugiseră înainte ca el să apuce să își ducă la îndeplinire cea din urmă sarcină.

Încercaseră să uite, clădindu-și propriile familii și propriul imperiu, fără el. Dar nici unul dintre ei nu își găsise liniștea – cel puțin, nu înainte ca Diavolul și Bestia să își fi găsit iubirea.

Dar Grace nu avusese nicicând liniște.

Însă asta avea să vină în astă-seară, când ea urma să își îndeplinească promisiunea pe care o făcuse fraților ei și să îl arunce pe acest bărbat în genunchi în fața ei pe stradă, cu siguranța că nu urma să îi mai caute vreodată. Petrecuse ani la rând căutându-i – căutând-o –, iar ei petrecuseră ani la rând ascunzând-o de el. Era vremea ca el să înțeleagă că ceea ce căuta nu exista și nu existase de douăzeci de ani.

Amintirile o fulgerară imediat: Diavolul și Whit țipând în vreme ce Ewan înainta către ea, cu sabia în mână. Nu fusese destul de rapidă. Fusese împietrită când realizase că el chiar ar fi rănit-o. Indiferent de ceea ce monstruosul duce îi promisese, Ewan pretinsese că o iubea. Jurase să o protejeze. Cu toții juraseră să se apere unul pe celălalt. De câte ori nu luptaseră cei trei frați ca unul? Câte planuri nu făcuseră cei patru împreună în întunericul nopții?

Câte promisiuni nu făcuseră *ei doi?*

Viitor. Familie. Siguranță. Dragoste.

Nimic din toate acestea nu contase în acea seară. Nu atunci când titlul de duce era în joc. Nu atunci când era la îndemână. Ewan

câștigase în ziua acea și, astfel, puterea și privilegiul care îi făcea pe ceilalți inutili în cel mai bun caz și periculoși în cel mai rău.

Iar Grace era cea mai periculoasă dintre ei toți, pentru că era dovada că Ewan – acum Robert Matthew Carrick, conte Sumner, duce de Marwick – era un impostor.

Pe măsură ce Grace, Diavolul și Whit deveniseră mai puternici – în vreme ce își clădiseră propriile nume din funinginea mahalalei în care trăiau încă și din care își conduceau afacerile care aveau sute de angajați care le aduceau sute de mii –, știuseră că își clădeau mai mult decât doar niște nume. Clădiseră puterea de a se apăra pe ei înșiși de inevitabil – sosirea *acestui* bărbat, dușmanul lor, despre care știau că urma să vină după ei într-o bună zi – singurii oameni din lume care îi cunoșteau secretul... un secret care l-ar fi făcut să atârne în streang pentru trădare.

Toți anii de pregătiri luau sfârșit în seara asta. Acum. Din mâinile lui Grace, în vreme ce frații ei priveau.

Dar înainte să îl pedepsească, îl atinsese.

Nu știa de ce. Nu era pentru că dorise să o facă.

Iar sărutul – nici asta nu dorise.

Minciună.

Nu își dorise să dorească asta.

Dar acolo, în bezna acelei încăperi de la subsol, cu sunetele petrecerii dezlănțuite de deasupra înăbușite de rumeguș, nu fusese în stare să se abțină. Fusese un băiat chipeș – mai înalt decât majoritatea, zvelt ca sfoara de bici, cu ochi de chihlimbar care vedeau totul și un zâmbet leneș și ușor care putea ispiti un trup să îl urmeze până la capătul pământului. Așa cum fuseseră cu toții gata să o facă.

Ewan. Băiatul-rege.

Acum nu era nici urmă de zâmbet. Dispăruse în unghiurile magnifice ale chipului lui. Toți trei – Diavolul, Bestia și Ewan – purtau însemnele tatălui lor în ochi și bărbii, dar Diavolul crescuse înalt și zvelt, iar Bestia devenise un boxer corpolent cu chipul unui înger. Ewan nu era nimic din astea. Devenise un aristocrat, tot numai netezime și umbre, cu un nas acvilin, o gropiță în bărbie și o frunte nobilă – iar buzele lui erau ispită pură.

Grace era deținătoarea și proprietara clădirii de pe Shelton Street numărul 72, cel mai discret și exclusivist bordel pentru doamne din

Londra și un loc care era cunoscut că oferă unei clientele pretențioase un stol de bărbați care erau fiecare un specimen de masculinitate mai perfect decât celălalt. Se considera o cunoscătoare în materie de frumusețe masculină. Făcea comerț cu asta.

Iar el era cel mai chipeș bărbat pe care îl văzuse vreodată, chiar și acum. Chiar și un strop prea slab pentru construcția lui. Cu obrajii un strop prea trași. Cu ochii un strop prea sălbatici.

Așadar, bineînțeles că fusese ispitită. Doar pentru o clipă. O secundă. O fracțiune de secundă. I-ar fi venit să sărute pe oricine care ar fi avut un asemenea chip. I-ar fi venit să atingă pe oricine ar fi avut un asemenea trup.

O altă minciună.

Îl atinsese pentru că nu avea să mai existe niciodată o altă ocazie de a-l atinge pe băiatul pe care îl iubise cândva. Să îl privească în ochi și poate să găsească o frântură din el, ascunsă în ducele rece și dur care devenise.

Și poate că, dacă l-ar fi zărit acolo, înăuntru, ar fi oprit totul. Poate. Dar nu îl zărise, așa că nu avea să știe niciodată. Și când ea îi dăduse drumul, el pusese capăt oricărei șanse ca ea să afle.

„Dezleagă-mă și îți voi da lupta pe care ți-o dorești!"

Vorbele atârnaseră în aerul dintre ei în vreme ce ea îi cercetase chipul, de pe care toată blândețea băiețească dispăruse, ascunsă în unghiurile aspre ale bărbăției, furată de timp.

El știuse întotdeauna ce își dorea ea.

Iar în seara asta, ea dorea o luptă. Fâșiile lungi de pânză nu erau la fel de confortabile cum erau de obicei înfășurate strâns pe încheieturile degetelor ei. Nu se simțeau ca o a doua piele, cum fusese ani întregi, noapte de noapte, când Grace intrase în ringuri improvizate pe podele acoperite de rumeguș în cele mai întunecate, afumate și murdare încăperi din Covent Garden.

O zgâriau, exact ca în urmă cu douăzeci de ani, când își înfășurase încheieturile pentru întâia oară. Nefamiliar. Nedorit. Își scutură mâna în timp ce se învârti în jurul lui, aplecându-se să scoată o lamă din cizmă și tăind legăturile de la încheieturile mâinilor lui.

Odată eliberat, el se mișcă, ridicându-se în picioare ca și cum s-ar fi relaxat pe un șezlong și nu ar fi stat în genunchi în rumegușul ringului aflat în subsolul unui club din Covent Garden. Se îndreptă

cu ușurința și îndemânarea unui luptător – lucru de care ar fi trebuit să fie surprinsă. La urma urmelor, ducii nu se mișcau precum luptătorii. Dar Grace știa mai bine. Ewan se mișcase întotdeauna ca un luptător.

Întotdeauna fusese plin de agilitate și de viteză... cel mai bun luptător dintre ei, capabil să facă o lovitură să arate ca și cum ar sfărâma oase și cumva, în mod miraculos, să dea cu pumnul în așa fel încât să atingă ca un fulg. Putea să vadă că el nu își pierduse priceperea. Dar Grace... și-o sporise.

El se antrenase acolo unde se antrenau domnii. La Eton, Oxford și Brooks sau unde învățau cei din înalta societate să lupte cu regulile lor drăguțe.

Regulile acelea nu aveau să îi fie de ajutor în Covent Garden.

Îi urmări mișcările în timp ce el dansă către spate, afară din raza luminii, scuturându-și brațele, aducând din nou sângele în degete.

Grace Condry era o câștigătoare în luptele de stradă încă de când era o copilă, dar nu forța era ceea ce îi adusese victoria – fetele arareori puteau concura în arena aceea –, nici viteza, deși Dumnezeu știa că o avea. Pentru Grace, era abilitatea de a vedea lipsurile unui inamic, indiferent cât de bine erau ascunse. Iar acest duce avea lipsuri.

Pasul lui era un strop prea lung – avea să îl înghesuie către marginile ringului înainte să apuce să își dea seama ce îl pocnise.

Își ținea umerii lați prea drepți – lăsând întinderea sa mare deschisă atacului. Ar fi trebuit să se încline, înaintând cu partea laterală, apărându-și pieptul care nu ar fi fost în stare să încaseze o lovitură.

Și apoi mai era piciorul lui drept, pe care îl târa imperceptibil... așa încât nici măcar nu puteai spune că îl târa. Nici măcar nu ar fi observat cineva umbra de șchiopătare care avea să dispară în cele din urmă, odată ce spintecătura de pe coapsa lui – căpătată când aruncase în aer jumătate din docul londonez și pe viitoarea mireasă a fratelui ei – urma să se vindece pe deplin.

Urma să se vindece pentru că Grace îl cususe perfect.

Dar în seara asta era o vulnerabilitate, iar ea nu avea să ezite să profite. Cu două decenii mai înainte – în urmă cu o oră – își

promisese ei înseși și fraților ei răzbunarea și acum asta se afla aici, la îndemână.

El se întoarse către colțul îndepărtat al încăperii, unde Diavolul și Whit ședeau în întuneric, invizibili.

– O lăsați pe ea să lupte pentru voi?

– Mda, frățâne, sosi răspunsul clar al Diavolului. Am dat cu zarul pentru onoarea asta. Ea a fost întotdeauna cea norocoasă.

Ewan o privi.

– Așa este?

Ea ridică bărbia și se legănă pe călcâie.

– Mă aflu în ring, nu-i așa?

Pe maxilarul lui tresări un mușchi în timp ce păru să cugete la următoarea lui mișcare. Grace aștepta, încercând să ignore liniile lui lungi, felul în care părul lui blond-închis îi cădea peste frunte, felul în care membrele lui rămăseseră neîncordate chiar și când se întoarse cu fața către ea, pregătit de luptă.

Era un luptător înnăscut pe vremea când erau copii. Așa cum orice vagabond din Londra tânjea să fie. Inclusiv Grace.

Trase adânc aer în piept, încercând să se calmeze. Cu câți se luptase până acum? Și practic fără nici o înfrângere? Bătăile inimii îi încetiniră odată cu scurgerea timpului din încăpere. El se apropie, iar ea își ridică pumnii, gata de luptă când el avea să scurteze distanța dintre ei.

Dar el nu făcu asta. În schimb, lansă un gen diferit de atac. Unul pentru care ea nu se pregătise.

Începu să se dezbrace.

Împietri când el își ridică brațele, apucând partea din spate a gulerului cămășii de pânză pe care o purta, scoțând-o din pantaloni și trecând-o peste cap fără nici o ezitare și aruncând-o într-o parte, uitată în praf. Privirea ei urmări cămașa aruncată.

– O nedreptate grosolană față de singurul obiect de îmbrăcăminte pe care îl ai.

– O voi lua mai târziu.

Când se uită din nou către el descoperi că era mult mai aproape decât și-l imaginase. Se împotrivi impulsului de a face un pas înapoi, refuzând să își dezvăluie reacția în fața felului în care el umplea ringul. Era diferit de momentele în care îl văzuse inconștient în pat.

Dacă chipul lui se schimbase de-a lungul ultimelor două decenii, trupul lui fusese transformat radical. Era înalt – peste 1,80, iar umerii săi lați se îngustau către șolduri printr-o întindere de mușchi supli și încordați acoperiți ușor de păr. Dâra de păr se întuneca pe măsură ce cobora dincolo de buric, în betelia pantalonilor. Dacă culoarea caldă a pielii lui era vreun indiciu, calitățile sale fizice fuseseră perfecționate sub cerul liber. Sub razele soarelui.

Făcând ce?

Poate că ar fi întrebat, dacă cicatricea de pe pectoralul lui stâng nu i-ar fi distras atenția. Lungă de zece centimetri, un cvartet de linii zimțate albe pe pielea lui fină bronzată. Fu fascinată de ea – dovada că bărbatul acesta era băiatul pe care îl cunoscuse cândva. Se aflase acolo când o căpătase.

Tatăl lui i-o făcuse drept pedeapsă pentru faptul că el o protejase pe ea. Ca amintire a ceea ce era cu adevărat valoros. Grace își amintea cum își mușcase pumnul lipit cu putere de buze, în disperarea de a-și păstra silențioase strigătele în vreme ce lama lăsase tăieturi în pielea lui. Cu toate acestea, strigătele ei nu fuseseră silențioase. Le strigase ea în locul lui în timp ce îndura durerea.

Câteva zile mai târziu, cu litera M proaspătă încă pe pielea lui, încetase să o mai îndure.

Și venise după ea.

Gândul o reîntoarse în prezent. La luptă. Privirea ei sclipi, urcând pe pieptul lui și peste venele de pe gâtul lui, către linia bărbiei lui, peste unghiurile înalte ale pomeților – și, în cele din urmă, către ochii care o priveau. Fără să trădeze ceva.

Și apoi, nemernicul zâmbise cu superioritate.

– Îți place ce vezi?

Ea își îngustă ochii.

– Nu.

– Mincinoaso!

Acel unic cuvânt făcu ca întreaga ei ființă să fie inundată de un val de căldură. Cu douăzeci de ani în urmă, acest val ar fi putut să fie de plăcere sau de stânjeneală. Înțelegerea profundă că el văzuse până în adâncul inimii ei. Dar acum era mânie. Frustrare. Și un refuz de a crede că el ar fi putut încă să vadă prin ea. Că ea putea să fie

în continuare aceeași fată care fusese cu toți acei ani în urmă. Că el ar fi putut să fie același băiat.

– Te-am simțit, zise el, destul de încet încât numai ea să îl audă. Știu că m-ai atins.

Imposibil. Fusese drogat cu laudanum. Cu toate astea, nu se putu abține să nu spună:

– Nu eu.

– Ba da. Tu ai fost, spuse el, încetișor, avansând către ea cu grație lentă, ca un animal de pradă. Crezi că ți-aș uita atingerea? Crezi că nu aș recunoaște-o în întuneric? Aș recunoaște-o în război. Aș trece prin foc de dragul ei. Aș recunoaște-o pe drumul către iad. Aș recunoaște-o în iad, locul în care am fost, tânjind după ea, în fiecare zi de când ai plecat.

Ignoră bubuitul inimii sale la auzul acestor cuvinte. Goale. Fără nici o însemnătate. Se întări.

– De când ai încercat să mă ucizi, adică, aruncă ea, ridicând bărbia. Am o clădire plină de bărbați decenți la etaj; nu am deloc nevoie de un duce nebun.

O umbră traversă chipul lui în clipa aceea, apoi însă dispăru într-o clipită. Gelozie? Ignoră șuieratul plăcerii care străbătu întregul ei trup dându-și seama de asta și se concentră în schimb asupra apropierii lui. Acum se afla la o distanță la care îl putea atinge.

El își întinse larg brațele.

– Atunci dă-i drumul!

Poate că nu credea că ea avea să o facă. Poate că se gândea la fata pe care o cunoscuse demult, care nu l-ar fi lovit niciodată. Nu l-ar fi rănit niciodată.

Se înșela.

Își lăsă mai întâi pumnul drept să zboare, înmagazinând putere pură în acea lovitură. Acesta făcu contact cu un trosnet grozav, capul lui dându-se pe spate din pricina forței loviturii. Ea dansă înapoi, în vreme ce el își recăpătă echilibrul.

Grace expiră lent și egal.

Bastonul Diavolului bătu de două ori drept aprobare în beznă.

Ewan o privi în ochi.

– Întotdeauna ai putut să dai o lovitură bună.

– Tu m-ai învățat.

Văzu cum amintirile traversară chipul lui. După-amiezile în care se ascunseseră în poiana de pe moșie, la Burghsey House, când toți patru plănuiseră și puseseră la cale un plan împotriva ducelui care jurase să le fure viitorul alături de copilăria lor. După-amiezile în care își făcuseră promisiunile: oricine avea să câștige turnirul pervers al ducelui urma să îi protejeze pe ceilalți. Oricine devenea moștenitor avea să pună capăt liniei.

Fuseseră aduși laolaltă pentru că nu mai exista nici un alt posibil moștenitor: nici un alt frate, nepot sau văr îndepărtat. La moartea ducelui, ducatul, vechi de secole, urma să revină Coroanei. Cei trei băieți erau singura lui șansă de a avea un moștenitor.

Iar ei urmau să îi ia această șansă.

Nu avea să câștige în veci, promiseseră. Nu pentru prea multă vreme.

Grace îl văzu amintindu-și de acele după-amiezi în care cu toții munciseră din greu să își regizeze luptele – ideea lui Ewan, furată de la luptători pe scenă pe care mama lui îi cunoscuse pe Drury Lane – pentru a supraviețui luptelor la care tatăl lor îi obliga. Nu putea să îi țină în siguranță în tot războiul ducelui, știa asta, dar putea să îi țină în siguranță unul față de celălalt.

Iar Ewan făcuse asta. Până când nu o mai făcuse.

Gândul acesta îi făcu pumnul să zboare din nou. Ani de furie și de frustrare aterizară odată cu lovitura, și apoi cu o a doua, în coastele lui. El lăsă ca un al treilea pumn să îl împingă înapoi, către marginea ringului, departe de lumină.

Și acela fu momentul în care ea își dădu seama că el nu o bloca.

Se opri. Se dădu înapoi. Desenă o linie în rumeguș cu vârful cizmei ei. Își ridică pumnii.

– Vino în mijloc, duce!

El păși înainte, către ea, dar nu își ridică pumnii. Mânia ei se aprinse.

– Luptă!

El clătină din cap.

– Nu.

Păși către el, ridicând glasul din pricina frustrării.

– Luptă-te cu mine!

– Nu.

Își coborî mâinile și se întoarse cu spatele către el, traversând ringul și îndepărtându-se de el. Un blestem teribil se auzi din întuneric, aproape sălbatic. Bestia dorea să intre. Ea apucă peretele ringului și mușcătura scândurilor de lemn asupra degetelor ei goale fu bine-venită.

Câte dintre aceste ringuri revendicase? În câte triumfase și toate astea din cauza acestui bărbat? Câte nopți adormise plângând gândindu-se la el?

– Am așteptat douăzeci de ani pentru asta, zise ea. Pentru pedeapsa asta. Pentru răzbunarea mea.

– Știu.

Se afla în spatele ei. Mai aproape decât se așteptase ea.

– Ți-o dăruiesc.

Auzind cuvintele, ea își întoarse capul și îl privi peste umăr.

– Te gândești să mi-o dăruiești? Râse, cu un sunet lipsit de umor, și se întoarse din nou cu fața către el. Crezi că îmi poți *da* ceea ce doresc? Crezi că îmi poți oferi răzbunarea mea? Propria ta pedeapsă?

Îl urmări de-a lungul ringului.

– Ce aiureală! Tu, care mi-ai furat totul. Viitorul. Trecutul. Afurisitul de nume. Ca să nu mai pomenim de ceea ce ai luat de la oamenii pe care îi iubesc. Continuă: Ce, crezi că o noapte în ring, acceptându-mi loviturile, îți va câștiga iertarea?

Persista scânteia de mânie pe care o avusese odată cu darul lui izbucnind în flăcări. Devenind infern.

– Crezi că iertarea este un premiu la care ai acces?

El își pierduse echilibrul. Putea să vadă asta. Putea să citească atât de clar în ochii lui gândurile lui nebunești, ca și cum ea le pusese acolo.

– Nu, poate crezi că, dacă îmi oferi loviturile, nu le voi accepta. Clătină din cap. Faptul că ai devenit duce cu siguranță că ți-a zăpăcit creierul. Permite-mi să te lămuresc, Excelență. Lăsă ca mahalaua să i se strecoare în glas. Dacă ceva vine gratis, ia-l.

El se crispă, iar ea fu prezentă cu un croșeu inteligent.

– Ține una pentru ceea ce i-ai făcut lui Whit, pentru că i-ai amenințat doamna.

O alta.

– Și mai ține una pentru doamnă, care, spre norocul tău, n-a murit, altfel l-aș fi lăsat pe el să te omoare.

Un pumn grozav în stomac, iar el nu îl blocă. Lui Grace nu îi păsă.

– Și mai uite unul pentru doamna Diavolului, pe care erai gata să o distrugi.

Și altele două, într-o succesiune rapidă, în timp ce respirația ei se acceleră și luciul transpirației îi apăru pe frunte. Fu hrănită de o mânie furioasă.

– Astea-s pentru Diavol. Una pentru că l-ai lăsat să moară în frig anul trecut și cealaltă pentru tăietura pe care i-ai făcut-o pe față cu douăzeci de ani în urmă.

Se opri pentru o clipă.

– Ar trebui să-ți fac una pe față care să se asorteze.

El le primi pe toate. Iar și iar, iar ea se hrăni cu pasivitatea lui, oxigen pentru flacăra ei. O altă lovitură, asta făcându-i nasul să sângereze.

– Iar aceea? Aceea este pentru băieții care nu se mai află în mahala din cauza ta. Care au dispărut pentru că acoliții tăi voiau sânge. Pentru că tu erai în propria căutare nebună a propriei securități.

Asta îi atrase atenția. Înălță capul și privirea lui de chihlimbar o găsi imediat pe a ei.

– Ce-ai spus?

– M-ai auzit. Scuipă. Monstrul dracului! Ne-ai făcut pe toți să ne ascundem de tine pentru că nu era de ajuns că îți dăduserăm tot ceea ce îți doriseși vreodată.

Îi întoarse spatele și traversă ringul.

– În spate!

Avertismentul Bestiei o făcu să se răsucească tocmai când Ewan se aruncă către ea din partea cealaltă a ringului. Înainte ca ea să apuce să opună rezistență, el o ridică de talie și o cără până la perete și o lipi cu spatele de el. Nu cu forță – dacă ar fi fost forță, poate că ar fi întâmpinat-o cu bucurie. Poate că ar fi fost încântată de un oponent.

Rămaseră împietriți ca un tablou, cu respirațiile rapide și puternice, cumva sincronizate. Buzele lui erau la urechea ei, destul de aproape încât ea să îi simtă vorbele neregulate pe care el le șopti.

– Nu am venit pentru mine însumi. Am venit pentru tine. Am jurat că te voi găsi. De câte ori am promis că te voi găsi?

„Te voi găsi, Gracie. Tu ai grijă să rămâi în siguranță. Te voi găsi."

Un jurământ șoptit peste decenii de un băiat care nu mai exista.

– Nu am încetat niciodată să te caut, zise el, buzele lui alunecând peste pielea ei.

În părul ei. I se tăie respirația. Cum se făcea că el încă mirosea a piele și a ceai negru? După zile întregi petrecute la etaj, într-o încăpere încuiată? Cum se făcea că încă îl simțea astfel? După ani întregi în care fusese inamicul?

Cum de încă o făcea să ardă în flăcări?

– N-am încetat niciodată să-ți simt lipsa, să-mi fie dor de tine, șopti el, cu respirația fierbinte la urechea ei.

Făcând-o să-l dorească.

Nu. Ea nu avea să accepte.

Grace se zbătu în strânsoarea lui, pumnii ei fiind destul de liberi încât să lovească în jurul capului și al umerilor lui, dar fără unghiul potrivit pentru a-l vătăma cum se cuvine.

– Mi-au spus că erai moartă.

Putu să audă durerea din vorbele lui și, pentru o clipă nebună, inexplicabilă, își dori să îl aline.

– Piciorul! strigă Diavolul din întuneric, trăgând-o departe de gândurile nebunești.

Acesta văzuse încă de la început ce avea ea. Slăbiciunea. O lovitură puternică de picior în rana de pe coapsa lui Ewan și l-ar fi pus pe acesta în genunchi. I-ar fi dat drumul. Toate acestea ar fi luat sfârșit.

Își lăsă mâna să cadă în eșarfa din talie. Își înfășură pumnul în ea.

– Ceea ce ți-au spus este adevărat. Fata este moartă. Ucisă de un băiat în care avea încredere, care s-a năpustit asupra ei cu un cuțit, gata să facă orice pentru a câștiga.

Trase de eșarfă, eliberând-o din locurile în care era ancorată, ținând de unul dintre capetele grele și lăsându-l pe celălalt să plutească pe deasupra capetelor lor într-un larg cerc cărămiziu. Îl prinse cu cealaltă mână și trase cu putere. Într-o singură clipă, pânza dreaptă fu la gâtul lui, la fel de periculoasă ca vârful unui cuțit mânuit de cineva care știa cum să o facă.

Grace petrecuse ani întregi învățând cum.

El întinse mâna după eșarfă, o acțiune naturală însă greșită. Cu o mișcare din încheietură, mâinile lui fură prinse în material, legate și imobilizate. Nu avu nici o altă opțiune în afară de a se da înapoi, coborându-și mâinile.

– Eliberează-mă!

Ea, în schimb, înnodă mătasea, știind că asta avea să facă imposibilă orice mișcare.

– Nu te-aș fi ucis în veci, zise el. Nu te-aș fi rănit niciodată.

Îl privi cu ochii îngustați.

– Ce minciună!

– Este adevărul.

– Ba nu, spuse ea printre dinți. M-ai rănit.

Cuvântul era la timpul trecut?

El își mârâi răspunsul nerostit, sunetul smuls din adâncul gâtlejului. Ea îl ignoră.

– Și, chiar dacă ar fi fost adevărat, i-ai rănit *pe ei*. Pe Whit cu jumătate de duzină de coaste rupte și pe Diavol cu o tăietură care ar fi putut să îl omoare, dacă nu din pricina pierderii de sânge, atunci din cauza febrei. Uiți că eram acolo? Că te-am văzut transformându-te în halul ăsta?

Îl măsură din cap până în picioare din priviri, așa cum te-ai uita la un șobolan sau la un gândac.

– Te-am privit, Ewan. Am privit cum ai devenit astfel. Te-am văzut devenind duce. Aproape scuipă cuvântul. Te-am văzut cum ai ales afurisitul de titlu în locul nostru – care se presupunea că eram familia ta.

O ezitare. O privi în ochi. Înainte ca el să apuce să rostească ceva, o făcu ea.

– L-ai ales în detrimentul meu. Și atunci m-ai ucis. Fata care eram. Toate lucrurile la care visasem. Tu ai făcut asta. Și nu poți să mi le mai redai vreodată.

Ezită preț de o clipă, refuzând să îl lase să își ferească privirea. Dorind ca el să audă. Simțind nevoia să audă ea însăși.

– Nu poți să o mai recapeți vreodată. Pentru că este moartă.

Văzu cum vorbele ei loveau. Văzu cum adevărul lor traversă întreaga lui ființă. Îl văzu crezând-o.

Bun.

Întoarse spatele, concentrându-se asupra durerii din încheieturile degetelor sale, dovada că, în sfârșit, avusese răzbunarea pe care și-o dorise.

Refuzând să recunoască celelalte dureri – cele care erau dovada a altceva.

Frații ei stăteau de pază dincolo de ring, doi bărbați care ar fi apărat-o fără nici o ezitare. Doi bărbați care o protejaseră ani la rând.

„Mi-au spus că erai moartă."

Disperarea din vorbele lui răsună în ființa lui.

– Grace! strigă el din mijlocul ringului, iar se întoarse din nou să se uite la el, scăldat în lumină aurie, incredibil de chipeș chiar și acum, chiar și făcut praf.

Veronique se materializă din umbre în spatele lui, flancată de alte două femei cu mușchi ce rivalizau cu cei ai brațelor puternice ale oricui din Covent Garden. Se apropiară și îl prinseră, și atingerea îl făcu să înnebunească, luptându-se să se elibereze chiar și în timp ce refuza să își ia privirea de la Grace.

Nu avea nici o șansă. Femeile erau mai puternice decât păreau și nu era primul bărbat care era dat afară de pe Shelton Street numărul 72. Nici nu avea să fie ultimul.

Ewan blestemă și îi strigă numele pentru a doua oară. Ea ignoră sunetul numelui pe buzele lui. Ignoră amintirea lui acolo.

– Ar fi trebuit să ne fi ales pe noi.

Se referea la ei trei – Bestia, Diavolul și ea – nu-i așa?

El împietri auzind asta, privirea lui găsind-o cumva pe a ei în întuneric.

– Te-am ales pe tine, zise. Tu urma să fii ducesă.

„Ne vom căsători", promisese el cu o viață în urmă, când erau prea tineri ca să știe că astfel de lucruri nu erau menite să se întâmple. „Ne vom căsători, iar tu vei fi ducesă." Promisiuni frumoase făcute unei fete care nu mai exista, din partea unui băiat care nu existase din capul locului.

Amintirea lor ar fi trebuit să o întristeze, dar Grace irosise deja destulă tristețe pentru o viață întreagă pe seama lui Ewan. Așadar, lăsă trecutul să o împietrească.

Se răsuci către el – toată numai din prezent. Nu mai era Grace. Doar Dahlia.

– De ce m-aș mulțumi să fiu ducesă? întrebă ea, noaptea învăluind-o în mânie și răzbunare. Am fost născută duce.

Văzu cum cuvintele ei loveau.

– Nu te mai întoarce, spuse ea. Data viitoare nu vei găsi o întâmpinare atât de călduroasă.

Și, spunând asta, își întoarse spatele trecutului și se îndepărtă.

Capitolul 7

Shelton Street numărul 72
Un an mai târziu

– Vei dori să vezi asta.

Dahlia se opri în trecerea ei prin bucătăriile de pe Shelton Street numărul 72 pentru a inspecta un platou cu prăjiturele destinat uneia dintre încăperile de la etaj ale clubului.

– În experiența mea, foarte puține lucruri sunt prezentate cu „Vei dori să vezi asta".

Cu o înclinare de aprobare a capului către prăjiturile care ieșiseră perfect, își întoarse atenția către Zeva.

– Asta este, dacă îți vine să crezi, spuse omul ei de încredere, înmânându-i Dahliei o pagină din registrul contabil. Felicitări!

Dahlia se uită la ultimul rând de cifre, iar curiozitatea, apoi surpriza o cuprinseră în timp ce parcurse întregul document, calculând o coloană lungă de numere pentru a se asigura că citea corect. Una dintre sprâncenele negre ale Zevei se ridică cu amuzament.

– Cea mai profitabilă lună a clubului din toate timpurile.

– Dumnezeu să o binecuvânteze pe regină, spuse încet Dahlia, trecând ușa către salonul oval, atracția principală minunat amplasată a clubului, verificând cifrele încă o dată.

Regina Victoria fusese încoronată cu numai câteva luni mai înainte și încoronarea unei femei monarh făcuse mai mult decât să păstreze Londra în plin sezon pe o perioadă mai lungă decât de obicei – de-a lungul verii și până în toamnă. Dăruise celor mai de seamă doamne ale orașului credința că puteau avea

orice își doreau, ceea ce o făcu pe Dahlia norocoasă în mod cu totul întâmplător, pentru că afacerea ei se ocupa să procure femeilor exact asta.

– Da, ei bine, nu voi merge atât de departe, zise Zeva. N-am nici o îndoială că va fi la fel de implicată în creșterea imperiului ca unchii domniei sale și asta fără să stea o clipă pe gânduri.

– Fără îndoială, zise Dahlia. Puterea cu orice preț este singura certitudine pentru un conducător.

Zeva pufni ușor în semn că era de acord în timp ce traversară încăperea ovală, fustele ei bogate de culoarea vinetei lucind în lumină când se atinseră de pantalonii de un albastru-închis ai Dahliei, împodobiți cu fir de argint.

Salonul oval al clădirii de pe Shelton Street numărul 72 era unul dintre cele mai luxoase din Londra, mobilat în nuanțe intense de albastru și de verde și oferind șampanie și ciocolată la fiecare pas – și asta înainte ca aceia care erau clienți să primească lucrurile pentru care veniseră de fapt.

Dahlia aruncă un ochi pătrunzător în jurul salonului, care servea mai multor scopuri. Membrii erau aduși aici în vreme ce încăperile de la etaj erau pregătite, umplute cu mâncarea și băutura cerute, precum și cu diversele echipamente dorite. În vreme ce așteptau, doamnele se îndestulau cu gustări – bucătăriile de pe Shelton Street numărul 72 erau bine cunoscute pentru o varietate largă de delicatese –, iar Dahlia se asigura ca bufetele să fie ticsite cu preferințele clienților obișnuiți.

Fiecare preferință era consemnată și urmată întocmai, cu cea mai mare discreție. Una dintre doamne prefera ca fotoliul verde să se afle lângă fereastră; o alta avea o aversiune față de nuci; o alta ședea în cel mai întunecat colț – îngrozită de faptul că cineva ar fi putut să o recunoască, însă nefiind în stare să se opună atracției clubului.

Nu că recunoașterea ar fi fost ușoară. Chiar și în cele mai liniștite zile, membrilor clubului li se cerea să poarte măști, pentru a asigura anonimatul. Membrii mai noi alegeau adesea măști mai puțin complicate, unele atât de simple ca dominoul negru, dar multe erau elaborate magnific, concepute să prezinte puterea și bogăția unei femei fără să îi dea la iveală identitatea. În momentul de față

se aflau în salon șase femei mascate, fiecare dintre ele bucurându-se de cea de-a treia destinație a încăperii.

Compania.

Cu fiecare femeie era un însoțitor atent, îmbrăcat în așa fel încât să vină în întâmpinarea fanteziei respectivei doamne: Matthew, în frumoasa lui uniformă de soldat, distra o fată bătrână în vârstă care purta o mască mov cu mărgele; Lionel, în costumul de gală negru, care ar fi fost o competiție dificilă pentru Brummell, șoptea în urechea tinerei soții a unui foarte bătrân conte; iar Tomas, cu cămașa lui largă și pantalonii strâmți, părul lung strâns în coadă la spate și un petic negru peste ochi care îi tăia fruntea, distra o doamnă cu o imaginație remarcabil de activă... care știa exact ce dorea: pe Tomas.

Se auzi un râset puternic și autentic și, cu siguranță, mult mai liber decât geamănul său din Mayfair – Dahlia nu trebuia să se uite ca să știe că acesta venea de la o marchiză văduvă, care râdea cu baroneasa căsătorită pe care o iubea de când erau copile. Mai târziu, aveau să urce într-una dintre încăperile de la etaj și să se ocupe de plăcerea lor reciprocă.

În capătul îndepărtat al salonului, unde văduvele priveau afară, în Covent Garden, Nelson – unul dintre cei mai iscusiți dintre lucrătorii clubului și bine plătit pentru acea iscusință – se apleca spre urechea unei văduve deosebit de bogate. Contesa văduvă în cauză era bine trecută de 50 de ani și nu venea pe Shelton Street numărul 72 decât atunci când era disponibil Nelson.

Râdeau în timp ce el făcea sugestii fără îndoială scandaloase și făcu semn cu mâna unui valet să vină cu tava încărcată cu pahare de șampanie. Ridicându-se, Nelson o ajută și pe ea să se ridice, luând două pocale într-o mână și pe văduvă în cealaltă, conducând-o către scările tapetate luxos și sus, către camera care îi aștepta. Calea lor îi duse pe amanți chiar pe lângă Dahlia și Zeva, dar Nelson nu acordă nici un strop de atenție proprietăresei clubului – rămase absorbit de doamna lui când trecură mai departe.

– Dacă nu aș ști, zise încet Dahlia, când intrarea privată către apartamentele angajaților se deschise în urma ei, aș spune că în curând îl vom pierde pe Nelson în favoarea unei condiții mai bune.

– Nu sunt sigură că știi atât de multe, exclamă Veronique de la locul ei, din urma lor.

Dahlia o săgetă cu o privire.

– Chiar așa?

– Săptămâna asta s-a pus la dispoziția ei în fiecare seară..., răspunse încetișor Zeva.

Angajații clubului își puteau alege singuri clienții – și, deși întâlnirile regulate nu erau un lucru ieșit din comun, cele aranjate *zilnic* erau un lucru de remarcat.

– Hm, făcu Veronique. A fost mai mult decât dornic să... ridice pânzele.

– Mmm, zise Dahlia încuviințând din cap cu înțelepciune. Și astfel văduva și-a asigurat propriul ei amiral.

Zeva pufni în râs.

– Nu vei mai face glume când îl vom pierde pe unul dintre cei mai buni bărbați ai noștri.

– Ba dimpotrivă. Dacă Nelson ar fi fericit cu văduva, îi voi ura tot binele. Dahlia culese un pahar de șampanie de pe o tavă în trecere și închină în aer. Pentru dragoste.

– Dahlia, închinând pentru dragoste, tachină Veronique. Îți stă mintea-n loc.

– Aiureli, zise Dahlia. Sunt înconjurată de dragoste: doi frați în idila lor domestică și uite-te la asta! Făcu semn cu mâna către încăperea din fața lor. Ai uitat că fac afaceri cu asta?

– Faci afaceri cu fantezii, o corectă Zeva. Acesta este un lucru total diferit.

– Ei bine, cu toate astea e un lucru puternic, zise Dahlia, fără să o ia în seamă. Și, cu siguranță că, undeva, fantezia dă naștere realității.

– Poate că ție ți-ar prinde bine o fantezie din când în când, spuse Veronique, aruncând o privire cinică pe deasupra cuplurilor dinaintea lor. Ar trebui să-l accepți pe unul dintre bărbații care îți fac oferte constante.

Dahlia conducea clubul de aproape șase ani, după ce hotărâse că nu exista absolut nici un motiv pentru care doamnele din Londra să nu aibă același acces la plăcere ca domnii lor – fără rușine sau teama de a păți ceva.

După ce le angajase pe Zeva și Veronique, cele trei transformaseră Shelton Street numărul 72 într-un club pentru doamne, specializat în a satisface așteptările și dorințele unei clientele pretențioase. Angajaseră cei mai buni bucătari, cel mai bun personal și cei mai chipeși bărbați pe care îi putuseră găsi și clădiseră un loc care era cunoscut pentru discreție, respect, siguranță și salarii mari.

Și plăcere.

Pentru toată lumea, mai puțin pentru Dahlia.

Ca proprietară a clubului, Dahlia nu lua parte la beneficiile membrilor din mai multe motive, printre care, nu în ultimul rând, acela că bărbații de la club – indiferent cât de bine plătiți – erau angajați de ea. Aruncă o privire iritată către adjunctele ei.

– Mai întâi voi două.

Lucrul acesta nu avea să se întâmple niciodată. Chiar dacă nu se supuneau acelorași reguli ca ale patroanei clubului, Veronique avea o căsătorie fericită cu căpitanul unui vas care, deși era prea des pe mare, o iubea peste măsură. Și, deși Zeva nu ducea niciodată lipsă de companie, se plictisea ușor și își ținea relațiile cât putea de departe de club, pentru a nu complica sfârșitul inevitabil.

– Dahlia nu are nevoie de fantezie, adăugă Zeva cu un zâmbet sarcastic în direcția lui Veronique. Abia dacă are nevoie de realitate – deși Domnul știe că i-ar prinde bine din când în când.

Dahlia o săgetă pe cealaltă femeie cu o privire.

– Fii cu băgare de seamă!

De-a lungul anilor, își luase un amant sau doi – bărbați care, ca și ea, nu erau interesați de nimic altceva în afară de o plăcere ușoară, reciprocă. Dar o singură noapte era adeseori destul – și nici unul dintre aranjamente nu fusese vreodată greu de lăsat în urmă – nici pentru Dahlia, nici pentru partenerii ei. Cu toate acestea, nu se putu abține să nu muște din momeala Zevei.

– Am avut realitate din plin.

Ambele femei se întoarseră către ea, cu sprâncenele ridicate. Veronique fu cea care vorbi cea dintâi.

– Chiar așa?

– Desigur.

Luă o gură de șampanie și își feri privirea.

– Când a fost ultima ta doză? întrebă Zeva, toată numai inocență. De realitate?

– Nu sunt sigură că este treaba ta.

– O, nu este, zâmbi larg Veronique. Dar tare ne place bârfa.

Dahlia își dădu ochii peste cap.

– Nu știu. Sunt ocupată. Conduc o afacere. Vă plătesc salariile.

– Mmm.

Zeva nu păru convinsă.

– Chiar sunt! Unii l-ar putea numi un imperiu, luând în considerare numărul de fete pe care le avem pe acoperișuri.

Clubul de pe Shelton Street numărul 72 era locul central al unei largi rețele de informatori și spioni care o țineau pe Dahlia la curent și în afaceri.

– Doi ani, spuse Veronique.

– Poftim?

– Au trecut doi ani de la ultima ta doză de realitate.

– Cum ai putea să știi asta? întrebă Dahlia, ignorând fierbințeala ce creștea în obrajii ei.

– Pentru că mă plătești ca să știu.

– În mod categoric nu te plătesc ca să știi despre a mea...

– Realitate? propuse Zeva.

– Am putea înceta să o numim astfel? spuse Dahlia, lăsându-și paharul pe tava unui valet în trecere.

Nu conta că Veronique avea dreptate sau că trecuseră doi ani de când căutase... companie. Nu era ca și cum exista vreun motiv anume pentru lucrul acesta.

– Nu acum doi ani s-a întors în Londra ducele de Marwick și a început să facă prăpăd?

– Așa? întrebă Dahlia, ignorând șocul care veni odată cu numele lui. Nu aș avea cum să știu. Nu stau cu ochii pe ducele de Marwick.

Oricum era dus.

– Nu mai stai, șopti Veronique în barbă.

Dahlia își îngustă ochii.

– Ce ai spus?

– Remarcam doar cât timp a trecut, răspunse Veronique.

– Nu destul de mult, aș spune, adăugă Zeva, mișcând din sprânceană. Altfel ea ar fi fost mai satisfăcută.

Veronique râse zgomotos și Dahlia își dădu ochii peste cap.

– Și când te gândești că acesta se presupune a fi un loc cu discernământ.

La țanc, de undeva de aproape se auzi un țipăt ascuțit, întrerupt de un puternic „Aah!", și Dahlia se întoarse doar ca să descopere că piratul Tomas o ridicase pe umăr pe doamna lui. Fustele ei erau ridicate în toate direcțiile, lăsând la iveală ciorapi diafani de mătase legați cu elaborate panglici roz din mătase.

În timp ce ea privea, contesa mascată lăsă să îi iasă un alt țipăt încântat și începu să lovească cu promptitudine umerii lați ai lui Tomas.

– Lasă-mă jos, brută ce ești! Nu voi divulga niciodată locul în care se află comoara!

Francezul strecură o mână de-a lungul coapsei doamnei, până într-atât de sus încât Dahlia își imagină că acesta atinsese forme ample și secrete când mârâi:

– Cunosc deja locul în care se află comoara ta, muiere!

În vreme ce încăperea ovaționă și aplaudă arătându-și amuzamentul, contesa se topi în chicoteli, și Tomas începu să urce treptele, îndreptându-se către încăperea cu numărul șase, unde un pat mare aștepta orice distracție îi aștepta.

– O, da. Foarte decent, replică Veronique.

Dahlia zâmbi.

– După cum spuneam mai devreme, dacă doamnele Londrei doresc să pretindă că le este mai bine având o regină, le vom ajuta în ceea ce își doresc. Și, luna asta, câștigurile pe care le-am primit de la doamne vor fi împărțite cu angajații – inclusiv voi două, dacă încetați să mă mai enervați.

– Cu siguranță nu voi refuza, spuse Zeva, oprindu-se la marginea salonului, unde o ieșire discretă ducea, printr-un coridor întunecat, către partea din față a clubului și o cameră de primire aștepta pregătită pentru alți oaspeți. Cu toate astea...

– Ei, haide, Zeva, zise Dahlia. Ești singura persoană de pe pământ care poate găsi cusur în faptul că aproape ne-am dublat profiturile.

– Regina ta a crescut profiturile, da, dar de asemenea a crescut și numărul membrilor.

Zeva continuă să vorbească despre afaceri în timp ce înaintă pe coridor și nu îi lăsă de ales Dahliei decât să o urmeze.

– În seara asta au fost nouă membri neașteptați, sosiți cu toții fără programare.

La vorbele acestea, una dintre gărzile lui Veronique apăru în pragul ușii aflate cel mai aproape de intrarea în club, aducând la cunoștință o situație care cerea expertiza femeii. Cu o înclinare a capului, privi către Dahlia și Zeva.

– Să vedem în ce fel de belele se bagă.

Nu era un lucru ieșit din comun ca un membru să sosească fără să anunțe. Promisiunile clubului includeau discreția și plăcerea, iar membrii deseori veneau și plecau după bunul-plac, dornici să încerce gama largă de oferte de la Shelton Street numărul 72. Dar nouă femei neanunțate erau un număr mai mare decât de obicei – și unul care ar fi depășit resursele clubului.

– Ține minte, o creștere a numărului de membri este o creștere în putere, zise Dahlia în timp ce ea și Zeva înaintau iute de-a lungul coridorului.

Fiecare membru al clubului devenea un potențial avantaj pentru Dahlia și frații săi – adeseori în conflict cu parlamentul, cu polițiștii, cu Mayfair și cu docurile londoneze.

– Și va exista și o creștere a numărului de camere de la etaj?

– Există și alte feluri de a te distra, nu numai în pat, spuse Dahlia.

Membrii aveau acces la camere pentru jocuri de cărți și de luat masa, la teatru și dans. Orice le era pe plac le era la îndemână.

O sprânceană neagră se ridică drept răspuns.

– Totuși sunt?

Desigur... cei mai mulți membri veneau pentru companie.

– Cine se află aici?

Zeva turui lista cu femeile prezente în seara aceea: trei soții bogate și două femei mai tinere – fete bătrâne – care li se alăturau pentru întâia oară.

– Toate acelea au programare. Dar nu sunt singure.

Trioul sosise în camera de primire înainte ca Dahlia să apuce să întrebe cine mai era prezent. Și apoi nu mai fu nevoie să întrebe.

– Dahlia, dragă!

Dahlia se întoarse către întâmpinarea plină de încântare, zâmbetul lărgindu-i-se deja când acceptă îmbrățișarea femeii înalte și frumoase care se apropiase.

– Ducesă. Retrăgându-se din îmbrățișare, Dahlia adăugă: Și fără mască, ca de obicei.

– Vai, te rog! Ducesa de Trevescan flutură o mână prin aer. Întreaga lume mă știe ca fiind scandaloasă – cred că ar fi dezamăgiți dacă nu aș frecventa Shelton Street.

Zâmbetul Dahliei se lărgi. Ducesa nu își exagerase reputația – era o văduvă veselă pură, numai că, în locul unui soț decedat, fusese înzestrată cu unul absent – un duce dispărut care nu gusta deloc viața sclipitoare londoneză și în schimb trăia pe o moșie îndepărtată aflată în sălbăticia Insulelor Scilly.

– Sunt întotdeauna surprinsă să vă văd în nopțile care nu sunt pentru Dominare.

– Aiureli! Dominarea este pentru spectacol, draga mea, îi răspunse, apropiindu-se. Noaptea asta este pentru secrete.

– Secrete demascate?

– Nu secretele *mele*, dragă. Eu sunt o carte deschisă, cum se spune! Zâmbi larg. Secretele tuturor *celorlalți*.

Dahlia zâmbi.

– Ei bine. Oricare ar fi motivul, suntem recunoscători pentru prezență.

– Sunteți recunoscători pentru afacerile pe care vi le trimit, zise râzând ducesa.

– Și pentru asta, îngădui Dahlia.

Ducesa fusese una dintre clientele vitale de la început – cineva care avea acces la cele mai strălucitoare stele din Mayfair și un sprijin nebun pentru femeile care doreau să se descopere pe ele însele, să își exploreze plăcerile și lumea care era oferită fără ezitare bărbaților. Ea și Dahlia aveau un respect mutual care venea din partea a două femei care înțelegeau imensa putere a celeilalte, un respect care ar fi putut fi sămânța unei prietenii, dar care nu fusese niciodată cultivată – fără nici un alt motiv în afară de acela că amândouă aveau prea multe secrete pentru o prietenie sinceră.

Secrete pe care nici una dintre cele două femei nu încercase niciodată să le ghicească, lucru pentru care Dahlia era permanent

recunoscătoare, întrucât știa, fără urmă de îndoială, că, având motivația potrivită, ducesa de Trevescan ar fi unul dintre puținii oameni din lume care ar fi putut să îi dezvăluie trecutul.

Un trecut pe care nu era interesată să și-l reamintească vreodată.

Amintirea sosi de nicăieri, ca o trăsură scăpată de sub control, cu ochi de culoarea whisky-ului vechi de douăzeci de ani, o claie de păr blond-închis și o bărbie severă, dreaptă, care încasase loviturile ei așa cum le meritase.

Căci el le *meritase*.

Rămase împietrită, pierzându-și ușorul surâs pentru o clipă. Pierzându-și locul pentru o clipă.

Sprâncenele negre ale ducesei se uniră.

– Dahlia?

Dahlia scutură din cap, în același timp limpezindu-și-l și făcându-i semn ducesei să plece, durând o clipă până să se întoarcă către cele patru femei – mascate și așezate pe o canapea tapițată cu mătase din spatele ducesei. Își găsi un zâmbet luminos de întâmpinare.

– Și ai adus atâtea afaceri în seara asta! Bine ați venit, doamnelor!

Nimeni de pe Shelton Street numărul 72 nu ar fi șoptit vreodată numele sau titlul vreunei membre, dar Dahlia catalogă imediat cvartetul care venea adesea neanunțat pe Shelton Street pe urmele ducesei: Lady S..., o scandalagioaică notorie căreia îi plăcea mai mult Covent Garden decât Mayfair; domnișoara L..., o intelectuală care în mod obișnuit spunea lucruri nepotrivite și se trezea în pericol în lumea bună; Lady A..., o tăcută fată bătrână în vârstă ai cărei ochi ageri valorau mai mult decât o duzină dintre spionii de pe acoperișuri ai Dahliei; și, în cele din urmă, Lady N..., fiica unui duce foarte bogat, foarte absent și foarte binevoitor și iubita adjunctei fraților Dahliei.

Dahlia întâlni ochii zâmbitori ai lui Lady N...

– Văd că ești fără doamna ta.

Aceasta flutură din mână.

– Frații tăi au o navă în port și o noapte târzie înainte. Știi la fel de bine ca și mine că, fără ea, s-ar îneca cu toții în cala vasului. Dar ăsta nu este deloc un motiv pentru ca eu să rămân acasă și să-mi sfâșii hainele, nu-i așa?

Bastarzii Bătăuși introduceau ilegal în Londra bunuri taxate nebunește de Coroană, aduse pe vase încărcate cu gheață; încărcătura, mutată iute și întotdeauna la adăpostul întunericului, aducea venituri care erau perfect legale și din cale-afară de ilegale. Astfel decurgeau afacerile din Covent Garden.

– Ei bine, suntem mai mult decât fericiți să te avem alături de noi în seara asta, milady. Dahlia râse, înainte să se întoarcă din nou către ducesă. Presupun că nu vă aflați aici pentru companie?

Ducesa înclină capul.

– De fapt, nu. Suntem aici pur și simplu pentru a citi veștile.

Să adune orice bârfe reușeau.

– Atunci veți fi bucuroase să aflați că avem o largă varietate de materiale în seara asta.

Femeile – despre care se șușotea în sălile de bal că erau o adunătură de caractere nesatisfăcătoare – erau mai mult decât bine-venite pe Shelton Street la numărul 72, unde rareori profitau de beneficiile mai senzuale ale calității de membru, alegând în schimb să lâncezească în camerele de primire și să participe la luptele de la subsol când acestea erau programate. La urma urmelor, camerele private nu furnizau bârfe, iar grupul acesta făcea afaceri cu informații mai presus de toate.

– Avem trei lupte programate pentru seara asta și o creștere continuă a numărului de membri, lucru care o face pe Zeva un pic morocănoasă.

Ducesa izbucni în râs înainte să coboare vocea la urechea Dahliei:

– Mărturisesc, mă așteptam ca în seara asta să fie un nivel mai crescut de securitate...

Privi peste umăr către ușă, care era păzită de o pereche dintre cele mai mari brute din Covent Garden pe care le putea găsi cineva.

– Deși bănuiesc că ăia doi sunt destul de buni.

Ei și jumătate de duzină de țintașe pe acoperișurile care înconjurau clubul, dar nu era nevoie să știe cineva asta, în afară de câteva persoane alese. Totuși întrebă:

– De ce am avea nevoie de paznici suplimentari?

Ducesa coborî vocea pentru intimitate și se întoarse, privirea ei călătorind pe deasupra femeilor împrăștiate prin încăperea tapisată bogat în purpuriu și scăldată într-o decadentă sclipire aurie.

– Aud că sunt razii.

Sprâncenele Dahliei se ridicară.

– Ce fel de razii?

Ducesa clătină din cap.

– Nu știu. Tărâmul Celălalt a fost închis acum două nopți.

Tărâmul Celălalt era jumătatea secretă adresată femeilor a unuia dintre cele mai iubite tripouri ale Londrei – multe dintre membre venind din lumea bună. Dahlia ridică din sprânceană.

– Este proprietatea a trei dintre cele mai iubite aristocrate din Londra, care se întâmplă să fie partenerele celui mai puternic bărbat pe care l-a cunoscut vreodată orașul. Crezi că ar veni Coroana pe urmele lor?

Ducesa ridică și coborî enigmatic un umăr.

– Nu cred că Îngerul Căzut și-ar închide jumătate din afacere fără nici un motiv. Au informații despre fiecare bărbat dintre cei care sunt membri... și chiar și numai acele secrete sunt suficiente ca să ducă la un raid. Ezită preț de o clipă, apoi adăugă: Dar tu... și tu ai destule dintre secretele acelea, nu-i așa? Adunate de la soții.

O brunetă statuară intră în partea depărtată a încăperii, mascată elaborat, și Dahlia înclină capul pentru a o saluta pe baroneasa aflată în trecere înainte să răspundă încet:

– Găsesc că adeseori femeile știu mai multe decât cred bărbații.

Ducesa își înclină capul.

– De asemenea, mai multe decât știu bărbații, nu?

Dahlia zâmbi.

– Și asta.

Vorbele le fură întrerupte de un râset nebunesc venit din partea cealaltă a încăperii, unde o adunare de femei mascate conversau în timp ce așteptau să fie conduse mai în adâncul clubului.

– Jur că este adevărat! zise una cu pasiune. Iată-mă acolo, așteptând suspecții obișnuiți, și apare *el!* În Hyde Park, pe un magnific cal sur.

– Ah, nu-i pasă nimănui de cal, replică prietena ei. Cum arăta? Am auzit că este *din cale-afară* de schimbat.

– *Este!* răspunse cea dintâi, clătinând din bucle. Și absolut în bine. Îți amintești cum era de mohorât sezonul trecut?

Dahlia dădu să întoarcă spatele conversației, dar ducesa așeză o mână îmbrăcată într-o mănușă ca smaraldul, oprind-o. Dahlia îi aruncă o privire.

– Este imposibil să fii interesată de oricine ar fi bărbatul necăsătorit bun de însurătoare despre care discută...

Ducesa zâmbi, dar nu își luă mâna.

– Îmi place o poveste despre transformare la fel de mult ca oricui altcuiva.

O nouă participantă se alătură conversației:

– A fost la balul Beaufetheringstone săptămâna trecută – a dansat toate dansurile. Unul cu mine și a fost ca și cum aș fi dansat pe un nor. *Atât* de priceput. Și acum este *atât* de chipeș. Și *zâmbetul* acela! Nu mai este mohorât.

Urmă un oftat.

– Ce noroc pe tine!

Dahlia își dădu ochii peste cap.

– Oricine ar fi bietul bărbat, în mod limpede este în căutare de o soție dacă a trecut de la mohorât la dans într-un an.

– Mmm, zise ducesa.

– Fratele meu spune că a fost la club timp de o săptămână, prezentându-se de unul singur... *taților!* sosi un răspuns cu sufletul la gură.

Ducesa privi către Dahlia.

– În căutare, cu siguranță.

Dahlia oferi celeilalte femei un zâmbet îngâmfat.

– O poveste veche de când lumea. Și absolut deloc interesantă, cu excepția cazului în care aș zice că aduc carnetul pentru pariuri dacă ai dori să faci un pariu.

– Aud că urmează să găzduiască o petrecere mascată miercuri.

Mâna zveltă a tinerei femei atinse marginea uimitoarei sale măști aurii în timp ce chicoti:

– Și iată-ne, deja mascate!

– Măi să fie, veni răspunsul. Asta pune capac la toate: oricine știe că o mască este pentru flirturi. Pun pariu că deja a ales-o. Va exista o nouă ducesă înainte de Crăciun.

Ducesă.

Vorba tăie aerul.

Nu era el.

– Acum *asta* este interesant, zise încet ducesa aflată de față. Nu este ca și cum sunt duci gata de însurătoare care zac pretutindeni.

– Nu, zise Dahlia distrasă. Tu ai fost nevoită să te grăbești până pe o insulă retrasă pentru al tău.

– Și nu vine niciodată când este chemat, răspunse ducesa cu un țâțâit. Dar acesta...

Curiozitatea o birui pe Dahlia.

– Cine este?

Un umăr se ridică, apoi căzu într-o necunoaștere lipsită de cuvinte, și Dahlia ridică glasul către femeile care discutau.

– Ducele despre care discutați, le împunse, spunându-și în sinea ei că era doar curiozitate prostească. Spunându-și că era pur și simplu pentru că informația era importantă ca monedă. Acest model de bărbăție are un nume?

Nu era el. *Nu putea fi el.*

Tânăra în domino negru simplu răspunse cea dintâi, cu ardoare în ton, ca și cum așteptase momentul în care să poată să îi vorbească Dahliei. Buzele ei se arcuiră în genul de zâmbet care venea odată cu un secret magnific, leneș și relaxat, de parcă ar fi avut tot timpul din lume să îl împărtășească.

– Cine este? repetă Dahlia, cu asprime și nerăbdare, nefiind în stare să se oprească.

Ce naiba era în neregulă cu ea?

Ochii tinerei se lărgiră în spatele măștii.

– Marwick, zise simplu.

Ca și cum nu ar fi supt tot aerul din încăpere.

Sângele dădu năvală în urechile lui Grace, un răget de supărare, frustrare și mânie întunecându-i judecata. Și numele acela, explodând înlăuntrul ei. *Marwick.*

Imposibil! Cu siguranță că se înșelau.

Nu îl gonise ea? Nu plecase el în întuneric?

Se întoarse către ducesă.

– Nu cred asta.

Nu se putea ca el să se fi întors. Plecase cu un an în urmă și dispăruse – nu exista nici un motiv pentru ca el să se fi întors.

Desigur, nu era adevărat. Exista un motiv unic pentru ca el să revină.

Cealaltă femeie culese un pahar de șampanie de pe o tavă în trecere cu o mișcare languroasă și nepăsătoare, neștiind de furtuna din inima lui Grace. De vijelia din mintea ei.

– Și de ce nu? Orice duce are nevoie de o ducesă.

„Am ales titlul pentru a te face ducesa mea."

„Tu urma să fii ducesă."

– Se află aici ca să se căsătorească, zise ea.

– Ce plictiseală, răspunse ducesa.

Grace se simțea în multe feluri, numai plictisită, nu. Dumnezeule! El se întorsese.

Se întorsese.

Și uite așa, furtuna se liniști. Știa ce trebuia să facă.

Întâlni ochii celeilalte femei.

– Am nevoie de o invitație la balul acela mascat.

Capitolul 8

Dacă nu ar fi știut că balul mascat de la Marwick House era găzduit de însuși ducele de Marwick, nu ar fi crezut-o niciodată. Nu era nimic la petrecerea sălbatică ce se întindea înaintea ei care părea câtuși de puțin potrivit bărbatului pe care îl trimisese la plimbare cu un an mai înainte.

Bărbatul acela ar fi găsit fiecare clipă din evenimentul acesta frivol și nevrednic de timpul lui. Desigur, bărbatul acela își petrecuse fiecare clipă căutând-o pe Grace, până când o găsise și descoperise că fata pe care o căuta nu mai exista.

În săptămâna de când descoperise că el se întorsese, Grace făcuse tot ce îi stătuse în putere pentru a înțelege. Ce anume căuta el. Cum și de ce.

Și *pe cine*.

Pentru că exista o singură opțiune pentru care ducele de Marwick să se întoarcă în Londra și să se introducă în societate – nu ca ducele nebun pe care și-l imaginaseră cândva, ci aparent ca altceva acum?

Vorbele femeilor din club răsunară în mintea ei.

Atât de chipeș. Zâmbetul acela! A dansat toate dansurile. A fost ca și cum aș fi dansat pe un nor.

Ea aflase ultima. Învățaseră cu toții împreună – parte din concursul stupid al tatălui său. Numai pentru acest scop. Fiecare duce are nevoie de ducesa lui.

Și, în cele din urmă, ducele de Marwick redevenise sigur pe sine.

„Tu urma să fii ducesă."

Se împotrivi ecoului vorbelor din urmă cu un an. Se împotrivi impulsului de a stărui asupra lor, asupra durerii din ele când el le strigase din partea cealaltă a ringului – ultima lui încercare de a o recâștiga, chiar după ce ea își spusese punctul de vedere. Nu avea să o recâștige niciodată.

Pentru că nu mai era fata pe care el o iubise cândva și nu avea să mai fie vreodată acea fată.

Dar lucrul acesta nu schimba faptul unic că, demult, făcuseră o înțelegere. Fără căsătorie. Fără copii. Fără continuarea liniei Marwick – singurul legământ pe care îl puteau face pe care tatăl băieților nu îl putea influența.

Și dacă se întorsese să se căsătorească? Să producă un moștenitor?

Grace nu avea nici o altă alegere în afară de a pune capăt acestui lucru.

Și dacă el se întorsese pentru altceva?

Atunci ea nu avea de ales decât să pună capăt și acelui lucru. Pentru că fiecare secundă în care ducele de Marwick se afla sub ochiul publicului îi punea pe toți în primejdie. El furase un titlu, iar ei, cu toții, luaseră parte la asta. Afurisită să fie dacă el avea să-l pună pe vreunul în pericol pentru propria lui șansă la ceva mai mult – nu când Diavolul și Whit aveau fericirea în mână alături de soțiile lor și începuseră familii tinere.

Nu avea să apuce să se întoarcă și să pretindă un viitor.

Nu când îl riscase pe al tuturor fără ezitare.

Nu le spusese fraților ei că el se întorsese, știind că aceștia ar fi insistat să i se alăture în seara asta. Știind că ei ar fi putut să insiste asupra unui lucru și mai rău: să îl întâlnească pe Ewan în întuneric și să facă ceea ce juraseră să facă cu ani în urmă. Știind ce îi împiedicase să facă, de teama a ceea ce s-ar fi putut alege de ei dacă ar fi fost prinși: moartea unui duce nu era un lucru ușor de ascuns sub preș.

Așadar, trebuia să fie Grace cea care să îl întâlnească pe ducele de Marwick pe propriul lui teren, să îi ghicească scopul și să facă dreptate. La urma urmei, nu Grace fusese cea care îi spusese să nu se mai întoarcă vreodată? Nu Grace fusese cea care dăduse loviturile în noaptea aceea? Și nu numai cele fizice – acelea aveau să se vindece și să fie uitate –, ci și pe cele al căror efect îl văzuse. Cele care îl deposedaseră de scopul lui.

Fusese atât de ușor?

Alungă gândul acela. Nu avea importanță. Ceea ce conta era faptul că el se întorsese cu un scop nou: acela de a câștiga aristocrația cu chipul lui chipeș, zâmbetul cuceritor și dansul lui. Iar ea avea să îl împiedice.

Grace privi încruntată Marwick House, o locuință atât de elaborată, încât se întindea pe aproape o stradă întreagă din Mayfair, studiind ferestrele fericite și primitoare, sclipind aurii în întuneric, oferind frânturi seducătoare ale petrecăreților de dinăuntru. Zări o Cleopatra cu un Marc Antoniu și o ciobăniță care zăbovea în fereastră, cu ciomagul în mână, ca și cum aștepta să îi sosească mielușeaua.

În vreme ce cerceta ferestrele, o ceată de oameni trecu pe lângă ea, îmbrăcați cu toții în piese de șah: rege negru, regină albă, cal negru și pion alb. Câteva momente mai târziu, sosi cineva deghizat în episcop[1] și, pentru o clipă trecătoare, Grace se gândi că ar fi fost o adăugire isteață a pieselor de șah, dar lucrurile începură să aibă sens când apăru partenera lui, îmbrăcată în hainele diafane ale unei călugărițe.

Londra sosise în număr mare la balul mascat al lui Marwick – un fapt care o făcu pe Grace să își dea seama de două lucruri: mai întâi, Ewan trebuie să se fi schimbat, din moment ce cea mai mare parte a Londrei nu îl putea înghiți anul trecut – duce sau nu; și cel de-al doilea: îmbulzeala avea să îi acorde acoperirea perfectă pentru prezența ei.

Urma să intre, să îi dea de cap acestui Ewan nou și îmbunătățit, să îi descopere scopurile și să iasă pentru a pune în mișcare planuri pentru a i le pune capăt. Și faptul că era umăr la umăr cu restul orașului nu putea decât să îi crească posibilitățile de succes.

[1] În limba engleză, *bishop* are și sensul de „nebun" (piesa de la jocul de șah (n.tr.)

Își îndreptă umerii și își înfoie fustele ca de smarald înainte de a se asigura că masca ei argintie bătută cu pietre prețioase era bine potrivită pe față – destul de mare încât să îi acopere trei sferturi din ea, lăsându-i vizibile doar ochii negri și buzele roșii. Și apoi intră în luptă.

Îmbulzirea petrecăreților o luă pe sus și o urcă pe scări și apoi o duse pe coridorul lung și elaborat al Marwick House, mișcarea încetinind când se ivi sala de bal. Pretutindeni în jurul ei se auzeau exclamații și oftaturi încântate de surpriză. Un bărbat aflat undeva în stânga ei spuse:

– Marwick tocmai și-a făcut dușmani din toate amfitrioanele din Mayfair.

Mulțimea se despărți, și Grace văzu încăperea, inima oprindu-i-se în piept pentru un timp îndelungat în timp ce observă decorul elaborat... până când începu să îi bubuie.

El recrease locul lor.

Crângul de pe marginea vestică a moșiei Marwick, care fusese locul preferat al lui Grace – locul lor preferat. Sala de bal era o copie.

Cu gura căscată, Grace intră în spațiul enorm și primitor, privirea i se întoarse către tavane, unde candelabrele luceau cu bucurie dintr-o masă de floră verde și flori exotice. Oricine decorase nu precupețise nici o cheltuială, elaborând un umbrar în toată regula din frunze și flori vii care atârnau destul de jos peste spațiul cavernos pentru a adăuga un aer de intimitate zgomotoasei săli de bal.

De parcă bolta de deasupra nu era de ajuns, erau trei trunchiuri de copac care se înălțau din ringul de dans, masiv și impunător, întrerupând fluxul de dansatori ce se învârteau în jurul încăperii. Erau făcuți să pară a fi stejari, străvechi și avântându-se către cer, evocând cerul liber. *Al lor.*

Fără să gândească, păși pe ringul de dans, atrasă de acei copaci ca de o sfoară, și descoperi că plăcile de marmură fuseseră acoperite cu un mușchi moale care trebuie să îl fi costat o avere.

Și asta înainte să îl coste o avere ca să pună să fie scos. Privind îndelung la picioarele ei, la fustele ei ca smaraldul pe mușchiul care lucea în lumina lumânărilor ca iarba din timpul verii în lumina pestriță a razelor de soare, mintea lui Grace o luă la goană, fiind

distrasă de la munca ei și de la planul ei din seara aceea – și de ceea ce descoperise aici, în casa lui.

Amintiri.

Neinvitate, nedorite și imposibil de evitat.

Avea din nou 13 ani. Era o zi caldă de vară și ducele era plecat de pe moșie dintr-un motiv oarecare, iar ei erau liberi să își trăiască copilăria. Nu că băieții știau prea bine ce să facă cu copilăria ori cu libertatea, dar, când maleficul lor tată era plecat, făceau ce puteau.

Whit și Diavolul se îndreptaseră direct către râu, unde se stropiseră, se jucaseră și se luptaseră ca frații care erau.

Grace îi privise pentru o vreme și apoi intrase în crâng ca să îl caute pe Ewan, care era acum mai mult decât prietenul ei. Iubirea ei.

Nu că el o știa. Cum ar fi putut ea să îi spună, când viața lor era într-o asemenea agitație? Când aveau fiecare zi doar după cheful monstruosului lor tată?

Ședea pe pământul acoperit de mușchi gros, cu spatele sprijinit de cel mai mare dintre stejari, cu ochii închiși. Sunetele erau înăbușite în spațiul liniștit, magic, dar nu avusese importanță. El o auzise venind.

Nu își deschisese ochii.

– Nu era nevoie să mă urmezi.

Ea se apropie, și strigătele Diavolului și ale lui Whit se stinseră.

– Am dorit asta.

Atunci el se uitase la ea și ochii îi sclipeau în lumina aceea ciudată, eterică.

– De ce? Eu nu sunt ca ei.

Nu era. Or fi fost cei trei născuți în aceeași zi și din același tată, dar fiecare fusese crescut de o mamă diferită. Ewan nu era orfan, ca Diavolul. Nici nu fusese crescut cu cărți și speranța unei educații ca Whit. Își petrecuse prima parte a vieții într-un bordel din Covent Garden, crescut de o amantă alungată și de o duzină de alte femei care îl luaseră la ele când mama lui își făcuse apariția cu rochii scumpe și agrafele ei de păr bătute cu pietre nestemate.

Nu le păstrase, dar îl păstrase pe el și lucrul acesta era acela care conta, iar Grace știa asta.

Grace știa și mulțumise zi de zi mamei lui și lui Dumnezeu pentru asta.

Trecuseră 18 luni de când erau cu toții împreună, destul cât să fi aflat cu toții povestea fiecăruia. Sau, pentru ca Grace să le fi aflat poveștile. Ea nu avea povești. Nici una care să merite a fi împărtășită.

Nu îi fuseseră îngăduite.

Singurele povești pe care le avea erau cele pe care le scrisese cu acești băieți și, în mod deosebit, cu acesta – băiatul înalt, blond și imposibil de chipeș despre care își imaginase întotdeauna că era pe jumătate magic pentru felul în care putea să o câștige într-o clipă cu un zâmbet. Pentru felul în care punea la cale bătăliile tăcute cu bărbatul care părea să le stăpânească destinele.

În ziua aceea, însă, fusese diferit. Mai serios. Și Grace simțise ce avea să urmeze, chiar dacă nu știuse cu certitudine. Era aproape gata.

Căzuse în genunchi în fața lui, învăluiți de mirosul bogat de pământ al poienii.

– Vei câștiga.

Privirea lui devenise aspră.

– Nu știi asta.

– Ba da, spuse ea încuviințând din cap. Am știut-o încă de la început. Ești puternic și inteligent, și arăți ca atare – Diavolul este prea mânios, iar Whit, prea nesigur. Tu vei fi acela.

Bătrânul duce dorea un moștenitor și acela avea să fie Ewan. Și urma să se întâmple în curând.

– *Eu* sunt mânios, zise el cu îndârjire. *Eu* sunt nesigur.

– Dar nu o arăți, zise ea, în timp ce i se strânse pieptul.

– Nu pot.

Șoapta fusese genul care nu ar fi trebuit să vină din partea unui băiat. Era prea matură, și Grace îl ura pe tatăl lui pentru asta.

– Nu pot.

Întinse mâna către el și degetele îi mângâiară curba înaltă a obrazului.

– Cu mine poți.

Devenise serios, apoi... destul de furtunos pentru ca ea să uite de soarele de dincolo de copaci. El îi apucase mâna într-a lui, dându-i mâna la o parte.

– Nu doresc să ți-o arăt ție. Nu doresc ca tu să o vezi vreodată.

Luă naștere confuzia.

– De ce?

Urmă o pauză și apoi atingerea lui se schimbă, iar el nu o mai împingea. O trăgea mai aproape, ridicându-se pe genunchi ca să o întâmpine. Își așeză fruntea pe fruntea ei și rămaseră astfel pentru o veșnicie, inima lui Grace bubuind în felul acela misterios al tinerelor inimi, cu o promisiune a ceva ce nu putea fi numit și o speranță pentru ceva care nu putea fi imaginat.

Și apoi o sărutase. Sau ea îl sărutase pe el.

Nu conta cine fusese cel care sărutase. Numai că sărutul avusese loc. Și îi transformase pe amândoi în felul în care o face prima oară, transformându-se într-o amintire care nu putea fi niciodată pierdută.

Amintire care acum o izbea, douăzeci de ani mai târziu, în sala asta care părea că fusese creată ca o pură reînviere a acelei amintiri ce părea să se fi întâmplat ieri. Ca și cum se petrecuse cu doar câteva clipe mai înainte. Ca și cum se întâmpla acum.

Trase aer în piept, recunoscătoare pentru scutul pus la îndemână de îmbulzeala oamenilor care se adunau în jurul ei, toți înnebuniți de decorul elaborat, pentru masca și peruca ce o fereau de la a fi descoperită – nu că oricine din încăpere care ar fi putut să o recunoască i-ar fi dezvăluit identitatea. La urma urmei, dacă cineva o recunoștea pe Dahlia, atunci aveau motiv să frecventeze numărul 72 de pe Shelton Street și lucrul acesta era o bârfă cu mult mai periculoasă decât intrarea Dahliei în societate.

– Astăzi ne jucăm de-a bruneta, așa-i? spuse cineva aproape de urechea ei.

Ironia întreruperii în chiar acel moment, în care Grace se baza pe anonimatul ei, nu îi scăpă, deși noua sosire fu mai mult decât o întrerupere bine-venită, obligând-o să înceteze să se mai gândească la trecut.

Se întoarse către cealaltă femeie – o femeie ai cărei ochi negri sclipeau în spatele unei măști de păun complicat lucrate – în timp ce se asigură că propriile ei măști, cea fizică, cât și cea emoțională, stăteau bine la locul lor. O recunoscu imediat pe ducesa de Trevescan – care făcuse rost de invitația pe care Grace o ceruse.

– Sunt chiar atât de ușor de recunoscut?

Ducesa zâmbi.

– Consider că este de datoria mea să recunosc pe toată lumea.

Lucrul acesta era adevărat. Ducesa avea cea mai mare sferă de influență dintre toate femeile pe care le cunoștea Grace – ceea ce o făcea să fie un inamic puternic și un prieten esențial.

– Peruca este fantastică, zise ducesa, întinzând mâna pentru a trage de una dintre buclele de mahon ridicate cu artă în creștetul capului lui Grace. Franțuzească?

– Franțuzească.

Adusă pe una dintre corăbiile fraților ei cu două săptămâni în urmă.

– Bănuiesc că, în cazul tău, naturalul te-ar da de gol într-o clipită. Oricum, este minunată.

– Aș putea spune același lucru despre tine. Grace își coborî capul, permițând ca în glasul ei să se simtă surpriza. Te văd mascată atât de rar.

Ducesa râse și își scutură fustele splendidei sale rochii, făcând ca o nebunie de mătăsuri în culori de safir, albastru-verzui, verde și violet să strălucească în lumina baldachinului, laolaltă cu o explozie de pene de păun care fuseseră adăugate costumului.

– Mă vezi arareori mascată pentru că de obicei mă vezi într-un loc care nu ar trebui să necesite măști, așa cum bine știi. Bărbații nu își ascund niciodată identitatea atunci când își vizitează cluburile private. Eu de ce ar trebui să o fac?

Nu era adevărat în întregime, dar Grace nu putea nega standardul dublu care exista atunci când venea vorba de gen și de plăcere. Cu toate acestea, nu se putu împiedica să privească împrejur ca să vadă cine ar fi putut să asculte.

– Nu-ți face griji, zise ducesa. Măștile garantează că absolut nimeni nu este interesat de ceea ce avem de spus. Oftă și continuă: Vezi de ce prefer să fiu pe deplin identificabilă?

Înainte ca Grace să apuce să răspundă, ducesa continuă:

– Mărturisesc, nevăzându-te niciodată de partea asta a Piccadilly Street, am fost destul de surprinsă când ai cerut o invitație. Își desfăcu evantaiul enorm din pene de păun și adăugă: Îmi vei spune de ce ai devenit atât de interesată de această petrecere *anume?*

– Am fost întotdeauna destul de interesată de arbori și arbuști.

Ducesa izbucni în hohote de râs.

– Ce minciună tragică! Pot doar să presupun că are ceva de-a face cu dorința evidentă a lui Marwick de a-și căuta o soție.

Grace își lăsă un colț al gurii să se ridice într-un mic surâs strâmb.

– Nu. După cum am spus, îmi plac foarte mult mușchii, și unde altundeva poți găsi atât de mulți în oraș?

Râsul celeilalte femei se stinse într-un zâmbet larg când Grace adăugă:

– Și stejari în interior – ce mai desfătare! Bineînțeles că am căutat să obțin o invitație.

Ducesa își lovi ușor brațul cu evantaiul ei ridicol și spuse:

– Voi ghici adevărul, să știi.

Grace îi oferi zâmbetul ei cel mai misterios.

– Ba nu, nu-l vei ghici, Excelență, dar te invit să încerci.

Ochii căprui ai celeilalte femei sclipiră în spatele măștii cu pene.

– Accept.

Înainte ca Grace să apuce să răspundă, aerul din jurul lor se schimbă, prevestind ceva nou și palpitant. Nu ceva.

Cineva.

Se întoarse să privească în urma ei și fu inundată de un val de fierbințeală când ochii îi căzură pe bărbatul înalt și chipeș îmbrăcat în pantaloni și haină negre perfect croite, lavalieră albă scrobită la perfecție. Un simplu domino negru care nu era decât o concesie pentru festivitate și nu menită să îi ascundă identitatea – nu era ca și cum ar fi putut să își ascundă identitatea în încăperea asta.

Ducele de Marwick, pe care nu îl văzuse de un an, de când îl pusese în genunchi și îl aruncase pe străzi, stătea în picioare la nici trei metri de ea.

Un metru și jumătate.

Un metru.

Urî faptul că i se tăie respirația când îl privi din cap până în picioare, atât de aproape încât să îl atingă dacă ar fi întins mâna. Destul de aproape încât să observe cum se schimbase. Era în continuare înalt, zvelt și chipeș, dar acum cumva mai lat decât fusese, mai musculos și cu un chip mai puțin tras, chiar dacă obrajii îi rămăseseră perfect sculptați sub mască.

Nu că nu i-ar fi recunoscut vreodată frumoșii ochi de culoarea whisky-ului, cu genele lor negre dese. Și dacă nu ar fi fost de ajuns? Gura aceea plină și frumoasă era a lui și numai a lui.

Se minunase de frumusețea lui în club cu un an în urmă, dar în seara asta... făcu trecutul de rușine.

Mâncase.

Dormise.

Mai mult decât din punct de vedere fizic însă, părea schimbat și în alte feluri: mișcările sale erau mai languroase, zâmbetul mai senin... zâmbetul lui exista.

Fusese *bine*.

Pentru o clipă, Grace se întrebă dacă nu cumva se înșela și, la urma urmelor, nu era el. Numai că, desigur, era, pentru că nu l-ar fi confundat niciodată. Era scris în ființa ei, la bine și la rău. Gravat cu dorință, suferință și mânie.

Lăsându-se pradă celei din urmă, privi cum ochii lui alunecară pe rochia extravagantă a ducesei, cercetându-i costumul extraordinar chiar și când ea întinse mâna. I-o acceptă cu maniere perfecte și făcu o plecăciune joasă deasupra ei, în vreme ce ea fu încântată de acest tratament.

– Ah! O altă descoperire surprinzătoare printre cei din mulțime.

– Credeați că nu aș rămâne la petrecere?

Îi oferi o expresie de ofensă glumeață, din cale-afară de nespecifică lui, și camera începu să se încline în jurul ei.

El o auzise. Ascultase. O lăsase.

– Cred că mai înainte nu v-au plăcut niciodată petrecerile, replică ducesa, aplecându-se și apropiindu-se – destul de aproape, încât ceva din Grace să șovăie. De ce ați început acum?

– Poate că n-am avut niciodată o asemenea companie cuceritoare, spuse el, buzele arcuindu-se într-un zâmbet magnific, lăsând-o pe Grace cu un gând nebun, de-o clipă, că poate o lua razna.

Apoi el se întoarse și o privi în ochi, și afurisitul bărbat îi făcu cu ochiul.

Nu o recunoscuse.

Nu putea. Nimic din răspunsul lui nu indica faptul că o recunoscuse cât de puțin. *Cum se putea una ca asta?*

Nu avea importanță. Într-adevăr, făcea ca lucrurile să fie mai ușoare.

Cu toate acestea fu șocată până în adâncul ființei sale, deși ar fi trebuit să fie mulțumită: la urma urmelor, nu asta era intenția ei? Să fie ascunsă de el în plină vedere? Nu făcea asta parte din planul

pe care îl plănuise iar și iar în timp ce își făcea ochii cu mult creion negru și își colora buzele? Și își punea masca Dahliei?

Nu avea să îl mai întâlnească niciodată ca Grace.

În mod special nu aici, în casa lui din Mayfair – casa unei linii de duci. Și, chiar dacă ar fi fost să o facă – chiar dacă el o aștepta –, nu avea să o aștepte în felul acela. Nu transformată în mod minuțios în rochia aceea, cu masca aceea, cu părul și machiajul acelea, toate perfect concepute pentru o femeie din înalta societate. O femeie care avusese parte de cea mai bună educație, un batalion de cameriste, avere peste măsură și o viață de privilegii, fără să se uite la bani.

El s-ar fi așteptat ca ea să vină așa cum o făcea întotdeauna, în pantaloni și pelerină, cizme peste genunchi și arme pe umăr, gata să ia prizonieri.

Și, dacă ea ar fi venit, el nu i-ar fi zâmbit.

Nu își mai zâmbeau unul altuia.

El făcu o plecăciune adâncă și, pentru o clipă, Grace fu aruncată înapoi în timp. Sau poate nu înapoi. Poate aruncată în lături, într-un alt timp, un alt loc, când cărările lor s-ar fi intersectat nu ca prieteni de odinioară și inamici veșnici, ci ca o doamnă și un domn.

Un duce și o ducesă.

Respinse gândul și savură faptul că el nu știa, în timp ce făcu o reverență adâncă.

– Excelență.

El își înclină capul la vorba ei.

– Sunt în dezavantaj aici.

Făcu un efort și o goni pe Grace deocamdată, lăsând-o pe Dahlia să ia conducerea cochetând. Se afla aici cu un scop, la urma urmei.

– Sunt sigură că nu-i adevărat.

– Ba este. Se aplecă apropiindu-se de ea. Ai un nume?

„Doar cel pe care tu mi l-ai dăruit."

Răspunsul – pe care nu avea să îl rostească niciodată cu glas tare – o sfâșie, dar anii de antrenament o făcură să nu îl dezvăluie.

– Nu în seara asta.

Din nou zâmbetul acela, cel care o făcu din nou să fie confuză și să simtă un lucru pe care nu dorea să îl numească. Un lucru pe care nu avea nicicând să îl ia pentru sine.

El se uită către ducesă.

– Dar dumneata, doamnă, îmi vei spune numele tău?

Cealaltă femeie privi la duce, apoi la Grace, apoi din nou la duce.

– Nu sunt sigură că dorești să cunoști numele meu, duce.

Ochii lui Grace se lărgiră când auzi răspunsul, chiar dacă vorbele se dizolvară în râs, vesel ca niște clopoței.

– În orice caz, mă tem că mă plictisește conversația – fără supărare.

Era unul dintre puținii oameni de pe lume care putea să spună un asemenea lucru și chiar să nu jignească.

– Și văd un leagăn liber care atârnă de copacul din depărtare. Își legănă fundul plin sub fustele ei vibrante. Așteaptă un păun, sunt sigură.

Înainte ca un răspuns să ia formă, ducesa fu dusă, trecând printre o Maria Antoaneta minuțios îmbrăcată și un amenințător medic înalt, de pe vremea ciumei, și dispăru în mulțime, fără îndoială încântată de ideea că un duce și proprietăreasa unuia dintre cele mai exclusiviste bordeluri londoneze conversau – și asta datorită influenței sale. Grace scoase un mic mormăit de dezamăgire din pricina faptului că fuseseră lăsați singuri, chiar dacă știa că a fi singuri era singurul mod în care avea speranța de a înțelege motivul pentru care el se întorsese.

– Prietena dumitale este întotdeauna atât de...

– Efemeră? sugeră Grace. Da.

– Aveam de gând să spun excentrică, răspunse el.

– Și asta, zise ea.

Atunci el se uită la ea.

– Și dumneata?

Nu își putu abține zâmbetul mic și secret.

– Și eu sunt excentrică.

– Întrebam dacă și dumneata aveai de gând să fii efemeră.

Cumva, în aglomerația și cacofonia de oameni, vorbele lui fură joase și îmbătătoare și se instalară adânc în pântecul ei, deși își reaminti în sinea ei că nu trebuia să aibă parte de vreo plăcere din partea acestui bărbat.

Acest bărbat care furase totul de la ea.

În seara asta nu era vorba despre plăcere. Ci despre a face planuri.

Dar el proiectase o încăpere și un eveniment care erau pură fantezie și, pentru a înțelege de ce – pentru a înțelege cum trebuie ce anume punea el la cale și să îl împiedice –, Grace avea să fie nevoită să îi facă jocul.

Lucru care nu ar fi trebuit să fie dificil – nu făcea ea comerț cu jocuri?

Nu era o proastă: știa ce anume dorea el.

De la cine?

Ea ignoră șoapta perfidă și firul de neliniște care venea odată cu ea. Ignoră, de asemenea, ideea că el flirta cu o altă femeie. Îl lăsă să flirteze. Lasă-l să își imagineze un viitor parteneriat ca și cum ea nu jurase să îi răpească asta încă de la început.

Grace avea să își poarte masca și să îi ofere ceea ce el dorea și, între timp, ea urma să clarifice obiectivul întoarcerii lui. Al schimbării lui. Al noii lui intrări în lumea asta pe care juraseră întotdeauna să nu o accepte.

Lumea asta în care el nu ar fi trebuit nicicând că se întoarcă.

Acesta era motivul pentru care ea se afla aici. În recunoaștere.

Înăuntru, a*poi afară. Aici, apoi dispărută.*

– Nu toată lumea de aici este efemeră?

– Chiar așa? Sunt cu toții produsul colectiv a secole de reproducere aristocrată.

„Totuși, nu și tu", gândi ea. „Nici eu."

– N-am pus niciodată prea mare bază în reproducerea aristocrată, duce.

Titlul era un test. Avea el să tresară?

El își așeză o mână pe piept în semn de dezamăgire prefăcută, cuceritorul lui zâmbet lărgindu-se.

– Mă rănești, doamnă. Cu adevărat.

El nu o recunoscuse. Ceva se detensionă în pieptul ei, făcând-o să se relaxeze. Să se acomodeze cu rolul ei.

– Privește în jur, zise fluturând o mână în direcția lui Henric al VIII-lea și a lui Sir Thomas More aflați în apropiere, angajați într-o conversație zgomotoasă cu o Anne Boleyn și o ducesă de Devonshire cu o perucă atât de înaltă, încât era un miracol că putea să își țină capul drept deasupra rochiei scandalos de decoltate.

– Nimeni dintre voi nu poate suporta să se poarte așa cum dorește fără măști. Care este scopul puterii pe care ați acumulat-o dacă nu acela de a găsi încântarea?

El își înclină capul în direcția ei.

– Noi? Dumneata nu ești una dintre noi?

Ea clătină din cap.

– Nu sunt deloc dintre voi.

– Și cum de ne-ai găsit? Plimbându-te pierdută în grădinile mele?

Ea nu își putu reține urma de zâmbet.

– Am o invitație.

– De la mine?

Ea ignoră întrebarea.

– Sunt mulțimi de oameni în oraș care ar face orice pentru o șansă la bucuria pe care voi o puteți avea într-o clipită, zis ea în schimb. Și totuși, voi ezitați, permițându-vă să gustați doar din plăcere când puteți nega în mod rezonabil că ați avut-o vreodată. Ce risipă!

– Atunci ce? Să luăm plăcerea pe măsură ce vine?

Cuvintele o învăluiră ca mătasea. Asta era exact ceea ce voia ea să spună. Ea, care avea de-a face cu plăcerea pe măsură ce acesta venea.

Grace zâmbi.

– Nu sunt nimic altceva decât o realistă.

– Atunci spune-mi ceva real.

Ea nu ezită.

– Sunt efemeră. La fel ca această seară.

Privirea ei scânteie dincolo de el, către copacii imenși care se înălțau deasupra îmbulzelii de petrecăreți.

– Dar știai deja asta.

– Știam?

O privise cu atenție, iar ea se împotrivise nevoii de a-și feri privirea, temându-se că el avea să o privească prea atent. Să vadă prea mult.

În schimb, își lipi strâns masca, lui oferindu-i un zâmbet cu subînțeles.

– Ți-ai transformat sala de bal în aer liber, Excelență. Dacă acesta nu este un lucru efemer, atunci nu știu ce poate fi.

– Mmm, spuse el, și mormăitul profund o încălzi, chiar dacă știa că nu trebuia să îngăduie asta. Așadar? Ce ar trebui să facem în seara asta?

El nu știa că era ea. Dovada acestui lucru se afla acolo, în privirea lui: plină de curiozitate și veselie.

Era o străină. Desigur, plănuise să fie. Dar nu se așteptase ca și el să fie unul.

– Același lucru pe care ar trebui să îl facem în fiecare seară, zise ea cu blândețe, pe neașteptate mai sinceră decât își imaginase că avea să fie cu el. Ar trebui să o savurăm.

Tăcere... și apoi:

– Ai dori să dansezi?

Întrebarea o luă prin surprindere. Când fusese invitată la dans ultima oară? Fusese vreodată invitată la dans? O dată sau de două ori, presupuse, în Covent Garden, de către cineva plin de curaj lichid. Dar ultima oară când dansase astfel? Într-o sală de bal?

Cu el fusese.

Iar el era făcut pentru asta. Chipeș și fermecător și având un zâmbet care putea să cucerească pe cel mai rece dintre sceptici, stând în picioare în fața ei, îmbrăcat ca fantezia oricărei femei.

„Ți-ar prinde bine o fantezie din când în când."

Vorbele lui Veronique, spuse mai devreme în săptămâna aceea, șoptiră prin ființa ei și, pe urmele lor sosiră siguranța și concentrarea. Hotărârea. Obiectivul.

Aceasta nu era o fantezie. Aceasta era *o misiune de recunoaștere*.

Ea avea un *plan*.

Își așeză mâna îmbrăcată în mănușă pe cea pe care o întinsese el.

– Mi-ar plăcea foarte mult să dansez.

Capitolul 9

Știuse că era Grace din momentul în care ea păși în sala de bal, într-o rochie care cădea la podea în valuri luxoase de smarald, în ciuda măștii care acoperea totul în afara frumoșilor ei ochi dați cu creion negru și a buzelor de culoarea închisă a vinului și a perucii care îi fura buclele de culoarea flăcărilor.

Presupuse că încerca să se deghizeze, ca și cum el ar fi putut vreodată să nu o intuiască. Să nu o simtă. De parcă avea să existe

vreodată un moment în care ea să intre într-o încăpere și întregul lui trup să nu fie încordat ca un arc.

Dar deghizarea necesita ceva mai mult decât putea Grace să aibă vreodată: abilitatea de a trece neobservat. Iar Grace avea să fie întotdeauna primul lucru pe care el îl observa în orice încăpere, pe vecie.

Ea venise.

Inima lui începuse să bubuie din momentul în care ea intrase – el vorbea cu cineva: un lord, despre un vot în parlament; un lucru la care Ewan muncea de luni întregi.

Sau poate că fusese o doamnă care dorea să i-o prezinte ducelui de Marwick pe fiica ei? Poate că fusese un vechi prieten de școală. Ewan nu avea prieteni vechi din școală, așadar nu asta era, dar de celelalte variante nu putea să fie sigur. Pentru că ridicase privirea în timpul conversației și ea se afla acolo, la marginea sălii de bal, cu chipul înclinat în sus către bolta pe care el o concepuse tocmai pentru acest moment.

Locul ei preferat de pe moșia Marwick.

Locul în care el nu se mai întorsese nici măcar o dată de îndată ce ea plecase.

De îndată ce ea fugise. De îndată ce el o speriase și o alungase.

Nu că avusese vreo alegere.

Clădise acest bal mascat pentru ea, făcându-i pe angajați și pe grădinar să fie convinși că el era la fel de nebun ca întotdeauna, dar, de data asta, prin cererea lui pentru copaci în interior și ringuri de dans acoperite cu mușchi. Și știuse că urma să îl coste o avere și că, foarte probabil, avea să fie o risipă – pentru că se putea ca ea să nu vină.

La urma urmei, ultima oară când fuseseră împreună, ea făcuse limpede faptul că nu era interesată să îl mai revadă vreodată.

Dar el construise totul pentru ea, știind că ea avea să descopere că el se întorsese în Londra – la urma urmei, un duce nu se alătura din nou circuitului înaltei societăți fără ca oamenii să vorbească – și sperând că poate ea nu va rezista curiozității.

Sperând că ea ar putea veni pentru a-i descoperi planul. Sperând că poate ea ar vrea să facă parte din el. Însă aici se afla adevărata nebunie.

„Niciodată nu o s-o poți recâștiga."

Auzise vorbele acelea în fiecare zi din noaptea aceea, când ea îi administrase singura lovitură care avea importanță. Cea care avea să îl dea înapoi, dovada că fata pe care el o iubise cândva, cea pe care o căutase, o urmărise și la care visase nu mai exista.

Pumnii ei erau ca piatra, desigur, și aterizaseră cu o forță nobilă – pedeapsă binemeritată pentru ceea ce făcuse el. Ei. Fraților ei. Lumii lor. Dar când ea vorbise – când se uitase la el fix în ochi, cu frumoasa ei privire căpruie plină de dispreț și îi spusese că el o ucisese, îl distrusese.

Pentru că în vorbele acelea... el auzise adevărul.

Așadar, făcuse așa cum ceruse ea. Plecase. Și avea să continue să facă ce îi ceruse ea. Și să nu o mai caute din nou. Iar decizia aceea îi ceruse să devină cineva diferit. Cineva mai puternic. Mai bun. Mai vrednic.

Un bărbat diferit de cel care o trădase. Care îi trădase pe frații lui și, în balanță, pe el însuși.

Vorbele ei din seara aceea îl bântuiau încă: „Tu, care mi-ai furat totul. Viitorul. Trecutul. Afurisitul de nume. Ca să nu mai pomenim de ceea ce ai luat de la oamenii pe care îi iubesc".

Prin urmare construise această nebunească sală de bal și dăduse această nebunească petrecere mascată, cu unicul jurământ că nu avea să o mai urmărească.

Și că, în schimb, ea ar putea să îl vâneze.

Sau, măcar, să intre pe ușă.

Ea o făcuse și fu ca o respirație după ce se aflase sub apă pentru o vreme prea îndelungată. O privise cum cercetase încăperea, cum dăduse de trunchiurile de copaci și de bolta imensă, cum fusese surprinsă de mușchiul de sub picioarele ei. Se îndepărtase de conversație, fiind în întregime ducele nebun la care Londra se aștepta când se întorsese cu spatele și traversase încăperea către ea, incapabil să se abțină de la a consemna mișcările ei: felul în care buzele ei se înmuiară, deschizându-se într-o mică exclamație de surpriză... surpriză? Sau amintire? Felul în care ochii ei se lărgiră... a recunoaștere?

Fie amintire.

Fie recunoaștere.

În timp ce el o privea, ea ascunsese orice ar fi fost. O văzu lepădând un strat de emoție și purtând cu totul altceva, îndreptându-și spatele și umerii, ridicând ușor bărbia cu un gest sfidător.

Uite-așa, Grace dispăru. O altă femeie îi luă locul.

Înaintase mai rapid, nerăbdător să o întâlnească pe femeia care devenise fata pe care el o iubise. Ba și mai iute, când femeia aceea întoarse un zâmbet de culoarea vinului franțuzesc către ducesa de Trevescan – ea însăși o mică belea. Și apoi Ewan se afla acolo, iar Grace se întorcea către el, cu frumoșii ei ochi căprui într-ai lui, dar fără vreun semn că l-ar fi recunoscut.

Anii o făcuseră multe lucruri: o frumusețe uluitoare, o minte strălucită, un boxer cu un pumn iute... și, aparent, o actriță. Pentru că era în stare să ascundă tot ceea ce avusese loc mai înainte.

Și astfel, începură cu minciuni proaspete, ignorând faptul că fusese o vreme când se cunoscuseră unul pe celălalt mai bine decât cunoșteau pe oricine și, în schimb, o luară de la capăt – cu glumele lui și tachinările ei și zâmbetele amândurora, al ei strălucitor și destul de frumos, încât să îl facă să își dorească să facă orice pentru a-l vedea din nou.

Chiar cerându-i să danseze, știind că ținând-o în brațele lui avea să fie un tip aparte de tortură. Pentru că era: să o tragă în brațele lui, dar nu atât de aproape cum își dorea. Parfumul ei înfășurându-se în jurul lui: citrice și mirodenii, dar fără ca el să aibă posibilitatea de a-și îngropa nasul în părul ei ca să o inspire. Iar când ea ridică capul către el cu privirea ei rece și controlată și zâmbetul ei rece și controlat, ca și cum abia se cunoscuseră și nu petrecuseră o viață întreagă într-un alt fel de dans, simți durere fizică dorindu-și să o tragă din încăperea asta și aglomerația dinăuntru și să se desfete cu ea.

Dar asta nu era ceea ce își dorea ea.

Ce își dorea?

– De ce copaci?

Cuvintele îl luară prin surprindere și o privi în ochii de sub mască.

Copacii erau pentru ea. Ce ar spune dacă el i-ar fi zis asta? Dacă ar fi smuls masca de pe ochii ei și ar fi spus: „Știi de ce sunt acești copaci. Copacii aceștia, pentru că i-ai iubit. Locul acesta, pentru că l-ai iubit. Totul. Pentru tine".

Întotdeauna.

Dar nu spuse asta, pentru că, dacă ar fi făcut-o, ea ar fi fugit... și nu s-ar mai fi întors niciodată. Așadar își păstră masca bine

așezată pe chip și răspunse întrebării ei evazive cu un răspuns la fel de evaziv.

– De ce nu?

Îl săgetă cu o privire exasperată – o imagine trecătoare a Excelenței *Sale* de la care el primise acea privire de o mie de ori pe când erau copii. Fusese întotdeauna serios – viața lor nu era una supusă iresponsabilității – dar una dintre cele mai pure plăceri ale lui fusese să o necăjească pe Grace.

– Nu dorești să încerci să ghicești?

Ea dispăruse, ascunzându-se înainte să deschidă gura.

– Oricine are minte ar presupune că erai nebun și ți-ai încălecat angajații cu dezastrul pe care toată verdeața asta o va fi făcut peste câteva zile.

– În cazul acesta, înseamnă că nu știi nimic despre mine, răspunse el. Oricum cu toții mă cred nebun.

– Adevărat că au spus ani la rând că erai nebun, spuse ea. Aș fi crezut că alegerea ta în materie de decor ar fi cea mai mică dintre problemele tale.

– Poate că întorc o foaie nouă, zise el, subliniind jocul de cuvinte.[1]

– Mmm, spuse ea, ignorând răspunsul și în schimb oferindu-se să danseze.

Era o dansatoare minunată, mișcându-se cu ușurință alături de el, iar el rezistă impulsului de a o întreba cu cine dansase de o făcuse o parteneră atât de pricepută.

– Și tu? Ce crezi? o întrebă, dorind ca ea să se dezvăluie – să dezvăluie faptul că îl cunoștea.

Să îi spună adevărul identității sale și să le ofere amândurora șansa de a discuta.

– Cred că semnele indică faptul că ești într-adevăr nebun, da.

El izbucni în râs la auzul vorbelor și porni să se răsucească împreună cu ea într-un cerc când ritmul muzicii crescu. Degetele ei se strânseră pe bicepșii lui, trimițând o plăcere asurzitoare prin toată ființa lui.

– Voiam să spun: de ce crezi tu că am construit un arbore în sala mea de bal?

– Nebunia nu este un răspuns potrivit?

[1] Foaie, în limba engleză: *leaf*, care înseamnă și frunză. (n.tr.)

– Nu, zise el, neputând să se oprească. Am întors deja o nouă foaie în ceea ce privește nebunia.

O așteptare cât o bătaie de inimă și apoi ea spuse:

– Cred că încerci să atragi atenția oamenilor.

„A unei persoane", se gândi el. „A ta."

– Crezi că funcționează?

Ea izbucni într-un râs vesel – unul pe care el nu îl mai auzise niciodată la ea și unul care îi plăcu mai mult decât și-ar fi putut imagina – și spuse, în timp ce privirea îi alunecă pe deasupra încăperii de dincolo de umărul lui:

– Cred că acest bal anume va fi ținut minte pentru mulți ani de aici înainte, da.

– Tu ți-l vei aminti?

Ochii ei se ridicară într-ai lui și zâmbi – încă nefiind Grace.

– Este prima oară când am dansat într-un umbrar, așadar aș zice că da.

Nu era adevărat. El și-o amintea răsucindu-se într-un umbrar, în vreme ce el ședea sprijinit de un copac, tânăr și plin de furie, disperat să îi țină pe toți în siguranță față de bărbatul care avea să le fure viitorul. De bărbatul care le furase viitorul.

Își putea imagina brațele ei întinse în vreme ce lumina soarelui îi bălța pielea, aprinzând-o ca o flacără în timp ce ea se rotea și se rotea și se rotea până când amețea ca să se mai rotească și se prăbușea pe mușchiul moale, râsul ei fiind singurul lucru care putea să îl scoată din gândurile lui.

Ea dansase, iar el privise și fusese singurul lucru pe care el îl iubise în acel moment. Exact la fel cum ea fusese singurul lucru pe care el îl iubise.

Dar nu o mustrului pentru minciună.

În schimb, o avântă într-un alt cerc, mai rapid decât cel din urmă. Ea se abandonă și lăsă să-i scape un mic oftat... de încântare? El nu se putu abține.

– Atunci îți vei aminti decorul.

Ochii aceia splendizi îi găsiră pe ai lui.

– Pescuiești complimente, Excelență?

– Cu nerușinare.

Ea deveni serioasă, ca și cum conversația îi amintise că se aflau la cuțite și așa fuseseră întotdeauna – exceptând momentele în care nu erau.

– Îmi voi aminti și de tine.

Refuză să îi elibereze privirea – să îi piardă atenția. Își coborî vocea, permițând și unui alt lucru în afară de noblețe să pătrundă.

– Din acest motiv copacii. Ca să îți ofere ceva de care să-ți amintești.

Pentru o clipă trecătoare, crezu că o prinsese. Dar ea nu se clinti. În schimb, își întoarse capul pentru a examina copacii în discuție, cu buzele arcuite ușor.

– Și grădinile tale? Au fost golite în urma culesului?

– Ceri să le vezi? o întrebă.

– Nu.

El făcu semn din cap către peretele de uși deschise de pe o parte a sălii de bal.

– Este un bal mascat – fiecare petrecăreț cu o mască conduce doamne încrezătoare în grădini.

– Atunci este un ghinion pentru tine faptul că eu nu sunt niciodată încrezătoare.

El râse ușurel ascunzându-se în spatele unei tuse la auzul acelor vorbe, surprins de împunsătură. Ea nu fusese astfel când erau tineri. Fusese prea dulce și prea inocentă. Dar acum... era cu totul altceva. Înainte să apuce să studieze gândul, ea adăugă sec:

– Nu asta este bucuria de a purta o mască? Nu este nevoie să te prefaci a fi încrezătoare. În schimb, ai permisiunea de a te arunca cu capul înainte în compromitere.

Cuvântul acela – *compromitere* – veni cu o avalanșă de imagini care îl făcu pe Ewan să dorească să-l pună în aplicare pe fiecare în parte.

– Ai venit singură?

Da. Dacă ar fi venit cu frații ei, aceștia și-ar fi vârât deja mâinile în gâtul lui.

Venise singură.

Gândul acesta trimise un fior prin tot trupul lui. Orice era... din orice motiv... nu era lipsă de interes. Iar el putea să facă ceva din asta.

Buzele ei roșii ca vinul se arcuiră într-un zâmbet micuț, cu subînțeles.

– Te oferi să mă compromiți, Excelență?

Răspunse zâmbetului ei cu unul propriu.

– Ceri să fii compromisă?

Zâmbetul ei nu șovăi. Încă nu era Grace, ci masca lui Grace, genul care nu avea să se lase mișcată cu ușurime.

– Cine spune că *eu* voi fi cea care va fi compromisă?

El aproape că se împiedică.

– Te oferi să mă compromiți pe mine?

– Ceri să fii compromis?

Da.

Ea văzu răspunsul. Trebuia să fii total aiurit ca să nu vezi răspunsul. Ea scoase o mică chicoteală care îi străbătu trupul, făcându-l tare ca oțelul. Făcându-l să jinduiască după această Grace-care-nu-era-Grace.

– Și dacă spun că da?

Vorbele îi scăpară fără să se gândească, dar buzele ei fură cele care se depărtară, moi și surprinse, preț de o clipită.

– Nu știi de-a ce te joci, Excelență.

El dorea să afle. Dorea să se joace. Când fusese ultima oară când se jucaseră? Se jucaseră vreodată?

Nu în felul acesta.

Muzica se opri și la fel făcură și ei, fustele ei bogate înfășurându-se în jurul picioarelor lui, atingerea materialului venind ca o altă ispită. El se aplecă înainte, la doar câțiva centimetri de urechea ei.

– Arată-mi, murmură.

Ea nu se retrase, rămânând pe poziții.

– Nu cauți o soție?

„Nu. Am găsit-o deja."

– Ești interesată de această poziție?

Se sili să introducă o șicană cochetă în vorbele lui, când îi venea să smulgă măștile amândurora, să o împacheteze într-o trăsură și să o ducă direct la un preot. Să o facă ducesă, cum promisese cu atâția ani în urmă.

– Nu.

„De ce m-aș mulțumi să fiu doar ducesă?" Cuvintele îi ardeau trupul și, odată cu ele, unicul adevăr că fata pe care o iubise cândva

nu mai era, înlocuită fiind de această femeie, ca oțelul de puternică, care nu îngăduia să se lase curtată. Nu se lăsa vânată.

– Acesta este un răspuns neobișnuit în fața ofertei.

– Asta pentru că cele mai multe femei văd un titlu și cred că este o curată oportunitate... o cale către libertate.

– Și tu?

Buzele ei se arcuiră, dar zâmbetul nu ajunse în ochii ei.

– Știu că titlurile sunt cuști aurite.

Vorbele ei îl tăiară, pe un val al trecutului. Era adevărul – adevărul lor mai mult decât al oricui altcuiva. Iar ea nici măcar nu îl știa întru totul.

– Seara asta nu este pentru viitor, zise el, urând minciuna de pe buzele lui.

Urând felul în care ea o inspirase. Știind că trebuia să o rostească pentru a o ține acolo. Știind, dincolo de toate celelalte că, dacă ea îl părăsea atunci, nu avea să se mai întoarcă vreodată.

Știind că invitația lui era un risc imens. Dar tot ceea ce fuseseră vreodată unul pentru celălalt fusese un risc.

Ea se întoarse ușurel – destul cât să îl privească în ochi.

– Măștile sunt periculoase. Nu se știe niciodată cu adevărat cine ești când porți una.

El nu ezită.

– Sau fac să fie mai ușor să-ți arăți adevărul.

Spusese lucrul nepotrivit. Auzi amărăciunea din micul ei râset.

– Să cred că acesta este adevărul tău, duce?

A doua oară când ea folosise titlul și a doua oară când el fu nevoit să își rețină o tresărire. Se grăbi să păstreze controlul emoțiilor care îl tulburau.

– Este mai aproape decât ți-ai putea imagina. Făcu o pauză, apoi continuă: Nimeni nu va observa dacă plecăm.

Auzind asta, ea râse.

– Ai stat departe de societate o vreme prea îndelungată. *Toată lumea* va băga de seamă. Te-au observat în timp ce flirtai cu o grămadă de femei în seara asta.

– Ai băgat de seamă asta?

Îi plăcea lucrul acesta. Ea ignoră întrebarea.

– Și vor băga de seamă că pleci cu mine și își vor pune întrebări legate de mine.

– Deja își pun întrebări în legătură cu tine, spuse el, știind că avea puține secunde la dispoziție pentru a o convinge, înainte ca orchestra să înceapă din nou, iar ea să găsească o cale de a-l părăsi. Frumoasa nestemată care n-a realizat încă faptul că eu sunt cea mai proastă alegere din încăpere.

– Acesta ar putea să fie primul lucru adevărat pe care l-ai spus toată seara.

Afurisită să fie masca pentru că o ascundea de el!

Vorbele înțepară. Înțelegerea tăcută că el nu era pentru ea. Și, cu toate astea, ea rămase. El se agăță de asta.

– Nu este cel dintâi, dar este adevărat, spuse. Așadar, este astfel: sunt curioși în legătură cu tine, dar vor ști cine ești?

Nu vor ști, nu-i așa? Ea nu trăia în lumea asta. Poate că el nu știa unde trăia ea cu adevărat – ce n-ar da să îi cunoască viața! –, dar știa că nu era o aristocrată și că ar fi putut să își scoată masca fără ezitare și nimeni din încăpere să nu o cunoască.

Însă el nu ar pune-o niciodată în pericol în mod deliberat. Ea îi dărui un surâs.

– Cineva ar putea. Am o invitație, nu?

Îi plăcură la nebunie cuvintele cochete – felul în care ele îl încălzeau. Dar nu asta era ceea ce el întreba, iar ea o știa.

– Nu vor ști cine sunt, încuviință ea gânditoare. Sunt prea cufundați în dorința lor pentru fantezia pe care le-ai oferit-o.

El se agăță de acele cuvinte, grăbindu-se să întreacă primele acorduri ale orchestrei.

– Și tu, milady?

Îi întâlni ochii de un căprui intens. Doamna *lui*.

– Cum rămâne cu dorințele tale? Ce zici de fantezia pe care eu ți-o ofer?

Timpul se opri în loc când ea cugetă la întrebare, o singură notă a viorii părând să atârne în aer în jurul lor.

Poate că nu avea să o aibă niciodată fără mască. Poate că nu avea să îl mai accepte vreodată. Dar ea era aici și se afla în brațele lui și, dacă asta era tot ce putea să aibă, trebuia să fie de ajuns.

Niciodată.

– Lasă-mă să fiu fantezia ta, șopti el.

„Lasă-mă să fiu tot ceea ce-ți trebuie."

– Numai în seara asta, zise ea.

El inspiră adânc. Ea îi oferise o seară. Mascată. Fantezie curată.

Nu era de ajuns. Dar era un început.

– Numai în seara asta, minți el.

Vorbele acelea o descătușară. Mâna i se strânse într-a lui și ea se mișcă, trăgându-l în mod magnific, incredibil printre petrecăreți și ieșind afară, în grădinile de dincolo.

Capitolul 10

„Ce zici de fantezia pe care ți-o ofer?"

Poate că, dacă el nu ar fi formulat întrebarea în felul acela, folosind cuvântul pe care ea îl iubea atât de mult – cuvântul care îi fusese aruncat mai devreme în săptămâna aceea – poate că s-ar fi împotrivit.

Poate dacă el nu ar fi fost atât de atrăgător. Poate dacă el nu ar fi fost atât de chipeș. Poate dacă el nu ar fi avut un zâmbet atât de strălucitor.

Poate... dar puțin probabil.

Pentru că, atunci când el o întrebase, cu mască și toate cele, despre dorințele ei, ea își dăduse seama că undeva, adânc înlăuntrul ființei ei, dorea *asta*. O seară de fantezie. O seară cu bărbatul acesta, față de care măsurase orice alt bărbat timp de douăzeci de ani, ca un blestem. O seară cu el, fără nici un fel de consecințe... atâta vreme cât avea să rămână cu masca pe chip. Atâta vreme cât el rămânea în întuneric.

O seară în care ea să ia de la el, nu invers.

El luase de la ea un timp atât de îndelungat. Numele ei, viața ei, siguranța și viitorul ei. El îi promisese toate acele lucruri și nu îi dăduse nici unul. Îi era dator, nu-i așa?

Așadar, ce dacă își lua răsplata?

O singură dată. Doar în seara asta. În grădini. Mascată și necunoscută.

Dahlia, încasând în locul lui Grace. O femeie care primea, în sfârșit, ceea ce i se cuvenea.

În seara asta și apoi avea să scoată asta – și pe el – din mintea ei.

Și mâine? Avea ea să găsească o cale să îl scoată din Londra.

Dar în seara asta, îi prinse mâna într-a ei și îl trase din sala de bal, prin mulțimile care se agitau și copacii ce se avântau în aer, prin mirosul puternic al mușchiului care îi învăluia, deschizând drumul când ieșiră pe ușă și păsiră în grădini, prin parfumul florilor – mixandre parfumate și ghivece cu inflorescențe ce se revărsau pe tot balconul – și Grace se opri pentru o clipă, permițând miresmelor să curgă în jurul ei.

Sera de portocali de la Burghsey House avusese întotdeauna mixandre din abundență și fusese unul dintre locurile ei preferate în care să se ascundă pe timp de seară, datorită parfumului puternic al florilor la asfințit. Și, cu acest parfum, veni o altă amintire: ea și Ewan, sub o masă pentru grădinărit, când soarele apunea prin ferestrele de la vest. Mâna lui într-a ei. Degetele lor întrepătrunse. Înconjurați de exact acest parfum.

Se întoarse către el. Își amintea el?

El zâmbi.

– Negreșit, milady, zise el, cu glasul plin de promisiune întunecate. Nu te opri acum.

Cine era bărbatul acesta nou? Unde era Ewan? Ce se întâmplase cu el?

„Tu l-ai alungat. Și acum, bărbatul acesta se întoarce în locul lui."

O șoaptă bănuitoare veni odată cu vorbele. Ceva asemănător îndoielii. Ceva care nu se simțea cum trebuie. Gonind acest sentiment, își împreună degetele cu ale lui și îl trase pe scări în jos, trecând pe lângă o piesă de șah care chicotea în brațele unui muschetar și o altă Maria Antoaneta care îi cercetă cu atenție când trecură în viteză pe lângă ea.

Care era treaba cu femeile aristocrate și Maria Antoaneta – uitaseră cu toate că asta își judecase greșit puterea și sfârșise fără cap?

Dar lasă-le să mănânce cozonac...

El îi strânse mâna și ea privi în urmă, oprindu-se și lăsându-l să o tragă către el și să îi redirecționeze mișcările – nemaiîndreptându-se către grădina principală, ci către o cărare lăturalnică, luminată slab și care șerpuia printre tei. Îl urmă.

– Presupun că e adevărat ce se spune, șopti ea ușurel în timp ce el o călăuzi departe de casă și de lumină. Domnii burlaci te vor conduce întotdeauna pe cărările din grădină.

El nu râse la auzul acestor cuvinte. În schimb aruncă o privire rapidă, arzătoare în spate, către ea, înainte să se oprească la o ușă fixată în zidul din dreapta lor. Ea nu băgase de seamă că exista un zid, darămite o ușă, până când el aruncă zăvorul de fier și împinse poarta grea de stejar, dezvăluind un peisaj magnific – un petic verde, înconjurat pe margini de o grădină uimitoare în care, Grace era sigură, lumina zilei ar fi dezvăluit răzoare pline de viață. Și în centru se afla un foișor, construit și vopsit minunat.

Ea înghiți în sec, absorbind spațiul acela.

– Este magic.

– Este privat, zise el, trăgând-o în sus pe trepte și intrând în foișor înainte să se întoarcă cu fața către ea, degetele lui mângâindu-i brațul în sus, minunat de sus, până când pielea rece a mănușilor lui îi mângâie bărbia, senzația făcând-o să se apropie de el.

Buzele ei se depărtară și ochii ei urmară, de sub mască, conturul gurii lui pline și îmbătătoare – exact așa cum și-o amintea. De câte ori se gândise ea la gura aceea? De câte ori visase că o sărută, noaptea târziu, când își putea permite un vis care părea o trădare?

De câte ori pusese capăt fanteziei, urând faptul că încă îl dorea pe acest bărbat care o trădase atât de deplin?

„Lasă-mă să fiu fantezia ta."

– Așteaptă..., zise el, retrăgându-și mâna dintr-a ei, înlăturarea atingerii fiind ca o pedeapsă. Își smulse mănușa cu dinții și o aruncă la pământ. Acum. Dă-mi voie..., și întinse mâna după ea, degetele lui fiind ca o promisiune fierbinte pe pielea ei.

Atingerea fu imperativă și blândă, ca și cum el nu mai putea îndura să aștepte după ea, și totuși își dorea să facă lucrurile cum trebuie.

– Permite-mi...

Porunca de mai înainte deveni o rugăminte. Îi cerea să o sărute.

Ea o dorea. *Da*. Și totuși... înainte de a apuca să rostească vorbele, ezită.

– Așteaptă!

El se opri, eliberând-o imediat cu un mic mormăit de frustrare.

Era o capcană? O recunoscuse? Ea știa cine era el... de ce avea importanță dacă amândoi participau la acest joc?

Iar dacă el nu o recunoscuse – căci așa părea – de ce avea acest lucru importanță?

Îl privi în ochi, abia vizibili în lumina lunii.

– De ce acei copaci?

El împietri la auzul întrebării. Emoții? Sau surpriză? Sau ambele?

– Ți-am spus, zise el, ca să-ți amintești de mine.

Să își amintească de el cel din trecut? Sau să și-l amintească acum?

Avea să și-l amintească. Astfel: chipeș și fermecător și dorind-o, pentru tot restul vremurilor.

– Îmi voi aminti de tine.

„Nu te-am uitat niciodată."

El încuviință din cap, făcând un pas mai aproape de ea și împingând-o până la marginea foișorului, până când fu lipită de peretele de lemn, și își coborî capul, șoptindu-i în ureche:

– Am de gând să fac să-ți fie imposibil să faci altfel.

Fierbințeala îi cuprinse întregul trup la auzul promisiunii. Nu conta că era menit să fie o fantezie.

Avea să își amintească absolut totul. Să își amintească senzația respirației lui pe gâtul ei, punând-o pe foc. Și apoi restul promisiunii lui...

– Îmi voi aminti de mirosul tău, de frișcă și mirodenii.

Avea să își amintească degetele lui care coborau mângâindu-i gâtul și îi treceau peste umeri, coborându-i pe brat și trăgându-i mănușa. Scoțându-i-o cu o alunecare îndelungată și lentă și dezgolindu-i mâna în seara de toamnă târzie. Și mai multe vorbe.

– Îmi voi aminti de felul în care se simte pielea ta, ca mătasea.

Și ea avea să își amintească felul în care îl simțea și de felul în care îi mulțumi lui Dumnezeu pentru masca care îl ținea departe de ea... pentru că nu avea încredere în ea însăși că nu avea să cadă din nou în brațele lui dacă ar fi putut să îl vadă în întregime.

– Îmi voi aminti sunetul respirației tale în urechea mea. Felul în care plăcerea se agață de ea. Mi-ar plăcea să-mi amintesc gustul tău, zise el în șoaptă, în timp ce gura îi urmă conturul obrazului, imperceptibil, ca o promisiune. Stăruind la colțul gurii ei, ca o suflare.

Oricum nu avea încredere în ea însăși să nu cadă din nou în brațele lui.

O singură seară. Doar o singură cădere.

– Da, șopti ea.

„Te rog, da."

El nu schiță nici o mișcare.

– Spune-mi numele tău!

La vorbele acestea ea se retrase, ochii zburându-i către ai lui, iar el o privi preț de o clipă.

Grace. Ar trebui să îl spună. Era pe jumătate sigură că el îl știa deja. Dar dacă știa... ar fi fost astfel dacă el știa? Atât de simplu? Atât de ușor?

Ar fi fost nevoită să pună capăt jocului dacă se arăta. Iar ea nu dorea să îi pună capăt. Nu acum. Nu când era atât de aproape.

Nu avea să aibă niciodată mai mult decât atât din el.

„Asta trebuia să fie de ajuns."

Se întinse după el, mâna ei curbându-se pe după gâtul lui și degetele îi alunecară în părul lui, încâlcindu-se acolo. Trăgându-l mai aproape. Privirile li se întâlniră și ea șopti:

– Nu, cu o fracțiune de secundă înainte să îl sărute.

El încremeni când buzele li se atinseră și, pentru o clipă, ea crezu că el avea să se retragă. „Nu o face", își spuse ea în gând. „Permite-mi să am asta."

Și apoi mâinile lui se ridicară spre chipul ei, ținând-o nemișcată în timp ce buzele lui se deschiseră și răspunse sărutului ei, iar lumea ei se prăbuși în jur – noaptea, masca și, mai mult decât toate, amintirea. Băiatul care fusese primul ei sărut: stângaci, stingher și perfect... dispăruse și, în locul lui, bărbatul acesta: puternic, sigur pe sine și perfect... și ceva șopti în ființa ei că asta era în același timp extrem de puternic și din cale-afară de îngrozitor.

Nu se opri pentru a se gândi care era mai important. Nu dorea să se oprească. Nu dorea ca el să se oprească vreodată. Un sunet hurui adânc în gâtlejul lui când degetele lui mari dădură de urma marginii de jos a măștii ei, pătrunzând sub mătasea structurată, netezindu-i pielea în timp ce o așeză pe Grace în așa fel încât să îi ia cu asalt buzele mai temeinic.

Și fu rândul ei să mormăie, plăcerea sărutului lui fiind inegalabilă cu orice simțise ea vreodată... o făcu să ardă în flăcări. Grace se ridică pe vârfuri și brațele i se înfășurară în jurul gâtului lui în timp ce îl trase mai aproape, fără să se gândească la seara aceea sau la bal, nici la planurile lui de a-și găsi o soție sau de a-și face o viață dincolo

de ea... gândindu-se doar la el, la ei, la ceea ce ar putea avea în clipa asta, fără ca nimic să le stea în cale.

Nimic altceva decât dorință.

Oferită și acceptată.

El îi linse buzele, mângâierea limbii lui fiind ca o flacără, iar ea își pierdu răsuflarea simțind acea senzație, ochii închizându-i-se în timp ce ea se retrase, iar el își așternu sărutul pe linia bărbiei ei, pe gâtul ei și pe pielea fină a umărului ei, în timp ce o ridică să șadă pe marginea foișorului, nelăsându-i nici o altă alegere în afară de cea de a se agăța de el.

Nu că ea ar fi făcut o altă alegere.

Nu dorise niciodată nimic așa cum dorea asta – plăcere și durere, dorință și risc. Un sărut care era deodată și trecutul, și prezentul – chiar dacă nu avea să fie nicicând viitorul.

Și un singur gând, sfărâmându-se în ființa ei: „Al meu".

Nu era loc pentru asta, desigur. El nu era al ei. Nu avea să fie niciodată. Iar ea nu putea face față ideii că se putea ca el să fie încă parte din ea. Asta era totul. O seară. O fantezie. Așa cum fusese promis.

Fără ca el să afle vreodată.

Ewan se retrase ca și cum ar fi auzit gândul acela, și amândoi își traseră sufletul. Ea își încleștă pumnul în părul lui și îl trase din nou aproape. Destul cât el să își mărâie disperarea într-un alt sărut îmbătător înainte să își amintească că avea ceva de spus. Smulgându-și din nou gura de pe a ei, șopti:

– Așteaptă!

– Am așteptat destul.

O viață întreagă. El pufni ușor în râs.

– Un moment în plus nu mai contează.

Însă conta. Era un moment mai puțin din colecția asta... din singurele momente pe care ea avea să le aibă vreodată.

– Spune-mi numele tău, spuse el, înainte ca ea să apuce să protesteze din nou.

– Nu.

El deschise gura să protesteze împotriva refuzului imediat și ea ridică mâna, punând un deget îmbrăcat în mănușă pe buzele lui.

– Ștt. Tu mi-ai promis fantezia, nu?

El păru *îndurerat*.

– Așa este.

– Tu ai întrebat care erau dorințele mele.

– Da... începu el, iar ea îi așeză din nou degetul pe buze.

– Asta este ceea ce doresc. Asta este fantezia. Fără nume.

Dacă el insista, aveau să își facă apariția amintirile. Să apară trecutul. Aveau să fie Ewan și Grace. Dar în seara asta, puteau exista Dahlia și ducele, întunecat și misterios și plin de promisiuni care puteau fi ținute pe timpul unei seri, nu era obligatorie o viață întreagă.

– Tu mi-ai spus, continuă ea. Seara asta nu e pentru viitor.

Îl privi, dorindu-și ca el să îi urmeze exemplul, timpul lungindu-se ca o eternitate. Și apoi el deschise gura și îi luă vârful degetului între buzele lui, sugând cu blândețe și făcând-o să ia foc. Maxilarul ei se destinse în timp ce privi mișcarea lui – trădând atingerile îmbătătoare ale limbii lui pe pernuța sensibilă a degetului ei. La oftatul ei de plăcere, el o eliberă, trecerea dinților lui pe pielea ei făcând-o să tânjească.

– Fără nume, consimți el, încetișor. *Atunci* masca rămâne și ea, de asemenea?

Ea înclină capul drept răspuns la această întrebare. Bineînțeles că masca rămânea. Regula ei nu îl împiedică pe el să întindă mâna după propria mască și să și-o scoată, aruncând-o undeva în întuneric, ca și cum nu avea nici cea mai mică intenție de a se întoarce vreodată la balul lui sau în casa lui, sau la viața lui. Sau, dacă da, nu avea deloc intenția de a se întoarce la toate acestea pe ascuns.

Îl sorbi – incapabilă de a se abține acum, când el era în sfârșit dezgolit în fața ei – dorindu-și dincolo de orice altceva să îl poată vedea clar în lumina lunii. Pentru a se revanșa, întinse mâna către el și degetele îi alunecară pe pomeții lui înalți, aristocratici, simțind fierbințeala pielii lui. El ridică mâna și îi luă mâna într-a lui, apăsându-i-o pe obrazul lui, ca și cum el era o ofrandă.

– Acum te pot vedea, zise ea.

– Mă puteai vedea și mai înainte; nu trebuia decât să ceri.

Ea se minună la auzul cuvintelor lui, atât de libere și lipsite de griji. Cum ar fi să nu fii nicicând nevoit să te ascunzi? Grace era atât de expertă în a se ascunde și a juca un rol – miliarde de roluri – încât adeseori *își* uita adevărul.

Nu că ar fi putut vreodată să îl arate aici.

El își trecu o mână prin păr, blondul-închis sugerând aurul în lumina lunii. O privi deschis.

– Și? Îți place?

„Atât de mult!"

– Merge, îngădui ea, predându-se momentului. Pentru seara asta.

El zâmbi, strâmb și familiar în farmecul lui tineresc, iar ei i se strânse pieptul la ecoul amintirii care veni cu asta. Nu destul cât să o alunge. Doar cât să o facă să își dorească să nu plece niciodată.

O privi în ochi.

– Atunci ce altceva, milady? Dacă este să fiu fantezia ta, de unde încep?

Inima ei începu să bubuie, dar ea refuză să se lase influențată. Își ridică bărbia.

– Sărută-mă din nou!

– Unde?

„Peste tot."

– Oriunde dorești.

El mârâi din adâncul gâtlejului și apoi:

– Doresc totul.

Întinse mâinile după el.

– Atunci sărută totul.

Se împreunară ca o furtună, izbindu-se unul de altul în timp ce el îi ridică bărbia către acoperișul foișorului, etalându-i gâtul lung, așezându-și buzele pe el și trecând cu limba peste el. Ei i se tăie respirația de plăcere, conștientă în mod insuportabil de mâinile lui pe părțile ei laterale, îngrădind-o ca într-o cușcă pe peretele jos al foișorului, propriile ei mâini fiind în părul lui, pe jumătate ținându-se, pe jumătate ghidându-l în josul gâtului ei și mai departe, pe pielea care se ridica din decolteul adânc al rochiei. Și apoi o mână fu acolo, pe decolteul ei, strângându-l în pumn, trăgând de material înainte de a-l sfâșia, destul cât să îl îndepărteze și să îi elibereze sânii în fața aerului de vară.

Fu nebunesc și sălbatic și, în doar câteva minute, realitatea avea să revină și, odată cu ea, adevărul despre acțiunile lui, mânia ei, ireparabilul lor trecut și imposibilul viitor, dar în clipa asta, fu lucrul asta... nebunesc și sălbatic.

Ea inspiră adânc, iar el se retrase la auzul sunetului, ca să o măsoare cu privirea. Ea își trecu degetele peste claviculă, verificând mânecile care îi acopereau încă umerii înainte de a-și coborî brațele și lăsându-l să privească pe săturate.

El o făcu momente destul de îndelungate, încât ea crezu că s-ar putea ca el să nu o mai atingă la urma urmei și apoi el scoase o înjurătură, întunecată și păcătoasă și, pentru o clipă, dicția lui perfectă alunecă în trecutul lui: în Covent Garden. Tăișul argoului făcu ca fierbințeala să se adune în ființa ei, ca o lovitură directă a dorinței, dar îl văzu auzindu-și propriile cuvinte – cuvinte pe care ducii nu le pronunțau în prezența doamnelor, indiferent cât de departe se aflau pe cărarea din grădină. Tresărirea fu imperceptibilă.

Avea el să se oprească?

Cu siguranță că nu. Nu acum.

„Nu te opri!"

– Asta..., șopti el, vorbele fiind joase și îmbătătoare. Asta este ceea ce doream. Din momentul în care ai sosit mi-am dorit să-ți scot rochia de pe tine. Ochii lui frumoși, luminați de razele lunii, îi întâlni pe ai ei. Spune-mi că și tu o doreai.

Ea se îndreptă, trăgându-și umerii spre spate, prezentându-se privirii lui fierbinți. Etalându-se. Și apoi șopti:

– Toată.

Un alt mârâit magnific din gâtlejul lui.

– Cum dorește milady.

Își așeză buzele acolo unde ea jinduia să îl simtă, stăruind cu mângâierile limbii înainte să o ia cu blândețe în gură și să sugă, alene și ritmic, până când ea se mișcă sub el, potrivindu-și trupul cu mișcările lui îmbătătoare și șoptind încurajări în timp ce îi fura gândurile.

Și acolo, sub stele și acoperișul acelui foișor secret, Grace se predă fanteziei, precum și acestui bărbat și gurii, și mâinilor lui magnifice – mâini ce lunecau sub fustele ei, peste gleznele ei și în sus, pe lungimea piciorului ei, din ce în ce mai sus, aducând materialul cu ele, până când aerul verii îi sărută coapsele cu aceeași promisiune îmbătătoare pe care o făcuse sânilor ei. Când o eliberă, ea aproape își strigă frustrarea, până când el suflă prelung peste sfârcul unuia dintre sâni și o privi din nou, degetele lui jucându-se peste pielea fină a coapsei ei interioare, desenând modele care îi răpiră judecata.

– Unde altundeva să te mai sărut, milady?

Ea își reținu un blestem la auzul vorbelor ce o tachinau, chiar în timpul în care își depărtă coapsele un pic mai mult. Era o femeie care făcea tranzacții cu plăcerea și știa că dorea să aibă parte de propria plăcere. Știa că exista un singur bărbat de la care avea să dorească acea plăcere vreodată – chiar dacă nu putea recunoaște lucrul acesta în veci. Chiar dacă el nu putea să afle niciodată. Îl privi în ochi, recunoscătoare pentru mască – atât pentru cea de material textil, cât și pentru cea care era mult mai complicat de îndepărtat – și răspunse ca Dahlia, care nu ar fi ezitat să ia ceea ce își dorea.

– Nu ai spus tot?

El înjură încetișor la vorbele acelea, aplecându-se să îi fure buzele într-un sărut încă o dată, înainte de a se retrage și de a spune:

– Mmm. Nu-ți voi da drumul până nu voi gusta din tot. Fiecare centimetru din trupul tău.

Fără ezitare, lunecă pe genunchi înaintea ei, luându-i rațiunea cu el.

Îi depărtă coapsele, iar ea își închise ochii la atingerea lui, dorind-o mai mult decât o putea spune, și degetele i se strânseră în părul lui, numele lui șoptind prin ființa ei – numele pe care nu putea să îl folosească niciodată: Ewan. Când o sărută pe pielea fină a interiorului genunchiului, marginea dinților lui trecând pe acolo ca o promisiune, ea expiră prelung și tremurând. Nici respirația lui nu era în perfectă stare, iar el șopti:

– Mă simt ca Apolo în pădure.

Ea deschise ochii la auzul vorbelor, privind fix la stelele pictate pe tavanul foișorului: o altă boltă pe care nu avea să o vadă niciodată fără să se gândească la el.

– A-Apolo?

– Mmm, zise el și se întoarse pentru a depune o sărutare îmbătătoare pe coapsa opusă. Apolo, plimbându-se în pădure până când dă peste cea mai frumoasă femeie pe care a văzut-o vreodată.

Râsetul ei surprins se transformă într-un icnet de plăcere când buzele lui se mutară din ce în ce mai sus, mai aproape și tot mai aproape de locul în care ea îl dorea. Se ținu de el, trăgând cu putere de părul lui și iubind geamătul de plăcere-durere pe care el îl oferi chiar dacă îi displăcu profund felul în care el zăbovi, destul de aproape

încât să o facă să simtă respirația lui și prea departe pentru ca ea să simtă orice altceva.

– Era goală într-o baltă?

El își îngână amuzamentul, iar ea auzi distracția din sunet, ca și cum el era prea concentrat asupra unui alt lucru. Asupra ei. A locului asupra căruia și ea era concentrată.

– Îți voi spune mai târziu.

Își așeză buzele pe miezul ei fierbinte, chinuit, iar senzația aceea o făcu să strige – nefiind în stare să se oprească de la a-și coborî privirea și de a-l privi stăruitor. Era plină de curată dorință. Nevoie dezlănțuită.

Iar Ewan o controla, așa cum o făcuse întotdeauna.

O linse îndelung și cu fermitate, dându-i foc înainte de a-și ridica gura și de a se da înapoi, ridicându-i fustele și mai mult și înclinându-i coapsele către înainte pentru a-și oferi o privelițte.

– Ești atât de umedă, mârâi el, scufundându-și un singur deget înlăuntrul ei.

Ea oftă, legănându-se către el, dornică de mai mult din el – atingere, vorbe, privire, la orice avea el să renunțe. Mai târziu avea să se urască pe ea însăși pentru că îl dorea atât de mult. Dar acum i se predă.

– Strălucești ca aurul aici. Lumina lunii te iubește.

Degetele ei îl traseră din nou de păr.

– În clipa asta mă interesează mai mult să mă iubești tu.

O ezitare, și Grace își mușcă buzele. El avea să înțeleagă ce voise ea să spună...

– Cum dorește milady.

Înțelesese.

Degetele ei alunecară în părul lui, ținându-l strâns aproape de ea, apăsându-l pe centrul ei deschis și dureros, folosindu-l în vreme ce el o gusta iar și iar, pierzându-se în ea. El linse, supse și mângâie cu limba și degetele până când ea se legănă din nou lipită de el, respirația devenindu-i din ce în ce mai rapidă, șoldurile ei încercând să caute ritmul care avea să îi aducă eliberarea.

– Da.

Mormăi lipit de trupul ei în timp ce strânsoarea pumnului ei crescu, trăgându-l cu putere de păr.

– Arată-mi!

Ea o făcu, primindu-și fără de rușine plăcerea. Știind că și el o primea pe a lui. Știind că seara aceea avea să fie tot ceea ce vor fi având vreodată.

Știind că era o greșeală.

Limba lui găsi un preaslăvit loc, iar ea scoase un strigăt, sunetul oferindu-i lui toată informația de care avea nevoie. Mângâie locul în cercuri aspre și ritmice, limba lui fiind ca o promisiune, iar și iar, strânsoarea lui ghidându-l în timp ce ea se muta lipită de el, în căutarea plăcerii sale.

Se retrase ca să o privească insistent, privirea lui fierbinte pe trupul ei, încadrat de materialul sfâșiat al corsajului ei. Ea își mormăi frustrarea, șoldurile înclinându-i-se către el, iar el îi răsplăti mișcarea cu o sugere lentă și delicioasă în locul în care ea îl dorea.

– Ești o regină, șopti el.

Își închise ochii la auzul vorbelor lui. La promisiunea imposibilă din ele. Și apoi el adăugă:

– În seara asta, eu sunt tronul tău.

Cuvintele vibrară prin trupul ei, lăsând în urma lor o dâră de dorință. Ochii ei se deschiseră și privirea i se izbi de a lui când el spuse:

– De ce ai nevoie?

De asta avea nevoie. De el avea nevoie.

În seara asta. Nu pentru totdeauna.

Doar în seara asta.

Poate că avea să fie de ajuns.

Își strânse pumnul în părul ei și se apăsă lipindu-se de el, adorând felul în care ochii lui se închiseră de plăcere, adorând felul în care îl simțea acolo, mângâindu-i...

– De asta, șopti ea. De asta am nevoie.

Un mormăit delicios vibră în trupul ei.

– De asta, repetă ea. Am nevoie...

„De tine."

În mod miraculos, nu o spuse.

Și cu toate astea, păru ca și cum el ar fi auzit.

El mârâi, în timp ce limba îi mângâie cu putere, în cercuri, cu mai multă fermitate și mai aproape, până ea se ridică pe vârfuri și tremură de plăcere.

Se făcu țăndări, cu mâinile în părul lui, și șopti vorbe la fel de sălbatice ca sunetele pe care le scoase el, curat păcat în adâncul ei.

El rămase acolo, în genunchi, lipit de ea, blând și neclintit, până când ea scoase un oftat prelung pe care îl ținuse în sine și își relaxă strânsoarea din părul lui.

O prinse când ea se pierdu, ridicându-se în picioare și potrivindu-se între picioarele ei, ținând un genunchi cu o mână puternică în timp ce mângâie obrazul ei cu cealaltă mână, și trăgând-o spre el pentru un sărut încet și profund. Se legănă lipit de miezul ei ce pulsa, erecția lui tare fiind o delicioasă presiune, una de care nu rezistă să nu se lipească cu o mișcare involuntară.

El îi eliberă gura, retrăgându-se din sărut și așezându-și fruntea pe a ei, cu mătasea măștii ei între ei doi, în vreme ce spuse gâfâind:

– Spune-mi numele tău!

Grace.

Ea își reținu vorba. Dezvăluirea. Clătină din cap.

Se legănă din nou lipit de ea, trimițând un alt impuls de plăcere prin trupul ei – aproape prea multă.

– Spune-mi, mormăi în urechea ei.

Prea mult.

Își deschise ochii și îl găsi la distanță de un fir de păr de ea. Și acolo, în privirea lui, ea văzu.

Dorul lui.

Acesta dispăru aproape înainte să apară, dar ea îl văzuse. Îl recunoscuse.

– Te rog, zise el, întinzând mâna pentru a-i da la o parte o buclă răzleață de pe obraz.

Și, cu atingerea aceea... cu mâinile lui pe deghizarea ei, fantezia luă sfârșit.

El știa? Gândul acela trimise o săgeată de teamă prin ființa ei, iar ea se crispă și îl împinse.

El păși în spate imediat.

– Așteaptă!

Ea nu răspunse, dezlipindu-se de perete și scuturându-și fustele, apoi înfășurând eșarfa de mătase peste ruptura din corsajul ei. Își îndreptă spinarea. Deveni rigidă.

Reveni la realitate.

El văzu schimbarea din ea. Își blestemă frustrarea în întuneric.

Își ridică ochii într-ai lui, plăcându-i nespus și urând felul în care el o fixă cu privirea – de parcă nu exista nimic altceva pe lume la care ar fi preferat să se uite.

– Permite-mi să te revăd!

Era frenezie în acele vorbe. Ceva bine păzit care amenința să iasă la iveală.

Niciodată. Dacă aveau să se revadă, dacă el o atingea din nou... ea risca totul. Nu putea să mai vină niciodată aici. Acesta era sfârșitul.

Grace inspiră adânc, iar Dahlia răspunse:

– Nu.

Capitolul 11

Domeniul Burghsey
Douăzeci de ani mai înainte

– Ce ai făcut?

Vorbele lui Grace veniră ca un foc de armă din partea cealaltă a încăperii, cu șoc și trădare în ochii ei, în timp ce stătea aplecată peste fratele ei, ghemuit pe podea, cu brațele înfășurate în jurul mijlocului.

Ewan îi fracturase o coastă. Mai mult de una. Simțise oasele fisurându-se sub încheieturile pumnului său. Bineînțeles. Era mai înalt cu câțiva centimetri decât Whit și un luptător mult mai bun decât celălalt băiat, cel mai pipernicit dintre toți puii, după spusele tatălui lor.

Tatăl lor, monstrul.

Totuși, dimensiunea nu îl făcea mai bun decât Whit. Whit fusese cel care ieșise în față pentru a se lupta cu Ewan, știind înaintea oricui altcuiva ce pusese la cale monstrul. Știind, înaintea oricui altcuiva, că Ewan avea să fie arma ducelui în cele din urmă.

Iar Ewan dovedise că avusese dreptate, punându-l la pământ – lăsându-l frânt și însângerat, cu lacrimi pe chip. Lacrimi pe chipul lui și pe al ei, de asemenea, dar Ewan nu putea să se uite la al ei,

știind că, atunci când o făcea, simțea toate lucrurile pe care nu își permitea să le simtă.

„În fiecare clipă în care fata trăiește ești la un pas de spânzurătoare."

Vorbele tatălui său, rostite doar cu câteva clipe mai înainte, în coridorul îndepărtat, în timp ce apăsase cuțitul în palma lui Ewan, ca o înnobilare perversă. Nu mai era Ewan. Acum era Robert. Robert Matthew Carrick, conte Sumner, moștenitor al titlului de duce de Marwick.

Dar nu era numele lui. Era al ei.

„Ea nu este nimic. Ți-a ținut locul. Acum trebuie să ți-l iei."

Ar fi trebuit ca el să se fi așteptat la asta – ultimul lui test – la doar o clipită de viitorul care îi fusese promis când tatăl său venise prin noroaie până la bordelul din Tavistock Row, unde locuia alături de mama lui și de o duzină de alte femei ca ea, și îi făcuse lui Ewan o ofertă pe care nici un copil nu ar fi refuzat-o. Bani, siguranță, o nouă șansă pentru mama lui și o viață dincolo de putoarea, sudoarea și brutalitatea de pe străzi. Un titlu – un ducat –, un viitor atât de incredibil, încât cumva părea că putea fi atins.

Și apoi fusese gata de a fi atins, iar el fusese un asemenea prostănac, gândind că putea să ia tot ceea ce Excelența Sa oferea și totuși să păstreze restul. Să o păstreze pe mama lui. Pe frații lui.

Dragostea.

Ar fi trebuit să știe că ducele avea să vadă totul. Să facă planuri. Să facă să fie imposibil. Răul arareori se însoțea cu prostia.

„Ea nu poate trăi", spusese tatăl lui, fără nici un sentiment în glas. „Nici unul dintre ei nu poate."

Ewan se împotrivise, punând imediat la cale să fugă. Să îi salveze pe toți.

Dar ducele i-o luase înainte. Și zarul fusese aruncat.

„Acum."

Și, când protestase, bătrânul spusese singurul lucru care l-ar fi putut determina să acționeze. „Fă-o, băiete! Fă-o tu sau o fac eu – iar ea va suferi cel mai mult."

Ewan îl crezuse. De câte ori nu se transformase tatăl lor într-un sadic? Câte lovituri de nuia din pricina unui pas greșit la un vals și a unei furculițe folosite greșit la cină? Nopțile care amenințaseră să îi ucidă de frig. Bezna care amenințase să le fure mințile. Bătăile.

Dulciurile, cadourile, animalele de companie... distruse înaintea ochilor lor.

Și acum, amenințarea lui finală.

Și Ewan, singurul lucru care îl putea opri.

Whit fusese cel dintâi, singur în încăpere, știind, în felul acela în care întotdeauna știa, ce urma să se întâmple. Ewan îl aruncase la podea și, deși Whit încercase să rămână tăcut, strigătele lui îi chemaseră pe ceilalți, ceea ce, desigur, fusese planul sadic al tatălui lor.

Diavolul intrase valvârtej pe ușă, zărind imediat un frate la pământ și pe Ewan stând asupra lui, cu cuțitul în mână.

Nu Ewan.

Robert Sumner. Într-o bună zi, însuși Marwick.

Numele îl sfărâmă în bucăți. El nu îi voia. Nu îi mai voia. Nu cu prețul acesta. Dar nu mai avea de ales.

– Stai dracului departe de el, frățioare, mârâise Diavolul, azvârlindu-se asupra lui cu o furie fierbinte care îl ajutase să înainteze în lume.

Pumni și furie. Îl îndepărtase pe Ewan până în partea cealaltă a încăperii, și Ewan încasase loviturile. Le merita. Știind că acestea aveau să le facă pe ale lui mai puțin puternice.

Avea nevoie să fie mai puțin puternic.

Răsturnaseră o masă mică și dărâmaseră un scaun înainte ca Ewan să îl fi azvârlit pe Diavol la pământ, trăgând destul de timp încât să se concentreze asupra scopului său adevărat.

– Ce-ai făcut?

Vocea lui Grace. Blândă. Plină de neîncredere.

Ea era cel mai frumos lucru pe care avea să îl vadă vreodată. Cea mai bună persoană pe care avea să o cunoască vreodată. Singurul om pe care avea să îl iubească vreodată.

Și nu avea de ales.

Robert Matthew Carrick, conte Sumner, strânse cuțitul mai tare, mușcătura mânerului de oțel ascuțită în palma lui, știind că avea o unică șansă de a face asta așa cum trebuia. Știind ce trebuia să facă.

Ea se ridică în picioare, văzând ce avea să urmeze.

– Ewan... nu!

Diavolul se mișcă la picioarele lui, rostogolindu-se pe genunchi.

„Salveaz-o", se gândi Robert, dorindu-și ca fratele lui să se ridice.

Aveau să o facă, nu?

– Ewan, ce dracu'...

Whit, din locul lui de pe podea, încercă să se îndrepte. Să nu bage de seamă durerea din coastele lui, nici lacrimile în șuvoaie sărate de pe chipul lui.

– Ewan...

Grace, cu părul ca un nor de foc în jurul ei și imensii ei ochi căprui și plini de confuzie... confuzie și ceva mai rău... trădare.

– Nu o face, țipase Diavolul din spatele lui. Fir-ar al dracu', frățioare!

„Spurcații aceia ticăloși merită ce o să li se întâmple." Dacă nu o făcea el, avea să o facă tatăl lui.

„Nu vă voi lăsa niciodată să plecați cu toții." Nenorocitul de taică-su!

„Fă-o și o voi aduce aici pe mama ta." Ewan știa că era o minciună. Dar mai știa și că avea o singură șansă de a se asigura că bărbatul acesta nu-i distrugea pe toți cei la care el ținea.

Sacrificiu. Tatăl său se referise la titlu.

Sacrificiu. La dracu' cu titlul!

Strânse mai tare cuțitul, dorindu-și din tot sufletul ca frații lui să fie cum îi știa el. Dorindu-și ca ei să fie mai mult decât putea el să fie vreodată. Întâlni ochii ei, din partea cealaltă a încăperii. Îi putu citi gândurile – întotdeauna fusese în stare să citească gândurile ei. Ea nu credea că el avea să o facă.

Bineînțeles că nu credea.

Ea știa că el o iubea.

Ea clătină din cap, o mișcare abia vizibilă, dar el o văzu. O văzu și auzi cuvintele pe care și le șoptiseră unul altuia noapte de noapte: „Vom fugi. Cu toții".

Dar ea nu cunoștea celelalte lucruri. Nu știa că tatăl lui nu avea nicicând să îi lase să plece împreună. Nu știa că cel mai bun pariu de a supraviețui era acesta: ca Ewan să rămână.

El merita să rămână. Nu era ca ei... el își dorise titlul. Lucru care poate îl făcea să fie la fel de rău ca tatăl lor.

Dar ei meritau să trăiască.

„Îmi pare rău."

În spatele lui, Diavolul se ridicase în picioare.

„Salvați-o!"

Se năpusti asupra ei, incapabil să își ia privirea de la ochii ei – ochii aceia pe care îi visa în fiecare noapte. Ochii pe care îi iubise aproape din prima clipă în care o văzuse. Ochii aceia care aveau să îl bântuie pentru totdeauna.

Se lărgiră de șoc. Apoi de înțelegere. Apoi de teamă.

Ea strigă, iar lama lui întâlni carne.

O bătaie puternică în ușa camerei de lucru îl smulse pe Ewan din amintiri și, când se întoarse în prezent, aproape că scăpă paharul de whisky din mână.

Stătea în picioare, la fereastră, privind fix în grădinile tăcute care, cu o săptămână mai înainte, fuseseră pline de petrecăreți. Cerul nopții era limpede și luna era aproape plină, dezvăluind acoperișul foișorului din spatele zidului secret din depărtare. Locul în care o văzuse ultima oară pe Grace. Locul în care ea îl părăsise.

– Intră, zise.

Ușa se deschise înainte ca vorba să fie complet rostită și el privi peste umăr la O'Clair, majordomul impecabil care venise la pachet cu locuința din Londra și care părea să nu aibă niciodată nevoie de somn, mâncare sau timp pentru el însuși.

– Excelență, zise O'Clair, cu perfectă claritate, intrând în încăpere.

Cuvântul îi strepezi imediat dinții lui Ewan. Dumnezeule, ura titlul acela.

– Sunt niște... domni la parter.

Accentuarea făcu limpede faptul că oricine se afla la parter nu trecuse de inspecția majordomului și lucrul acesta fu de ajuns pentru Ewan în momentul de față. Nu avea nici un chef de vizitatori.

– Este mijlocul nopții. Oricine este poate să revină la o oră rezonabilă.

Majordomul își drese glasul.

– Da, mă rog, ei nu par să...

– Nu suntem genul de bărbați care să își arate fața în Mayfair la ore rezonabile, duce, veni o voce din spatele lui O'Clair, ai cărui ochi se lărgiră cu un amestec de șoc și insultă care l-ar fi amuzat chiar și pe Ewan dacă acesta nu ar fi fost el însuși surprins de acești nou-sosiți.

Diavolul își întrerupse vorbele cu o lovitură de picior în ușă, care o făcu să se legene în balamale și să se izbească de perete.

Intră în încăpere în timp ce Whit se instală în pragul ușii din spatele lui, cu brațele încrucișate peste pieptul său masiv, arătând în totalitate ca o Bestie, cum îl numea Londra.

Nu mai era cel mai pipernicit dintre toți puii.

Ewan își privi frații cu ochii mijiți. Părea să îi fi chemat cu amintirea lui. Ghinion!

– Domnilor! Trebuie să insist... O'Clair, la rândul său, își ieșise din minți și își îndeplinea în continuare obligațiile. Ducele nu primește oaspeți.

– O! Chiar așa?

Diavolul îl bătu pe O'Clair pe umăr cu mânerul argintiu al bastonului său de abanos, cicatricea sa fulgerând albă și îngrozitoare de-a lungul obrazului.

– Nu este nevoie să fim ceremonioși, omule – ducele este peste poate de bucuros să ne vadă. Nu se uită în direcția lui Ewan când spuse: Nu-i așa, frățioare?

– N-aș folosi cuvântul bucuros, nu.

– Al dracului de păcat, spuse Bestia din pragul ușii, vorbele ieșind ca pietrișul.

Majordomul ridică vocea, și Ewan își înghiți un blestem. Mai bine îl salva pe bărbat.

– Mulțumesc, O'Clair.

Majordomul întoarse către el ochii măriți.

– Excelență?

În seara asta, din toate nopțile, își alesese să se opună poruncilor?

– Nu voi mai avea nevoie de tine în tot restul serii.

O'Clair nu păru convins, dar totuși se adună.

– Desigur.

Făcu o plecăciune, scurt, și înaintă pentru a ieși din încăpere, oprindu-se când ajunse lângă Bestia care se afla în prag.

– Vă rog să mă scuzați, domnule.

Bestia mârâi și se dădu la o parte destul cât să îl lase să treacă.

– Îți voi fi recunoscător dacă nu mi-ai chinui servitorii, spuse Ewan.

– Bestia nu se pricepe la maniere.

Era o minciună. Aveau cu toții maniere impecabile. Tatăl lor se asigurase de asta. Fusese încântat să se joace de-a Pygmalionul

abuziv înainte să găsească alte căi de a se distra. Bestia mormăi în vreme ce Diavolul ocoli biroul și luă loc.

– Acesta a fost biroul bătrânului?

– Da, zise Ewan, mergând să mai toarne whisky.

Simțise ca avea să aibă nevoie de el.

– Bun, spuse Diavolul, subliniind cuvântul cu un bubuit din imensele lui ghete grele, noroioase și pline de toate mizeriile pe care le adusese din Covent Garden.

Ewan nu îl putea învinui. Ura acel birou al naibii de tare, ca de altfel orice altceva aflat în casă și care aparținuse tatălui lor. Dar al naibii să fie dacă avea să arate asta.

Oare Grace îi trimisese? Descoperise ea adevărul serii din grădina lui, în foișor, și se hotărâse să îi trimită pe frații ei ca să încheie treaba pe care ea o începuse cu un an în urmă? Oare calculase el greșit?

Inima lui începu să bubuie. Nu. Nu i-ar fi trimis să facă treburile murdare în locul ei. Nu era cineva care să fugă de o luptă. Cu siguranță nu de una din partea lui.

De ce nu venise să îl înfrunte ea însăși?

Se strădui să se calmeze și își umplu paharul în tăcere.

– Atunci ce este, vă aflați aici pentru o altă rundă de-a Cine-să-îl-ucidă-pe-duce?

De fiecare dată când dăduse ochii cu aceștia doi în ultimii doi ani, se sfârșise cu bătaie. De fiecare dată când dăduse ochii cu ei în ultimii douăzeci de ani. Și întotdeauna îi culcase la pământ. Dar, cumva, ei erau cei care câștigaseră. Aveau case și familii și o lume întreagă care să le aducă un scop și plăcere.

Și o aveau pe Grace.

– Nu este cea mai rea dintre idei, nu-i așa? zise Diavolul, accentul tipic din Covent Garden fiind atât de puternic, încât Ewan știu că era menit să zgândărească atunci când adăugă: Haide, frățioare, nu suntem monștri!

Chiar îl zgândări.

Refuză să lase să se vadă.

– Nu sunteți?

– Nu, veni răspunsul din prag. Asta a fost întotdeauna specialitatea ta.

Ewan nu ridică privirea, nici chiar atunci când Diavolul își fluieră admirația și lovi cu bastonul în cizmele lui mizerabile, saltimbanc ca întotdeauna.

– Ia uită-te la asta! Ai făcut Bestia aici de față să vorbească singură.

– Ce dorești, Devon?

Numele fu un risc calculat, unul care fu răsplătit cu tăcerea care veni drept răspuns. Ewan se întoarse cu fața către fratele său, care îl fixa în mod deschis cu privirea. Veselia dispăru din glasul Diavolului când acesta spuse:

– Îți reamintesc că doar unul singur dintre noi are un nume de botez care să-l însoțească la spânzurătoare.

Ewan nu răspunse. Ei avuseseră posibilitatea de a-l da în vileag ca fiind un duce impostor timp de decenii și, cumva, nu o folosiseră niciodată. Nu își făcea griji pentru asta acum.

În unele zile, și-o dorea.

Diavolul își lovi din nou cizmele cu bastonul. O dată, de două ori, într-o succesiune lentă, privirea lui îl cercetă pe Ewan din cap până în picioare.

– Te-ai schimbat.

Știa ce văzuseră ei în ring în urmă cu un an – când o întâlnise pe Grace după o eternitate în care crezuse că era moartă. Când îi primise loviturile. Și când ea îl doborâse cu ce era mai rău: faptul că știa că nu avea să fie niciodată vrednic de fata pe care o iubise cândva.

Că fata aceea nu mai exista.

Bărbații aceștia îi priviseră distrugerea.

Știa ce vedeau ei acum. Era mai mare decât fusese când îl văzuseră ei ultima oară. Mai lat și mai musculos. Obrajii îi erau bărbieriți și mai puțin trași. Trupul mai sănătos – la fel ca și mintea lui.

Nu întotdeauna, dar în cea mai mare parte din timp.

Se pregătise pentru asta: cea mai mare bătălie din viața lui.

– Ți-am spus eu, mormăi Bestia din prag.

– Hmm, spuse Diavolul, pe gânduri.

Bestia își mârâi răspunsul. Iritarea crescu.

– Voi doi ați venit aici ca să discutați cu mine sau...

– Ai văzut-o?

El încremeni la auzul întrebării, un fior traversându-l odată cu vorbele. Ea nu le spusese. Nu știau că ea se mascase și venise la bal. Nu știau că ea dansase în brațele lui. Nu știau de grădini. De foișor.

De fantezie.

Ceea ce însemna că ea dorise să păstreze pentru sine.

Se așeză, ascunzându-și gândurile și întinzându-și brațele larg de-a lungul spătarului fotoliului care se afla cu fața către Diavol, de partea cealaltă a biroului. Bău încet și calm. Și minți.

– Nu.

Un mormăit, în spatele lui, venind din partea Bestiei.

Diavolul îl privi cu atenție, bastonul acela infernal lovind ca apa în piatră.

– Nu te cred.

– Nu am văzut-o, spuse el, ignorând felul în care vorbele acestea invocară toate felurile în care o văzuse: felul în care buzele ei se arcuiseră într-un zâmbet doar pentru el, felul în care vocea ei îl învăluise după atât de mulți ani, pielea fină a sânilor ei în mâinile lui, coapsele ei încordându-se în jurul lui, gustul ei.

– Vrei să ne spui că nu te-ai întors pentru ea? spuse Diavolul.

El nu răspunse. Nu putu. Cuvintele refuzară să ia formă. Bineînțeles că pentru ea se întorsese. Întotdeauna avea să se întoarcă pentru ea.

Un alt mormăit în tăcere. Aruncă o privire către ușă.

– Îți este greu să vorbești? Prea multe lovituri la cap?

– Cred că ar fi bine să te abții să dai prea multe idei legate de lovituri la cap, duce, zise Diavolul. Îl mănâncă să se dea la tine.

Ewan îl privi pe Bestie cu ochii mijiți.

– Nu ți-a mers prea bine data trecută.

– Ticălosul dracului! spuse Bestia, depărtându-se de tocul ușii. Aproape că ai ucis-o pe soția mea; de data asta nu o să mă mai prefac că lovesc.

Ewan se împotrivi tresăririi la auzul acestor vorbe. Nu o rănise în mod intenționat pe doamnă – ea se afla pe docuri când netotul pe care îl plătise să îi pedepsească pe frații lui distrusese o încărcătură pe care Bastarzii Bătăuși o mutau la adăpostul întunericului. Bastarzii aveau un miliard de afaceri în întreaga Londră, unele la vedere și multe pe sub mână, dar venitul lor era adus în mare parte

de mărfuri de contrabandă, și Ewan pusese ochii peste acea afacere, știind că distrugerea ei avea, la rândul ei, să îi distrugă.

– Ea n-a fost ținta mea.

– Nu, noi am fost, spuse Diavolul din spatele biroului.

Ewan se întoarse cu fața către el.

– Aveam de încheiat niște socoteli.

Ei îi spuseseră că Grace era moartă și asta îl distrusese. Îl sălbăticise. Îl umpluse de mânie și dorință de răzbunare. Și fusese gata să facă orice ca să îi distrugă, drept recompensă.

Dar ea era în viață. Și, odată cu ea, speranța lui.

Îl privi pe Whit.

– Chiar îmi place Lady Henrietta. Ezită un moment. Nu mai este Lady Henrietta, așa-i? Doamna Whittington. Ignoră nodul din stomac. Mi se spune că ai un copil pe drum. Felicitări!

– Stai naibii departe de familia mea!

Whit înaintă în cameră, apropiindu-se de el, dar Ewan nu se clinti, știind că nu putea să tresară.

– N-am nici un interes în legătură cu familia ta.

Era o minciună. Era extrem de interesat de familiile fraților lui – ceva care pentru el păruse mereu la fel de posibil ca a avea un inorog sau a descoperi o sirenă în pârâul de pe domeniul lui de la țară.

Făcuseră un pact când erau copii – în întuneric, după ce tatăl lor îi chinuise. Oricine devenea duce avea să lase linia să ia sfârșit odată cu el, refuzând să ofere ducelui plăcerea de a avea moștenitori.

Ewan nu își permisese niciodată lui însuși libertatea de a-și imagina copii. Dar acum frații săi – aceștia aveau copii, iar el era curios în legătură cu ei. Dacă aveau ochii de chihlimbar pe care toți îi aveau în comun. Dacă fiica Diavolului avea un zâmbet larg ca tatăl ei. Dacă era la fel de isteață ca mama ei. Dacă copilul lui Whit avea să devină la fel de loial ca tatăl lui.

Și cum ar fi fost Ewan dacă ar fi pierdut titlul de duce, în loc să îl câștige.

Însă ascunse toate astea.

– Ideea e că am atacat ceea ce voi iubeați pentru că voi ați atacat ceea ce eu iubeam, zise. Mi-ați spus că era moartă.

– Ar putea la fel de bine să fie, la ce șanse ai de a o recâștiga.

„Lasă-mă să te revăd." Vorbele lui din foișor.

Alungă amintirea și amenințarea că speranța lui putea să fie nepotrivită.

– Nu ea e motivul pentru care vă aflați aici.

– Nu, nu e, recunoscu Diavolul. Suntem aici pentru că, de fiecare dată când te întorci în Londra, mor oameni. Și asta nu se va întâmpla de data asta.

– Doar dacă ești tu acela, adăugă Whit.

Ewan se uită la el.

– Și ce, ai de gând s-o faci tu?

– Întreaga viață am tânjit să spintec un duce de Marwick, spuse Diavolul din spatele biroului.

– Și totuși, trăiesc.

Se întrebase întotdeauna de ce ei nu se întorseseră niciodată pentru a se răzbuna. Dumnezeu știa că o merita.

– Ei bine, noi când facem promisiuni, ne ținem de ele.

Ewan nu înțelese greșit. Le făcuse o promisiune când erau copii. Că vor fugi împreună. Că se vor proteja unul pe altul. Iar el nu fusese în stare să se țină de ea. Totuși, îl privi pe Diavol cu o privire ageră, în mod deschis.

– Promisiuni făcute cui?

Sprâncenele Diavolului se ridicară.

– Cred că știi.

– Grace.

Cuvântul ieși în mod neașteptat, cu o răsuflare pe care ar fi trebuit să și-o țină. Una care dezvăluia prea mult.

Ea îl ținuse în viață.

Whit se uită la Diavol.

– Ți-am spus eu.

– Hm, zise Diavolul. Nu suntem însă aici pentru asta.

Pentru ce? Ce spusese ea? Rezistă impulsului de a pune întrebări, mulțumindu-se, în schimb cu o replică frustrată:

– Atunci pentru ce? Să terminăm odată!

Diavolul țâțâi la auzul tonului.

– Doar pentru că am fost de acord să nu te ucidem nu înseamnă că nu te-am bate măr cu bucurie, frățioare.

Frustrarea izbucni și se transformă în altceva, și el se strădui să rămână relaxat în fotoliu, în ciuda faptului că avea chef să se bată.

Avea chef de o luptă încă de când venise în Londra. De când jurase să fie un bărbat diferit.

Cu toate acestea, dacă era să scoată cineva la iveală ce era mai rău din el, atunci erau aceștia doi.

– Sunt gata de o partidă dacă și voi sunteți.

Diavolul ridică o sprânceană și aruncă un zâmbet de lup în direcția lui Whit, care își scoase pumnii – cât jamboanele – din buzunare.

– Eu primul, dacă te oferi. Sau avem parte de lașul care s-a luptat cu Grace în ring anul trecut – gata să încaseze o mamă de bătaie ca filfizonul care a fost instruit să fie?

Ce îi mai venea să își vâre pumnul în fețele fraților săi! În schimb, rămase distant, jucând rolul la care ei se așteptau.

– Ei îi datorez mai mult decât vă datorez vouă.

Adevărul.

– A, așa că i-ai făcut un cadou? Neluptând cu ea?

– Niciodată nu aș răni-o.

Vorbele acestea îi înghețară pe ceilalți doi bărbați, și Ewan le simți surpriza, privind rapid de la unul la celălalt înainte să se dezghețe, Diavolul clătinând din cap.

– Dumnezeule!

– Nu vede, spuse Whit.

– Ce să văd?

– Că ai rănit-o în fiecare zi de când am fugit.

Tăcerea se așternu în urma acestor cuvinte, iar el văzu cum bărbia Diavolului se încordă, cicatricea care se întindea 15 centimetri pe partea laterală a feței Diavolului – cea pe care Ewan i-o făcuse cu decenii mai înainte – devenind albă în urma mișcării și, fără îndoială, a amintirilor acțiunilor trecute ale lui Ewan. Avea o viață întreagă în care îi amenințase. Viețile lor, viitorul lor, soțiile lor, lumea lor.

Și faptul că îi amenințase era cel mai neînsemnat lucru pe care îl făcuse.

Whit continuă, cuvintele lovind cu și mai multă putere pentru că veneau de la fratele care vorbea atât de rar:

– N-a fost niciodată în siguranță. S-a ascuns întotdeauna. N-a avut niciodată o zi în care să nu fie obligată să se uite peste umăr. Pentru tine. Ai vânat-o încă din noaptea în care ai alungat-o de la Burghsey.

– Nu am vânat-o. Am căutat-o.

– Da, ai căutat-o ca să poți duce la capăt ce ai început.

De data asta fu Diavolul.

– Să elimini dovada că ai furat un titlu de duce, o viață și un viitor.

El nu avusese nicicând intenția să le fure. Avusese de gând ca ea să le aibă alături de el.

– Nu e adevărat.

– Nu. Acum știu asta. Dar ea nu știe și, chiar dacă ar ști, nu ar conta.

Mânia izbucni, irațională și plină de indignare, chiar dacă auzi țiuitul adevărului în acele cuvinte.

– Spuneți-mi de ce vă aflați aici sau ieșiți dracului din casa mea.

Diavolul îl privi timp îndelungat, apoi spuse:

– Fii cu băgare de seamă, frățioare, începi să vorbești ca un Marwick adevărat.

La sugestia că era ca tatăl său, fațada disprețului ducal dispăru și vederea lui Ewan se întunecă de furie în timp ce el se avântă cu viteza de care nu avusese nevoie timp de două decenii. Se ridică din fotoliu și fu lângă birou, cu mâinile sprijinite de lemnul acestuia în vreme ce îl înfruntă pe Diavol. Și apoi, clar și cu putere, ca un clopot, zise:

– Spune-o din nou. Dă-mi un motiv să te fac fărâme!

Diavolul lovi bastonul acela infernal de cizmă în mod repetat. Când Ewan era gata să i-l frângă în două, fratele lui întrebă, absolut nepăsător:

– L-ai ucis?

Pe tatăl lor.

Preț de o clipită, își imagină că așa ar fi dacă ar fi rămas împreună. Ei trei, noaptea târziu, cu un coniac și trecutul. Înghiți umbra de regret care veni odată cu revelația asta și își ridică paharul.

– Contează?

Dădu peste cap paharul cu whisky.

Două perechi de sprâncene se ridicară când frații săi făcură schimb de priviri – pe care Ewan nu putu să le înțeleagă. Comunicarea tăcută îl râcâi.

Diavolul răspunse:

– Nu chiar, nu.

– Atunci de ce dracu' nu îi dați voi doi drumul?

– Nu e nevoie să te înfurii.

– Suntem furioși cu toții, spuse Ewan printre dinți. Întotdeauna am fost. Trei frați, născuți sub aceeași stea furioasă.

În aceeași zi, la aceeași oră, așa li se spusese. Croiți din același material și cumva extrem de diferiți.

– Hm. Diavolul își înclină capul. Dar n-am fost doar noi, așa-i?

Nu. Grace fusese născută în aceeași zi. La aceeași oră. Dintr-un bărbat diferit, dar cu aceeași soartă.

Credeau oare ei că el nu știa? Credeau ei că el nu se gândea la soarta aceea în fiecare zi afurisită? Că nu era prima în mintea lui dimineața și ultima noaptea și prezentă în fiecare vis care venea între timp?

Credeau ei că el nu tânjea după ea?

O dorea. Și voia ca ei să plece ca să se poată întoarce la dorul față de ea.

– De ce sunteți aici?

Pentru o clipă, se gândi că acesta era motivul – să îl chinuiască. Să îl oblige să facă față trecutului și să pună la îndoială prezentul și să îi fie groază de viitor – singur. Pentru o clipă, văzu toate astea în ochii Diavolului.

Și apoi Whit vorbi în imediata lui apropiere, din spate.

– Am venit să discutăm fără menajamente.

O surpriză rece și neplăcută îl inundă și el își îndreptă spinarea, privind peste umăr la uriașul său frate – cel mai chipeș bărbat pe care îl văzuse Londra vreodată, în ciuda poreclei sale – și apoi în jos, la biroul de mahon, pe care generații de duci îl numiseră al lor. Urmări textura lemnului – perfect dreaptă până la un nod negru impozant care fusese imposibil de ascuns sub baițul care finisa biroul.

Privind fix nodul, întrebă:

– Ce menajamente?

– Ce menajamente, zise Diavolul, cu dispreț în glas. Știi la ce mă refer. Lada cu monede pe care ai trimis-o ca să cumperi iertarea în Covent Garden. Nu în fiecare zi apar în depozitul nostru 10 000 de lire.

Ewan ridică brusc capul.

– N-am trimis-o la depozit.

Ochi de chihlimbar luciră.

– Nu contează unde ai trimis-o, frățioare. Dacă asemenea bani își fac apariția în Covent Garden, ajung în depozitul nostru.

Ewan își încleștă dinții la auzul acestor cuvinte.

– Nu e pentru voi.

Diavolul se simți insultat.

– Crezi că ți-am lua banii murdari de sânge?

„Bani murdari de sânge."

Ignoră cuvintele și felul în care ele scrijeliră în ființa lui.

– Cred că 10 000 de lire sunt destule să ispitească bărbați mai buni să facă lucruri mai rele.

Bestia blestemă ușurel.

– Numai pentru asta ar trebui să îl băgăm în pământ.

Diavolul îl privi cu ochii îngustați.

– Întâi de toate, duce: suntem bogați ca regii. Ce să mai, numai Bestia deține jumătate din Berkeley Square. N-avem nevoie de banii tăi. Și, chiar dacă nu ar fi pătați de trecut, nu i-am lua.

– Bun, pentru că nu erau pentru voi.

– Nu. Sunt pentru băieții pe care i-ai ucis.

Ewan se strădui să rămână nemișcat. Trimisese banii medicului din Covent Garden, după ce auzise că bărbatul salvase doi dintre băieții răniți în explozia de la docuri care fusese actul final de violență săvârșit împotriva fraților săi la porunca lui. Îi trimisese prin trei rânduri de emisari, nedorind ca traseul banilor să ducă la el. Nedorind să atragă atenția. Nedorind niciodată această conversație.

Se părea că trei rânduri de emisari nu fuseseră de ajuns.

– Nu trebuia ca voi să aflați, zise el.

– Știm tot ce se petrece pe terenul nostru, spuse Diavolul.

– Ce vreți... să-mi cer scuze pentru că am dorit să ajut?

Diavolul izbucni din nou în râs, sunetul fiind lipsit de umor și privirea zvâcnindu-i pe lângă Ewan, către Whit, aflat în spatele acestuia.

– Auzi asta? Își întoarse din nou atenția asupra lui Ewan. Nemernicul acesta aruncă mahalaua în aer, îi atacă pe oamenii noștri – omoară cinci dintre ei și mutilează încă o jumătate de duzină timp de doi ani de haos și crede că vreo câteva sute de lire ar fi destul să încheie totul?

Cinci.

Își închise ochii, numărul feroce stăruindu-i în minte. Fusese disperat să o găsească, apoi disperat să o răzbune. Dar nu avea importanță. Acelea erau vieți. Curmate. Nu apăsase el trăgaciul, dar el îi angajase pe bărbații care o făcuseră și nu stătuse pe gânduri, pentru că urmărea un vânat mai important: pe frații lui.

Îi dorise morți, ani la rând negândindu-se la nimic altceva în afară de distrugerea lor. Nebun de furie, de durere și de o dorință de răzbunare care îl putrezea pe dinăuntru.

Îi spuseseră că Grace era moartă, iar el se îndepărtase de moralitate și de etică, fără pic de întristare și cu o și mai mică intenție de a se întoarce vreodată.

Dar ea era în viață.

Și, odată cu descoperirea aceea, venise o alta: întoarcerea umanității sale.

Așa că da, trimisese banii și ceruse ca ei să fie distribuiți celor cărora le făcuse rău. Crescuse în sărăcia din Covent Garden – și-o amintea încă. Duhoarea prăvăliilor cu organe, și câinii care se luptau pe resturi, și bătăile din întuneric. Stomacuri flămânde și ochi goi. Lacrimile tăcute ale mamei lui în momentele de tăcere când bărbații plecau și cerul devenea roz la venirea zorilor.

Moartea unui copil, a unui partener, a unui prieten putea distruge un viitor. O mulțime de viitoruri. Și nemernicii aceștia se gândeau să păstreze banii departe de cei care sufereau? Ca să ce, să îl pedepsească pe el? Pentru ce, mândrie?

Furia se răscula în el.

– Ce credeți că faceți? Suma aceea de bani schimbă vieți, zise el, privindu-l în ochi mai întâi pe Diavol, apoi pe Whit. Ar putea să cumpere mâncare, să închirieze case și să dea copiilor o educație. O viață. Un afurisit de viitor! Gândiți-vă la ce am fi putut fi dacă am fi avut câteva sute de lire.

– Nu. Câteva sute de lire nu te-ar fi făcut duce, nu-i așa?

Diavolul zâmbi cu superioritate, iar lui Ewan îi veni să îl sfâșie în bucăți.

În ultimii doi ani aflase tot ce se putuse despre Bastarzii Bătăuși și despre cum operau aceștia – cum făcuseră tot ce le stătuse în putință pentru a ridica Covent Garden. Medici. Școli. Apă curentă. Frații lui – care nu l-ar mai fi revendicat vreodată – se țineau

de promisiunea lui de demult. Și, în întunericul nopții, când își îngăduia, Ewan era recunoscător pentru asta.

Așadar, treaba asta – orice era – nu avea nici un rost.

– Vă jucați cu viețile lor ca să vă jucați cu mine?

– Nu, spuse Whit, furia din glasul lui fiind pe măsura celei a lui Ewan. Tu te joci cu ei gândind că îi poți plăti pentru durerile lor și să dormi bine noaptea.

– Nu am dormit bine de douăzeci de ani.

Bestia mormăi auzind asta.

– Nu sunteți idioți. Știți la fel de bine ca mine că banii pot fi de ajutor.

– Da, spuse Diavolul. Și o vor face.

Confuzia îi încreți fruntea.

– Îi păstrați.

– Bineînțeles că îi păstrăm!

Fir-ar al dracului!

– Atunci de ce...

– Pentru că nu e de ajuns, mârâi Bestia din spate. Le vom da banii tăi, dar merită mai mult. Vor primi mai mult.

Nu se prefăcu că nu înțelege.

– Dar nu bani.

– Nu doar bani, îl corectă Diavolul.

– Atunci ce? Capul meu într-o suliță în mahalalele din Seven Dials? Ne întoarcem la cine apucă să-l omoare pe duce?

– În continuare nu este deloc o idee rea, zise Whit, părând foarte serios a măsura din priviri capul lui Ewan pentru o suliță puternică.

– Ei nu sunt aristocrați, Marwick. Și nu-și doresc ca tu să-i plătești ca să-și lase deoparte mânia și jalea. Și, dacă te-ai gândit vreodată o clipă la viața ta de dinainte să devii un filfizon, ai știi asta.

La aceste cuvinte, îl fulgeră o amintire. Grace, în crângul de la marginea vestică a domeniului Burghsey. Locul lor. Diavolul și Whit se jucau în depărtare, țipând și năpustindu-se unul asupra celuilalt, nedespărțiți cum fuseseră întotdeauna, și Grace îl rugase pentru a mia oară să îi povestească despre Londra.

Îi spusese despre Covent Garden – singura parte a orașului pe care o cunoscuse. Singura parte care avusese importanță.

Îi povestise despre oameni. Despre cum se luptau pentru tot ce aveau. Cum o făceau cu mândrie și hotărâre, pentru că nu își puteau permite nimic mai prejos.

„Nu primesc ce le trebuie și nici ceea ce merită", spusese el. „Dar noi vom schimba toate astea."

El nu se ținuse de promisiunea aceea.

Dar ea, da.

Se uită la frații lui, știind, în mod instinctiv, că aceștia înțeleseseră ceea ce Grace nu înțelesese în seara aceea. Ei nu se aflau aici ca să îl împiedice să își ia o debutantă drept mireasă și să ducă mai departe numele familiei. Știau că el mai degrabă s-ar fi înecat în nămolul Tamisei decât să atingă o femeie care nu era Grace.

Și atunci fu momentul în care Ewan își dădu seama de partea cea mai rea. Whit și Diavolul se aflau aici ca să îi spună că trebuia să plece din Covent Garden singur. Că trebuia să o lase pe ea în pace.

„Imposibil!"

– Vă sunt dator; nu voi contrazice asta, spuse. Dar nu voi pleca.

– Înțelegi greșit, duce, zise Diavolul. Nu ne ești dator nouă. Ci lor. Nu ai nevoie de iertarea noastră. Ai nevoie de iertarea lor.

Nu avea să o capete niciodată. Dar o dorea.

„Noi vom schimba toate astea."

– Ai nevoie de iertarea lui Grace, adăugă Diavolul.

Dorea și asta. Ba chiar și mai mult.

– Cum?

Whit mormăi, apoi zise:

– Ți-am spus.

Diavolul zâmbi, cicatricea – cicatricea pe care Ewan o făcuse acolo cu propriul său cuțit – întinzându-i-se pe obraz.

– Vino să ne vezi!

„Pentru Covent Garden? Sau pentru Grace?"

– Și ce, mă faci gladiator și mă dai drept hrană leilor?

– O părere bună pentru felul în care lupți, frățioare, spuse Whit sec ca nisipul.

Zâmbetul Diavolului se transformă într-un râs copios.

– Ai fost departe de noi pentru o perioadă prea îndelungată, filfizonule.

Își așeză pălăria de pe cap, trăgând-o mult pe frunte, în așa fel încât tot ce rămase fu cicatricea și partea inferioară a chipului său.

– Vino să ne vezi ca să te revanșezi sau ne vom întoarce noi și vom îndrepta greșelile.

Porni către ușă, Whit mergând umăr lângă umăr alături de el. Odată ajunși acolo, fratele pe care mahalaua îl numea Bestie se întoarse din nou cu fața către el.

– Nu ne-ai întrebat.

– Ce să vă întreb?

– Dacă Grace ne-a pus să promitem să nu te omorâm.

Nu avea nevoie să întrebe. Știa că ea o făcuse. Își ridică bărbia, refuzând să pună întrebarea mai importantă. Cea care avea să îi bântuie somnul.

– Nu ai întrebat de ce ne-a pus să promitem că nu te vom ucide.

Aceea.

Aproape că rămase tăcut. Aproape.

– De ce?

Întrebarea ieși mai aspră decât se așteptase. Mai imperativă.

Whit se uită la Diavol.

– Ți-am spus.

Whit se uită înapoi către el și în privirea aceea de chihlimbar pe care o cunoștea la fel de bine ca pe a sa, Ewan văzu furie, trădare și altceva – ceva asemănător tristeții.

– Este ceea ce i-ai făcut. Ce îi datorezi.

– Ce?

Cuvântul ieși înainte ca el să apuce să îl retragă.

Diavolul se uită la Whit, apoi din nou la el.

– Spune-mi sau ieși naibii afară, zise Ewan, cu disperare în voce.

Whit răspunse.

– I-ai frânt inima.

Vorbele acelea îl făcură să se simtă străbătut de durere, ascuțită și aspră cât să îl facă să ridice o mână la piept.

Whit îl privi preț de o clipă, văzând adevărul.

– Nu este nevoie să te distrugem noi, zise fratele lui tăcut, care suferise atât de mult de mâinile lui. Va face ea asta. Iar tu nu te vei gândi nici măcar pentru o clipă că nu o meriți.

Capitolul 12

– Se spune că nu va apuca anul.

Când Zeva și Veronique intrară, Grace își înălță capul din registrul contabil lunar unde verifica cifrele.

În acea zi, Zeva purta o complicată rochie de culoarea vinetei, cu fir de argint și care valora o avere, iar Grace admiră costumul, deși clătină din cap la disprețul total al celeilalte femei pentru îmbrăcămintea practică. Veronique, pe de altă parte, purta pantaloni și o cămașă albă apretată, traversată de un toc în care se afla o pereche de pistoale la care avea acces ușor sub brațe. Grace nu își putea aminti o dată când capul securității clubului nu avusese armele cu ea, chiar dacă nu erau întotdeauna atât de vizibile.

Le făcu semn cu mâna celor două – diferite ca ziua și noaptea, dar cumva echipa perfectă – să ia loc pe scaunele din fața biroului ei.

– Cine nu va apuca anul viitor?

– Victoria, spuse simplu Zeva.

– Bănuiesc că discutăm despre regină și nu de una dintre membre?

Întâlnirea săptămânală a lui Grace cu adjunctele ei începea aproape întotdeauna cu lectura Zevei a celor mai recente fițuici de scandal. De cele mai multe ori, era implicată o oarecare agitație legată de membri.

– Dumnezeule mare, da. Ți-o imaginezi pe regina Victoria ca membră?

Zeva râse, apoi spuse:

– Ar fi bine pentru afacere, bănuiesc.

Ar fi fost îngrozitor pentru afacere, Grace era sigură de asta.

– Oricum, continuă cealaltă femeie. Am citit la știri – și, cu petrecerea Dominării care se apropia, pare că ar trebui să fie adăugată în carnetul de pariuri. Nimeni nu crede că o femeie poate să reziste ca monarh pentru orice perioadă legitimă.

– Vrei să spui că nici un bărbat nu crede asta, pufni Veronique, petrecându-și unul peste altul picioarele îmbrăcate în piele

de căprioară și relaxându-se în scaunul ei. Femeile își amintesc cu ușurință că Elisabeta a existat.

– Și i-a condus pe bărbați în bătălie călare, sublinie Grace.

– Din nefericire, n-a călărit bărbați în nici un alt fel, biata regină virgină, zise Zeva. Cam ca tine, Dahlia.

– Nu asta e ce aud eu, spuse cu viclenie Veronique.

Grace își îndreptă rapid atenția către adjuncta ei.

– Ce ai spus?

Ochii Zevei se lărgiră și ea flutură un zâmbet larg cât să poată fi văzut de pe acoperișurile de dincolo de fereastră.

– O, da, haide să facem cercetări! Ce ai spus?

Veronique ridică din umeri.

– Fetele vorbesc.

– Fetele nu ar trebui să vorbească, spuse Grace.

– Le plătești să o facă.

– Nu despre mine!

Atenția Zevei sări de la una la alta de parcă ar fi fost un fluturaș de badminton.

– Ce-i cu ea?

– A mers la balul lui Marwick, zise Veronique, fluturând o mână prin aer, ca și cum aceea ar fi fost o informație suficientă pentru Zeva. Uitând că nici o cantitate de informații nu era destul pentru Zeva.

Grace își întoarse din nou privirile către catastif, numerele înotând pe pagină în timp ce își dori ca podeaua să se deschidă și să o tragă într-un alt tărâm, îndepărtat.

– Ei bine, știam că va merge, spuse Zeva.

– Da, dar se pare că nu și-a petrecut tot timpul în sala de bal.

– Și?

O pauză. O pauză grea, plină de tâlc.

– O. Oooo!

O altă pauză și apoi un rânjet ca de lup.

– Unde și-a petrecut timpul?

– În grădini, șopti Veronique, destul de tare ca întreaga clădire să audă.

– Dahlia! Trebuie să recunosc, spuse Zeva, ducând o mână la piept. Sunt foarte mândră de tine.

Grace își dădu ochii peste cap.

– Ei bine, noi i-am sugerat să își găsească o fantezie, spuse prompt Veronique.

– Ajunge!

– Ce interesant!

O altă pauză.

– E același duce pe care l-ai bătut până l-ai umplut de vânătăi cu un an în urmă? Cel care dorea să te facă ducesa lui?

Nu doar ducesă.

„Ești o regină. În seara asta eu sunt tronul tău."

Obrajii i se îmbujorară la amintirea acelor cuvinte. Poate că ele nu aveau să bage de seamă.

– O, interesant..., spuse Zeva observând, desigur.

O plătea pe Zeva să observe, de asemenea.

– Spune-mi, zise Grace. Cum se face că amândouă sunteți atât de sigure că nu vă voi concedia?

– Pentru ce, că ne facem slujba?

Tăcerea se așternu în urma întrebării. Veronique nu fu amuzată. Din momentul în care se alăturase lui Grace în clădirea de pe Shelton Street numărul 72 se ocupase de securitatea membrilor clubului și a angajaților cu un devotament nestrămutat. Singura dată când nu se afla la club era atunci când vasul soțului ei era în port – și, chiar și atunci, căpitanul o însoțea în clădire de cele mai multe ori.

Grace trebuia să se fi așteptat să fie urmărită. De-a lungul anilor, ea și Veronique construiseră o vastă rețea de spioane tinere pretutindeni în Covent Garden și mai departe – servitoare, fete de la cârciumi și mesagere. Răufăcători din întreaga Londră – din întreaga lume – foloseau copii ca hoți de buzunare pentru că nimeni nu băga niciodată în seamă copiii, dar Grace descoperise că era și mai probabil ca fetele să fie ignorate. Ignorate și prost plătite. Și astfel ținea să dea fetelor o plată bună și și mai multă putere. Acestea le aduceau informații lui Veronique și lui Grace de fiecare dată când erau vești de dat – cu cât erau mai importante, cu atât mai bine.

Faptul că ea își pusese o rochie de bal și se dusese în Mayfair era, cu siguranță, interesant.

Cu toate astea, lui Grace nu îi făcu plăcere.

Ce altceva raportaseră? Văzuseră ce se petrecuse în foișor?

Zeva își drese glasul și spuse:

– Da, păi, bravo tuturor! Despre ce discutam?

„Ești o regină."

Fu rândul lui Grace să își dreagă glasul.

– Despre regine.

Nu trebuia să se fi gândit la asta. Fusese o greșeală. O singură seară, rătăcită în amintire și nostalgie. Față de ce ar fi putut să fie. El nici măcar nu știuse că ea fusese. Desigur, acum părea că toată Covent Garden știa că ea fusese.

Dumnezeule! Asta păția dacă cumpărase fantezii în loc să le vândă.

Zeva vorbea încă.

– Ei bine, eu, una, cred cu adevărat că regina Elisabeta ar fi fost o mândră membră a clubului nostru.

– Ar fi trebuit să stea la coadă, zise Grace, întâmpinând cu bucurie schimbarea subiectului și așeză o mână pe un teanc de cereri pentru membri noi. Devenim mai populari pe minut ce trece. Am aici trei ducese și, din câte îmi dau seama, conducătoarea unei țărișoare.

– Despre asta vreau să discutăm, exclamă Veronique. Sunt îngrijorată de popularitatea noastră crescândă.

Zeva oftă.

– Ah, Veronique, întotdeauna ca un nor de ploaie.

Veronica o săgetă pe cealaltă femeie cu o privire.

– Nu putem să ne facem cu toții de lucru cu gustările potrivite. Se uită către Grace. Tot ce spun este că am semnat 21 de contracte noi în ultima lună...

– 23, o corectă Zeva.

– Bine. Și nu există nici un semn că interesul scade. Așa că, dacă avem de gând să continuăm cu majorarea numărului de membri...

Veronique se opri, surprinzând privirea lui Grace.

– Și presupun că asta vom face?

– Nu văd nici un motiv pentru care nu am face-o, spuse Grace.

– Atunci va trebui să avem nevoie de o securitate mai numeroasă.

Șefa pazei clădirii de pe Shelton Street numărul 72 își desfăcu mâinile larg și se lăsă pe spătarul scaunului ei, aflat în fața biroului lui Grace. Aruncând o privire pătrunzătoare peste turnurile haotice de ziare, dosare ale membrilor, documente de la bancă și facturi, adăugă:

– Cel puțin vom avea nevoie de o pază specială la intrarea acestei încăperi, ca să te salveze când vei ajunge să fii prinsă sub avalanșa de hârtie care te va doborî într-o bună zi.

– Prostii! Știu unde se află toate, spuse Grace, iar Zeva izbucni în râs pe scaunul ei. De câți avem nevoie?

Veronique nu ezită.

– Cinci.

Sprâncenele lui Grace țâșniră în sus. Cum clădirea de pe Shelton Street numărul 72 era în același timp un club pentru femei, care prețuiau discreția, și un bordel care prețuia siguranța, avea deja o echipă de pază formată din 15 persoane, care lucrau în trei schimburi, non-stop.

– Te aștepți la o serie de crime?

– A avut loc o încăierare acum trei nopți la localul lui Maggie O'Tiernen.

– La Maggie O'Tiernen are loc o încăierare din trei în trei zile, spuse Grace.

Localul era legendar pentru obraznica proprietăreasă irlandeză, căreia nu îi plăcea nimic mai mult decât să îndemne marinari vânjoși să se lupte pentru onoarea ei – și onoarea de a-i ține companie pentru o noapte.

– Nimănui nu-i place un spectacol mai mult ca lui Maggie.

– Am auzit că n-a fost o încăierare obișnuită, spuse Veronique.

– Instigată de cineva? întrebă Zeva.

– Nu poate să confirme nimeni, răspunse Veronique, dar nu-mi place treaba asta. Nu pe lângă ce s-a întâmplat la Satchell.

Un tripou pentru doamne, La Satchell fusese deschis de mai puțin de un an, dar era deja foarte popular printre aristocrate – în parte pentru că era discret, prevăzut din plin cu toate cele necesare și frecventat de ducesa de Trevescan, care era genul de clientă pe care orice afacere nouă ar ucide să o aibă, o bijuterie sclipitoare destul de scandaloasă, încât să facă orice loc în care mergea să pară vrednic de timpul pierdut și de fonduri.

Desigur, Grace o cunoștea pe ducesă de destulă vreme încât să știe că asta era interesată de locuri în care se adunau femei și cu asta basta.

– Ce s-a petrecut la Satchell?

– A fost o razie.

Grace împietri.

– De cine?

– Ar putea fi competiția.

Veronique culese o scamă invizibilă de pe pantalonii săi.

– S-ar putea, repetă Grace.

Conducerea unei afaceri bazate pe viciu nu punea pe cineva tocmai în aceeași ligă cu cei mai buni dintre bărbați.

– Regina i-a făcut pe toți să caute să facă bani pe seama femeilor.

– Noi suntem dovada că e o afacere profitabilă, interveni Zeva.

Veronique ridică din umeri.

– Posibil. S-ar putea, de asemenea, să fie Coroana. Ar putea fi băieții lui Peel.

Nou-înființata forță de poliție metropolitană, dornică să își facă un renume.

– Bărbații îmbătați de putere și care mânuiesc bâte, pumni și arme de foc arată cu toții la fel.

Grace încuviință din cap, simțind un nod în stomac.

– S-ar putea.

– Nu facem nimic ilegal, spuse Zeva.

Avea dreptate. Prostituția nu era ilegală. Nici cluburile private. Cel mai ilegal lucru pe care îl făceau era să servească alcool de contrabandă – dar la fel făcea fiecare club pentru bărbați din Mayfair.

Desigur, ei nu erau un club pentru bărbați din Mayfair. Iar lucrul acesta îi punea în pericol.

– Nimănui nu îi place când femeile își iau plăcerea în propriile mâini, spuse Veronique.

– Nimănui nu îi place când femeile își iau *viețile* în propriile mâini, zise Grace.

Dacă erau percheziționate, nimeni nu ar fi avut nevoie să știe ce puneau la cale membrele în Covent Garden. Simpla listă cu numele membrelor ar fi scandalizat Anglia.

– Am avut o mie de inamici: Coroana, poliția și competiția noastră, acestea fiind doar cele mai vizibile.

Grace se uită la Veronique.

– Tărâmul Celălalt a fost închis acum două săptămâni.

Veronique ridică din sprâncene.

– Cu asta sunt trei.

Ea avea cel mai ascuțit simț în ceea ce privea pericolele pe care Grace îl văzuse vreodată – un lucru născut odată cu timpul petrecut pe vapoare. Știa când un chibrit avea să se stingă și când unul avea să aprindă un infern. Dacă ea credea că ceva era pe cale să se întâmple, cel mai probabil ceva se întâmpla.

Tărâmul Celălalt. Localul lui Maggie O'Tiernen. La Satchell. Trei locuri care satisfăceau membri de parte femeiască. Toate amenințate în ultimele săptămâni.

– Peck?

Tommy Peck, agent din vechea forță de poliție. Unul dintre cei decenți, dacă grija pe care le-o purta fetelor din Covent Garden era un indiciu.

Veronique clătină din cap.

– N-a fost văzut. Ezită. Și mai este ceva.

– Continuă!

– Am motive să cred că e supravegheată clădirea.

Lui Grace nu îi plăcu asta.

– Cum? Avem arme pe acoperiș și spioni pe toate celelalte.

Veronique ridică din umeri.

– Nu pot s-o dovedesc. Chipuri străine care se plimbă. Cizme din cale-afară de strălucitoare pentru băieți de pe Cheapside Street.

Mai bine să fie precauți.

– Angajează paza! Și asigură-te că tunelurile sunt libere înainte de Dominare.

Înainte ca Grace să o fi preluat și să o fi transformat într-un club exclusivist pentru femei, clădirea de pe Shelton Street numărul 72 fusese vechea ascunzătoare a unor contrabandiști, cu tuneluri secrete ce se întindeau pe sute de metri în multiple direcții, în cazul unui atac din partea altor contrabandiști – sau a Coroanei.

Nimic din ceea ce se petrecea în interiorul bordelului nu era ilegal, așa că nu se gândise niciodată prea mult la ele, cu excepția a două situații – prima: erau obișnuiți ca, periodic, să aducă la club oaspeți în care nu se putea avea încredere să știe unde se aflau; și cea de-a doua: tunelurile erau uneori pregătite pentru distracție: din când în când vreun membru era interesat de ideea unei temnițe.

Dar știa mai bine decât majoritatea oamenilor că, acolo unde la putere se aflau femei, erau prea adesea bărbați care nu s-ar fi dat în lături de la nimic pentru a le-o smulge, iar ea ar fi făcut tot

ce ar fi fost necesar ca să îi protejeze pe angajați și pe clienții de pe Shelton Street numărul 72.

Veronique încuviință din cap, aparent mulțumită.

– Rezolvat.

– Ce urmează?

Restul conversației se axă pe funcționarea internă a clubului: bucătarul arogant și strălucit pe care Grace îl adusese de la Veneția, care era tot timpul la cuțite cu patiserul care avea o latură de perfecționist. Pe pregătirile pentru Dominarea din septembrie de peste două săptămâni – prima din toamnă și întotdeauna cea mai minuțioasă. Pe sosirea unui trio unic – doi bărbați și o femeie cu o îndemânare deosebită în folosirea frânghiilor, care umplea un gol particular în serviciile pe care clubul era capabil să le ofere membrilor săi.

După trei sferturi de oră, Zeva și Veronique își încheiară rapoartele. Se ridicară să plece și se îndreptară către ușă, înainte ca Zeva să se întoarcă.

– Încă ceva.

Grace privi la adjuncta ei.

– Este în dezbatere o nouă lege în Camera Lorzilor. Foarte multe lucruri bune în ea: protecție pentru damele de companie, pedepse pentru ratații care le fac rău, restricții de vârstă pentru azilurile de muncă, țevi de apă noi pentru mahalale.

Toate problemele care afectau în mod direct Covent Garden și East End. Izbucniră exclamații de surpriză.

– A cui lege?

– Lamont și Leighton.

Doi dintre cei mai decenți duci ai Angliei.

– Cine o dispută?

O mică ridicare din umeri.

– Cei buni.

Grace clătină din cap.

– Nu va trece. Nu sunt destui lorzi cărora să le pese de lumea noastră.

Dacă era adevărat un lucru, acesta era că aristocrații bogați se fereau nebunește de a avea grijă de săraci.

Zeva dădu afirmativ din cap.

– Ei bine. Oricum, discută.

– Dă-mi de știre când vor face mai mult de atât. Se uită la Veronique. Și spune-le fetelor că treburile mele particulare sunt exact așa: particulare.

Veronique zâmbi larg.

– Ce treburi particulare?

Grace nu își putu reține mica pufnire de amuzament, însă sunetul fu acoperit de timida bătaie din ușă. Cu o înclinare a capului făcu semn să se deschidă ușa, dând la iveală chipul proaspăt al unei fete de 13 sau 14 ani. Ochii ei gri-verzui alunecară de la Veronique la Zeva, apoi în spate, către Grace, când se rotunjiră de surpriză și zburară înapoi către angajatoarea ei.

– Eu... mi-au spus de jos să vin până sus.

– Raportează, spuse Veronique.

Fata își scoase boneta, eliberând o abundență de bucle negre, și se uită la Grace, emoțiile fiindu-i foarte clare.

Grace zâmbi, amintindu-și de propria emotivitate la vârsta aceea – și cum învățase rapid să o dea la o parte când era în prezența adulților, de teamă că își va da în vileag slăbiciunea de care se putea profita cu prea multă ușurință.

– Haide, dă-i drumul!

– Avem un vizitator.

Grace se ridică în picioare la auzul vorbelor. Un cod.

– Unde? întrebă Veronique.

– În Mahala.

Grace ocoli biroul. Ani la rând, spioanele ei fuseseră însărcinate să vegheze asupra Diavolului și a lui Whit în Mahala, unde locuiau și munceau – ca să se asigure că impulsivii săi frați nu erau târâți în necazuri nechibzuite. Însă, de când Grace moștenise cumnate, veștile din Mahala se împuținaseră, devenind foarte rare. Se părea că frații ei își preschimbaseră necazurile lipsite de chibzuință într-o muncă mai valoroasă, aceea de a-și iubi soțiile.

Dar vestea asta – un vizitator în Mahala – indica faptul că ceva ieșit din comun avea loc acolo... ceva ce nu era în regulă.

Un vizitator nu era atât de inofensiv cum părea. Însemna un străin. De obicei, cineva care nu își avea locul acolo și care punea întrebări care nu îl priveau. Adeseori, însemna că cineva punea întrebări legate de Bastarzii Bătăuși. Fetele erau instruite să stea cu mare băgare de seamă și să raporteze imediat ori de câte ori cineva

venea să întrebe despre doi băieți și o fată care ar fi putut să își fi făcut apariția cu ani mai înainte.

Dar nu se mai ascundeau de un an – libertatea fiind destul de nouă, încât Grace nu o lua drept un lucru sigur.

– Ce fel de vizitator?

Fata să uită către Veronique, care încuviință din cap.

– Continuă!

– Este un mitocan uriaș. Cară lăzi la depozit pentru Bastarzi, zise fata.

Un vas intrase în port cu o zi în urmă și ar fi fost golit în seara precedentă.

Seara.

O privi pe fată, care își vârî mâinile în buzunare și își târșâi picioarele, în mod limpede ezitând. Grace recunoscu lipsa de siguranță. Fata avea o bănuială. O bănuială pe care și Grace o avea.

– Asta nu pare a fi ceva ieșit din comun, zise ea apropiindu-se. Ce te-a determinat să vii aici?

Ochii aceia imenși se ridicară către ai ei.

– Este plin soare.

Corect. Bastarzii Bătăuși nu mutau marfa la lumina zilei. Era prea riscant.

Ce puneau la cale?

Grace încuviință dând din cap.

– Așa este. Cum te numești?

– Victoria, doamnă.

Fata făcu cât de iute putu o reverență – o reverență ca în East End.

Surprinsă de nume, Grace privi către Zeva și Veronique, luând aminte la zâmbetele lor cu subînțeles.

– Ei bine, cel puțin nu aș paria împotriva ei.

Băgă mâna în buzunar și îi aruncă o monedă fetei, care o prinse din aer cu o viteză care rivaliza cu a ei când era copil.

Fata ar fi fost o luptătoare grozavă – dar nu urma să fie niciodată nevoită să dovedească asta, pentru că avea să lucreze cu Grace oricât timp își dorea.

– Ai făcut treabă bună, Victoria. Mulțumesc.

O altă reverență scurtă, și fata se îndreptă către ușă, aproape ajungând acolo înainte să pară că își amintește ceva, și se întoarse.

– A, și mai este ceva...

Fata șovăi, jucându-se cu boneta, apoi își regăsi vocea mai iute decât înainte.

– Se zice că este un bogătaș.

Capitolul 13

Își găsi frații idioți exact acolo unde se așteptase să îi găsească: pe acoperișurile care dădeau spre curtea depozitului Bastarzilor, adânc în Mahalaua din Covent Garden.

– Nu vă apropiați prea mult, zise ea în timp ce se apropie de ei, după ce se folosise de vasta rețea a labirintului de clădiri ce comunicau între ele din Covent Garden pentru a ajunge la ei. Nu v-ar plăcea să vă împingă cineva cu mine de acolo, peste margine.

Diavolul se uită la ea peste umăr, cu sprâncenele ridicate de amuzament. Bineînțeles că era amuzat. Diavolului nu îi plăcea nimic mai mult pe lumea asta largă decât să se joace de-a păpușarul cu cei din jurul lui.

– A! Ești aici! Și tocmai când devine interesant.

Inima ei bubui când se trase mai aproape, înclinând capul, așteptându-se să audă scripeți și copite din curtea de dedesubt, unde o mulțime se adunase, fără îndoială, să privească cine știe ce mecanism elaborat puseseră la cale frații ei.

Fu surprinsă să audă în schimb liniște.

Liniștea făcu ca inima ei să bubuie și mai puternic. Tăcerea era mai periculoasă.

Grace veni în rând cu ei, și ei se dădură ușor într-o parte, făcându-i loc între ei, așa cum făceau de două decenii, din noaptea în care fugiseră. Și, oricât de neliniștită era sus, pe acoperișul acela, nu se simțea niciodată atât de acasă ca atunci când era cu acești bărbați – frați cu numele dacă nu de sânge, și dovada că familia se găsea, nu era născută.

Dar asta nu însemna că ei nu ar fi avut parte de mânia ei dacă dădeau totul peste cap.

Inspiră adânc și, urmând direcția privirii lor, se uită în jos, dincolo de marginea acoperișului, cercetând curtea de dedesubt, unde

soarele după-amiezii arunca umbre lungi în imensul spațiu dreptunghiular, flancat din toate părțile de depozite uriașe deținute de către Bastarzii Bătăuși.

O rețea de coridoare interioare uneau clădirile, accesibile doar prin intrarea principală din capătul îndepărtat al curții unde Annika, geniul norvegian înalt care conducea activitățile comerciale ale Bastarzilor, stătea în cadrul ușii glisante uriașe a depozitului, profilată pe întunericul beznă din interior. Nik era încadrată de un cvartet de bărbați care își câștigau traiul din cărat, cu brațele încrucișate pe piepturile late și având cârlige în mână. Cei cinci stăteau de pază, nemișcați.

Privind.

Așa cum priveau toți ceilalți. Curtea era înțesată de oameni, mulțimea fiind așezată pe două rânduri – în unele locuri trei – bărbați și femei, bătrâni și tineri. Grace îl recunoscu pe brutarul Mahalalei pe marginea estică a mulțimii, înălțându-se în spatele unui grup de băieți pe care ea îi știa ca ducând apă proaspătă prin împrejurimi. Câteva dintre fetele care lucrau în stradă stăteau în picioare în umbra lungă a zidului vestic. Până și soția medicului își făcuse apariția.

Lui Grace îi luă o clipă să vadă ce vedeau cu toții.

Minciună.

Îl văzu în momentul în care privi peste marginea acoperișului, în mijlocul curții, singur. Era fără haină, cu mânșetele răsucite până la coate, lăsând la vedere mușchii de pe antebrațe, încordați în timp ce el ridica un bloc de gheață de un metru pătrat, pe care îl ținea de o frânghie pe umăr.

Mușchii aceia erau singurul lucru la el care nu striga *duce*. Nu era nevoie ca el să rostească vreo vorbă pentru ca ei să știe de unde venea. Nu era nimic la el care să ascundă asta.

Grace se întrebă unde îi era haina, deoarece era imposibil să crezi că venise fără ea, sau o vestă. Sau o lavalieră. Ori o pălărie. Cât despre pantaloni, aceștia i se mulau pe coapse și nu erau destinați pentru Mahala – culoarea lor fiind prea deschisă pentru a ascunde praful *și* murdăria Mahalalei.

Chipul lui nu ascundea nici el adevărul. Nu avea importanță că nasul lui lung fusese spart când erau copii – o lovitură bine plasată din partea Diavolului – sau că era brăzdat de praf și transpirație.

Unghiurile sale erau total greșite, tăioase și aristocratice, până și umflătura de pe nasul lui părând să aibă accent de Mayfair.

Toate acestea și totuși era încă cel mai frumos lucru pe care ea îl văzuse vreodată.

Nu era de mirare că fetele trimiseseră vorbă despre el; nu aparținea acestui loc.

Arăta cu fiecare centimetru ca ducele care era. Fiecare centimetru ca un dușman. Iar Covent Garden o știa.

De jur împrejurul curții, oamenii priveau, savurând fiecare greșeală de-a lui – absența unui cârlig cu care să ridice gheața, lipsa apărătoarei de umăr din piele ca să își protejeze pielea de frecarea aspră a frânghiei, mănușile care fuseseră făcute pentru frâiele calului și bastoane mai degrabă decât pentru muncă grea și mărfuri grele.

– Este cu adevărat un miracol că voi doi ați apucat să ajungeți la maturitate. Și că ați găsit femei care să se căsătorească cu voi, zise ea încetișor. Bine că sunt geniale, altfel m-aș teme din cale-afară pentru progeniturile voastre. Ce fel de pedeapsă este asta? L-ați pus să care gheață? A văzut încărcătura care a venit împachetată în ea? Pentru că, să lași un duce lângă bunurile tale introduse ilegal, este cu adevărat o idioțenie nebună.

– Nu este nici măcar pe-aproape de încărcătura adevărată, zise Diavolul.

– Nu?

– Nu. Doar cară ultima cantitate de gheață rămasă.

– Cât de multă a rămas?

Diavolul se uită la Bestie.

– Cât, 80?

Bestia ridică din umeri.

– O sută?

O sută de blocuri de gheață, fiecare cântărind cu ușurință 25 de kilograme. Și fără cârlig. Mâinile trebuie să îi fi fost bășicate din cauza frânghiilor. Umerii, la fel. Nu purta nici unul dintre echipamentele de protecție pe care le purtau în mod tradițional cei care făceau asta. Grace își încleștă fălcile.

– Câte a cărat?

– Zece? O duzină?

Ea clătină din cap. El nu avea să fie în stare să mai care multe. Nu era de meserie. Nu se născuse cu un cârlig în mână.

Și totuși, părea că el nu avea să se oprească niciodată. Ei i se puse un nod în gâtlej, privindu-l în praf, în partea asta a orașului, care fusese a lui înainte să aparțină vreunuia dintre ei.

– Așadar, pui un duce în mijlocul Mahalalei și te aștepți ca el să plece teafăr?

– Nu aș spune că ne așteptăm la asta, nu, zise Diavolul.

– Hmm, aprobă Bestia. Cred că mai degrabă sperăm că nu.

– Credeam că ne-am înțeles că nu-l atingeți?

Diavolul se uită la ea și își întinse larg brațele.

– Eu sunt pe acoperiș, Gracie. Până acum este ca și cum nici măcar nu aș fi fost vreodată aici.

– Și totuși, începeți ceva, iar el nu se va opri până nu termină, zise ea. Știi asta.

– El a început, spuse Whit.

Îl tăie cu o privire.

– Ce înseamnă asta?

El mormăi.

– A venit căutând să-și plătească datoriile.

– Datoriile.

– Ce, nu trebuia să îi acceptăm oferta? zise Diavolul. 10 000 și niște muncă sănătoasă în Covent Garden este prea mult ca să refuzăm.

10 000 de lire.

– Pentru familii?

Era o avere.

Bestia se întoarse către ea, și ochii săi de chihlimbar, de obicei atât de blânzi, deveniră aspri, iar vocea, pe măsură.

– Cinci bărbați, și nu este de ajuns.

Vorbele fură scurte și încordate pe limba lui, iar Grace le simți usturimea, ca pe un bici ud.

– Le este dator și ai face bine să-ți amintești asta.

Chipul ei se înfierbântă la critica lui și ea spuse în timp ce el privea înainte:

– Crezi că nu-mi amintesc?

Nu o privi.

– Cred că întotdeauna ai avut dificultăți în a-ți aminti adevărul în ceea ce-l privește.

Ea își înghiți exclamația de frustrare, urând felul în care pieptul i se strânse la auzul acestor vorbe. Ce îi păsa ei ce se întâmpla cu Ewan?

Nu Ewan.

Îl privi cum traversează din nou curtea, cu spatele la ea. Mușchii spatelui lui erau vizibili prin cămașa acum udă. Fremătau sub greutate și gura ei se uscă.

Marwick. Acesta era adevărul în ceea ce îl privea, fie că era sau nu îmbrăcat pentru titlul de duce.

Grace își smulse atenția de la el, ațintindu-și-o în schimb asupra mulțimii care privea aproape mută. Nu era nimic liniștitor în tăcerea aceea – trăise în Covent Garden destul cât să știe diferența dintre calm și tensiune. Și toți cei de dedesubt păreau să stea neclintiți în așteptarea unei șanse de a-l lua pe acest duce și de a da un exemplu prin el.

Bogat, puternic și deținând un titlu.

Și fără nici un alt motiv în afară de naștere.

Numai că el nu avusese toate astea la naștere. La naștere fusese unul dintre ei.

Dar ei nu știau asta. Nimeni nu știa. Nu avea să știe nimeni niciodată, cu excepția Bastarzilor Bătăuși. Chiar dacă cineva din Mahala își amintea de băiatul acela blond, plodul unei dame de companie de pe Tavistock Row, nu l-ar fi dibuit în ducele din fața lor – indiferent cât de multă gheață ar fi cărat.

– Sunt gata de luptă, zise ea încetișor.

De câte ori nu îi văzuse astfel? Pe vârfurile picioarelor, gata pentru o încăierare.

Bestia își mormăi aprobarea.

– Bineînțeles că sunt. Le place la nebunie, zise Diavolul. Un duce în noroi? Este ca și cum ai privi un ogar recitând din Shakespeare.

– Și? Așteptați ca el să le-o ofere?

– Este destul de deștept încât să știe că Mahalaua își dorește lupta și că nu se vor mulțumi cu mai puțin. Și, dacă el vrea iertare...

– Vrea iertare?

Diavolul îi aruncă o privire tăioasă.

– Nu din partea noastră. Ridică bărbia în direcția curții. Din partea lor.

Ea îl privi cum puse gheața la picioarele unuia dintre bătăușii aflați la ușa depozitului și urma unei amintiri o fulgeră. „Ei nu primesc ceea ce merită." I-o spusese el când erau copii. Despre oamenii aceștia. Despre locul acesta.

El se întoarse să traverseze din nou curtea.

„Noi vom schimba toate astea."

De parcă ar fi auzit cuvintele, el ridică privirea către acoperiș și o descoperi imediat. Preț de o clipită, încremeni – nu destul încât să observe careva.

Grace băgase de seamă.

El ridică bărbia în semn de recunoaștere, iar ea se împotrivi impulsului de a-i răspunde.

Orice ar fi fost treaba asta, oricare ar fi fost planul lui, nu era de ajuns.

„Nu va fi niciodată de ajuns."

Îl urmări cu privirea cum traversa din nou curtea, ochii ei urmărindu-i conturul, cămașa care se lipea de trupul lui, lăsându-i la iveală pieptul larg și culmile mușchilor pe care îi dezvoltase în anul în care dispăruse, deschiderea de la gât lăsând să se vadă un petic păcătos de piele roșie, julită pe umărul lui stâng și un strop din marginea de un alb imaculat a cicatricii care se aflase acolo încă de când erau copii.

Semnul pe care tatăl său îl lăsase acolo, pe trupul lui, atunci când descoperise cel mai prețios secret al lui Ewan: dragostea. Bătrânul duce îi găsise ghemuiți laolaltă în întuneric într-o seară de vară, învăluiți unul în căldura celuilalt – o căldură pe care Grace și-o putea încă aminti dacă își permitea să o facă – și înnebunise de furie.

„Nici un moștenitor de-al meu nu se va culca cu gunoiul care a ieșit din cățeaua ei de mamă", strigase el, năpustindu-se asupra ei.

Ewan o apărase, dar tatăl lui fusese mai puternic, cu 15 centimetri și 50 de kilograme în plus. Îl pusese la pământ pe Ewan și își lăsase semnul sadic pe trupul lui, sub privirea ei.

Și, din ziua următoare, totul fusese diferit.

Băiatul pe care ea îl iubise dispăruse. Îi trădase câteva zile mai târziu.

– Ce caută aici? întrebă ea, alungându-și gândurile. Faptul că descarcă gheață nu vă câștigă pe voi și cu siguranță nu câștigă Mahalaua. Ba dimpotrivă, îi scoate din sărite.

– Pentru tine s-a întors, zise Diavolul simplu, fără să își mute privirea de la mișcările lui Marwick aflat dedesubt.

Vorbele o sfâșiară, laolaltă cu amintirea atingerii lui din grădini, din urmă cu câteva zile. Laolaltă cu întrebările lui șoptite – cerându-i insistent să îi spună numele ei. Laolaltă cu urma de îndoială care o alungase în cele din urmă... sentimentul că poate el îl știuse tot timpul.

Clătină din cap, neavând nici o altă alegere în afară de a-l contrazice.

– Ba nu.

De ce oare vorbele păreau o minciună?

„Dar dacă așa este?"

Ignoră gândul și vorbi făcând semn către curte:

– Își caută o soție.

– Da, spuse tărăgănat Diavolul. Asta ar fi o problemă, dacă ar fi fost adevărat. Dar nu este.

Ea se uită către el.

– Poftim?

Bestia mormăi:

– E o capcană.

– O capcană pentru cine? întrebă ea. Nu poate să creadă că eu aș...

Cuvintele i se stinseră treptat, pierdute în fața amintirii felului în care se dăduse în mâinile lui în grădini la balul lui.

– Nu se poate să creadă că mă poate recâștiga.

Diavolul o fixă cu privirea timp îndelungat.

– Nu poate?

Ea se crispă.

– Nu.

– În regulă atunci, zise Diavolul, din cale-afară de agreabil și îngrozitor de exasperant.

– E o capcană, repetă Bestia.

Fără să gândească, se uită din nou la Ewan, lăsându-și privirea admirativă să îi cuprindă valurile de pe pieptul lui, coborând pe coapsele sale musculoase și apoi urcând din nou, alene... mai alene

decât ar fi trebuit vreodată să o facă, pe suprafața frumoasă a feței lui, o dovadă în plus că băiatul dispăruse.

Acesta nu era un băiat.

Îl privi în ochi, neștiind la ce să se aștepte. Cu siguranță fără să se aștepte la arcuirea complice a buzelor lui și la ridicarea unei sprâncene blonde, ca și cum ar fi fost martor la fiecare centimetru din atenta ei examinare. Ca și cum i-ar fi plăcut. Își ridică bărbia în direcția ei, ca pentru a confirma inspecția ei atentă: un cavaler în turnir căutând favorurile doamnei lui.

De unde naiba venise asta?

Nu era deloc o doamnă, iar el cu siguranță nu era un cavaler.

– Hei! Duce!

– Iată, spuse încetișor Diavolul. Nu le place felul în care el te privește, Dahlia.

Grace abia auzi, fiind prea ocupată să îl privească pe ducele în chestiune ignorând strigătul. Îl ignoră, dar îl auzi – dovada că auzise fiind în felul în care pasul lui lung încetini, imperceptibil. O altă mișcare pe care o puteai observa doar dacă priveai cu adevărat.

Grace o observă.

Ignorând felul în care fu neliniștită de descoperire, spuse:

– Bănuiesc că le-ați spus totul?

– Nu, zise Diavolul nonșalant, cu o mână în buzunar, legănându-se înainte și înapoi pe călcâie. Dacă le-am fi spus totul, ar fi fost mort din clipa în care și-a arătat chipul. Le-am spus doar că era un duce.

Îi strecură o privire.

– Ce fel de duce?

Lăsând Covent Gardenul să i se simtă în voce, Diavolul îi flutură un zâmbet larg, cicatricea lucindu-i albă pe obraz. Cicatricea pe care Ewan i-o făcuse cu douăzeci de ani în urmă.

– Felul care merită ce primește.

Era adevărat, își aminti în sinea ei. Iar mulțimea asta avea să-i dea ce merita.

– Totuși, nu mă așteptam ca frații O'Malley să fie primii ieșiți pe poartă.

Bestia mormăi.

– Frații O'Malley sunt întotdeauna primii care ies pe poartă. Se uită la soare, aplecându-se mai jos peste marginea vestică a curții.

Și, la ora asta? Patrick O'Malley s-a îmbătat deja destul cât să se pună cu un duce.

Patrick O'Malley era un boxer adevărat care era întotdeauna gata pentru un meci. Păși în față din mulțime.

– Crezi că poți pur și simplu să cobori în noroi cu noi? Să te amesteci cu cei din mahala pentru o vreme, până când munca începe să usture și apoi să te reîntorci să ți-o freci cu restul de teapa ta, spunând povești despre timpul tău petrecut în Covent Garden? Crezi că ești un cintezoi?

Ei nu știau că Ewan fusese născut în Covent Garden. Ei nu știau că nu era deloc interesat să spună vreodată povești despre timpul petrecut de el aici.

– Dacă O'Malley se pornește, distracția se încheie, zise Bestia. Ducele nu știe ce binecuvântare tocmai a primit – oamenii îi vor ține partea doar pentru plăcerea de a fi împotriva fraților O'Malley.

Grace se uită la frații ei.

– Căutați o revoltă.

Diavolul ridică din umeri.

– Nu. Nu va fi o revoltă. Va fi doar o încăierare cum se cuvine. Așa cum a avut de gând Dumnezeu.

– Și dacă moare? Cine va fi spânzurat pentru asta? întrebă ea, simțind că toată situația era pe cale să scape rău de sub control.

– Uiți cum luptă, Gracie? întrebă Whit.

– Nu mă lua pe mine cu Gracie, se răsti ea. Nu sunt un copil.

Whit se uită la Diavol.

– Ți-am spus eu.

Diavolul oftă.

– Așa este.

– Ce i-ai spus?

Bestia se uită din nou către pământ.

– Spun doar că tânărul duce de Marwick luptă ca însuși Lucifer. Nu va muri.

– Cu tine vorbesc, duce, strigă dedesubt Patrick O'Malley. Dacă vrei să guști din plin Mahalaua, am eu aici ceva pentru tine.

Ewan nu răspunse, ci doar legă cu frânghie un alt bloc de gheață din căruța aflată imediat sub ei și se îndreptă din nou către depozit, păstrându-și atenția îndreptată asupra ușii unde un bărbat cu un cârlig puternic și un spate și mai puternic sprijinit de tocul ușii,

cu brațele ca niște trunchiuri de copac încrucișate peste brațe, stătea în așteptare. Refuzând să iasă în calea ducelui.

Mulțimea se grupă, ocupând mai mult spațiu în curtea depozitului. Grace blestemă.

– Asta este curată nebunie.

Un bulgăre de noroi îl lovi pe Ewan în ceafă. El se opri. Se crispă.

O'Malley se apropie, ștergându-și mâinile murdare pe pantalonii deja împuțiți.

– Am spus: vorbesc cu tine, duce.

– Va mușca din momeală, spuse Diavolul.

Bestia își mormăi răspunsul.

– Nu se poate abține. N-a putut niciodată să întoarcă spatele.

Amintirile o fulgerară: Ewan dând înapoi, împleticindu-se din cauza unui pumn sănătos pe când erau copii. Întorcându-se apoi imediat, dând cu pumnul și întorcându-se pentru mai mult.

Dedesubt, în depărtare, acesta se răsuci către Patrick O'Malley.

– Pe 50 de lire că este la pământ în mai puțin de două.

Grace întoarse ochii surprinși către Diavol.

– Crezi că Ewan va fi înfrânt?

El ridică o sprânceană neagră.

– Tu, nu?

Nu, ea nu credea asta.

Bestia scoase două ceasuri din buzunar, cu ochii ațintiți asupra curții, văzând felul în care oamenii adunați vibrau de entuziasm. Temperatura și mulțimea pregătindu-i de scandal.

– Două minute? Sau secunde?

Diavolul izbucni în râs.

– Fii generos, frățioare!

Bestia își coborî privirea asupra ceasurilor sale, apoi din nou spre Ewan, care se întorsese acum cu fața către ei, cercetând mulțimea... uitându-se apoi în sus, pe deasupra clădirilor. Către acoperișuri. Privirea lui poposi asupra lor. Asupra ei.

Bestia văzu asta.

– Da, în regulă. Îți voi lua banii.

– Crezi că încă se mai pricepe? întrebă Diavolul, părând surprins.

„Încă se pricepe", își zise Grace.

Bestia dădu din cap către Grace.

– Cred că întotdeauna se pricepe când ea este la mijloc.

Ea îl fulgeră cu o privire.

– Nu sunt la mijloc.

Și în clipa aceea, în timp ce ea privea în altă parte, dedesubt izbucni iadul.

Capitolul 14

Ea venise după el.

Fusese un risc calculat – știuse fără urmă de îndoială că, orice pedeapsă îi pregătiseră Diavolul și Whit, asta avea să se încheie cu el făcut zob și plin de răni și, cel mai probabil, de către mai mulți, nu numai de frații săi.

Dar, de asemenea, știuse și că asta ar putea fi singura șansă pe care o avea ca ea să vină la el. Își făcuse în sinea lui o promisiune: că avea să stea departe de ea. Că avea să o lase pe ea să vină la el. Că avea să îi dea ceea ce ea ceruse.

Asta era ceea ce el făcuse. Plecase și se reconstruise, devenind un bărbat mai bun. Unul mai vrednic. Mai puternic. Mai sănătos la minte. Și avea să aștepte ca ea să vină la el, pentru că ea de asta avea nevoie.

Nu avea importanță că tot ceea ce îi trebuia lui era ea.

Dar, când frații lui îi ceruseră să se întoarcă în Covent Garden și să își plătească datoriile cu sudoare și sânge, precum și cu bani, fusese de acord, nefiind în stare să reziste invitației de a merge în lumea asta care cândva a fost a lui și acum era a lor. A ei.

Era un trișor și o știa. Un drum ocolit în jurul promisiunii pe care el o făcuse de a o lăsa pe ea să vină la el. Să o lase să îl aleagă, fără mască. Era poate o înșelăciune, dar el nu era departe de a înșela ca să o recâștige.

Așa că încasase loviturile și cărase gheața, simțindu-se din cap până în picioare ca un adevărat spectacol, unicul centru de atracție al unei mulțimi de oameni care erau în căutare de sânge. Ei nu îi cunoșteau realitatea – că se aflase în nenumărate mulțimi similare. Că privise bărbați, câini și urși luptând și că își căpătase experiența

de pe urma poftei de sânge care venea dintr-o lume în care cruzimea era o banalitate, iar inumanitatea era armură.

Își imaginase întotdeauna că tatăl lui văzuse asta în el încă de la început.

Dorința absolută a unui băiat care era gata să facă orice pentru a supraviețui. A prospera. A câștiga.

Și cărase greutatea pentru mulțime, auzind fiecare mișcare din interiorul ei, fiecare amenințare mută din ea – felul în care unii priveau cu admirație, iar alții, cu mânie și alții, cu dispreț, urând batistul fin al cămășii lui, luciul cizmelor sale și bărbieritul proaspăt al obrazului său. Însemnele banilor și puterii, repartizate în mod aleatoriu. La naștere.

Ei nu știau că el dăduse peste ele aleatoriu.

Nu știau că acestea fuseseră ale ei la naștere.

Lăsase jos cel de-al doisprezecelea bloc la ușa depozitului și se întorsese să aducă un altul, știind că singura cale de a scăpa de efort era să treacă prin asta – avea să se termine cu epuizare sau bătaie. Acelea erau singurele opțiuni și nu avea să permită niciodată ca prima să aibă loc.

Își deprinsese mândria în Covent Garden, la fel ca oricare dintre ei.

Își încetini pasul foarte puțin – doar cât putea să o facă fără a atrage atenția – folosind fracțiunile de secundă în plus pentru a-și întinde umerii – doar cât să nu atragă atenția. Umărul său stâng era rană vie din cauza frânghiei pe care o folosise ca să care imensele cuburi de gheață.

Nu îndrăznea să atragă atenția asupra durerii. În schimb își întinse gâtul sub pretextul că cerceta mulțimea cu privirea, mai întâi pe pământ și apoi sus, pe acoperișuri.

Ea venise după el.

Era flancată de frații lui, care priviseră de la început: Diavolul zâmbind ca un măgar și Whit părând gata să comită o crimă. Dar Ewan nu era deloc interesat de ei.

Nu îi păsa, atâta vreme cât ea nu pleca. Atât timp cât putea să o soarbă, silueta ei înaltă, alungită și mai mult de pantalonii negri, mulați pe picioarele ei. De cizmele ei negre de piele, care i se terminau deasupra genunchilor, de lunga haină neagră, fluturând în vânt, căptușită cu mătase sclipitoare ca safirul.

Îi plăcea căptușeala aceea foarte mult – semnul de culoare al iubirii ei. Dovada că rămăsese ceva din fata pe care o iubise, chiar dacă crescuse și devenise femeia asta care îl privea de sus ca o afurisită de regină.

De la înălțime, de pe acoperișuri, privindu-și luptătorul.

Iar el, gata să facă orice pentru a-i câștiga favorurile.

Vântul îi ridică părul și i-l dădu pe spate, iar soarele îl prinse și îl transformă într-o flacără. Aprinzându-l pe el, când îi descoperi chipul. Lipsit de mască.

Fără mască și perfect, având ochii ațintiți asupra lui. Din cap până în picioare. Se scăldă în atenția ei, dorind să își întindă larg brațele, plăcându-i la nebunie felul în care ea îi examină mușchii sub hainele ude, plăcându-i la nebunie felul în care privirea ei zăbovi pe umărul lui care ardea, ușurându-i cumva durerea. Plăcându-i la nebunie cum privirea ei urcă pe gâtul și pe chipul lui.

Dumnezeule, îi plăcea la nebunie.

O văzu înghițind în sec. Îi văzu buzele despărțindu-i-se în timp ce respiră. Și, când îl privi în ochi, el văzu că și ei îi făcea plăcere.

Își ridică chipul către ea, luând act de atenția ei. Întrebându-se ce ar face ea dacă ar fi escaladat zidul acela afurisit ca să ajungă la ea.

Probabil că l-ar fi împins peste el, dar ideea își avea meritul ei și pentru o clipă îi imagină o alternativă: el urcând peste marginea acoperișului, ridicând-o în brațe și furând-o, ducând-o într-un loc retras, unde putea să îi ofere destulă plăcere încât să o facă să uite de toată durerea pe care el o săvârșise.

– Hei! Duce!

Fu scos din gândurile sale de strigătul venit din mulțime, instinctele lui bine ascuțite concentrându-se din nou imediat asupra gândurilor sale. Lătratul veni din partea lui stângă, iar el încetini, întorcând capul doar foarte puțin – nu destul cât să se uite la inamic, dar destul cât să îl localizeze.

Nu fu nevoit să facă prea multe ca să îl vadă: un nemernic mare și lat care părea că nu refuzase niciodată o luptă. Mulțimea adunată păru să îl scuipe pe boxer, acesta ajungând la câțiva metri în curte, vreo șase metri depărtare de Ewan. Trezindu-se cu public, bărbatul făcu ceea ce tindeau să facă bărbații care aveau puțină putere și mult mai puțină minte.

Făcu pe grozavul.

În loc să asculte, Ewan înfășură cu sfoară un alt cub de gheață și își concentră atenția asupra mulțimii, știind că, dacă irlandezul pornea o încăierare, Mahalaua avea să o termine. Iar Ewan avea să se afle în mijlocul ei. Fu străbătut de plăcere la această idee. Era pregătit de luptă.

Era pregătit de luptă de câteva zile bune. De decenii.

Ridicând povara grea, ignoră arsura păcătoasă de la umăr și își croi drumul înapoi prin curte, de data asta putând să îl vadă pe bărbatul care avea să vină primul către el. În stare să îi recunoască accentul irlandez. În stare să înregistreze mica clătinare a acestuia – o nevoie de echilibru, chiar și când stătea nemișcat.

Bărbatul era beat. Ceea ce însemna că lupta era pe cale să înceapă.

Mulțimea o știa și ea. Formă un cerc, apropiindu-se de el. Construindu-i un ring. El își păstră privirea asupra capătului îndepărtat al curții, dar privi chipurile, o duzină deja încruntate. Și mai multe dornice să sară în încăierare când era una în care să sară.

Cu câți avea să fie nevoit să se lupte?

Un bulgăre de noroi îl lovi pe Ewan în ceafă.

El se opri. Se crispă. Se întoarse.

Boxerul se apropie.

– Cu tine vorbesc, duce!

Se afla la distanță de doi metri jumătate.

Doi.

Ewan se uită către acoperișuri, de unde privea Grace, fascinată, exact ca restul celor din Covent Garden. Inima lui bubui, iar pieptul i se lărgi.

Dorea să îi arate de ce era încă în stare să facă.

Un metru.

Ewan lăsă gheața jos.

Jumătate de metru.

Când lovitura veni, el era pregătit.

Prinse pumnul celuilalt bărbat în mâna sa, luându-l prin surprindere. Sprâncenele lui Ewan se ridicară în vreme ce ale irlandezului se coborâră.

– Nu te aștepți ca un duce să aibă un croșeu de stânga, așa-i? zise el încetișor, lăsând accentul Mahalalei să i se infiltreze în voce.

Ochii oponentului său se lărgiră la auzul acestor vorbe, iar acesta se încruntă.

– N-ai câștigat încă nimic, filfizonule!

Își continuă vorbele cu un avânt imens al mâinii libere – făcută pumn, era de dimensiunea unui jambon.

Ewan se feri și se îndreptă, înfigându-și pumnul direct în fața atacatorului său.

– Acum ce mai spui?

Dacă există un răspuns, acesta fu pierdut în vuietul care răsună de pretutindeni din jurul lor, reverberând din pereții de cărămidă ai depozitului. Preț de un moment, Ewan se gândi că poate era sunetul de încântare al unui public – cât de interesant putea să fie pentru ei faptul că el cărase gheață? Apoi însă auzi sunetul întâlnirii dintre pumni și carne. Pretutindeni.

Nu era plăcerea publicului. Era fiorul luptei.

Întreaga curte privise, așteptând și dorindu-și propria ocazie de a lovi. Și acum, le fusese dăruită o încăierare pe cinste.

Dădu o a doua lovitură – un upercut puternic care îl făcu pe oponentul său să se împleticească, dându-i cum trebuie capul pe spate dar, înainte ca bărbatul să apuce să își recapete echilibrul și să se întoarcă la lupta lor, o mână apucă umărul său rănit, făcându-l să simtă că întregul trup îi ia foc atunci când îl trase și îl răsuci cu fața.

Răcni agonia atingerii, loviturile lui fiind deja pornite când ajunse față în față cu un alt bărbat care primi cu bucurie un pumn în nas înainte să își înfigă el însuși cu putere pumnul în stomacul lui Ewan.

Ducele de Marwick se încovoie din pricina loviturii, dar își reveni iute, ridicându-se din nou cât era de înalt, spre admirația noului său oponent.

– Nu semeni cu nici un duce pe care l-am văzut vreodată, zise bărbatul.

– Nu semăn cu nici un duce pe care l-a văzut careva vreodată, răspunse el, și cei doi o luară de la capăt – boxând până când un alt bărbat se aruncă în luptă, dorind să aibă propria ocazie de a doborî un duce care venise în Covent Garden.

Și lucrurile continuară în felul acesta secunde, minute, ore – timpul fu pierdut evitând lovituri și aruncându-le pe ale lui, asigurându-se că erau destul de slabe când își atingeau ținta pentru a nu face

cu adevărat rău. Știa de ce fusese aici: pentru a-și încasa loviturile. Și exact asta făcea.

Să le dovedească Bastarzilor Bătăuși că banii nu erau tot ceea ce oferea el.

Oferind Mahalalei lupta pe care și-o dorea – pe picior de egalitate, fără titluri, putere, bani sau privilegii care să schimbe rezultatul jocului.

Și să îi ofere ei ocazia de a arunca o privire la bărbatul care devenise.

Grace.

Numai gândul la ea și era de ajuns să îi atragă atenția de la luptă, destul cât să rateze o eschivă și să primească un pumn puternic direct în nas. Durerea îi răsuci capul și, când stelele se mai potoliră, nu se putu abține – privi din nou către acoperișuri.

Ea dispăruse.

Îngheță. O greșeală, întrucât un alt boxer sări în încăierare să își încerce mâna. Bloca un pumn, împingându-l pe bărbat într-un alt grup care îl înghiți cu bucurie în propria luptă.

Ea dispăruse, dar frații lui rămăseseră. Whit privea cu mare atenție, de parcă învăța cum să exploateze orice slăbiciune din strategia lui Ewan pentru propriul interes, iar Diavolul observa cu un zâmbet superior care îl făcu pe Ewan să își dorească să escaladeze clădiri pentru a doua oară în după-amiaza aceea – de data asta să șteargă zâmbetul arogant de pe fața fratelui său.

Ea unde plecase?

Ei de ce nu plecaseră cu ea?

Era în siguranță?

O altă rundă de box îl trase departe de acoperișuri, o jumătate de duzină de luptători venind din toate direcțiile. Luptau murdar. O mână îl trase de păr, o alta de talia pantalonilor. Un al treilea cu un fel de bâtă. Ridică o sprânceană.

– Ăsta este un gest nesportiv.

Bruta rânji, dezvelind o mână de dinți lipsă, și încercă să lovească. Ewan se feri, la mustață, dar nu scăpă de pericol. Cineva îl apucă din spate, strecurând un braț pe sub brațul lui și un al doilea în jurul gâtului. Ținându-l strâns. Se zbătu în vreme ce ceilalți bărbați se apropiară și îi dădură pe îndelete lovituri la corp.

Loviturile fură suficient să îi taie respirația și el ridică privirile către acoperiș, întâlnind mai întâi ochii lui Whit, apoi pe ai Diavolului. Nici unul dintre frații săi nu schiță vreo mișcare să îl ajute.

Nici unul dintre ei nu avea să îl salveze.

Brațul din jurul gâtului său își mări strânsoarea și Diavolul întinse o mână înmănușată, ridicând degetul mare. Ewan înțelese într-o clipită.

„Și ce, mă faceți gladiator și mă dați drept hrană leilor?"

Diavolul întoarse brusc degetul în jos, către pământ.

Ca și cum aștepta sentința împăratului, brațul de la gâtul lui Ewan strânse și mai tare. El ridică mâna ca să îl apuce, neputând să apuce cum trebuie. Nu ar fi trebuit să fie blând cu acesta.

Privi din nou la frații săi aflați sus, la înălțime. Whit vorbea, ochii fiindu-i ațintiți către ceva din spate. Atenția Diavolului fu și ea atrasă.

Nici măcar nu le păsa să îl privească murind.

Vuietul mulțimii scăzuse, fiind înlocuit de unul diferit, de data aceasta în urechile lui. Își pierdea cunoștința. Aerul din jurul lui deveni sufocant și încăierarea păru să se liniștească. El își aplecă capul înainte, într-un ultim efort de a scăpa din strânsoare. Își dădu rapid capul pe spate, lovindu-l de nasul bărbatului din spatele lui, care strigă de durere și îi dădu drumul.

Ewan se eliberă și se întoarse. Era irlandezul inițial. Ba nu. Era unul diferit, dar cu același chip. Aceleași brațe cărnoase. Frați?

„Cum trebuie să te simți?" se gândi el, în vreme ce se dădu înapoi împleticindu-se și chinuindu-se să își recapete respirația. „Să ai frați care să stea alături de tine?"

Cândva știuse sentimentul.

Ignorând sângele care îi șiroia din nas – se părea că Ewan i-l spărsese –, bărbatul se repezi din nou la el, fără îndoială pentru a încheia treaba din care fusese întrerupt.

El se dădu înapoi încet, așteptând o altă pereche de mâini și de pumni să vină dintr-o altă direcție. Aceștia nu veniră. În schimb, veni liniștea.

Și nu era în capul lui.

Lupta încetase pretutindeni în jurul lui.

Nu. Lupta *fusese* oprită, pretutindeni în jurul lui. Se uita pe acoperișuri, unde frații lui rămăseseră de pază.

Atenția lui Nas Rupt trecu către ceva din depărtare, peste umărul lui Ewan și, orice văzu el acolo, îl făcu să se oprească brusc. Orice era, aduse cumpătare Mahalalei – un loc în care cumpătarea era realmente nemaipomenită.

Neștiind la ce să se aștepte, Ewan se întoarse să se uite.

Și iat-o! Regina lor.

Nu. Nu a lor.

Ea nu aruncă nici măcar o privire mulțimii în vreme ce o despărți ca pe mare, cu părul ei ca o răscoală de flăcări în jurul umerilor, haina ei neagră, perfect croită, umflată în spate, astfel încât lăsa la vedere căptușeala de culoarea safirului cumva imaculată în praf, potrivită cu imaculatul corset de culoarea safirului pe care îl purta, conceput în mod limpede pentru a fi purtat astfel, deasupra pantalonilor, fără rușine. Îmbrăcămintea de zi cu zi.

Și, în talia ei, eșarfa cărămizie pe care și-o amintea de anul trecut – nu un semn de frivolitate sau o curea excentrică... ci o armă.

Nu era nimic șovăitor în mișcările ei: pașii îi erau egali și plini de siguranță. Nu își grăbi pasul, nici nu și-l încetini, știind, cu siguranța dată de vița nobilă, că drumul ei avea să se elibereze.

Și așa fu, cu fiecare pas, privirea ei rămânând țintă pe destinația ei.

Pe el.

Inima lui bubui în timp ce o privi apropiindu-se, în timp ce citi trăsăturile frumoase ale chipului ei, aurul soarelui care apunea pe obrajii ei, hotărârea bărbiei și acele buze pline și moi ca păcatul. Era superbă și regală, iar el așteptase o viață întreagă acest moment: ca ea să vină către el.

Avea să vină la el.

Revelația suflându-i în ceafă, un singur cuvânt îi sfâșie ființa.

„A mea."

O curată plăcere se încolăci în trupul lui când ea întinse mâna către el, cu privirea impenetrabilă în timp ce îl studie, privindu-i chipul, pe care el știa că trebuia să ia contur o jumătate de duzină de vânătăi, coborând apoi spre pieptul lui, unde cămașa albă devenise neagră din pricina luptei și a jegului, V-ul deschis al decolteului sfâșiat lăsându-i la vedere o mare parte din piept. Buzele

ei se strânseră, formând o linie care ar fi putut să arate dezgust sau nemulțumire, și ea își ridică din nou privirea către ochii lui.

Era la doar câțiva centimetri de el, destul de înaltă încât să nu fie nevoit să se aplece ca să o sărute – și, într-o clipă de nebunie, se gândi să o facă, disperat să îi simtă din nou gustul. Să îi simtă respirația pe pielea lui. Finețea pielii ei.

Voia să o atingă aici, în locul acesta în care ea domnea, fără mască și mai frumoasă decât fusese vreodată, pentru că aici ea trăgea toate sforile, conducea fiecare colț și știa fiecare mișcare, înainte ca cineva să o facă. Era atotputernică, oprind o încăierare din Covent Garden cu simpla ei voință, iar asta îl făcu să o dorească mai mult decât își dorise vreodată ceva.

Ea văzu dorința din el – el o lăsă să o vadă, plăcându-i la nebunie revelația din frumoșii ei ochi căprui, exact așa cum și-i amintea – singurul lucru rămas din fata pe care o iubise. Ea își miji iute ochii, iar el nu dădu înapoi, refuzând să își ferească privirea. Nu după toți acești ani în care o căutase.

Ewan se crispă, sfidând durerea din umăr, din coaste și din nas. Refuzând să i-o arate chiar și când inima îi bubui în timp ce se pregăti pentru orice avea să urmeze, știind că orice intenționau să joace, deznodământul avea să schimbe totul.

Cine urma să fie când avea să vorbească? Femeia mascată din grădini? Sau Grace, în sfârșit scoasă la iveală.

Nici una, nici alta. Cineva nou. Mascată într-un mod diferit.

Vorbi, cuvintele fiind doar pentru el.

– Ți-am spus să nu te întorci.

Cu un an mai înainte, când îl lăsase în ringul ei și continuase să își trăiască viața fără el.

– Am fost invitat.

Ea își înclină capul.

– Ai fi putut refuza.

„Niciodată."

– Asta nu era o opțiune.

Îl privi în ochi pentru un timp îndelungat.

– Frații mei te-au adus aici pentru distracție.

– Iar eu le-am oferit-o, deși aș fi preferat ca ei să se fi coborât de pe cornișa lor din înalt.

Un mușchi micuț zvâcni în obrazul ei. Era amuzată? Doamne, dorea zâmbetul acela – cel care venea cu atâta ușurință înaintea lui când erau tineri.

– Preferă spectacolul.

– Și tu? o întrebă încetișor, iar degetele îl mâncau de dorință să o atingă.

Ea era atât de aproape. Putea să își șerpuiască un braț în jurul taliei ei și să o lipească de el în câteva secunde. Ba și mai puțin. Putea să îi ofere plăcerea pe care ea i-o ceruse în grădinile lui, aici... în a ei.

– Ce preferi?

– Prefer pacea, spuse ea. Dar întotdeauna nu ne-ai adus decât război.

Nu îi scăpă referința la dezastrul pe care îl provocase în Mahala când fusese înnebunit din pricina pierderii și a suferinței. La durerea pe care o adusese acestui loc pe care odată jurase să îl apere.

Dar acum îl apăra ea. Îl apăra și pe el.

Și avu o plăcere imensă din asta. Pentru că faptul că îl apăra însemna că ea nu uitase. Faptul că îl apăra însemna că exista speranță.

Ea îi împiedicase să îl ucidă.

– Nu ar fi trebuit să vii, zise.

– Nu aș fi ratat asta, răspunse el.

– De ce?

„Tu."

– Ți-ar veni să crezi că am venit pentru penitență?

– Penitența este o distracție în Mahala, spuse ea. Dar știi asta mai bine decât oricare dintre noi, nu-i așa? Așa ți-ai câștigat experiența.

Își ridică sfidătoare bărbia și continuă mânioasă:

– Știi și tu că nu ai primit ce meritai nici pe departe. Nu știi tot ce ai făcut acestui loc. Nu știi ce îți datorează.

– Și tu? Tu ce îmi datorezi?

Întrebarea se dorise a fi infatuată, dar nu fu. În schimb, fu cinstită.

Grace îi răspunse pe măsură.

– Tot ce-ți vor da ei și chiar mai mult.

El nu își clinti ochii dintr-ai ei.

– Și totuși, ai oprit încăierarea.

Ea își îngustă privirea. Ewan nu rosti o vorbă. Nu fu nevoie.

– Nu dădeai tot ce poți, spuse ea.

Acesta era adevărul, dar ea era singura care ar fi văzut asta.

– O treabă prostească. Dacă nu aș fi intervenit, ei te-ar fi ucis.

Făcu paradă din felul în care îi cercetă chipul: nasul și falca care îi zvâcneau în urma loviturilor pe care le primise.

– Ești deja pe jumătate mort.

El ridică o sprânceană.

– Fii cu băgare de seamă sau voi crede că mă preferi în viață.

Nu îi plăcu sugestia că o făcuse pentru el – el putu să vadă atâta lucru. Dar, Doamne, îi plăcu foarte mult. Dacă nu îl voia mort, atunci îl dorea viu. Și acesta era un lucru de care se putea folosi.

– Ducii morți au tendința de a atrage atenția și nu-mi place atunci când Coroana se bagă în treaba mea.

– Nu are ce căuta aici, zise el. Covent Garden o are deja pe regina ei.

Auzi ecoul nopții din săptămâna trecută, când venise la el mascată și eliberată de trecutul lor.

„Ești o regină. În seara asta, eu sunt tronul tău."

Îl auzi și ea. Văzu cum, pentru o clipă, i se oprise respirația. Îi văzu pupilele dilatându-i-se doar un strop – destul cât să dezvăluie adevărul. Îl auzi și și-l aminti. Și îl dorea din nou.

Venise pentru el.

De parcă putea să îi simtă plăcerea arogantă, buzele ei se strânseră într-o linie subțire.

– Ți-am spus să nu te întorci.

Era mânioasă, dar mânia însemna lipsa indiferenței. Mânia era ca pasiunea.

Ea își îndreptă spinarea și se depărtă de el, părăsind intimitatea lor și întorcându-se către supușii ei. Ridică glasul către masele adunate.

– Cred că am împărțit destul tratament de Mahala în după-amiaza asta, băieți. Se uită la bruta care pornise încăierarea. Ducii nu sunt de teapa ta, Patrick O'Maley. Fii cu băgare de seamă data viitoare – s-ar putea să nu fiu aici să te salvez de călău.

– Am înțeles, Dahlia.

Irlandezul îi oferi un zâmbet timid care îl făcu pe Ewan să își dorească să îl bage în pământ din cauza familiarității.

Până în clipa aceea lui nu îi dăduse prin cap că ea ar fi putut avea un amant. Că unul dintre acești bărbați, născut din locul acesta și clădit de acesta, ar fi putut fi al ei.

La acest gând i se tăie respirația. Era imposibil. Cu nici o săptămână în urmă se destrămase în brațele lui. Lipită de gura lui, cu mâinile în părul lui și strigătele ei în aerul dintre ei. În seara aceea îl alesese pe el.

„Numai în noaptea asta", șoptise ea.

O noapte. Asta era ceea ce ea îi promisese. O fantezie de o noapte.

Nu. Se împotrivi acestui gând. O singură noapte nu era de ajuns. Niciodată nu avea să fie.

„A mea."

În vreme ce el plănuia dispariția boxerului, ea își întoarse spatele, părăsindu-l, picioarele ei îmbrăcate în piele străbătând curtea. Frustrarea erupse la ideea că asta putea să fie tot.

– Și tu, Dahlia? strigă, folosind numele pe care acest loc i-l dăduse. Tu ce zici? Ducii sunt de teapa ta?

Un val de surpriză străpunse mulțimea la cutezătoarea întrebare. Ea îngheță. Se întoarse. O prinsese.

– Îl iau eu dacă tu nu! strigă o femeie din stânga lui.

Pentru o clipă, ea rămase nemișcată ca o stană de piatră. Dar el văzu mânia fulgerând în ochii ei chiar înainte de a se întoarce ca să se adreseze supușilor ei. Când vorbi, cuvintele ei ricoșară de pe clădiri, asigurându-se că toată lumea adunată o auzi.

– Bogătanul ăsta vrea să fie scărpinat și Domnul știe că ne mănâncă pe toți să îi dăm bătaia pe care o cere. Dar nu este de nasul vostru.

Mânia crescu, și el făcu un pas către ea, mișcarea provocându-i o durere ascuțită în coaste, strecurându-se în umărul lui ca un foc.

Ridică privirea către acoperișuri, acolo unde el știa că frații lui priveau. Repetă:

– Nu-i de nasul vostru.

Ce făcea?

Și apoi ea se uită la el, având în ochii ei ceva la care el nu se aștepta. Îl privi în ochi un moment îndelungat și el ar fi dat orice – ar fi plătit oricât, ar fi făcut orice – ca să știe la ce se gândea ea.

– Va primi lupta pe care o dorește, zise ea, cu glasul ca o trompetă. Dar ascultați-mă bine – lupta asta este a mea.

Vorbele vibrară în ființa lui când ea se întoarse către Covent Garden.

– Ați înțeles, băieți?

De jur împrejurul curții se auzi un cor de mormăieli aprobatoare.

Îl privi în ochi.

– O va primi din partea mea.

Întregul lui trup deveni încordat la auzul acestor vorbe și a promisiunii ascunse din ele. Că nu își încheiaseră socotelile unul cu celălalt. Că ea nu pusese punct.

Că venise după el.

Apoi ea își întoarse spatele și un fior de plăcere se dezlănțui în el când ea dispăru în mulțime.

Venise după el și acum era vremea ca el să o urmeze.

Capitolul 15

Grace plecă, știind ce făptuise.

Știind – chiar și în timp ce se strecură din curte și din îmbulzeala oamenilor, chiar și în timp ce mări pasul, jumătate din ea dorind să scape de el, jumătate să o urmeze... să o urmeze. Se mișcă mai iute, nerăbdătoare să intre în rețeaua de străzi ca un labirint, departe de el și de felul în care o făcea să se simtă. Departe de faptul că o făcea să simtă, pur și simplu.

Dădu colțul în cea mai apropiată alee, apoi într-o alta, apoi intră pe o stradă lungă, curbată din Covent Garden, trecând pe lângă o jumătate de duzină de copii care se jucau șotronul și un cârd de femei adunate în jurul unei vane de metal, bârfind în timp ce spălau ultimele rufe în soarele după-amiezii târzii.

Femeile zâmbiră când trecu pe lângă ele – cele două pe care le recunoscu ridicară mâinile în semn de salut –, dar nimeni nu se abătu de la conversație.

– Nu am văzut niciodată un duce care să arate așa, spuse Jenny Richley.

Aprecierea din cuvintele acesteia stârni în Grace o amintire pe care nu și-o dori.

– Dumnezeule, n-ai văzut un duce niciodată, deloc, Jenny, veni replica de la Alice Neighbors.

Jenny râse.

– Crezi că toți sunt așa de chipeși?

„Nu", gândi Grace. „Nu sunt."

Nu ar trebui să fie. Ar trebui să fie bătrâni și să aibă fețe de cal. Delicați, cu o duhoare de privilegiu și atinși de gută. Iar el nu era.

Pentru că nu fusese niciodată menit să fie duce.

Se agăță de asta: fiul ducelui, care furase un ducat. Și o făcuse lăsând-o pe ea în colții lupilor. Și apoi se asigurase că lupii continuau să vâneze, pentru a putea păstra ducatul.

Nu asta făcuse el?

Îndoială proaspătă și tulburătoare.

Dincolo de femei, la capătul îndepărtat al aleii, se afla un loc în care se putea urca pe acoperișuri, niște puncte de sprijin construite în partea laterală a clădirii, iar Grace se îndreptă într-acolo, știind că era cea mai sigură cale să scape de el.

Dorea să scape de el?

Oare chiar voia?

– Nu știu, dar aș fi fericită să mai arunc o altă privire la acela – să fiu cu adevărat sigură că este așa de frumos cum părea.

Grace întinse mâna către o cărămidă ieșită din zid, gata să își înceapă urcarea, când sosi răspunsul – și nu din partea femeii.

– Aș fi mai mult decât fericit să vă ofer o altă ocazie să mă vedeți, doamnelor.

– Dumnezeule mare! țipă una dintre femeile pe care ea nu le cunoștea. El e!

Grace îngheță, agățată de zid, cu coada hainei fluturând în urma ei, admirația izbucnind înainte să apuce să o oprească. El o găsise mult mai rapid decât se așteptase ea. Își întoarse capul doar cât să îl vadă la intrarea pe alee, cu sângele din rana de pe obraz acum uscată și cămașa cândva albă, acum pătată irecuperabil și sfâșiată la umăr, lipită de umerii încordați de pe piept.

Nu că băgă de seamă.

El ridică o sprânceană, observând-o cum nu bagă de seamă.

Grace se coborî pe pământ și se întoarse ușurel.

– Arăți un pic mai rău după oboseală, dacă mă întrebi pe mine, duce.

Femeile chicotiră.

– Asta este adevărat – bărbații din Mahalaua voastră știu cum să dea un pumn.

Ridică o mână și atinse vânătaia care înflorea sub ochiul său stâng.

– Și femeile, spuse una dintre ele cu un râset jos, gutural.

Ewan zâmbi strâmb la asta, dar nu își luă privirea de la Grace.

– Da, am avut parte și de asta.

Ea își ridică bărbia.

– Se pare că te-ai pus rău cu gașca greșită, dacă mă întrebi pe mine.

– Îmi ia ceva timp să-mi învăț lecția.

Femeile adunate râseră la auzul subestimării de sine.

– Ei bine, nu a făcut nimic să mă supere pe mine, spuse Alice în timp ce se întinse după un coș din apropiere. Îți este foame, milord? Ai dori niște turtă?

– Nu vrea turtă, spuse Grace.

– Aiureli! Bineînțeles că vreau turtă, spuse el, apropiindu-se de femei.

Abia își încheie vorbele și un prosop de bucătărie fu scos din coș și desfăcut și ceva bun ajunse în mâinile lui.

Mulțumind, se întoarse și aduse o ladă aflată în apropiere, apoi o răsturnă cu fundul în sus. Când ridică lada cu o mână, ea îi văzu mica tresărire.

Avea dureri.

Își ignoră propriul răspuns la faptul că își dăduse seama de lucrul acesta și în schimb scrâșni din dinți când el se alătură cercului de femei în jurul vanei, ca și cum își petrecuse fiecare zi din viață jefuind prin Covent Garden, servindu-se de turtele oferite.

Își încrucișă brațele și se sprijini cu spatele de zid, privind cum el acceptă turta și mușcă o bucată uriașă, fără nici un strop de politețe sau maniere.

– Uite *ăsta* e un bărbat, spuse Alice cu mândrie.

– Așa-i, răspunse Jenny. Aș fi crezut că ducii sunt mai grijulii cu firimiturile.

El zâmbi în timp ce mesteca, fălcile mișcându-i-se de parcă ar fi fost o vacă pe pășune. Grace nu luă în seamă cum mișcările exagerate subliniară unghiul acelei bărbii. Frumusețea ei. Faptul că puteai desena o linie dreaptă cu ea.

Ei nu îi păsă. Avea o linie perfect funcțională în biroul ei.

El înghiți.

– Nu pot să înțeleg cum ar putea cineva să-și facă griji din pricina firimiturilor, cu ceva atât de delicios în mână.

Își lăsă capul în jos și îi oferi puterea deplină a zâmbetului său lui Alice, care se înroși sub strălucirea acestuia. Nu că Grace putea să o condamne. Ea însăși roșise sub greutatea acelui zâmbet de nenumărate ori. Făcuse glume și dansase pentru el.

Petrecuse secole încercând să își amintească curba lui exactă. Felul exact în care ochii lui se încălzeau laolaltă cu el. Felul în care se simțea pe pielea ei.

Trase aer în piept, iar el se întoarse ca să o privească. Atenția lui Alice zăbovi asupra lui, iar ea spuse:

– Este o nimica toată, serios. Doar biscuiții mamei. Încă unul?

El își frecă mâinile una de alta, ca un băiețel entuziasmat.

– Știi ceva, cred că voi lua, mulțumesc.

Alice privi către Grace.

– Dar tu, Dahlia? Iei și tu unul?

Ea privi în spatele ei, la zidul pe care ar fi trebuit să-l escaladeze. La acoperișurile care ar fi dus-o la numărul 72 de pe Shelton Street, departe de locul acesta și de acest bărbat și de orice era această nouă capcană pe care el o întindea.

Dar, înainte ca Grace să apuce să îi spună lui Alice un refuz politicos, înainte să apuce să se îndrepte către zid... se uită mai înainte la el. Și văzu provocarea din ochii lui, limpede ca lumina zilei.

De ce să nu accepte tratația? Locul acesta era al ei la fel de mult ca și al lui. Mai mult decât al lui. Iar asta făcea ca și biscuiții să fie mai mult ai ei decât ai lui.

Se apropie, iar Jenny se mută în partea laterală a pietrei pe care era cocoțată, făcându-i loc lui Grace, în timp ce ea alese un biscuit și se așeză în fața lui, asigurându-se că vana era între ei, ca și cum un butoi de metal cu apă murdară călduță avea să o protejeze.

Nu că avea nevoie de protecție.

Nu avea. Nici chiar atunci când bărbatul care ședea în fața ei nu era deloc cum se așteptase ea – nu era nici băiatul pe care îl iubise prea multă vreme, nici nebunul de care se temuse pentru și mai mult timp, nici amantul căreia i se dăruise cu câteva seri mai înainte... pentru prea puțin timp.

Dar nu avea importanță faptul că nu îl recunoștea. Grace era o expertă în deghizări și știa fără pic de îndoială că bărbatul dinaintea ei era efemer. Rămânea duce de Marwick și oare Grace nu își câștiga traiul dând aristocraților o șansă de a se preface?

Așadar acest duce alesese un bătăuș din Covent Garden.

Așadar, avea pumnii pe care să se bazeze și zâmbetul eroic pentru a câștiga doamnele, precum și luptele.

Lucrurile acestea însă nu făceau ca asta să devină realitate. Ci fantezie. Nici chiar ochii lui, ațintiți într-ai ei și lucind ca un chihlimbar, nu puteau să schimbe asta.

– Cămașa ta e plină de sânge, zise.

El își linse niște firimituri din colțul gurii, iar ea se strădui să nu privească.

– Medalia de onoare.

– Rana aceea de pe fața ta nu va fi atunci când va putrezi. Este vremea să te întorci în Grosvenor Square și să trimiți după doctorul tău de bogătan să vină și să te vindece.

– Dacă ai nevoie de ajutor ca să te vindeci, am eu niște balsam pentru tine, duce, spuse Alice.

– Oho! croncăni o alta. Fii cu băgare de seamă! De obicei Alice nu este atât de generoasă!

Alice râse.

– Orice scuză ca să mă uit mai de aproape!

Grace se așteptă ca Ewan să dea înapoi din calea glumelor obscene – Mahalaua era prea aspră și prea nestatornică ca să aibă cineva timp sau dispoziție pentru sensibilitățile delicate ale aristocrației. În schimb însă, el zâmbi larg, cu o privire timidă și tinerească. Ea ignoră felul în care i se strânse stomacul la recunoașterea băiatului pe care îl putu zări în privirea aceea.

Nu dorea să îl recunoască pe acel băiat. Nu dorea să își amintească că existase o vreme când îl iubise.

Când el o iubise și o ținuse în brațele lui și îi vorbise în șoaptă despre locul acesta – locul lui –, locul în care într-o bună zi aveau

să domnească împreună... până când el se răzgândise și hotărâse să îi întoarcă spatele.

– Mulțumesc pentru ofertă, domnișoară Alice – Grace se împotrivi impulsului de a-și da ochii peste cap la felul în care femeile se gudurau din pricina titlului de politețe folosit –, dar în clipa asta am alte planuri în afară de vindecare. La urma urmelor – își dădu umerii înapoi, prelung și leneș –, Dahlia mi-a promis o luptă.

Publicul lor se întoarse la unison către locul în care ea ședea. Patru perechi de ochi se lărgiră. Grace își înghiți un blestem... era imposibil ca interacțiunea asta să nu ajungă la urechea fraților ei.

– Ai terminat turta, zise ea.

Ochii lui se lărgiră.

– Da?

– Da, zise ea. Le-ai întrerupt pe aceste femei din treabă. Și au vieți care se extind cu mult dincolo de locul ăsta și de tine.

– Nu, domnișoară, protestă Alice. Voi doi ne aduceți mai mult entuziasm decât am văzut de un car de ani.

– Adevărat. Fetele mele nu vor crede în veci că un duce a venit și a stat jos cu mine cât am spălat, zise Jenny, clătinând din cap și aplecându-se ca să mai adune din rufele ei din coșul de la picioarele ei.

Aruncând vesta din lână cenușie în vană, se aplecă și pescui o piatră de la fundul vanei și o folosi să frece mizeria de pe haină.

– Te-ar crede mai degrabă dacă le-ai spune că am ajutat?

Ewan își coborî privirea asupra coșului dintre ei și ridică o altă grămadă de haine din el, scuturând-o și scoțând la iveală o cămașă mare înainte să își afunde propriile mâini în vană și să scoată propria lui piatră.

Ochii lui Grace se lărgiră.

Femeile din jurul vanei înghețară și, cu adevărat, fu ca și cum întreaga Covent Garden făcu la fel – copiii de pe stradă și ceasul din hala pieței.

– Excelență, Jenny își găsi cea dintâi glasul și acesta fu plin de șoc. Nu se poate.

El se uită la ea.

– De fapt, pot. N-am fost întotdeauna duce.

Era nebun. Ochii lui Grace se lărgiră și mai mult la auzul acelor cuvinte – o dezvăluire, o mărturisire și o amenințare față de tot ceea ce el îndrăgea. Ea nu se putu abține.

– Înainte de asta ai fost conte.

O privi în ochi, iar ea îi auzi cuvintele de parcă el le-ar fi rostit cu glas tare. „Nu asta voiam să spun."

Ea ridică o sprânceană.

– Nici conții nu spală, Excelență.

– Eu, da, spuse el, simplu, întorcându-se din nou la treaba lui, frecând petele de pe cămașă cu piatra lui, în timp ce întreaga lume îl privea cu gura căscată.

În cele din urmă, Jenny vorbi din nou.

– Te rog, Excelență. Oprește-te! Este îngrozitor...

Vorbele i se stinseră, iar ea privi la Grace ca pentru a-i spune: „Ajută-mă, te rog?"

Dădu să se ridice. Să îi spună să se oprească. Însă el spuse:

– Întotdeauna mergi pe acoperiș?

Se crispă imediat la auzul întrebării. Nu răspunse.

– De când era copilă, răspunse Alice în locul ei, cu un râs profund, plin. Băiatul meu a învățat-o să se cațăre.

– A avut nevoie să învețe, carevasăzică?

Nu avusese nevoie să învețe.

Ewan își înclină capul, cu ochii țintă la Grace în vreme ce continuă să frece piatra de țesătura pe care o spală cu mișcări rapide și pricepute, ca și cum ar mai fi făcut asta înainte.

Și o făcuse. O făcuse aici. Într-o alee asemănătoare cu asta. La urma urmelor, fusese un băiat din Covent Garden cu mult înainte să fie un bărbat din Eton.

Deși lui Grace i se păru că mușchii brațelor lui nu aparțineau deloc Etonului.

Din fericire, el îi întrerupse gândurile înainte ca ea să apuce să zăbovească asupra lor.

– Povestește-mi despre băiatul care te-a învățat să te cațări.

„Tu m-ai învățat să mă cațăr." Nu putea să numere de câte ori șezuseră în vârfuri de copaci împreună.

Dar nu avea de gând să spună asta, așa că, în schimb, spuse:

– Asriel, refuzând să se uite la el.

Grace luă o pereche de pantaloni din coșul lui Alice și îi scufundă în apă. Zâmbi femeii mai în vârstă în timp ce luă o perie din apă și începu să frece.

– Ne-a arătat toate locurile din Covent Garden pe unde să ne cățărăm.

Alice izbucni în râs.

– Copilul ăla îmi oprea inima în fiecare săptămână cu felul în care se cățăra.

– Ca o pisică, zise Grace.

Cât timp trecuse de când se gândise la asta?

– El ce mai face, Alice?

Negresa zâmbi, iar Grace recunoscu mulțumirea unei mame.

– O, este foarte bine. Foarte bine. Este în continuare la cazinoul acela de pe St. James Street, dar din când în când găsește drumul spre casă pentru o masă.

Asriel fusese unul dintre puținii care plecaseră din Covent Garden pentru a munci, găsind un post ca paznic la Îngerul Decăzut, unul dintre cele mai dorite cluburi pentru bărbați din Londra.

– Spune-i că Dahlia îi trimite recunoștința ei pentru acele lecții de demult.

Alice încuviință din cap.

– Așa voi face.

Grace se uită la Ewan, neplăcându-i felul în care acesta o privea. Sau, poate, plăcându-i prea mult.

– Nu. Nu te uita așa la mine!

Sprânceana lui se ridică.

– Cum?

– Ca și cum mă placi, spuse ea, întorcându-și din nou atenția asupra muncii sale.

– Întotdeauna te-am plăcut, spuse el simplu, iar ea nu se putu împiedica să nu îl privească pe furiș, găsind chipul lui vânăt și însângerat în largul lui și neliniștitor.

Nu trebuia să se placă unul pe celălalt. Ochii ei trecură în fugă peste cerc și se odihniră asupra lui Ewan.

– Dar tu, milord... de la cine ai deprins ceea ce știi?

Un colț al gurii lui se ridică.

– Nu mă aștept să te referi la spălatul rufelor.

Toate femeile izbucniră în râs, iar Jenny croncăni:

– Nu m-ar deranja să ascult și povestea asta!

– Mama m-a învățat, spuse el cu simplitate.

După asta ea nu se putu abține să nu îl privească, știind că nu era nimic simplu în toată treaba. Mama lui, cândva amanta unuia dintre cei mai veneraţi duci din Anglia, fusese apoi alungată aici, cu un copil.

– Mama ta! spuse Alice, iar și ochii i se lărgiră. O ducesă să spele?

– Nu doar spălatul, zise el, manipulând cu abilitate conversația. Ce-ai zice dacă ți-aș spune că tot ea m-a învățat să dau cu pumnul?

– Dumnezeule! spuse a treia femeie. Aș zice că pare a fi o adevărată ducesă din Covent Garden!

– Asta a fost, zise el zâmbind și toată lumea izbucni în râs.

Toată lumea, cu excepția lui Grace, care nu putea înceta să îl privească. Și, când el se uită la ea, ea văzu tot ceea ce el nu spunea și nu îi plăcu deloc.

Apoi însă el spuse și restul:

– Poate ar trebui să-mi găsesc și eu o altă ducesă din Covent Garden.

Râsetele încetară imediat, tăcerea deschizându-se în cercul de spălătorese ca un secret. Pieptul lui Grace se strânse, simțind ceva asemănător cu panica.

Era panică, nu?

Orice era, totul avea să ia sfârșit acum.

Grace așeză pantalonii uzi pe care îi spălase pe maldărul de haine curate, își drese glasul și se ridică în picioare.

– Ajunge!

El ridică privirea.

– Da? De ce?

Ea îl studie un moment îndelungat. El chiar nu știa?

Poate că era nebunul care fusese cândva. Dar nu era periculos.

Greșit. În halul acesta, plin de sânge și spălând rufe, era mai periculos decât fusese vreodată.

– Pentru că locul tău nu este aici, Marwick.

El tresări la auzul acestor cuvinte, înainte să se ridice, mișcându-se cu o urmă de rigiditate pe care încercă să o ascundă, dar pe care ea o văzu oricum. Când ochii ei îi întâlniră pe ai lui, ceva fulgeră acolo, iar ea recunoscu ce era din tinerețea lor. Sfidare.

El cunoștea bine situația – știa că, dacă arăta slăbiciune aici, Mahalaua l-ar mânca la cină. Primise această lecție exact în locul acesta. Aparținea acestui loc, s-ar fi contrazis el dacă i-ar fi fost dată ocazia. Nu fusese el născut aici? Nu învățase el labirintul străzilor de la est de Drury Lane înainte ca vreunul dintre ei să fi știut măcar că Drury Lane exista?

Dar îl părăsise. Iar ea venise și îl luase.

Și acum acesta era al ei și îl înțelegea – precum și mândria oamenilor care trăiau aici – mai bine decât avea el să o facă vreodată. Iar el îi făcuse pe toți să se simtă ca niște nătărăi când își adusese aici pânza lui fină, imaculatul său fel de a vorbi și mâinile cu manichiură.

Și Grace, mai presus de toate.

– Ești mult prea adânc înlăuntrul Mahalalei ca să pornești spre Mayfair, duce, zise ea, înclinând bărbia către vest. Urmează soarele și mergi acasă înainte să întâlnești pe cineva periculos pe străzi.

Făcu un efort să-i întoarcă spatele, să meargă din nou către zid, să se cațăre pe acoperișuri și să se întoarcă la muncă. A naibii să fie dacă avea să îl privească cum pleacă.

– Sunt în siguranță pe străzile acestea acum, nu-i așa, Dahlia? strigă el, iar ea nu se putu abține.

Se întoarse, auzind numele pe buzele lui, acolo unde nu își avea locul.

Nu pleca. Venea după ea, încet și alene, ca și cum coapsa lui nu durea și umărul nu îi era în flăcări, iar vânătăile nu înfloreau pretutindeni pe chipul lui plin de înfumurare – cum era posibil să fie în continuare atât de chipeș? Nimeni nu ar trebui să fie chipeș în timp ce devenea vânăt.

– Nu mi-ai luat apărarea adineauri, tu însăți?

Sări de pe zid cât era ea de înaltă când el se apropie.

– Nu aș spune că ți-am luat apărarea, nu.

– Nu? Am auzit foarte limpede, zise el, vocea coborându-i până deveni lichidă și întunecată, dar nu destul de înceată, încât să nu ajungă la publicul lor. Te-am auzit spunând că sunt al tău.

Ea ignoră felul în care cuvintele se încolăciră prin trupul ei și își îngustă ochii în vreme ce femeile care priveau vibrau de emoție. El dădea un spectacol, iar ei nu îi făcea plăcere.

– Loviturile la cap trebuie să îți fi zăpăcit creierul atunci, pentru că eu nu am spus nimic de genul acesta.

– Nu?

– Nu. Am spus că lupta ta este a mea.

– Și dacă ți-aș spune că sunt tot doar luptă?

Un mic oftat se auzi din spate, iar Grace nu îl luă în seamă. Nu luă în seamă nici felul în care cuvintele acelea o făceau și pe ea să ofteze.

– Ți-aș spune că ai fost prea multă vreme un bogătaș ca asta să fie adevărat.

El o privi îndelung.

– Și dacă faptul că am fost bogătaș m-a făcut un luptător? Dacă m-a umplut de mânie și de venin și m-a transformat în felul de boxer pe care l-ai dori?

Ea încremeni.

– Dacă sunt tot doar luptă? șopti el. Dacă asta este tot ce am de oferit?

Soarele coborâse acum, era aproape peste acoperișuri, aruncând o lumină aurie printre alei și transformând părul lui auriu, prăfuit de funingine și de noroi din Mahala, în aceeași culoare ca și ochii lui, care îi sfredeleau pe ai ei. Mai bine.

Cei care o bântuiau în visele ei – singurul loc în care își putea permite să își amintească de ei.

El își coborî vocea:

– Dacă nu poți să-mi revendici lupta fără să mă revendici pe mine?

Ea nu putu să respire din pricina imaginilor pe care le provocară vorbele acelea. A amintirilor care veniră odată cu ele.

Nu își dorea asta. Nu dorea șoaptele trecutului lor. Nu dorea confuzia prezentului. Nu dorea gustul lui pe buzele ei sau amintirea felului în care o destrămase cu atingerea și gura lui.

Era destul de aproape să îl poată atinge.

– Ai de gând să mănânci aia?

Poftim?

El făcu semn cu capul între ei, iar ea urmă linia atenției lui către turtă, aflată încă în mâna ei, pe jumătate mâncată.

– Turta, zise el. Ai de gând să o mănânci?

Ea o strânse la sân.

– Mi-o ceri?

– Ar fi păcat să o irosești.

Îl privi cu ochii mijiți.

– Duci lipsă de bunătățuri, duce?

Întrebarea provocă o schimbare imediată.

– Da.

Vocea lui fu pe neașteptate joasă și întunecată.

– Doamne, da. O viață întreagă am dus lipsa bunătățurilor.

Ea căscă gura la aceste cuvinte.

Din nou surâsul acela. Cel pe care îl cunoștea atât de bine din tinerețea lor.

– Dar nu doresc turta.

El își ridică mâna la fața ei, dându-i o șuviță de păr după ureche și la această atingere fu săgetată de fierbințeală. I se opri respirația.

– Atunci ce?

– Numai ceea ce și tu îți dorești.

Își schimbă poziția mâinii și acum îi ridica capul către el. Apoi buzele lui fură peste ale ei, turta disputată cu înflăcărare căzând pe pământ, iar ea fu pierdută.

Fu diferit de săruturile din noaptea trecută – când fusese mascată și purta perucă și creion de ochi pentru a nu putea fi recunoscută. Când el îi oferise plăcere intimă doar de dragul acesteia – plăcere. Fără trecut, fără viitor, doar prezent.

Bineînțeles că era diferit. Deoarece acest sărut era altceva. Sărutul acesta era promisiune și amenințare, istorie și speculație. Și era însumarea a douăzeci de ani în care îl dorise, chiar dacă știa că nu avea să îl aibă niciodată.

Era dureros, dulce, delicios și cumplit și o lăsă goală acolo, în lumina aurie a apusului de soare din Covent Garden, unde nu fusese nicicând goală mai înainte. Unde nu fusese niciodată destul de în siguranță pentru a fi goală.

Dar acum, când brațele lui o cuprinseră, adunând-o și lipind-o de trupul lui, el era acasă. Iar ea era în siguranță. Cel puțin atât timp cât se sărutară.

„Să nu te oprești niciodată."

Gândul alergă prin mintea ei când își ridică brațele și îi înlănțui gâtul, ca să îl păstreze acolo, lipit de ea, curată plăcere.

„Te rog, să nu te oprești niciodată."

Nu părea interesat să se oprească. Din contră, când ea se ridică pe vârfuri ca să egaleze înălțimea lor, brațele lui se prinseră strâns

în jurul taliei ei, lipind-o de el, apăsând-o pe trupul lui tare, numai mușchi și putere. Ea își presă șoldurile într-ale lui, partea ei moale și dureroasă apăsându-se de lungimea lui întărită.

O dorea. La fel de mult cum îl dorea ea.

Oftă când își dădu seama, sunetul pierzându-se în sărutul lor chiar în clipa în care el își mormăi plăcerea și o trase și mai aproape, mâna lui mare și caldă lunecând în sus pe spinarea ei și ajungând în buclele ei sălbatice. Nu fu nimic blând în acea mângâiere, degetele lui strângându-se... făcându-se pumn în jurul unei grămezi din părul ei, ținând-o nemișcată.

Bun. Ea nu dorea blândețe.

El adânci sărutul și ea se deschise pentru el, limba lui lunecând peste a ei în vreme ce mâinile ei le oglindiră pe ale lui, încleștându-se în firele mătăsoase ale părului lui în vreme ce îi linse buzele și îi răspunse fiecărei mișcări. Nu se sătura de ea. Apoi o întoarse, o ridică și o duse în spatele unei grămezi înalte de lăzi și de butoaie.

O lipi de perete, abia-abia departe de vederea femeilor care spălau, și își înfipse mâinile de o parte și de alta a capului ei, îngrădind-o pentru săruturile lui – din ce în ce mai îmbătătoare, din ce în ce mai disperate, amenințând să o tragă din ce în ce mai adânc în orice era ceea ce îl adusese înapoi.

Amenințând să o facă să îl roage...

„Să nu te oprești niciodată."

Și apoi el își potrivi coapsa puternică între ale ei, greutatea sa mare lipită de carnea ei care tânjea, ea scoțând un strigăt mic din adâncul gâtlejului – tare doar cât să fie auzit de el, și totuși păru să îl pună pe foc. Ea își alunecă mâinile peste pieptul lui, răsfirându-și degetele larg pe suprafața lată a acestuia – atât de diferit acum față de anul trecut, când îi cartografiase contururile slabe.

Acum nu era nimic slab la el. Era numai mușchi, o topografie nouă, vrednică de o nouă hartă.

Își trecu degetele peste una dintre coastele lui, iar el inspiră adânc. Durere. Un pumn de fier din Mahala. O coastă ruptă. Și cu toate acestea, el își găsise timp să flirteze și să tachineze. Găsise putere să o urmeze.

„Te voi urma, Gracie. Întotdeauna."

O promisiune, răsunând peste ani.

Una dintre mâinile lui imense lunecă înăuntrul hainei ei, strângându-i șoldul ca să o țină nemișcată și strâns lipită de el în timp ce își apăsă coapsa aceea minunată mai sus și cu mai multă fermitate. Când ea se legănă lipindu-se de el, el îi dădu drumul și își urcă mâna pe coastele ei, ca să îi cuprindă sânul.

Se aflau în mijlocul Mahalalei. La doar câțiva metri de public. Ea ar fi trebuit să îl oprească.

Dar nu dorea să o facă.

Senzația mâinii lui pe trupul ei era insuportabilă. Grace nu era străină plăcerii, dar simțise vreodată una asemănătoare? O atinsese vreodată vreun bărbat cu asemenea ardoare? Cu o asemenea siguranță?

Întrebările dispărură înainte să apară.

Nu existase nici un alt bărbat.

Când degetul lui mare lunecă sub marginea corsetului ei și desenă cu asprime un cerc în jurul sfârcului întărit, Grace își coborî propria mână și o așeză pe lungimea lui păcătoasă și minunată. Era tare, fierbinte și perfect și, când el îi oferi un geamăt adânc și delicios, ea i-l întoarse cu un râs gutural – plăcerea lui șuierând prin trupul ei la fel de puternic ca a ei. Degetele mâinii ei libere se făcură din nou pumn în părul lui, iar ea îi supse buza inferioară îndelung și delicios, savurând gustul lui bogat și plinătatea îmbătătoare a acelei buze.

Geamătul lui se transformă în altceva. Ceva prădalnic. Dar ea nu mai era o pradă. Astăzi, acum, erau egali. Se vânau unul pe celălalt.

Cum avea să se oprească vreodată de una singură?

– Este totul în regulă acolo, în spate?

Întrebarea entuziasmată veni de la depărtare. Părea că de la kilometri distanță, dar tare ca un tun și urmată de o cacofonie de râsete diabolice, pline de încântare.

Se trase de lângă el, gâfâind și revenind în Covent Garden. Privirea îi urmări aleea și pietrele care deveneau mai întunecate cu fiecare secundă, soarele transformând acum cerul de la vest într-un infern.

Trecu pe lângă el, îndreptându-și haina și ocoli grămada de lăzi, trezindu-se în fața unui grup de femei cu ochii mari și îndrăzneți, lipsiți de regrete și cu zâmbete profund complice pe buze.

El vorbi din spatele ei, calm și în largul său, de parcă totul era perfect normal.

– Îmi cer scuze, doamnelor.

Ea se crispă la auzul cuvintelor, la chicotelile ce veniră din partea publicului lor și se uită la el, împotrivindu-se impulsului de a-și duce degetele la buze, ca să liniștească bâzâitul din ele, înțepătura delicioasă pe care el o lăsase odată cu sărutul său.

Nu. Nu fusese delicios.

Nu ar fi trebuit să îl fi sărutat.

Nu conta că el ar fi făcut să-i fie dificil să nu o facă, cu noua lui fală, de parcă încăierările din Covent Garden erau pâinea lui de toate zilele.

Nu conta că acele încăierări păreau să i se potrivească.

Nu era nevoie să își atingă buzele. Privirea lui întunecată, pătrunzătoare le găsi oricum și în gâtlejul lui hurui un mic mârâit care o făcu să simtă fierbințeală în tot trupul, iar ochii ei îi găsiră imediat pe ai lui. Recunoscură dorința din ei.

Dorință?

Nevoie.

Nu se simți ca dorință înlăuntrul ei. Ci ca nevoie atunci când el își încolăci un braț în jurul taliei ei și o trase cu putere spre el, aplecându-se și sărutând-o din nou, leneș și persistent, ca și cum aveau o săptămână la dispoziție și nu erau priviți.

Înainte ca ea să apuce să protesteze – *ar fi protestat* –, el îi dădu din nou drumul și, coborându-și buzele la urechea ei, șopti:

– Grace.

Numele ei, ca o binecuvântare. Din nou.

– Grace.

Și apoi:

– Dumnezeule, mi-am dorit asta atâta timp.

Ca și ea.

– Ia-l acasă și dă-i o baie bună, Dahlia! strigă Jenny, și celelalte femei fluierară și chiuiră de pe unde se desprinseseră de la treburile lor, iar voyerismul lor luă, în cele din urmă, sfârșit. Ele își ridicară coșurile pe coapse și se pregătiră să plece spre casă.

Pentru o clipă, Grace fantazează. Cum îl duce acasă. Cum cere să se pregătească baia. Cum spală relele și praful de pe el, până când era

curat și soarele apus, iar ei erau învăluiți în întuneric și în permisiunea pe care acesta o dădea oamenilor de a face ce doreau.

Pentru o clipă, se delectă în fantezia aceea. Pentru o clipă, uită că el nu reprezenta siguranța.

El nu însemna acasă. El era inamicul – al ei, al fraților ei și a întregii Covent Garden.

Îl împinse de umeri, iar el se depărtă cu mai multă grabă decât s-ar fi așteptat ea. Cu mai multă grabă decât își dorea.

Lăsă deoparte descoperirea făcută, urând întrebările care urmară. Urând și mai mult răspunsurile. Mânia și frustrarea curseră prin ea.

– A fost o greșeală.

El clătină din cap.

– Ba nu, n-a fost.

O spuse ca și cum nu era o discuție. Ca și cum discutau despre oră. Sau despre culoarea cerului.

– Ba sigur că a fost. Acesta este jocul pe care îl jucăm, zise ea, permițând epuizării să pătrundă în vorbele ei. Era obosită să tot fugă de el. Obosită să se ascundă de el. Facem greșeli. Ezită preț de o clipă și continuă: Tu le faci.

Cuvintele își atinseră ținta și privirea lui fu inundată de sălbăticie. O urmă a ducelui nebun, așa cum îl credeau cei din Mayfair.

– Atunci spune-mi cum să plătesc pentru ele.

De câte ori și-l imaginase spunându-i exact acele cuvinte? Clătină din cap.

– Nu se poate plăti pentru ele, duce. Nu cu bani sau putere, nici cu o viață întreagă de spălat rufe.

Femeile din spate își chicotiră interesul.

– Atunci ce? insistă el. Primesc loviturile din partea bărbaților din curtea ta. De la frații tăi. De la tine.

– Frații tăi, spuse ea.

– Poftim?

– Sunt frații tăi.

El clătină din cap.

– Ba nu. Au fugit cu tine. Te-au apărat.

– Da, zise ea, ridicând bărbia. M-au apărat de tine, dar ei sunt sângele tău.

El ignoră adevărul acelor vorbe.

– Încă nu mi-ai dat un motiv. Un singur motiv bun și voi pleca. Un singur motiv pentru care nu pot să-mi plătesc datoriile. Să îmi spun rugăciunile. Să îmi ispășesc pedeapsa.

– Sunt mii de motive!

– Atunci îmi imaginez că ai putea să-mi dai unul. Ezită un moment. În schimb, mă plimbi ca beat prin Covent Garden.

– Tu m-ai urmărit, replică ea.

El ridică o sprânceană.

– Da, dar tu ai dorit asta.

Așa era. Naiba să îl ia pentru că spusese asta!

Frustrarea și mânia își făcură apariția, făcând-o să îi vină să țipe. În schimb, scurtă distanța dintre ei, ridică mâna și apucă gulerul deja jerpelit al cămășii lui – locul în care frânghia de mai devreme făcuse o gaură în pânza fină. Trase cu putere, terminând ceea ce lupta de mai devreme începuse și îl rupse, dezvelindu-i umărul rănit și, pe el, litera M pe care tatăl lui o pusese acolo – albă și ridicată pe pielea roșie înfuriată, o cicatrice păcătoasă.

– Iată-ți motivul!

El se legănă pe călcâie când ea dădu drumul cămășii.

– Întotdeauna vei fi al lui. Și nu-mi pasă ce cântec le cânți femeilor din Mahala. Nu-mi pasă cât de priceput ești la spălatul rufelor. Nu-mi pasă că harta Mahalalei ți-e tatuată pe trup sau că ai fost născut în noroiul ei. Ai întors spatele tuturor acestor lucruri în clipa în care ne-ai trădat. În clipa în care l-ai ales pe el și nu pe noi.

Se opri, împotrivindu-se greutății care i se pusese în gâtlej. Împotrivindu-se durerii care o înțepa în spatele ochilor. Jalei pentru băiatul pe care îl iubise cândva. Cel care jurase să nu o părăsească niciodată. Să nu o rănească niciodată.

Băiatul acela minți se.

– Întotdeauna vei fi Marwick, zise ea, privindu-l direct în fața întunecată de vânătăile de peste zi de umbrele serii. Și asta înseamnă că întotdeauna vei fi o greșeală.

Și poate că, într-o bună zi, ea avea să învețe asta.

Grace înghiți nodul dureros din gâtlej și se întoarse înainte ca el să apuce să spună ceva, dar el întinse mâna după ea, apucând-o de mână înainte ca ea să îl părăsească. O trase înapoi și o răsuci cu fața către el.

– Niciodată nu l-am ales.

Ea clătină din cap, dar el refuză să o lase să îl concedieze și își coborî mâna pe brațul ei până când ajunse la palma ei. Se țineau acum de mână. Ea ar fi trebuit să îl respingă. Dar nu o făcu, chiar dacă îi displăcu profund senzația mâinii lui acolo, pe pielea ei. Aspră. Puternică. Fierbinte.

Minciună. Nu îi displăcea.

Și îi displăcu și mai puțin când el o strânse și mai tare și spuse din nou:

– Niciodată nu l-am ales pe el. Am făcut lucruri îngrozitoare în viața mea. Lucruri pentru care cu siguranță voi petrece o eternitate în foc. Lucruri pentru care s-ar putea să nu mă ierți niciodată. Și mi le asum pe toate. Dar acesta este un lucru pe care nu îl voi accepta niciodată.

În glasul lui era mânie. Nu. Nu era simplă mânie. Era mult mai mult. Era furie.

– Nu l-am ales niciodată.

Își dori să creadă asta. Dumnezeule, își dorea să creadă asta mai mult ca orice altceva. Dar, când își închise ochii, putu încă să îl vadă cum, cu ani în urmă, se repezea la ea, cu cuțitul în mână. Putea încă să îl vadă în întuneric, în urmă cu un an, privind cum ardeau docurile londoneze.

Dar acum... cine era acest bărbat? Atât de diferit?

El se uită către acoperișuri.

– Am jurat că voi aștepta.

Confuzia își iți capul.

– Ce să aștepți?

El o privi în mod deschis.

– De ce ai nevoie?

Din nou întrebarea aceea. I-o mai adresase și mai înainte. În ringul ei. În grădinile lui.

„De ce ai nevoie", de parcă el nu exista decât pentru plăcerea ei.

Ba nu. Nu plăcere.

Ci scop.

Întreaga ei viață, ea își știuse scopul. Fusese un substitut, un premiu, o apărătoare. Fusese angajator și prietenă. Fusese femeie de afaceri și negociatoare, luptătoare și spion. Și nu existase vreodată în viața ei un moment în care să nu fi știut cu precizie care îi era obiectivul. În care să nu fi avut un plan.

În care să nu fi știut răspunsul.

Dar acolo, în liniștea dinaintea momentului în care orașul ei trecea de la zi la noapte, Grace Condry, luptătoare cu mâinile goale, femeie de afaceri inegalabilă și regină a Covent Gardenului, descoperi că nu avea un răspuns.

Nu știa de ce avea nevoie. Nu știa ce merita. Și era îngrozită de ceea ce își dorea.

– Nu știu, spuse ea, rostind vorbele mult prea încet.

Dezvăluind prea mult.

Mărturisirea îl schimbă: privirea i se înăspri și bărbia i se încordă. Făcu un pas înapoi și cumva, în mod incredibil, ea urî distanța pe care el o puse între ei.

Dar nu își dorise distanță? Nu dorea o distanță infinită între ei? Nu dorea ca el să plece și să nu se mai întoarcă vreodată?

Nu de asta avea nevoie? Bineînțeles că da.

Nu?

El se opri și doi metri puteau la fel de bine să fie trei kilometri.

Și apoi, peste zarva din gândurile ei, el vorbi:

– Vino să mă vezi când vei ști.

Capitolul 16

Să o aștepte era tortură.

Mai târziu, în seara aceea, Ewan stătea în picioare în mijlocul dormitorului său, suferind din pricina luptei cu Mahalaua și din cea cu Grace, știind că doar una dintre acele suferințe avea să se vindece.

Văzuse felul în care ea îl dorea. O simțise când se sărutaseră acolo, pe alee, în plină vedere. O auzise în micile ei suspine, în timp ce se agăța de el și se lipea de el, făcându-l să înnebunească.

Și mai rău, o văzuse luptând cu dorința aceea atunci când o întrebase de ce avea nevoie.

Avea nevoie de el, la naiba!

Exact la fel cum el avea nevoie de ea.

Și ar fi putut să o convingă de asta, în timp ce soarele apunea peste acoperișuri. Poate că ea l-ar fi lăsat să o urmeze în vreme ce escalada zidul și mergea către casă, unde poate l-ar fi lăsat să stea.

Poate că l-ar fi lăsat să o sărute din nou și să termine ceea ce începuseră.

Poate că i-ar fi spus de ce anume avea nevoie. Și l-ar fi lăsat să îi ofere acel lucru.

Dar asta nu era de ajuns. El nu dorea pur și simplu să îi fie îngăduit să fie alături de ea. Să o atingă. Să o sărute. Dorea ca și ea să dorească asta, cu aceeași dorință chinuitoare, sfâșietoare cu care el o dorea.

Iar asta însemna să o lase să îl aleagă. Să vină la el.

Să îl ia.

Așadar plecase, în loc să o tragă în brațele lui și să o țină acolo până când ea avea să dezvăluie totul.

„Vino să mă vezi când vei ști."

Își mormăi starea de iritare când își aminti asta, frustrarea făcându-l să își tragă cu putere pantalonii pe el și să își încheie nasturii cu o asprime care îi trimise junghiuri de durere în coaste.

– La dracu', meriți asta, mormăi el în sinea sa, oprindu-se înainte să termine de încheiat nasturii, și se întoarse către oglinda din partea îndepărtată a încăperii încă întunecate, în ciuda lumânărilor aprinse pretutindeni pentru a-i îngădui să vadă cât mai bine vătămările pe care le căpătase mai devreme în ziua aceea.

Dacă nu ar fi părăsit-o, ar fi fost oare încă alături de ea? S-ar fi îngrijit ea de rănile lui? Întrebarea veni odată cu amintirea atingerii degetelor ei pe pieptul lui, mai devreme, alunecând peste coastele lui și devenind mai blânde când lui i se tăiase respirația din cauza durerii. Primul indiciu că ei nu îi plăcea ca el să fie rănit.

De parcă atingerea ei putea să îl rănească vreodată. Chiar și atunci când ea îi administrase pedeapsa în ringul de box, chiar în timp ce îi încasase pumnii și chiar când folosise eșarfa de mătase de la talia ei pe care un bărbat mai slab ar fi subestimat-o, el se delectase cu atingerea ei.

Ea era în viață.

Un an mai târziu, și dezvăluirea încă amenința să îl frângă.

Ea era în viață și, dacă el avea dreptate, îl dorea, așadar el își asumase riscul și o lăsase să îl dorească, părăsind-o acolo, în Covent

Garden, și întorcându-se în casa din Mayfair, încercarea lui de a se strecura prin bucătărie eșuând în momentul în care bucătăreasa îi văzu chipul bătut și strigă după O'Clair, care se transformă imediat într-o cloșcă, insistând să cheme un medic, Scotland Yardul și pe fratele majordomului – care era preot pare-se.

După ce îl convinse pe majordom că era învinețit, dar nu avea fracturi, că nu fusese comisă nici o crimă și că nu avea nevoie de o ultimă împărtășanie, Ewan ceruse o baie, o sticlă de whisky și un coșuleț cu bandaje.

Se folosi generos de primele două înainte de a se face comod cu cel de-al treilea, tresărind în timp ce cerceta locurile în care îi era pătat trunchiul. Era întuneric, iar lumina lumânărilor din încăpere nu era ideală pentru îngrijirea rănilor, dar nu avea de gând să îi ceară lui O'Clair mai multe lumânări, ca nu cumva majordomul să reînceapă să se panicheze, așadar Ewan rămase cu ceea ce avea – o oglindă și o duzină de flăcări care aruncau umbre pe pielea lui, în timp ce își verifica coastele.

Nu fu de părere că necesita un medic, dar durerea era considerabilă – coniacul nu făcea față.

Blestemând fără menajamente, se chinui să-și înfășoare bandajele în jurul mijlocului, iritarea făcând ca treaba să fie mai dificilă decât ar fi trebuit. Era obosit și suferea și era un pachet de nervi din pricina evenimentelor de după-amiază – lupta, precum și goana în care ea îl purtase prin mulțime și în adâncul Mahalalei. Și din cauza controlului pe care trebuise să și-l păstreze cu orice preț.

Dumnezeule, o dorise. Îi venise să o arunce pe umăr și să o ducă în cel mai apropiat colț intim pentru a-i da ocazia să îi ofere lupta pe care ea o promisese.

Dar când o găsise, pe jumătate urcată pe zid, îndreptându-se către acoperișuri, întorcându-se la domnia peste lumea asta pe care el o iubea atât de mult, își dăduse seama că nu o dorea în particular. O dorea în public.

Dorea să fie cel care să îi cunoască secretele și poveștile. Dorea ca ea să îi arate toate felurile în care puteau cuceri împreună acoperișurile.

Detesta faptul că fusese un alt băiat care o învățase să se cațăre. Detesta faptul că nu își dăduse niciodată seama că ea ar fi avut

nevoie să cunoască mai mult decât niște copaci pentru a supraviețui. Detesta faptul că ea fusese nevoită să supraviețuiască – și toate din pricina lui.

Dorea să învețe hărțile ei – peste plăci de ardezie și împrejurul coșurilor de fum – și să asculte fiecare poveste pe care o avea de spus despre ultimii douăzeci de ani. Dorea să facă noi hărți. Noi povești.

Și dorea ca lumea largă să îi vadă împreună.

„Nu știu", spusese ea, iar el auzise dedesubturile mărturisirii. Le simțise în sufletul lui. Pentru că nici el nu știa. Singurul lucru pe care îl știa era că dorea să fie alături de ea. Dorea un viitor, dar tot ce aveau era trecutul.

„M-ai trădat."

Cu un mârâit, trase de fâșia lungă de pânză pe care și-o înfășurase în jurul coastelor, trăgând de ea cât putu de tare, scrâșnind din dinți de durere.

– Nu vei reuși nicicând să o strângi destul de bine de unul singur.

Aproape că scăpă bandajele la auzul vorbelor, mișcarea trimițând în trupul său o durere ascuțită, pe care o expiră cu putere când ea intră în încăpere, închizând ușa în urma ei.

O sorbi cu inima bubuind și prin el trecură ușurare, plăcere și o mândrie deloc mică. Ea venise. Avea să existe vreodată o vreme când el să nu fie mistuit de fiori la ideea că ea îl căutase, din propria ei voință?

Și asta era propria ei voință.

Și a lui, de asemenea.

Ea își purta uniforma: hainele care o făceau monarh. Pantaloni negri și cizme de piele care amenințau mereu să îi facă felul, învelindu-i picioarele lungi până peste genunchi, ca un păcat. Deasupra pantalonilor, un corset de culoare albastră, brodat cu fir de aur. În talie, o altă eșarfă – arma ei preferată – în contrast cu corsetul: aurie cu fire din acel alabastru. Peste toate acestea, o haină neagră, croită perfect. Pe o altă femeie ar fi luat haina aceea drept o deghizare – ceva care să o ascundă de ochii curioși și să o transforme într-un domn pe stradă. Dar Grace nu se ascundea. Haina atârna deschisă lăsând la vedere corsetul uimitor de dedesubt și căptușeala asortată de dedesubt, din aceeași culoare: albastrul-deschis al unui cer de iarnă.

Cu nasturii închiși, haina era un camuflaj perfect, cu o glugă trasă peste sălbaticele ei bucle roșcate, singura evidență că existau fiind una rătăcită, scăpată din ascunzătoare. Îi venea să îi dea jos gluga aceea și să le lase pe toate să îi cadă împrejurul umerilor, cum fuseseră mai devreme în ziua aceea.

Se desfătă privind-o: oțel și mătase, ca femeia însăși, chiar și când izbucnea frustrarea. Venise din nou mascată la el. Poate că nu era masca de mătase pe care o purtase în noaptea în care venise la balul mascat, dar cu toate acestea purta o mască, aceeași pe care și-o pusese mai devreme, când ordonase armatei sale din Covent Garden – cea făcută din putere.

Femeia pe care o zărise după luptă era dusă – cea care spusese povestea învățării escaladării zidurilor. Cea care își oferea cu ușurință zâmbetele boxerilor din noroi și femeilor de la spălătorie.

Își dorea zâmbetele acelea, blânde, pentru el însuși.

O dorea pe ea. Onestă.

Dar prefera asta decât nimic.

– Cum ai intrat?

Ea îi oferi un surâs.

– Sunt un infractor înrăit, duce. Crezi că un lucru ca Grosvenor Square m-ar împiedica să comit o mică intrare prin efracție?

– Nu adresa mă așteptam să te oprească, zise el. Sunt, însă, surprins să aflu că majordomul meu din cale-afară de protector nu te-a întâlnit pe scări.

Ea traversă încăperea până la o măsuță unde se aflau câteva pahare laolaltă cu o carafă marinărească, iar Ewan nu își putu lua ochii de la mersul ei țanțoș și de la haina care i se legăna în jurul picioarelor lungi. Ea scoase dopul carafei și mirosi coniacul dinăuntru. Sprânceana i se ridică.

– Franțuzesc. Foarte scump.

– Înțeleg că există modalități de a-l lua mai ieftin, zise el în timp ce ea își turnă singură un pahar.

Nu scăpă trimiterea la afacerile mai puțin legale ale Bastarzilor Bătăuși.

– Nu am nici cea mai mică idee despre ce vorbești. Bău și apoi spuse: N-a fost de găsit nici măcar un singur majordom cu bonetă de noapte, înarmat cu un antic pistol de duel. Dezamăgitor, serios.

– Mmm. Ce rost are să ai un majordom din cale-afară de protector dacă nu pentru a alunga intruşii?

Ochii ei luciră în lumina lumânării.

– Nu toţi majordomii ducali sunt din cale-afară de protectori? Altfel cum am fi siguri că există întotdeauna o cămaşă apretată şi o lavalieră călcată, gata de a fi purtate?

– Nu ştiu. Nu petrec mult timp pe moşii ducale.

Nu era întocmai adevărat. Îşi petrecea cea mai mare parte a timpului pe domeniul Burghsey, dar locuia într-o căsuţă pe care o construise în marginea vestică a pământului. Funcţiona cu un minimum de personal, suficient cât să ţină locul în picioare în jurul lui.

– Hm, zise ea. Mă rog, oricum, majordomul tău a eşuat în a-şi face treaba când am sosit, cu siguranţă.

– La următoarea evaluare a activităţii voi aduce în discuţia cu el temerea ta. Nu a împiedicat o femeie străină să intre în casă: abatere.

Buzele acelea frumoase se arcuiră din nou.

– Nu sunt sigură că se pune ca abatere. În realitate, sunt foarte pricepută în a ajunge unde am nevoie fără să fiu observată.

El nu ştia cum era posibil aşa ceva, având în vedere faptul că el o observa cu atâta patimă. Cum recunoştea schimbul atmosferei dintr-o cameră în care era ea prezentă. Douăzeci de ani, iar el încă o observa ca şi cum ar fi fost un foc de tun.

– Ai dori să plec? îl întrebă.

– Nu.

Nu dorea ca ea să plece vreodată.

Ea turnă un al doilea pahar şi micşoră distanţa dintre ei, oferindu-i-l. Îl luă.

– Aşadar?

Ea înclină întrebător capul.

– Te-ai decis? o întrebă, auzind frustrarea din tonul său, revelaţia faptului că îşi pierdea răbdarea.

Ea făcu încă un pas, apropiindu-se, iar lui i se tăie respiraţia, imaginându-şi ce s-ar întâmpla dacă ar fi prins-o în braţe şi ar fi dus-o până la pat şi ar fi dezbrăcat-o până la piele... şi ar fi făcut dragoste cu ea aşa cum îşi dorise în fiecare noapte încă de când fusese destul de în vârstă pentru asemenea gânduri.

Ar fi fost în stare să o dezbrace de masca ei atunci?

Și ce ar face ea?

Ar fugi.

O știa, pentru că fugise de el ani în șir – de fiecare dată când se apropiase cât de cât de a o găsi în cei douăzeci de ani de când se despărțiseră. Ar fugi de el și o merita pentru felul în care o trădase și îi frânsese inima și, în proces, și pe a lui.

Ea ar fi fugit, iar el ar fi făcut orice ca să împiedice asta, așadar rămase împietrit ca o statuie și o lăsă pe ea să vină la el.

Se opri la o bătaie de inimă de el și își dădu jos de pe umăr un sac – el nu îl observase când ea intrase. Nu putea să îi vadă ochii, gluga fiind destul de trasă, încât jumătatea superioară a chipului ei se afla în umbră. Tot ce putu să vadă erau buzele ei roz pline când spuse:

– Ți-au făcut ceva răni.

El nu ezită.

– Am făcut și eu destule la rândul meu.

Ea zâmbi în felul acela care o făcea să pară că avea un secret – era posibil să fi fost mândră? Doamne, o dorea mândră. Dorea ca ea să îl fi privit luptând și să îi fi admirat priceperea. Știa că asta îl făcea un neanderthalian, dar nu îi păsa. Dorea ca ea să știe că putea distruge lumea la porunca ei, numai să i-o fi cerut.

Orice îi era necesar.

– De ce n-ai chemat un medic? întrebă ea cu blândețe.

El nu putu împiedica firișorul de ofensă pe care îl simți la auzul întrebării.

– N-am nevoie de un medic.

Ea își ridică bărbia, și lumina lumânărilor îi prinse chipul, scăldând-o în aur în timp ce îl privi în ochi cu un amuzament suspicios.

– Bărbații și regulile lor ridicole legate de îngrijirea medicală. Tot repeți că ești absolut în regulă, în ciuda faptului că înfloresc vânătăi pe tot trupul tău – se pare că Patrick O'Malley ți-a spart nasul.

– Te afli aici ca să mă dădăcești?

Ea nu răspunse, ridicând în schimb mâna ca să își dea gluga jos, lăsând masa de bucle roșcate liberă ca un infern. Doamne, îi iubea părul. Era o forță a naturii, amenințând întotdeauna să îl doboare. Ca femeia însăși.

Întunericul se strânse în jurul lor.

– De ce te afli aici?

Ea încremeni.

El urî nemișcarea aceea și felul în care îi punea din nou masca. În Covent Garden calculase greșit. O ispitise să îi arate ceva din adevărul ei și apoi plecase, și era posibil să nu o mai recapete vreodată.

„Niciodată nu vei putea să o iei înapoi."

Nu putea să o aibă pe fata pe care o cunoscuse, dar nu îi era îngăduit niciodată nici măcar să arunce o privire la femeia care devenise? Avea să se ascundă de el pentru totdeauna?

– Spune-mi adevărul, zise el în șoaptă, fără să poată ascunde nerăbdarea din tonul lui.

Ea rămase tăcută, ridicând în schimb mâna pe chipul lui, degetele ei blânde mângâindu-i pielea umflată de sub ochi și vânătaia care se îngălbenea de pe obrazul lui. Linia nasului, cumva, în mod miraculos, nespart, în ciuda presupunerii ei.

– Dacă aș spune că mă aflu aici ca să te vindec?

El oftă la auzul acestor cuvinte care îl umplură, cumva, de mai multă plăcere decât atingerea ei.

– Aș spune că ai un pic cam mult de lucru.

Nu îi spuse că nu era sigur că vindecarea era o opțiune.

Ea zăbovi cu mâna în aer, de parcă ar fi știut.

„Rămâi. Te rog."

Fu nevoie de toată puterea lui pentru a o aștepta.

„Alege asta."

Inima amenința să îi iasă din piept până când, în cele din urmă... în cele din urmă, ea întinse mâna după fâșia de pânză pe care el o folosise în încercarea de a-și bandaja singur coastele. Îi dădu drumul fără ezitare, rămânând atât de nemișcat încât abia respira în timp ce ea îi dădu ocol, cercetându-l, atingerea ei fiind blândă și puternică, alunecând peste coastele lui și verificând rănile căpătate.

I se tăie respirația când ea își trecu degetele peste mușchii abdomenului său, iar ea ridică privirea, ochii ei căprui căutând durerea într-ai lui.

– Prea mult?

„Niciodată destul."

Clătină din cap.

– Continuă!

– Aceasta ar putea fi fracturată, zise ea încetișor.

– Nu este.

– De unde știi? întrebă ea.

– Amândoi știm că mi le-am mai rupt și altă dată.

Amintirea se așternu între ei. Ewan primise o cizmă în coastă, iar ea îl vindecase și atunci.

– Whit a fost întotdeauna mai bun cu picioarele, șopti ea.

– Și acum?

Ea zâmbi la auzul întrebării, și gelozia izbucni la clara ei adorare față de bărbatul pe care Covent Garden îl numea Bestia.

– Acum este bun cu toate. S-a făcut mare și violent. Și nu pierde.

Se simți plin auzind asta – faptul că cel mai mic și mai slab dintre ei devenise cel mai puternic.

– În vara în care a crescut... aveam 15, poate 16 ani, zise ea, cu amuzament în vorbe. A fost ca o vrăjitorie. Nu puteam să îl ținem în pantofi. Într-o săptămână, nu mai aveam bani, și i-a ieșit un deget prin vârful unuia, și am fost nevoită să fur o pereche.

– De unde?

Ea ridică din umeri.

– De la o colectă dintr-un bordel de pe Strada Charles. O jigodie grețoasă căruia îi plăcea să se înțeleagă la un preț și să plătească un altul. Nemernicul acela asudat o merita.

– Era...

Înghiți restul întrebării.

Ea înclină capul, privindu-l.

– Un client? Nu. Lui Digger Knight îi eram mai de folos ca luptătoare decât ca prostituată.

– Nu te-aș judeca dacă ai fi fost.

Născut într-un bordel de pe Tavistock Row, Ewan știa mai bine decât cei mai mulți oameni că femeile aveau arareori destule alegeri în viață pentru ca bărbații să creadă că alegerea le aparținea.

– Știu că nu ai face-o, zise ea.

Și, pentru el, adevărul din cuvintele acelea aduseră plăcere.

Termină să îl bandajeze, vârând capetele pânzei dedesubt și buzele i se strânseră într-o linie dreaptă în timp ce îi cercetă restul trupului: rănile de deasupra bandajelor și de pe chipul lui, precum și de pe umărul lui, frecat până la carne de frânghiile pe care le folosise în curte mai devreme în ziua aceea.

Umărul pe care ea i-l dezvelise mai devreme, dezvăluind cicatricea pe care el dorea zi de zi să o poată face să dispară, laolaltă cu trecutul care venea cu ea.

Dar dacă trecutul dispărea, avea să dispară și ea.

Cu o aplecare a capului, ea se aplecă să își ia sacul cu care venise. Așezându-l pe un fotoliu din apropiere, pescui micul vas ceramic dinăuntru și îl deschise, ridicându-l imediat la nas. El nu își putu reține zâmbetul în timp ce privi mișcarea, un ecou al fetei care fusese, care era prima să miroasă orice: plăcut sau nu.

– Te amuză ceva?

– Întotdeauna ai făcut asta.

Ea își coborî imediat mâna și se apropie.

– Ce este?

Întinse vasul către el, iar el se aplecă să miroasă.

– Lămâie.

– Și dafin, și scoarță de salcie. A vindecat răni mai rele decât acestea.

– Pentru tine?

– Și nenumărați alții.

Își înmuie degetele în alifie și întinse mâna după el, iar el o lăsă, respirând profund în timp ce ea îl unse, fiecare atingere fiind o frântură de rai.

– Ai mai făcut asta.

– Să îngrijesc răni?

– Să ai grijă de rănile mele. Făcu o pauză apoi continuă: Am crezut că anul trecut am visat-o. Atingerea ta.

În întuneric. În cămăruța aceea unde își dăduse seama că ea era în viață. Unde își dăduse seama că și el ar putea fi, din nou.

Grace nu își ridică privirea de la ceea ce făcea, iar el luă atenția ei deosebită ca pe o șansă de a o sorbi: pistruii de pe nasul ei, ochii uriași, cicatricea care îi traversa una dintre sprâncene, abia vizibilă după anii care trecuseră de când el îi ștersese sângele de pe frunte și lacrimile de pe obraji. Nu se putu abține să nu întindă mâna și să atingă semicercul strâmb.

Ea trase aer în piept și îi aruncă o privire de avertizare.

El își coborî mâna și reveni la inspecția lui, cercetând cusătura hainei ei și luciul bogat al mătăsii corsetului ei – care ar fi trebuit să scandalizeze, dar în schimb îi dădea trupului ei putere.

– Porți vreodată rochii? întrebă, știind că era un risc.

Ea ezită. Apoi zise:

– Sunt familiară cu acest concept, răspunse ea, colțul gurii zvâcnindu-i și făcându-l pe el să își dorească să sărute locul acela.

Degetele ei îi mângâiară pielea, trecând de la un umăr însemnat cu o vânătaie, la celălalt, roșu și inflamat. Se întoarse la vasul de alifie și, când îl atinse din nou, balsamul rece îi alină mai mult decât umărul.

– Ai purtat una la balul meu mascat.

Era un risc faptul că dezvăluia ce știa, iar ea încremeni, în timp ce degetele de pe umărul lui se opriră. El putea să audă calculele din mintea ei: putea să îl convingă că nu fusese ea?

„Fără măști, Grace. Nu în noaptea asta."

– De cât timp ai știut?

Așteptă ca ea să ridice privirea către el.

– Întotdeauna te voi recunoaște.

– Nu cauți o soție.

El clătină din cap.

– Nu.

– Mamele care își aruncă fiicele în calea ta?

– Fără succes.

Îl privi îndelung și apoi zise:

– Balul mascat nu a fost pentru doamna ducesă de Marwick. O femeie căreia îi place pământul cu mușchi și copaci înalți. Ci pentru mine.

Una și aceeași.

Era pe deplin conștient de degetele ei pe umărul lui, mângâind urmele trecutului lui. Al lor. Și, în vreme ce ele mângâiau, el auzi vorbele fratelui său.

„I-ai frânt inima." Whit spusese asta.

Ea nu avea încredere în el. Și tot ce putea el face era ca, în schimb, să aibă încredere în ea.

– Am auzit că îți plac petrecerile elaborate.

Degetele ei ezitară în timp ce zugrăviră alifia pe pielea lui cu mișcări largi, în cerc, evitând locul pe care el știa că ea îl privea. Cicatricea pe care tatăl lui o pusese pe umărul lui în noaptea în care descoperise că Grace era singurul lucru care avea importanță pentru Ewan.

– Nu sunt disponibil pentru acest rang, zise ea, încetișor.

– Știu.

Dar asta nu îl făcea să o dorească mai puțin.

– Aș muri de o mie de ori înainte să las monstrul acela să câștige.

Bătrânul duce, căruia nu îi păsase niciodată decât de descendență. Scoase un râset mic și lipsit de umor la mânia ei.

– Și crezi că eu simt altfel?

Îl privi în ochi, iar el o lăsă să vadă întreaga forță a mâniei lui față de tatăl său – acel bărbat care făcuse din continuarea descendenței Marwick unicul său țel. Și apoi, când Ewan devenise duce, căzuse în sarcina lui să se asigure că tatăl lui nu primea niciodată ceea ce socotise atât de crucial.

Ceea ce însemna fără copii pentru Ewan, pentru totdeauna.

Nici măcar fetițe frumoase, cu părul roșcat.

Neavând habar de gândurile lui, Grace vorbi din nou:

– Te-ai întors în ciuda faptului că ți-am spus să stai departe.

„Întotdeauna mă voi întoarce."

– Dar nu timp de un an. Unde ai fost?

– M-am dus înapoi.

La Burghsey, unde găsise o moșie în ruină – una pe care o lăsase să se prăbușească când primise moștenirea și plecase. O moșie pe care o readusese la viață și își reluase locul acolo, restituind pământurile și participația arendașilor, chiar și când își preluase locul din parlament și participa la ședințe cu scopul pe care i-l promisese cu o viață mai înainte.

De asemenea, se reclădise într-un bărbat nou. Un bărbat mai sănătos, mai puternic și mai bun decât cel ce fusese; și mai vrednic, chiar dacă știa că nu avea să fie niciodată vrednic de femeia care devenise ea – o femeie care era puternică, sclipitoare și influentă și atât de mult deasupra lui, încât el nu merita nici măcar să se uite la ea, darămite să întindă mâna să o atingă.

Cu toate acestea, se uită. Și întinse mâna.

– Și de ce te-ai întors acum? întrebă ea, fără să îl mai atingă, iar el putu să simtă asprimea din vorbele ei... mânia. Frustrarea.

– Te gândești să mă convingi că regreți?

– Chiar regret. Regret faptul că am întors spatele fraților mei, zise el. Și, Grace, nu există nici un moment în care să nu regret că ți-am întors spatele.

Ani de exercițiu o împiedicară să dea în vileag faptul că era mișcată de cuvintele lui, dar el o privea cu intensitate, privirea lui fiind fascinată de pulsul care bătea la baza gâtului ei și văzu cum inima ei o luase la goană.

Atunci ea îl privi, cu frumoșii ei ochi căprui largi și lucind în lumina lumânărilor.

– Și? Ai crezut că un bal mascat și o încăierare în Covent Garden ar compensa trecutul?

– Am fost în bătălie în fiecare zi de când te-am alungat, zise el, dorind ca ea să audă. Ce mai contează încă o luptă? Ce mai contează o mie?

Ar îndura loviturile celor din Covent Garden zi de zi dacă ar fi existat o șansă de iertare acolo. Sau aici.

În cele din urmă, ea își trecu degetul mare peste cicatricea lui și senzația îl făcu să se înfioare, neștiind cum avea ea să acționeze în fața cuvintelor lui.

Un alt risc.

– De ce ai venit aici în noaptea asta? o întrebă din nou.

Ea arătă cu degetul în direcția fotoliilor aflate în capătul îndepărtat al încăperii, unde ar fi putut să fie aprins un foc dacă noaptea nu ar fi fost atât de caldă.

– Ia loc!

El o ascultă, lăsându-se în fotoliu și tresărind când o făcu, displăcându-i profund să îi arate slăbiciunea sa chiar și atunci când se delectă în intimitatea acesteia. În istoria ei.

De atâtea ori când erau copii și în zilele de după explozia de la docuri... atunci ei îi păsase de el. O știa. O simțise acolo, chiar dacă ea se pregătea să îl alunge pentru totdeauna.

De parcă el ar fi putut să stea departe.

Erau planete atrase una către cealaltă.

Nu. El era o planetă. Ea era soarele.

Ținând în mână micul vas de ceramică, ea își adună sacul și coșul lui cu bandaje și veni către el, picioarele ei lungi revendicând covorul pe măsură ce se apropia. O privi, sunetul cizmelor ei pe podea umplându-l de plăcere, căldură și dorință – o dorință cum nu mai simțise niciodată până atunci, pentru ca asta să fie o întâmplare obișnuită. Pentru ca ei să aibă grijă unul de celălalt.

Să se știe unul pe celălalt.

Mai mult.

Își lăsă lucrurile pe măsuța joasă de lângă fotoliul lui, în timp ce măsură din priviri lucrurile diferite adunate acolo: o sticlă

de whisky și un pahar gol așezat pe un teanc înalt de cărți. Un zâmbet apăru pe buzele lui.

– Ce? întrebă el.

– Nimic, zise ea. Numai că mă simt ca și cum aș arunca o privire înăuntrul vizuinii leului.

– Mmm, zise el, ridicând o mână ca să își frece ceafa, ceva asemănător stânjenelii curgând prin el, deși nu ar fi putut să spună de ce. Leul acesta este foarte captivant, cu toate băuturile și cărțile.

– Așadar asta faci tu când nu ești plecat să îți îndeplinești obligațiile ducale?

Își întoarse spatele și traversă încăperea, până la oglindă.

– Nu mă ocup de obligațiile ducale, zise el, recunoscător pentru schimbarea subiectului, privind cum ea alese un sfeșnic și se întoarse.

Îl privi o clipă și apoi, de parcă faptul că stătea deasupra lui ca o regină, înaltă și uluitoare în regalitatea ei, nu era de ajuns, se lăsă pe genunchi înaintea lui și se apucă din nou de lucru.

Imaginea ei acolo, alături de el, amenință să îl distrugă cu plăcerea pe care i-o dădea. Își impuse să stea nemișcat, forțându-se să nu întindă mâna să o atingă. Împotrivindu-se acelui unic cuvânt care curgea prin el în timp ce privea.

A mea.

Ea băgă mâna în coș, scoțând o altă fâșie lungă de pânză și îl orientă către înainte, ca să îi bandajeze umărul.

– Data viitoare când cari lăzi în Covent Garden, folosește un cârlig.

– Mmm, mormăi el. Știi unde aș putea găsi unul?

Ea chicoti la aceste cuvinte, iar el se întoarse să zărească un strop din amuzamentul ei – ca razele soarelui și aer.

– Nu scot cârlige pentru cărat lăzi pentru duci?

– Nici clești pentru gheață. Îți vine să crezi?

– Ar trebui să discuți despre asta în Camera Lorzilor.

Trase bandajul strâns peste umărul lui, iar el își ținu respirația.

– Mâine vei avea nevoie de unul nou.

– Și te vei întoarce să mi-l dai?

– Nu.

Se întoarse să se uite la ea, fețele lor fiind la doar câțiva centimetri depărare... și o întrebă încetișor:

– De ce nu?

Ea îl privi în ochi.

– Nu ar trebui să mă aflu aici în noaptea asta.

– Ceea ce mă aduce din nou la motivul pentru care ai venit?

– Nu știu, zise ea.

Și cuvintele, ecoul celor pe care ea le spusese mai devreme, după-amiază, îl descătușară. Știa de ce venise. Știa de ce avea ea nevoie.

De ce aveau nevoie amândoi.

Întinse mâna către ea, atingând o frumoasă buclă roșcată, prinzând-o între două degete și trăgând-o până o îndreptă.

– De ce ai venit aici în noaptea asta? repetă el, întrebarea șoptită venind blândă și chinuitoare.

„Arată-mi", o îndemnă. „Ai încredere în mine."

Îl privi în ochi.

– De ce te-ai întors?

El răspunse, știind că își asuma un risc. Ca întotdeauna. Nu avea niciodată să ezite să își asume riscuri pentru ea – măcar atâta lucru era clar.

– Din același motiv pentru care am făcut totul, de la început. Pentru tine.

Atunci ea întinse mâna către el și o lăsă să îi alunece de-a lungul obrazului, atingerea ei fiind în continuare ca raiul. Îl trase mai aproape cu atingerea ei blândă și perfectă, rămânând la un fir de păr de buzele lui, ca și cum nu era sigură dacă ar fi trebuit să elimine distanța.

– Ți-am spus să nu o faci.

– De ce ai nevoie?

Ea nu îi răspunse. Ci acționă.

Capitolul 17

Se întorsese pentru ea.

Nu ar trebui să conteze de ce se întorsese sau cum se schimbase, nici măcar că se schimbase. Și nu ar trebui să aibă importanță

faptul că, atunci când o sărută, ea își pierdu orice capacitate de a gândi rațional.

Dar nu el o sărutase. Ea îl sărutase pe el.

Și geamătul profund de plăcere din gâtlejul lui trimisese o vibrație egală prin trupul ei, hrănind o flacără ce ardea deja. Bandajându-l, deveni nesăbuită, vibrând cu totul de dorință, mai ales că îi simțise mușchii tremurând și încordându-se sub atingerea ei și respirația accelerată – ca și cum era un animal de pradă, gata să sară. Dar el nu o făcuse.

Se abținuse. Pentru ea.

O așteptase. Pe ea.

O dorise.

Și, de îndată ce ea îl sărutase, el fusese descătușat. Se întorcea să o prindă, să o tragă în poala lui, cu mâinile pe șoldurile ei și în haina ei, urcând pe coastele ei către sâni, îmbrăcați în straturi de mătase și oțel, opintindu-se către el.

Sărutările ei fuseseră întotdeauna atât de meșteșugite? Fusese el întotdeauna în stare să fure gândurile unei femei? Sau își petrecuse două decenii pregătindu-se să ofere exact genul de sărut care o făcea pe Grace să uite unde se afla și cu cine, precum și orice motiv rațional pentru care pur și simplu nu trebuia să răspundă sărutului lui?

Nu era imposibil, se gândi ea în timp ce răspunse sărutului lui cu aceeași dorință. Cu același entuziasm.

„Doar de data asta", se minți pe sine însăși. „Doar de data asta și apoi niciodată."

Îl apăsă și mai adânc, dorind ca sărutul să dureze o veșnicie, iar lui i se tăie respirația, dar nu de plăcere, ci de durere. Ea se retrase la auzul sunetului ca să îl cerceteze, ea însăși respirând accelerat, ca și cum tocmai escaladase un zid.

Buza lui inferioară era teribil de umflată, iar ea întinse imediat mâna pentru a o atinge, cu blândețe. Mângâie rana de acolo, apoi își trecu degetele de-a lungul liniei nasului lui, la fel de vânăt și, cu siguranță, dureros, apoi peste pomeții lui.

– Vei fi vânăt un veac. Ți-au făcut-o, și bine.

– Nu îmi pasă, zise el, în timp ce mâna îi alunecă în sus, pe umărul ei, și o trase din nou în jos, către el. Întoarce-te și sărută-mă din nou!

Porunca șoptită o răpuse, și ea aproape că se supuse – își dori să o facă, dar, în schimb, se aplecă să își ia sacul de lângă fotoliu; mâinile lui urcară pe șezutul ei când ea se lipi de umflătura lui de oțel, mare și incredibil de fierbinte prin pantaloni.

– Mmm, mormăi când ea se ridică și se uită la el, în timp ce el își ațintă privirea asupra ei, cu pleoapele coborâte, înfățișarea lui captivând-o pentru o clipă.

Ewan fusese întotdeauna chipeș, înalt, blond și cu genul de chip lipsit de cusur care nu părea să fie posibil în afară de marmură. Diavolul îi spărsese nasul în timpul unei încăierări de la Burghsey, dar imperfecțiunea aceea nu făcuse altceva decât să îl facă perfect. Dar acum, vânăt și bătut, cu o buză umflată și câteva zgârieturi sub ochi, arăta ca un cadou, livrat ei din locul acela care fusese al lui înainte să fie al ei.

Ignorând vuietul fierbinte al dorinței din trupul ei, Grace se concentră asupra a ceea ce făcea, deschizându-și sacul și scoțând din el o pânză albă curată și o cutiuță de metal. Privirea lui înfierbântată deveni curioasă, iar ea deschise cutia ca să îi arate conținutul.

El ridică o sprânceană.

– Una dintre bucățile de gheață pe care le-am cărat eu astăzi?

Ea îi dărui un zâmbet în timp ce ea umplu pânza cu gheață și o legă bine înainte să o așeze pe ochiul lui, celălalt deget mare mângâindu-l pe obrazul gol.

– Nu am nevoie, protestă el.

– Și totuși ai.

– Ai făcut foarte bine asta, mormăi el. Ai făcut un pachet cu gheață.

– Am făcut și mai înainte.

– Mi-am dat seama după cutia specială.

Ochii lui îi găsiră pe ai ei, serioși.

– Cât de des?

Ea înghiți în sec, știind ce anume întreba el cu adevărat. Ridică dintr-un umăr.

– Când am ajuns în Covent Garden, unul dintre noi lupta în fiecare noapte. Chiar dacă ești bun... ca noi... ca tine, adăugă ea, amintindu-și de felul în care el se luptase, străduindu-se să îi înfrângă pe inamicii săi fără să îi distrugă. Oponenții apucă să te lovească.

Mușchii fălcii lui se încordară sub palma ei.

– Urăsc faptul că ai fost nevoită să lupți.

– Nu o face, zise ea, și era serioasă. În Covent Garden, lupta este precum respirația, iar eu aveam destulă mânie în mine încât să mă facă să fiu bună. Am fost norocoși că eram buni cu toții și am fost și mai norocoși că am putut fi plătiți pentru asta.

Se uită la el.

– Tu te-ai asigurat că vom fi buni, știi asta, nu-i așa?

– Nu ar fi trebuit să o fac.

Nu, nu ar fi trebuit. Ei ar fi trebuit să fie în stare să aibă copilării, alături de mamele lor care îi iubeau și de tați care să fie mândri de ei. Și, în schimb, iată-i: bătuți și vineți într-o mie de feluri diferite.

Grace nu zăbovi asupra luptelor.

– Așa au sfârșit Diavolul și Whit implicați în afacerea cu gheața. Am învățat cu rapiditate diferența dintre o luptă cu ea și una fără, iar ei s-au asigurat că găsesc o cale prin care să fim singuri că nu ne lipsește niciodată.

Una dintre sprâncenele lui blonde se ridică.

– Atunci presupun că contrabanda este doar pentru amuzament.

Ea râse ușurel la asta.

– Nu, contrabanda este pentru bani și ca să ne batem joc de aristocrație, spuse ea și, după o mică ezitare, continuă: Ceea ce este un pic amuzant, bănuiesc.

El pufni în râs și își ridică o mână, pe care o puse pe spinarea ei.

– Iar tu, medicul rezident.

Ea făcu semn cu capul în direcția cărților de pe masă.

– Nu sunt Dr. Frankenstein.

– Nu te subestima.

– Se te readucem la viață după ce termin? Să vezi ce fel de monstru a fost creat?

Era flirt? Sau o aluzie la trecutul lor? La noaptea în care el devenise monstrul de care ea fugise? La anii în care ea privise peste umăr, temându-se de monstrul care credea că era el?

Luă gheața din mâna ei, coborându-i-o când o strânse.

– Grace, spuse în șoaptă, trăgând-o aproape și trimițând prin ființa ei căldură și un lucru pe care ea nu îndrăznea să îl numească. Își lipi fruntea de a ei și își închise ochii.

– Indiferent ce monstru am devenit... Nu ești tu cea care m-a creat.

Ea auzi agonia din vorbele lui și o urî.

Și apoi urî confuzia care veni odată cu faptul că își dăduse seama că începea să creadă, poate, că el nu era un monstru, cum credeau cu toții.

Devenea din ce în ce mai dificil să facă față felului în care amintirile trecutului se ciocneau de realitățile prezentului – amintirile despre el, pe terenul ei. Cum își încasase loviturile în clubul ei. Cum spălase alături de femeile din Covent Garden. Cum își plătise datoriile față de bărbații din Mahala. Umorul lui.

Și apoi, în după-amiaza asta, felul în care el luptase, ca și cum ar fi fost făcut pentru asta. *Poate că fusese.*

Felul în care venise după ea, ca și cum ar fi intenționat să o facă. *Poate că intenționase.*

Dar, mai ales, ura cât de mult tânjea după el, acest bărbat nou, schimbat, la care nu se așteptase când el venise. Ura cât de mult părea să îl dorească, în ciuda faptului că el îi dăduse o viață de suferință.

Ura cum, chiar și acum, în timp ce el suferea efectele încăierării de mai devreme, tot ce își dorea ea era să aibă grijă de el.

Chiar dacă el nu o merita.

Luase hotărârea să vină aici pentru a-i spune exact asta: că nu merita atenția ei, protecția ei în Covent Garden, sau orice altceva dorea din partea ei. Cu siguranță nu merita îngrijirea ei – îi dăduse mai mult decât suficientă și îl văzuse cum o aruncase la gunoi.

Avusese doar intenția de a răspunde la întrebarea pe care el părea atât de dornic să i-o adreseze. De ce avea ea nevoie? Avea nevoie ca el să plece. Avea nevoie ca el să găsească viitorul pe care îl căuta sau penitența pe care o cerea și să își trăiască viața. Departe de ea.

Avusese de gând doar să lase alifia.

Avusese de gând să afle de ce avea nevoie, în sfârșit.

Și apoi ajunsese în camera asta întunecată, plină de lumânări și oglinzi și de mirosul lui: tabac și ceai, acea combinație pe care nu fusese niciodată în stare să o miroasă fără să jinduiască după el.

Chiar și în timp ce îl ura pentru trădarea lui.

Ar fi trebuit să fi plecat atunci. Ar fi trebuit să fi ignorat încăperea asta care părea gata pentru păcat și sex. Ar fi trebuit să îl fi ignorat *pe el.*

În schimb însă, se pierduse în fața unei alte amintiri, create fără consimțământul ei. O amintire care nu venea cu teamă, durere sau suferință, ci cu dorință. El fără haine – pantalonii nici măcar încheiați cum trebuie – arătând complet diferit de cum arătase ultima oară când îi îngrijise rănile, scăldat în lumina lumânărilor, proaspăt ieșit din baie și acoperit de bandaje în urma luptei de mai devreme – o luptă pe care probabil ar fi câștigat-o dacă ar fi luptat așa cum ar fi trebuit.

Nu o făcuse. Pentru că nu dorise să îi mai rănească pe cei din Covent Garden.

Îi plăcu la nebunie și urî lucrul acesta în egală măsură.

Așadar acum, când se gândea să îi spună de ce avea nevoie, cea mai presantă nevoie nu mai era ca el să plece și să nu se mai întoarcă niciodată. Acum era infinit mai periculos, pentru că era același lucru de care avusese nevoie și ultima oară când se întâlniseră în întuneric.

Era un alt sărut.

O altă atingere.

O altă noapte.

Încă una.

Și nu avea importanță că ar putea să fie un monstru mai înspăimântător decât orice ar putea găsi cineva în cărți.

El simți schimbarea din ea atunci când ea îi luă chipul în mâini și îl privi îndelung în ochi – acei ochi de chihlimbar pe care îi iubise atât de mult, atât de frumos și de multă vreme, până când se închise, de teamă că o vor bântui pentru totdeauna.

Dar erau acolo, acum, și, pentru noaptea asta, erau ai ei.

– Ia, zise el.

„Tot ceea ce-ți trebuie."

Îl sărută din nou, în timp ce mâinile i se mișcară, de data asta fără să vie vindecătoare. Nu mai erau liniștitoare. Ci cu dorință. Revendicând. El își ținu respirația când ea își coborî mâinile peste pieptul lui, devenind mai blândă când trecu peste bandajele de pe abdomenul său și mușchii i se unduiră și se încordară destul cât să îi aducă din nou aminte de rănile sale.

Șuieră de durere, iar ea își ridică mâinile ca și cum o arsese.

– Te-am...

Ewan clătină imediat din cap.

– Nu te opri!

Îl privi o clipă nemișcată. Nesigură.

– Nu te opri!

El nu dorea să se oprească. Dorea să înceapă și să nu se oprească niciodată. Și să păstreze acest moment, noaptea asta, pentru totdeauna, ținând la distanță trecutul, prezentul și adevărul imposibil de ignorat în ceea ce îi privea.

Un singur cuvânt se sfărâmă înlăuntrul ființei ei.

„Al meu."

El apucă una dintre mâinile ei și o așeză pe suprafața plată a abdomenului său, sub bandaje și deasupra liniei pantalonilor, unde mușchii formau un V adânc și o urmă de păr castaniu închis dispărea.

Ea înghiți în sec la imaginea pe care o creau, având degetele pe pielea lui.

– Voi fi blândă.

– Nu doresc blândețe, zise el. Te doresc pe tine.

Ea îi dădu ceea ce el ceruse, degetele ei mângâindu-l, jucându-se și trasând o cărare către locul unde pantalonii îi rămăseseră desfăcuți, uitați astfel după baie. Își ținu respirația când ea zăbovi acolo, pironită de locul umbrit și de ridicătura imposibil de ignorat de dedesubt, știind că tot ce avea de făcut era să își strecoare degetele doar un pic mai departe și să îl revendice.

„Al meu."

Ce cuvânt! Ce cuvânt păcătos și minunat!

Ewan ridică o mână către părul ei, mângâindu-l și încâlcindu-și degetele în bogăția de bucle roșcate.

– Spune-mi!

Buzele ei se despărțiră, pline și perfecte.

– Noaptea asta.

I se puse un nod în gât, iar ea știu ce dorea el să spună. Nu era de-ajuns. O știa și ea. Dar avea să își facă griji pentru asta mâine, când avea să consolideze din nou pereții pe care îi clădise pentru a-l ține la distanță, și urma să se reîntoarcă la lumea pe care o clădise fără el.

El dădu aprobator din cap, cu o mișcare bombastică, o aprobare pe care știa că el nu dorea să o dea. Și una care, cu toate acestea, o descătușă.

O primi. Și apoi îl primi pe el, lunecând din poala lui pe genunchi înaintea lui, plăcându-i la nebunie felul în care el își dădu capul pe spate pe fotoliu atunci când o eliberă, ochii lui devenind întunecați și cu pleoapele căzute în timp ce o privea, încordarea mușchilor gâtului fiind pe măsura încordării mușchilor din mâinile sale, care strângeau cu putere brațele fotoliului, cu încheieturile degetelor albe, refuzând să întindă mâna pentru a o atinge.

Lăsând-o pe ea la conducere.

Și mai jos, penisul său tensionat, tare și magnific.

„Al meu."

Mâinile ei mângâiară fanta pantalonilor lui, măsurându-i conturul, iar ea se delectă cu felul în care atingerea ei îl nimici, cu felul în care întregul lui trup deveni încordat ca un arc. Era disperat să o atingă. Inspiră adânc, cu o respirație tremurătoare și, în acel moment – în care își dădu seama de dorința lui clară de a o lăsa pe ea să controleze momentul, de a o lăsa să îl revendice ca fiind al ei – ceva se dezlegă în ființa lui Grace. Un lucru care, ea știa, avea să aducă durere la fel de mult ca și plăcere.

Dar noaptea asta era pentru plăcere.

Se ridică pe genunchi și mișcarea adăugă presiune atingerii ei când ea se aplecă și depuse un sărut pe mușchii lui pectorali, întorcându-și fața și lunecându-și obrazul pe căldura lui, înainte de a așeza un alt sărut la baza gâtului lui, în locul în care se întâlnea cu linia lungă a claviculei.

Depuse un altul în mijlocul pieptului lui și inima lui bubui sub sărutul ei.

Un altul, câțiva centimetri mai jos.

El blestemă, grav și amenințător, cuvântul obscen făcând ca dorința să se adune în trupul ei.

– Am așteptat asta atâta amar de vreme, șopti el când ea urmări linia bandajelor cu mângâieri line, ample, care îi aprinse pe amândoi.

– Spune-mi, repetă ea cuvintele către pielea lui, în timp ce degetele îi desfăceau nasturii pantalonilor lui, desfăcând materialul larg și dezvăluind lungimea uimitoare.

Chiar și aici, era perfect.

Mai ales aici.

Ea se așeză pe călcâie, fără să atingă, ci privind îndelung: lung, neted și tare ca piatra, ridicându-se dintr-o claie umbrită de păr castaniu-închis.

– La dracu', zise el în șoaptă, și nu fu un blestem; ci o rugăciune.

Cu dificultate, își retrase atenția de la trupul lui și îl privi în ochi.

– Mai mult.

Una dintre sprâncenele lui se ridică odată cu aceste cuvinte, iar el își luă mâna de pe brațul fotoliului și întinse mâinile către ea, cuprinzându-i chipul și privind-o îndelung în ochi, focul din propria lui privire fiind imposibil de negat.

– Îți face plăcere.

Ea își reîntoarse atenția asupra premiului.

– Da.

– Pot vedea asta. Pot vedea că dorești asta.

Făcu o pauză și își modifică poziția șoldurilor, abia mișcându-se.

– Doamne, Grace...

– Cere-mi asta, șopti ea. Spune-mi ce îți place.

– Atingerea ta, spuse el. Lasă-mă să o simt...

Șoldurile lui zvâcniră în clipa în care ea îi dădu ceea ce dorise: degetele ei pe pielea lui fierbinte, și el înjură din nou, vorbele păcătoase fiind ca un foc de armă în încăperea scufundată în tăcere.

– Da. La dracu'! Da. Am așteptat o veșnicie să mă atingi astfel.

– Așa? întrebă ea, devenind mai îndrăzneață.

Își ridică șoldurile către ea, în timp ce degetele îi alunecară și mai adânc în părul ei.

– Dumnezeule, da. Așa.

– Dar nu doar asta, zise ea, mișcându-se și apucându-l.

Lunecându-și mâna de la baza lui groasă până la capul frumos, acoperit de o singură picătură de lichid. Repetă mișcarea, iar el gemu.

– Ci și asta.

– Totul, zise el, vocea fiindu-i ca sexul.

– Arată-mi, șopti ea.

Mâna lui o acoperi pe a ei într-o clipă și imaginea – mâna lui mare și aspră înconjurând-o pe a ei în timp ce o învăța cum să îi ofere plăcere – fu nevoie curată. Mări strânsoarea amândurora. Își mișcă șoldurile.

Un alt strop de lichid.

– Nu fi blândă, zise el, cuvintele ieșind ca pietrișul pe piatră. Nu vreau asta. Vreau ca tu să...

Își înghiți sfârșitul propoziției, și ea ar fi dat orice să îl audă.

– Ce? îl îndemnă, și gura îi lăsă apă datorită fierbințelii lui. Datorită portretului pe care îl alcătuiau. Ce vrei?

– Vreau ca tu să iei de la mine, zise el. Vreau ca tu să știi că, indiferent ce dorești, indiferent de ce ai nevoie, îți pot oferi. Îți voi oferi.

Cuvintele fură aproape imposibil de îndurat, iar Grace se aplecă înainte, buzele coborând pe mâinile lor, apăsând sărutări de-a lungul încheieturilor degetelor lui rănite și el îngheță la acea mângâiere, refuzând să se miște, cu respirația întretăiată. Ea își ridică buzele și îl privi, dorința din ochii lui fiind imposibil de ignorat.

– Îmi vei oferi asta?

El își închise ochii, iar fălcile i se încleștară în timp ce mâna liberă urcă în părul ei. Îi șopti numele cu un ton grav, obscur și minunat.

– Ești...

Era sigură.

– Sunt regina ta, șopti ea lipită de dosul palmei lui, predându-se în fața fanteziei. Dorindu-și ca el să facă la fel. Lasă-mă să mă bucur de asta.

El îi eliberă mâna.

Liberă, îl mângâie din nou, desfătându-se cu lungimea lui netedă – a ei, să facă ce dorea cu ea. Își mișcă mâinile, desfăcându-i larg pantalonii și introducând mâna pentru a găsi sacul greu de dinăuntru, luându-i-l în mână cu o fermitate tandră care îl făcu să își ridice șoldurile de pe fotoliu. Un alt blestem păcătos. O altă picătură.

Prea mult pentru a putea să reziste. Îi șopti numele și îi linse vârful penisului, limba atingându-l ca o părere, destul cât să îi simtă dulceața sărată. Mâinile lui țâșniră către părul ei, dar aterizară ca niște pene, cuprinzând-o cu grijă – chiar dacă ea îi simți întregul trup încordându-se ca să se împiedice de la a o poseda. De la a se apăsa în gura ei pentru a-și primi plăcerea pe care ea o oferea.

Plăcerea pe care ea o dorea.

Plăcerea pe care o lăsase în mâna ei. Ea se desfăta cu ea și cu puterea pe care el i-o oferise, și o mică parte din ea dorea să îl testeze – să vadă cât de departe putea să îl împingă înainte ca el să își piardă controlul.

Dar cealaltă parte din ea dorea să își piardă controlul alături de el.

– Uită-te la mine, șopti el.

Ea o făcu, într-o clipită, și unul dintre degetele lui mari coborî pe buza ei inferioară, mângâind-o.

– Nu trebuie să...

Ea îi întrerupse vorbele.

– Te doare?

El scoase un oftat profund.

– Mai mult decât îți poți imagina. Sau poate că îți imaginezi. Și tu suferi, nu-i așa, iubire?

Suferea și nu negă.

– Da.

– Lasă-mă să am grijă de tine, zise el grav și excitant ca o promisiune. Lasă-mă să te dezbrac până la piele și să îți depărtez picioarele și să te ling până țipi. Lasă-mă să te gust din nou. Doamne, mă gândesc la gustul tău de zile întregi.

Degetul lui mare mângâie din nou, dând foc buzei ei.

– Lasă-mă să îți alin suferința aceea, din locul în care ești fierbinte și umedă pentru mine.

Cuvintele murdare se dezlănțuiră în trupul ei, tentație fierbinte în timp ce el pulsa în mâna ei. Era toate acele lucruri: fierbinte, umedă și suferindă. Își lipi coapsele cu putere una de cealaltă pentru a ușura senzația și asta nu făcu decât să o intensifice.

– Și tu o dorești, șopti el, ca și cum simțise ceea ce făcuse ea. Mă dorești acolo, între picioarele tale. În miezul tău fierbinte.

Așa era. Își dorea asta... Dumnezeule, cum își dorea asta! Dar nu acum.

Își deschise gura și supse vârful degetului lui mare în gura ei, mângâindu-l leneș cu limba o dată, de două ori. Oferindu-i o mostră a ceea ce avea de gând să vină. El înjură din nou, blestemul făcând ca plăcerea să alerge prin trupul ei și adunându-se în punctul greu și dureros al miezului ei.

Îi dădu drumul și zâmbi, cu o satisfacție pură.

– Îmi doresc asta mai mult.

Vorbele îl loviră ca o armă și el se aplecă, ridicându-i chipul către al lui și furându-i gura într-un sărut sălbatic, depravat, care o lăsă fără de respirație, înainte ca el să se retragă și să șoptească:

– Când termini, iau ceea ce eu doresc.

Ea dădu afirmativ din cap.

– Îți voi permite.

Un colț al gurii lui se ridică cu un amuzament uimitor de bărbătesc.

– Regina are dreptate.

Apoi se lăsă din nou pe spate și își lăsă din nou capul să lovească fotoliul.

– Spune-mi ce dorești.

Nu întrebare. Ci poruncă.

– Suge-mă.

Porunca fu aspră și dulce, întocmai ca tot ce dusese la ea. Degetele i se strânseră în părul ei, de data asta cu mai multă fermitate.

– Dă-i drumul.

Ea își despărți buzele și îl înghiți alene, învățându-i dimensiunea și senzația. Oțelul lui tare. Gustul lui. Felul în care rămase perfect nemișcat în vreme ce ea îi furniza plăcere. În vreme ce și-o primea și pe a ei, mâna fiindu-i în continuare înfășurată în jurul lui, mângâindu-l.

Grace petrecuse ani întregi conducând un club pentru sex, asigurându-se că dorința fiecărei femei era îndeplinită până în cele mai exacte detalii și, în toți acei ani, se gândise la propria ei plăcere, desigur – dar nu își imaginase nici măcar o singură dată revelația pură care venea din actul acesta. Din a dărui unui bărbat genul de plăcere care îi amenința sănătatea mintală.

Și pe a ei înseși.

Pentru că, în întreaga ei viață, Grace nu avusese niciodată o asemenea plăcere sau o dorință atât de nemărginită față de plăcerea partenerului ei. Dar acum, în timp ce lingea, sugea și îl înghițea profund, desfătându-se cu gustul și puterea lui, era condusă de un singur scop. Să îi ofere eliberare. Să îl facă să își dea drumul. Să îi simtă gustul. Să știe că ea era cea care făcuse asta.

Nu se simțise niciodată atât de puternică.

Se lăsă deasupra lui, găsind viteza exactă care să îl înnebunească, senzațiile exacte, locurile exacte care îl scoteau din minți, plăcându-i grozav sunetele pe care el le scotea și jumătățile de propoziții pe care le rostea, și blestemățiile pe care le șoptea, precum și felul în care el îi spunea numele ca pe o rugăciune. Și apoi

mâinile lui se strânseră și mai tare în părul ei, iar el spuse cu respirația tăiată:

– Grace. Voi... Nu mă pot opri...

„Să nu îndrăznești să te oprești", gândi în sinea ei – către el. Supse un pic mai profund, se mișcă un pic mai rapid, simțindu-l cum se mărea lipit de ea și vârful îi pulsa. Dă-mi!

„Al meu."

Degetele lui se strânseră și el mormăi un blestem păcătos, iar Grace își sorbi puterea când el îi strigă numele în încăpere și se dărui ei și eliberării sale. Ea rămase alături de el, până când acesta își reveni în simțire, trupul relaxându-i-se pe fotoliu pentru întâia oară de când luase loc. Mâinile lui îi ridicară părul de pe umeri, aerul rece din încăpere trecând peste pielea fierbinte de pe ceafa ei.

Fu rândul ei să geamă, pentru că aerul acela nu o liniști – ci din contră, îi puse nervii pe foc și durerea, pe care o ținuse în frâu în timp ce controla plăcerea lui, crescu și acum deveni cu neputință de a fi ignorată.

El știu asta și se aplecă, spunându-i acele vorbe care o seduseseră încă de la început.

– De ce ai nevoie?

„De tine. De tine am nevoie." Nu. Nu putea să spună asta. Trăda prea multe.

– Eu... Nu își putu găsi cuvintele, durerea fierbinte din trupul ei fiind mult prea mare. Am nevoie... Își ridică privirea către el. Te rog.

Într-o clipită, el se mișcă, o ridică și o trase din nou în poala lui, fără să îi pese de rănile sau de bandajele lui – fără să îi pese de orice altceva în afară de a-i lua gura și de a-i cuprinde locul acela dintre picioarele ei, lunecând o mână magnifică către locul în care ea avea nevoie de el. El frânse sărutul sălbatic.

– Știu, șopti, o promisiune fierbinte în urechea ei. Aici.

– Da, șopti la rândul ei, în timp ce el fură sunetul cu buzele lui, desfăcându-i larg picioarele până când ea îl încălecă, chiar în timp ce întinse mâna către nasturii propriilor ei pantaloni, trăgând de ei. Ea se chinui și el fu acolo, desfăcându-i cu pricepere, bărbatul magnific, chiar în clipa în care ea își dădu seama că avea o altă problemă. Întrerupse sărutul.

– Cizmele.

El dădu din cap afirmativ și amândoi se mișcară cu viteza fulgerului, dezbrăcând-o de cizme și de pantaloni, până când ea rămase goală, cu excepția corsetului și a hainei. O privi fascinat cum ea se întoarse ca să scape de haină, lăsând-o mai frumos goală, într-un corset elaborat, albastru precum cerul de vară, cu bretele largi care îi acopereau umerii. Și, când reveni la el, pentru a-l încăleca încă o dată, suferința era și mai mare, iar ea șopti cu disperare:

– Fă-o din nou! Atinge-mă din nou!

O ascultă neîntârziat, lipindu-și mâna de trupul ei, cu putere. Solid. Destul de ferm ca, atunci când ea se legănă împotriva ei, luă foc. Întinse mâna jos, acolo unde el o atingea și privirea lui îi urmări mișcarea, privind cum ea îi apucă încheietura mâinii și îl ținu nemișcat.

– Așteaptă, iubire.

Ea nu voia să aștepte. Așteptase vreme îndelungată. Dorea asta. Acum. Își mormăi dezaprobarea față de cuvintele lui și se mișcă singură, lipită de el, apăsându-se cu mai multă fermitate.

El gemu, râzând ușurel, și spuse:

– Grace.

Ea îl privi, gata să se lupte pentru propria ei plăcere. Ieșită din minți de dorință. Cu mâna sa liberă, el o trase pentru un alt sărut și, când limba lui o pătrunse adânc, unul dintre degetele lui îi depărtă faldurile și găsi dâmbul.

Ei i se tăie respirația la biciul plăcerii, atât de acute.

– Poți să mă folosești întotdeauna, iubire, murmură în urechea ei, degetul lui alunecând asupra locului în care părea să se fi adunat întreaga ei dorință. Dar, când mă folosești, doresc să mă folosești bine.

Plăcerea se dezlănțui în trupul ei și ea își legănă șoldurile lipită de el, frecându-se, plăcându-i la nebunie felul în care el mângâia, apăsa și se mișca lipit de trupul ei.

– Arată-mi, șopti el grav și amețitor. Arată-mi după ce tânjești.

Apoi degetele ei se încâlciră cu ale lui, iar ea se legăna acolo, lipită de el, aflând ritmul plăcerii ei și învățându-l și pe el și, în cele din urmă, cedându-i-l, ridicându-se deasupra lui, cu mâinile pe umerii lui, în vreme ce își gâfâia nevoia și se freca de el, știind că nu ar fi trebuit să o facă și nepăsându-i, în vreme ce el o privea și se mișca lipit de ea și o călăuzea într-un potop de plăcere, până când ea strigă

în încăperea tăcută, iar el spuse cele mai păcătoase lucruri ca: „mai tare", „mai repede", „ia-o" și „da, iubire", încheind cu „ești cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată".

Când ea se coborî din nou în poala lui, el o sărută pe pometi, apoi pe tâmplă și o ținu pe loc, în timp ce ea tremura în urma orgasmului – dându-i trupul lui, dedicându-i timpul lui și făcând-o să își dorească să nu părăsească niciodată locul acesta.

Când își recăpătă rațiunea, se crispă și își ridică imediat greutatea de pe trupul lui.

– Bandajele tale.

– Crezi că simt durere în clipa asta.

O trase înapoi în poala lui și îi sărută din nou părul, mângâierea fiind atât de naturală, încât o încălzi pe Grace în locuri în care nu fusese nicicând caldă.

Ea zâmbi.

– Îmi doresc să simți doar plăcere.

Mâna lui alunecă în jos pe brațul ei, atingerea trimițând fiori prin trupul ei când, din leneșă, deveni hotărâtă.

– Atunci trebuie să facem asta adeseori.

Zâmbetul ei dispăru.

Asta nu se putea întâmpla, desigur. Nu exista adesea între ei.

Nu exista viitor între ei, pentru că tot spațiul fusese umplut de trecut.

Asta fusese o greșeală.

Ea dădu să părăsească poala lui, iar el o apucă de mână. Ea îngheță, așteptându-se ca el să o oprească acolo. Nu făcu asta. Dar o ținu, căldura mâinii lui într-a ei ca o momeală, o promisiune și o ispită de care ea nu avea nevoie. Se retrase, urând felul în care mâna ei lunecă dintr-a lui.

El nu se opuse. Nu o trase înapoi.

Frustrarea își iți capul și Grace știu că nu era rațional.

– Trebuie să plec.

El nu schiță nici o mișcare, privind-o cum își trage pe ea pantalonii și apoi ridică lucrurile care căzuseră pe podea, lăsându-i balsamul, cutia cu gheață și pânza. Așezând cu grijă pe masă coșul cu bandaje.

Îl privi de sus.

– Trebuie să plec.

El aprobă dând din cap. Nu avea de gând să o oprească?

Ea nu-și dorea ca el să facă asta, nu? Lucrurile erau mai ușoare astfel, nu-i așa?

Ba da. Dar asta nu o făcu să se simtă mai bine.

Înghițind nodul din gâtlej, Grace se întoarse cu spatele ca să își ia haina de unde o aruncase pe podea, interesată doar de plăcerea pe care el i-o oferea, fiecare parte din ea dorind să rămână. Dorind ca el să îi ceară să rămână.

Și apoi el o făcu.

– Cum ai trecut de servitori?

Știind că și-o căuta cu lumânarea, Grace își întoarse capul, oferindu-i profilul său în timp ce spuse:

– De fapt, chiar merg pe acoperișuri.

Auzind asta, el se ridică, alene și calculat, iar inima ei începu să bubuie.

– Aveam de gând să te urmez astăzi. Pe zidul acela.

Se întoarse cu fața către el.

– Nu e chiar atât de ușor cum pare.

El îi surâse.

– Cred asta.

Îl privi pentru o clipă și apoi spuse:

– În schimb, m-ai părăsit.

– Iar tu ai venit să mă vezi.

Ecoul cuvintelor lui de mai înainte. „Vino să mă vezi." Ea avusese de gând să vină să îl vadă pentru a-i spune de ce avea nevoie și, în loc, venise pur și simplu să îl vadă, pe acest bărbat pe care nu îl cunoștea, atât de diferit de toate celelalte personalități pe care le avusese. Atât de diferit și cu atât mai periculos.

– Arată-mi, zise el, întrerupându-i gândurile.

Nu trebuia. Era o greșeală să petreacă și mai mult timp alături de el. Să petreacă și mai mult timp aflând despre el.

Nu trebuia. Dar își dorea. Dorea să îl ia pe acoperiș și să îi dea o mostră din libertatea pe care o revendicase pentru sine.

Să creeze o nouă amintire.

O sâcâi o idee.

Traversă încăperea în tăcere până la dulapul său cu haine, deschizându-l ca să scoată dinăuntru o cămașă albă fină. Ținând-o

la piept, se întoarse și îl găsi încheindu-și nasturii pantalonilor, cu ochii de chihlimbar strălucind în lumina lumânărilor.

Fără pic de rușine, îl privi cum îi încheia și imediat i se făcu dor de culme și de umbre înainte ca nasturii să fie măcar bine încheiați. Erau membri ai clubului de pe Shelton Street numărul 72 care își cereau escortele în haine complete și elaborate, doar pentru a le privi cum își scot hainele și și le pun înapoi și, deși arareori punea la îndoială dorințele clientelei sale, Grace nu înțelesese niciodată pe deplin plăcerea de a-ți privi amantul dezbrăcându-se.

Dar în clipa asta, când brațele lui puternice se mișcau și mușchii din antebrațele lui se încordau, i se uscă gura, iar ea descoperi că ajunsese să aprecieze virtuțile acestui act. Putea să îl privească ore întregi cum umbla la nasturii pantalonilor.

El termină.

– Acum ai de gând să mă îmbraci?

Ea îi aruncă cămașa, admirând viteza cu care el o prinse în aer înainte să o tragă peste cap cu o mișcare calmă care ascundea durerile și tresăririle mușchilor lui. Exista o intimitate în asta, în ideea că ea tocmai ținuse la piept pânza fină care acum aluneca peste pielea lui ca o mângâiere.

Odată ce îmbrăcă cămașa, ale cărei părți atârnau liber în jurul șoldurilor lui înguste, o contemplă din cap până în picioare, cuprinzând cu privirea corsetul și pantalonii ei și ochii i se aprinseră de interes.

Într-un alt moment, cu un alt bărbat, poate că ar fi fost amuzată de atenția deosebită ce îi era acordată atât de curând după ce amândoi își găsiseră eliberarea. Dar aici și acum, nu fu amuzată de dorința din ochii lui. Din contră, o savură din plin.

Era al ei.

Cât de departe avea să o urmeze?

Mâine, ziua avea să sosească și, odată cu ea, adevărul trecutului și al prezentului lor, precum și imposibilitatea viitorului lor. Dar mai exista și noaptea asta și, dacă învățase ceva ajungând la maturitate pe străzi, Grace știa că planurile erau pentru afaceri, nu pentru plăcere.

Odată hotărârea luată, ridică o lumânare și întinse mâna către el.

– Vino cu mine!

Capitolul 18

Urcară întunecatele trepte de serviciu către acoperișul căminului strămoșesc al familiei Marwick de parcă ar fi fost în sălbăticiile Scoției, la kilometri de cea mai apropiată persoană și nu în Grosvenor Square, unde oricare dintre cele mai respectate familii aristocratice din Londra putea să îi vadă.

Și poate că lui Ewan ar fi trebuit să îi pese de asta, dar nu îi păsase niciodată de titlul de duce și, în noaptea aceea... nu îi păsa decât de Grace.

Grace, cu pardesiul într-o mână și mâna lui în cealaltă, în timp ce îl conducea în sus, dincolo de al doilea etaj și de cel de-al treilea, până când scările deveniră întunecate, din pricina lipsei candelabrelor de perete, și înguste cât să nu încapă decât o singură persoană. Odată ajunsă în vârf, se întoarse și se lipi de perete, ridicându-și bărbia ca să arate ușa care era deasupra capetelor lor.

– Atunci dă-i drumul, șopti ea. Deschide-o!

El întinse mâna, surprins să descopere că inima îi bubuia. Ezită.

– Ești nervos, duce?

O privi în ochi, lumânarea dintre ei scăldând-o în lumina sa pâlpâitoare, și scoase un mic râs autocritic.

– Nu știu de ce... nu este ca și cum vom găsi un grup de aristocrați critici de partea cealaltă.

Ea zâmbi larg.

– Ah, dar imaginează-ți dacă ar fi așa. Am goli Londra de săruri mirositoare. Deși, să fiu cinstită, nu sunt sigură ce ar putea să critice, zise ea în timp ce el împinse ușa în sus și o deschise, trântind-o pe acoperiș. Posteriorul meu arată extraordinar în pantalonii aceștia.

Lăsându-l cu acest adevăr incontestabil, Grace se cățără și ieși prin trapă, același posterior plin și frumos făcându-l să își dorească să o tragă înapoi înăuntru, să o ducă în pat și să îi arate în toate felurile că era extraordinar... naiba să îl ia de acoperiș.

Dar ea dispăruse deja, trecând dincolo, către exterior și întorcându-se, firul argintiu al corsetului ei lucind în lumina lumânării în timp ce ea se prefăcu că privește împrejur.

– Ești în siguranță. Nici măcar un singur aristocrat rătăcit cu un ochi pretențios.

Tachinarea îl încălzi – și îi plăcu la nebunie chiar dacă știa mai bine cât să nu creadă în această fericire de mai mult de o clipită. Nu așa se întâmpla întotdeauna cu el și Grace? Alergând întotdeauna după fericire fără să o prindă vreodată din urmă?

Se cățără și ieși pe acoperiș și o urmă în noaptea de toamnă neobișnuit de plăcută pentru acest anotimp. Ea se îndrepta deja către fațada sudică a casei, unde se învecina cu piața. El o privi un moment, uimit de cât de în largul ei se simțea aici, deasupra orașului.

– Ar putea să te vadă cineva.

Se întoarse către el cu un zâmbet.

– Te temi că marchizul de Westminster are o lunetă la fereastra de peste drum?

– Sfinte Dumnezeule! Nu mă temeam, dar acum, că ai spus asta...

– Westminster nu e cineva care să tragă cu ochiul. Este mult prea sobru pentru o asemenea distracție, zise ea cu nonșalanță, ca și cum ar fi fost un lucru absolut obișnuit pentru o fată, care obținuse un acoperiș deasupra capului luptând cu mâinile goale, să cunoască trăsăturile de personalitate ale unuia dintre cei mai bogați aristocrați din Anglia.

Continuă:

– Și, chiar dacă nu ar fi fost prea întuneric pentru a vedea ceva care merită văzut, singurele lucruri la care s-ar uita prin lunetă sunt caii tăi.

Se uită la el.

– Ai cai?

Întrebarea îl luă prin surprindere.

– Am.

Ea flutură din mână.

– Nu cai pentru trăsură sau armăsari pe care se știe că i-ai călărit prin Hyde Park. Vorbesc despre cai de curse. De asta este interesat Westminster.

– De unde știi că merg călare prin Hyde Park?

Ea ridică din umeri și își întoarse din nou atenția asupra pieței de dedesubt.

– La fel cum știu că lui Westminster îi plac caii.

– Și cum anume?

– Este treaba mea să cunosc lucruri.

– Cum ar fi atracția față de cai.

– Cum ar fi dacă atracția lui Westminster față de cai are sau nu de-a face cu atracția lui față de jocurile de noroc. Cum ar fi motivul pentru care contele Leither face presiuni pentru pedepse mai ușoare pentru traficul de opiu. Cum ar fi motivul pentru care editorul de la Știrile Londrei este atât de devotat ideii de vot pentru femei.

Sprâncenele lui țâșniră în sus.

– Și cum de știi aceste lucruri?

Ea ridică din bărbie către piață.

– Voi, bogătașii, credeți că întreaga lume este clădită înlăuntrul clădirilor acestei piețe cu manichiura perfectă, unde nu este bine-venit nimeni care are un venit mai mic de 10 000 pe an, dar adevărul este că lumea este clădită pe comerț, iar comerțul, deși banal, burghez și plictisitor pentru aristocrație, este o afacere în care merită să te afli.

– Ce fel de comerț?

– Cu informație și plăcere. Câteodată ambele. Niciodată nici una.

– Și tu faci comerț cu aceste mărfuri?

Ea ridică dintr-un umăr și privi către Casa Westminster.

– Ideea este că Westminster nu este interesat de locul în care ne aflăm sau de felul în care arată hainele noastre sau lipsa acestora. Este întuneric, Ewan. Nu ne poate vedea nimeni. Și, dacă ne vede, vor crede, pur și simplu, că Nebunul Marwick și-a făcut drum pe acoperiș cu cea mai recentă concubină.

– Concubina va fi cea mai surprinzătoare parte din poveste, zise el sec.

Ea încremeni, iar el se blestemă în sinea lui, nedorindu-și această conversație. Nu acum, când tocmai ce o convinsese să se descătușeze în fața lui. Întorcându-se către el, ea îi spuse ușurel:

– Nici o amantă care să aștepte în aripile clădirii de la Burghsey? Era geloasă?

– *Eu însumi* abia mă aflu în aripile clădirii de pe domeniul Burghsey.

– Asta nu înseamnă că nu poți să găsești plăcere acolo.

– Nu există plăcere acolo.

Vorbele răsunară mai rece decât avusese el de gând. Mai aspre. Își drese glasul, nedorind ca locul acela să stea aici, între ei. Nemaidorindu-și-l niciodată aproape de ea. Își drese glasul și spuse:

– Sincer să fiu, plăcerea nu este un lucru în care să am experiență.

Ea îi întoarse spatele.

– Cât de trist! Care este rostul titlului, al banilor, al puterii și al privilegiului dacă nu pentru a le folosi în desfrâuri ducale nocturne?

El izbucni în râs.

– Mă tem că nu am primit niciodată o invitație la un desfrâu ducal nocturn.

– Hm, zise ea. Cred că ar trebui să te consideri norocos în privința asta. Cunosc o serie de ducese și soții lor sunt în mare parte plictisitori de moarte sau absolut dezgustători; nici una dintre aceste trăsături nu sunt bune pentru o petrecere bună.

– Mă voi strădui să le evit pe ambele, în cazul acesta, și să-mi las toate desfrâurile pe seama ta.

Ea zâmbi auzind asta.

– Sunt foarte bună la asta.

– Nu găsesc nici o dificultate în a crede asta, zise el, dorind să se întoarcă în viața ei.

Ea înclină capul.

– Plăcerea este afacerea mea, după cum am spus.

– Și informațiile.

– Ai fi uimit de ceea ce se scurge odată cu plăcerea.

– Cred că pot să-mi imaginez. Făcu o pauză, apoi continuă: Ce ai aflat despre mine?

– Cine zice că am întrebat despre tine?

El zâmbi strâmb.

– Ai întrebat de mine.

O clipă, apoi:

– Nimeni nu te cunoaște.

„Tu mă cunoști." Dar nu rosti asta.

– Tot ce-mi poate spune cineva despre tine este că ai un cal sur. Și că îți place să călărești în parc.

– De fapt, nu-mi place să mă plimb călare prin parc.

– Bineînțeles că nu, spuse ea, ca și cum oricine știa asta. Îți place să călărești în locuri în care poți alerga departe și cu viteză.

O privi.

– Și să pretind că nu sunt nevoit să mă întorc vreodată.

– Dar întotdeauna ești nevoit să o faci, nu-i așa? Să te întorci.

Întotdeauna fusese, legat de tatăl lui și de titlul de duce de parcă ar fi fost înlănțuit. Priponit de Burghsey House. De asta.

– Și nimeni nu-mi poate spune unde ai fost în ultimul an, zise ea, încetișor, în noapte.

Se uită la ea.

– Nimeni nu știe.

Ea așteptă.

– Așadar?

– Mi-ai spus să plec, răspunse el, ferindu-și privirea, întorcând-o din nou către acoperișurile umbrite în lumina lunii.

– Și, cu toate astea, te-ai întors, spuse ea.

– Un bărbat diferit de cel care eram atunci când am plecat, mărturisi el. Unul mai bun.

Tăcere, vântul de toamnă fiind singura mișcare dintre ei.

– Cred că s-ar putea să fii, zise ea.

– Bărbatul care a plecat nu avea un țel.

– Și acum ai?

O privi direct.

– Am.

Cuvântul acela ar fi trebuit să o sperie și să o facă să fugă peste acoperișuri, înapoi la Covent Garden. Și poate că ar fi făcut-o în trecut. Dar în noaptea asta, aici... Ewan avu sentimentul clar că nu era singurul care se schimbase.

Ca și cum îi auzise gândurile, ea înghiți în sec și își feri privirea. El i-o urmă și privi în jos în piață, unde vârfurile copacilor abia se zăreau în lumina lunii.

– Nu mi-a dat niciodată prin cap că am un acoperiș.

– Asta se întâmplă atunci când nu trebuie niciodată să îți faci griji pentru că nu ai unul.

El își coborî ochii asupra ei.

– Am fost nevoit să-mi fac griji, să știi.

Grija de a avea un acoperiș era ceea ce îi aruncase laolaltă din capul locului. Teama de pierdere. Teama de nesiguranță. Teama de foame și nevoi.

– Știu, spuse ea încetișor. Cu toții am fost.

Nu se gândi că ea spusese asta ca o aluzie răutăcioasă, dar vorbele ei își atinseră ținta când ea își trase haina pe ea și se întoarse de pe margine, mergând către coșul de fum comun aflat în mijlocul acoperișului. Se cocoță pe treapta de cărămidă care ducea la gura coșului și își întinse picioarele încălțate în cizme, privindu-l.

– Doamne, zise el, clătinând din cap și întorcându-se din nou către beznă. Grosvenor Square. Încă mi se pare imposibil.

Se simțea astfel de fiecare dată când venea în Londra în această casă pe care nu o simțise niciodată ca fiind a lui, în orașul acesta pe care nu îl mai simțea al lui, în lumea asta în care nu simțise niciodată că îi era locul... nu conta câți profesori avusese sau câți ani petrecuse la Eton și la Oxford, câte lecții de dans și cursuri de administrarea terenurilor urmase. Când mergea pe coridoarele Casei Marwick se simțea întotdeauna ca un impostor, așa cum și era.

– Nu ar trebui.

Îl scoase din gândurile lui.

– Întotdeauna am spus că vei ajunge aici, duce.

El scrâșni din dinți.

– Mi-aș dori să nu-mi mai spui astfel.

– Este titlul tău, nu-i așa?

Când el nu răspunse, îi zise:

– Ai prefera Excelență?

– Nu, spuse el într-o clipită. Doamne, Dumnezeule! Nu. Întotdeauna am urât asta.

Era o amintire fără sfârșit pentru ea, ca o tortură, asigurându-se că era întotdeauna cu el și, cu toate acestea, niciodată acolo.

Ea își ridică capul.

– Așadar, nu-ți place numele, nu-ți place titlul, nu-ți place deferența. Nu-ți place majordomul sau vecinii, nici casa, veșmintele sau privilegiile.

Tăcu o clipă.

– Există ceva ce îți place în a fi duce?

În loc să răspundă, Ewan se întoarse să privească pe deasupra acoperișurilor întunecate, lumina lunii aflate în declin fiind cu greu suficientă pentru a vedea casa alăturată, darămite în piață.

– Nu înțeleg cum e posibil să călătorești prin Londra în felul ăsta.

Ea îi flutură un zâmbet larg.

– Vrei să spui prin cer?

– Așa îi spui?

– Întotdeauna mi-a plăcut poezia din treaba asta, zise ea. Adevărul este că este mai ușor prin cer. Când luna este sus și lămpile de pe străzi sunt aprinse? Cunosc drumul.

Cuvintele răsunară prin ființa lui, ceva ciudat ascuns în ele. O privi în ochi.

– Cunoști drumul?

Aerul dintre ei se îngreună odată cu întrebarea aceea. Nu avea nici o noimă ca ea să cunoască drumul. Nu avea nici o noimă ca fata care fusese crescută pe străzi și devenise regalitate în Covent Garden, ocupându-se de informații, spioni și plăcere, așa cum făcea ea, să aibă timpul, interesul sau înclinația pentru a afla drumul din Mahala până la marginea nordică a Grosvenor Square.

Nu avea nici o noimă ca ea să cunoască pe unde și cum să ajungă pe acoperișurile de aici, din Mayfair, unde orașul era mai îngrijit, cu mai puține labirinturi și care mișuna de oameni care ar fi trimis vorbă către poliție fără să stea pe gânduri dacă vedeau pe cineva furișându-se pe acoperiș.

Nu avea importanță cât de frumoasă era sau cât de impunătoare.

Asta doar dacă nu făcuse asta timp destul de îndelungat încât să știe toate căile prin care să evite să fie văzută. Lui Ewan i se tăie respirația la această idee și micșoră imediat distanța dintre ei, știind că întrebarea era un risc. Dacă avea dreptate, ar fi putut ca asta să o sperie și să o facă să fugă.

Dar nu asta era viața lor? Nu riscau?

Când se apropie, ea nu îl privi dinadins, culegând o scamă invizibilă de pe cracul pantalonilor ei. Chiar dacă ar fi fost ceva acolo, era toiul nopții – era imposibil să poată vedea. Îl evita.

– Cum se face că știi drumul, Grace?

– Nu este decât un kilometru și jumătate, răspunse ea, iar el auzi prudența din tonul ei. Nu este ca și cum aș cunoaște drumul către Țara Galilor.

Știau amândoi că Mayfair putea la fel de bine să fie Țara Galilor la cât de departe era de Mahala. Era destul de aproape de ea încât să poată vedea un pic, chipul ei strălucind auriu în lumina pâlpâitoare a lumânării, și părul fiindu-i străbătut de argint venind de la lună.

– Spune-mi, zise el încetișor, înaintând către ea și dintr-odată foarte dornic să afle adevărul. Spune-mi de unde știai că acesta este acoperișul meu.

Ea se foi și mișcarea fu atât de șocantă, încât îl făcu să dea înapoi. Se foise ea vreodată? El întinse mâna și degetele îi dădură după ureche o șuviță din părul ei roșcat... cum de nu observase niciodată că urechile ei erau perfecte?

– Este Grosvenor Square, Marwick. Nu sunt chiar atât de multe case și pot să număr coșurile de fum la fel de bine ca orice fată.

El clătină din cap.

– Nu Marwick. Nu acum, la naiba!

Ochii ei se lărgiră la auzul oțelului din tonul lui.

– Fii cu băgare de seamă, îl avertiză.

Lui Ewan nu îi păsă. Era ceva acolo, iar el avea să afle mai multe.

– Spune-mi cum de știi că există o ieșire pe acoperișul meu, Grace.

Privirea ei se repezi către a lui, în mod defensiv.

– Există o ieșire pe acoperișul oricui. Bogătașii nu știu, pentru că ei nu curăță hornuri și nu ung cu smoală acoperișurile, așa că de ce ar petrece timp aici?

– Spune-mi cum ai știut cum să intri.

– N-am fost niciodată înăuntru, spuse ea, neplăcându-i direcția pe care o luau întrebările lui. Cu excepția balului, nu am fost niciodată înăuntru.

O crezu. Dar ceva nu era în regulă. Ceva rău se petrecuse aici. Mai era ceva.

– Atunci, cum? o întrebă.

Trecu o eternitate cât timp el o așteptă să spună ceva. În cele din urmă:

– Obișnuiam să vin aici.

– De ce?

– Cunoșteam un duce care avea nevoie de o păruială serioasă.

El clătină din cap.

– Nu, Grace. De ce?

Era rândul lui să aștepte o veșnicie. Ba și mai mult.

– Am venit să te aștept, zise ea.

Mărturisirea aproape că îl îngenunche.

– De ce?

Ea își feri privirea.

– Nu are importanță.

Era singurul lucru care avea importanță.

– Credeam că pot să...

Vorbele i se stinseră treptat.

Nu era obligată. Nu se putea. Orice crezuse Grace că putea să facă dacă l-ar fi văzut în anii aceia, după ce îi alungase... orice crezuse că putea să îl convingă să facă dacă l-ar fi văzut... nu ar fi putut să o facă.

În cele din urmă spuse:

– Ce s-a întâmplat după ce noi am plecat?

El clătină din cap.

– Nu contează.

– Și totuși, contează. Unde ai fost? Nu ai venit niciodată aici.

– La școală, spuse el.

Fusese la școală, din fericire, și acolo găsise ceva apropiat de alinare – chiar dacă ceilalți băieți îl credeau nebun. Chiar dacă poate aveau dreptate.

– La Eton și apoi la Oxford și apoi departe – pe continent. Oriunde am putut pleca să scap de el și de amenințările lui.

– Nu a încetat niciodată să îți facă rău, spuse ea cu blândețe.

Desigur că nu încetase. Dar nu în felul în care credea ea. Tatăl lui îl rănise iar și iar, promițând că, dacă Ewan făcea vreodată un pas greșit, Grace avea să sufere. Ca de altfel și Diavolul, și Whit. Ewan avea să joace rolul fiului devotat. De conte.

Și, dacă nu o făcea, oamenii pe care îi iubea aveau să plătească.

Bineînțeles că lumea întreagă îl crezuse nebun. Și dacă el ar fi știut că ea venise aici? Pe acoperișul acesta, să îl aștepte? Ar fi distrus clădirea ca să o știe în siguranță.

Și apoi un gând și mai rău. Unul care îl îngrozi.

– L-ai văzut vreodată?

Era singurul lucru care avea importanță. Ewan nu credea că putea să îndure ideea că ea stătuse față în față cu tatăl lui... chiar

și acum, chiar și ca regina Covent Gardenului, care putea mai mult ca sigur să facă față cu ușurință unui duce mort.

Ea clătină din cap.

– Nu.

Ar fi putut să fie ucisă.

– Nu ar fi trebuit nicicând să îți faci drum până aici. Nu ar fi trebuit nicicând să numeri coșuri de fum, zise el, din ce în ce mai mânios. Aceasta ar fi trebuit să fie...

Ea era cea care trebuia să fie copilul acestui cămin și, în schimb, într-o întorsătură sălbatică a sorții, el devenise acela.

– Aceasta ar fi trebuit să fie casa ta. Tu ar trebui să fii cea cu adresa râvnită și patul cald care să te aștepte jos. Servitorii, trăsurile și banii dincolo de orice imaginație.

– Am un pat cald care mă așteaptă, răspunse ea, cu ochii întunecați și de nepătruns. Și servitori, trăsuri și bani dincolo de orice imaginație. Ba am chiar și o adresă râvnită, pe cât se poate în East End.

Se opri.

– Nu îți frânge mâinile. Nu mi-am dorit niciodată titlul, fastul sau condițiile. Și m-am descurcat foarte bine de una singură.

– Cine este Dahlia?

Ea zâmbi.

– Te uiți la ea.

El clătină din cap.

– Ba nu. Am văzut-o. La balul meu mascat. În curtea depozitului, punând capăt unui scandal. Și jos, pentru o clipită, până când mi-ai dat acces la Grace.

Ea se foi sub greutatea cuvintelor lui, iar el își dădu seama că avea dreptate.

– Dar cine este?

Îl privi în ochi.

– Este regina.

Îi displăcea profund faptul că ea nu voia să îi spună. Îi displăcea profund faptul că ea nu avea încredere în el pentru a-i spune adevărul.

Dar nu putea să o condamne.

Inspiră adânc și privirea îi trecu peste corsetul ei, al cărui fir de aur lucea în lumina aproape inexistentă dată de lumânarea de la picioarele ei, ecou al unei amintiri.

– Îți amintești ce ți-am promis? Când eram tineri?

– Ne-am promis unul altuia o mie de lucruri, Ewan.

El aprobă din cap, plăcându-i la nebunie numele lui pe buzele ei.

– Totuși, îți amintești.

Dintr-un motiv oarecare conta că își amintea, iar el lăsă să îi iasă un oftat prelung când ea spuse:

– Mi-ai promis fir de aur.

Fu fulgerat de ușurare și dădu din cap, aprobator, privind-o.

– La vremea respectivă era tot ce mi-a dat prin cap să îți promit. Mama mea...

Se opri și ea îl privi cu atâta atenție, ochii ei frumoși fiind atât de plini de înțelegere, chiar și acum, chiar și după ce o trădase. Chiar și după ce îi trădase pe toți.

– Vorbea despre firele de aur de parcă ar fi fost monedă. Credeam că era cel mai extravagant lucru pe care puteam să ți-l ofer.

– Nu mi-am dorit niciodată extravaganță.

– Cu toate acestea îmi doream să ți-o ofer. Ți-am promis...

„Că te voi face ducesă."

Ea auzi.

– Nici asta nu mi-am dorit vreodată, zise ea cu blândețe, înainte să se ridice în picioare și să se apropie de el. Întotdeauna mi-am dorit numai lumea pe care mi-o ofereai.

Se opri înaintea lui și ridică capul, cu ochi negri din pricina întunericului, lumina lunii și a lumânării pe care o lăsase în urmă fiind insuficientă pentru ca el să o vadă.

– Îți amintești de asta?

El își amintea totul.

– Mare parte din ea este la fel, să știi. Căruțele încă huruie și zăngănesc pe caldarâm și nu există vreodată un moment în care să nu se pună de-o încăierare în tavernă. Și piața centrală este plină de fermieri și de terchea-berchea neciopliți care încearcă cu toții să îți vândă ceva.

Când erau tineri, el îi zugrăvise nenumărate tablouri din Covent Garden, pline de viață și de libertate, ascunzând obiceiurile rele sub

o spoială înșelătoare și dăruindu-i numai ceea ce era bun, convins că ea nu avea să fie nicicând obligată să dea cu ochii de cele dintâi.

– Așadar? Ai învățat toate cuvintele de ocară?

Ea zâmbi larg, dinții strălucindu-i albi în beznă.

– Până la ultimul. Ba chiar am și creat unele proprii.

– Mi-ar plăcea să le aud.

– Nu cred că ești pregătit pentru ele.

Iarăși șicana aceea, un indiciu a ceea ce ar putea fi. El se agăță de asta.

– Și acum știi partea cea mai bună, zise ea încetișor.

– Ploaia transformă străzile în aur.

Auzind asta, întinse mâna după ea, gândind că ea ar putea să tresară din pricina atingerii lui, dar ea nu o făcu. Îi atinse o parte a feței și îi dădu după ureche o șuviță din părul ei frumos, iubind amintirea acestui gest. Fuseseră o mie de lucruri pe care nu le făcuseră niciodată împreună – dar asta: o atingere tandră, un moment furat – era din cale-afară de familiar.

– Nu mi-am dorit niciodată titlul de duce, zise ea. Doream Covent Garden. Asta a fost ceea ce mi-ai promis. Că îi vom oferi ceea ce merita.

„Noi vom schimba toate astea."

– Și ai făcut-o? o întrebă, știind răspunsul. Mi-ai îndeplinit promisiunea?

Ea dădu aprobator din cap.

– Noi am îndeplinit-o.

Ea. Diavolul. Whit. El nu făcuse parte. De fapt, înrăutățise lucrurile.

Privi către cer.

– Am trimis bani. Familiilor.

– Știu.

Și din nou către ea.

– M-ai întrebat dacă există ceva care să-mi placă la faptul că sunt duce.

– Și?

– Îmi place că pot să torn din banii lui în Covent Garden. Îmi place faptul că pot să îi folosesc numele ca să aduc o schimbare aici.

– Legea care se află în dezbatere. Nu este nici a lui Leighton, nici a lui Lamont. Ci a ta.

Privirea ei o găsi pe a lui, ageră și înțelegătoare. Care vedea mai mult decât era el gata ca ea să vadă.

– Pentru Covent Garden.

– M-am gândit că, dacă o propunea Nebunul Marwick, nimeni nu ar fi luat-o în seamă.

– Oricum nu o va lua nimeni în seamă, zise ea. Nimeni din Covent Garden nu primește vreodată ceea ce merită.

Avea dreptate. Nu erau destui în parlament care să se ridice pentru bărbații și pentru femeile din cele mai sărace colțuri ale Londrei. Nici chiar acum nu putea să își ducă la îndeplinire promisiunea de demult. Nu așa cum o făcuse ea.

– Nu aștept iertare.

– Bun.

– Dar mi-o doresc.

„Și de la tine mi-o doresc."

Atunci ea privi dincolo de el, peste umărul lui.

– Apare soarele.

Se uită în direcția indicată de ea, către est, mai întâi, fără să vadă altceva în afară de cerul negru. Și apoi o văzu, aproape invizibilă, marginea ca un cărbune a orizontului și o grămadă de unghiuri. Acoperișuri.

– Nu mi-ai spus niciodată despre cea mai frumoasă parte a ei.

Se uită la ea și clătină din cap.

– Nu înțeleg.

– Nu mi-ai spus niciodată că Mahalalele sunt primele care primesc soarele.

Ei schimbaseră asta.

Vorbele acelea, o observație simplă care nu ar fi trebuit să însemne nimic, îi tăie respirația. Fie că erau vorbele sau promisiunea îndepărtată a răsăritului, nu avea să afle niciodată, dar spuse:

– Îmi doresc să fi fugit cu voi.

Mărturisirea fu un risc și imediat își dori să o fi putut retrage. Avea să îi amintească de noaptea aceea, când el distrusese totul prin cel mai rău gen de trădare. Dar dintr-odată devenise esențial ca ea să afle adevărul, chiar dacă avea să se sfârșească cu mânia ei.

Dar poate că răsăritul fu cel care o făcu să își țină mânia în frâu, pentru că, atunci când vorbi, nu fu nici urmă de vitriol în vorbele ei. În schimb fu acolo ceva plin de alean.

– Altceva ne-ar fi distrus, zise ea către acoperișurile din depărtare: țara ei, care-i aștepta întoarcerea. Eram prea asemănători ca să ne fi iubit cu adevărat unul pe altul.

Îi urî vorbele.

– Te-am iubit, zise el, știind că nu era de ajuns.

– Știu, spuse ea. Și eu te-am iubit. Dar era o dragoste de primăvară. Una de vară. Lăsată să înflorească până când a venit frigul. Până când vântul a amenințat să o sfâșie și înghețul a ucis-o.

Îi displăcu profund imaginea. Îi displăcu că el era frigul, când ea nu fusese niciodată altceva decât soarele.

Ea reveni la prezent, ochii ei căutându-i pe ai lui.

– Prima dragoste nu este pentru totdeauna.

Vorbele acestea fură o altă lovitură, mai aspră decât cele pe care el le primise mai devreme, pe timpul zilei.

– Așa, și? Acum ce se întâmplă?

Ea era destul de aproape, așa că el o auzi cum trage aer în piept, inspirație lenește și egală oferindu-i timp de gândire.

– Ewan, zise ea încetișor și pentru întâia oară de când se întorsese el și începuseră acest dans sau joc sau orice era ceea ce făceau, auzi ceva în glasul ei semănând a neliniște.

El se agăță de asta și spuse:

– Dacă ne-am elibera de asta?

Confuzia o făcu să își încrunte sprâncenele, iar el continuă:

– Dacă am lua-o de la început?

– Să o luăm de la început? spuse ea cu neîncredere în glas. Cum am face asta? Nu am fost niciodată în stare să-mi trăiesc viața fără tine.

Inima lui începu să bubuie când se adresă întunericului, acestui oraș care fusese al lui și acum era al ei.

– Nu înainte să te fi întâlnit și nici după. Am fost un nimeni înainte de tine, un înlocuitor, așteptându-te, ca o muscă în chihlimbar.

– Și eu asemeni, eram un nimeni, zise el, dorind să o atingă și știind că nu trebuia.

– Însă nu erai, spuse ea, cu ochii strălucind în lumina pâlpâitoare a lumânării. Erai Ewan, puternic și inteligent și cel care a jurat să ne scoată pe toți de acolo.

– Dar v-am scos.

Ea se crispă când auzi spusele lui, devenind ca de oțel.

– Ne-ai *alungat*. Ne-ai speriat și ne-ai făcut să fugim. Și ne-ai lăsat singuri, iar tu ai trăit în – flutură o mână către piață, înainte să spună printre dinți – *palatul* tău, în vreme ce noi ne-am trudit și am luptat pentru tot ce am avut.

Era adevărat. Și, de asemenea, fals.

„Spune-i."

Cum avea să poată înțelege vreodată?

– Ne-ai mințit, zise ea, cu părul ei lung, lăsat liber, fluturând în vânt. Tu...

Doamne! Vocea i se sparse. El nu credea să are să poată să îndure ca ea să plângă.

– M-ai mințit *pe mine*, spuse ea și vorbele veniră ca un tunet, spărgându-se pretutindeni în jurul lor. Și nu putem niciodată să o luăm din nou de la capăt, pentru că tot ceea ce eram – tot ce *noi* eram – rămâne. Și nu poate fi șters. Și ar trebui să te urăsc pentru asta.

Era vremea să îi spună și poate ar fi făcut-o. Apoi ar fi putut să îi explice. Ar fi putut să înceapă calvarul de a-i spune adevărul – să îi explice ce se întâmplase în noaptea aceea de demult. Și poate că ar fi fost de ajuns.

Numai că ea nu încheiase.

– Și, chiar dacă aș putea să iert băiatul care erai, cum rămâne cu lucrurile pe care le-ai făcut ca bărbat? Debil. Whit. Hattie. Cinci băieți din Covent Garden – poate că nu ai apăsat tu pe trăgaci sau nu ai aprins chibritul, dar ei nu mai sunt din cauza ta. Ne-ai amenințat modul de viață. Căminul.

Îl privi cu ochii mijiți.

– Spui că te-ai schimbat.

Se schimbase.

– Spui că ești un bărbat mai bun.

Chiar era. Nu?

– Dar nu sunt sigură că are importanță.

Tot ce conta era că el o rănise.

– *Nu ar trebui să aibă importanță.*

Își coborî vocea până aproape de șoaptă, ca și cum vorbea cu sine însăși și nu cu el.

– Nu ar trebui să conteze... și ar trebui să te urăsc.

El se agață de acel „ar trebui", întinzând mâna să o atingă, spunându-și în sinea lui că avea să îi dea drumul în clipa în care ea îl împingea. În clipa în care îi opunea rezistență.

Dar ea nu i se împotrivi.

– Cine sunt fără ura aceea? șopti ea.

Inima îl duru la auzul întrebării.

– Cine ești tu fără ea? adăugă ea.

– Nu știu, îi spuse el.

Adevărul.

– Tot ce știu este că doresc să aflu, zise el, lipindu-și fruntea de a ei și închizându-și ochii, apoi spuse vorbele care îl bântuiau zi de zi din ziua în care ea plecase: Îmi pare rău.

Niciodată în viața lui nu fusese mai serios.

Se izbiră unul de celălalt ca tunetul, sărutul furându-le amândurora respirația și amenințând să îl lase pe Ewan și fără altceva. Când o trase aproape, ea deja se înclina către el, mâinile ei urcând deja în părul lui ca să îl tragă către ea, buzele ei fiind pline și deschise când le întâlniră pe ale lui și respirațiile și limbile li se încâlciră în timp ce se devorau unul pe altul.

Ca focul.

Și era foc, fierbinte și aproape insuportabil din cauza faptului că el știa că și ea îl dorea pe el la fel de mult cum o dorea el. Că, deși ea trebuia să îl urască, indiferent ce era ceea ce simțea ea cu adevărat – oriunde se aflau acum – nu era ură. Era altceva.

Ewan putea să se folosească de altceva, doar dacă ea avea să îi permită.

Buza îl înțepă din pricina forței sărutului, dar nu îi păsă, nu când limba ei o mângâia pe a lui, iar el fu pierdut atât de iute, scăpând un geamăt când o gustă din nou, trăgând-o aproape și ridicând-o către el până când fură lipiți unul de celălalt, ca două jumătăți ale aceluiași întreg.

Așa cum fuseseră întotdeauna.

Deși nu ar fi putut să spună unde se termina a lui și începea a ei, putu să simtă gustul emoției din sărutul imperios – mâhnire, furie, frustrare și dorință și un lucru pe care ea nu avea să îl numească, dar despre care el știa că întotdeauna urma să se afle acolo.

Degetele ei se afundară în părul lui, iar el se deprinse cu gura ei, mângâind în profunzime până când ea oftă de plăcere, sunetul alergând prin ființa lui până direct în miezul lui, unde era din nou tare și suferind.

Seara nu fusese de ajuns.

Nu avea să fie niciodată.

Era o revendicare. *El* era cel revendicat. Al ei pentru totdeauna.

Iar ea...

„A mea."

Doamne! Ar da orice ca să o poată revendica la rândul lui.

Ca și cum i-ar fi auzit gândurile, ea puse capăt sărutului și îl împinse, făcând un pas înapoi pentru a pune distanță între ei, respirațiile fiindu-le grele și dureroase, șocul și dorința fulgerând în ochii ei laolaltă cu frustrarea sălbatică.

Dar asta nu era totul. Mai era ceva.

Nevoie.

Avea nevoie de el și, Doamne, și el avea nevoie de ea.

Ea văzu asta. Văzu că el i-ar fi dat orice ar fi cerut. Orice își dorea. Făcu încă un pas înapoi, clătinând din cap și ridică acuzatoare o mână.

– Nu.

– Grace, zise el, întinzând mâna când ea se întoarse cu spatele și părul ei, haina, totul la ea alunecă printre degetele lui în timp ce ea își luă zborul, traversând acoperișul, și apoi dispăru în noapte.

Fiecare gram din trupul său urla să o urmeze. Să o prindă și să îi spună totul. Să o facă să înțeleagă.

„Nu sunt sigură că are importanță."

Dispăru din câmpul lui vizual, iar el se uită lung după ea, privind cum cerul de la răsărit devenea mai luminos, cărbunele făcând loc lavandei și apoi celui mai aprins roșu pe care îl văzuse el vreodată, de parcă întregul oraș era în flăcări.

Și numai după ce lumina orbitoare a soarelui se cățără deasupra acoperișurilor se dezlănțui. Pretutindeni în Grosvenor Square, servitorii se sculară din paturile lor în urlete frustrate cărora le-au dat drumul în zori.

Capitolul 19

O săptămână mai târziu, Grace merse la cină în Berkeley Square.

Când se căsătoriseră, Whit îi cumpărase soției sale o vilă uimitoare în marginea de vest a pieței, pentru că ea spusese că îi plăcea, iar el își stabilise un țel unic în viață: să o răsfețe pe Hattie. Casa era goală în cea mai mare parte a săptămânii, pentru că Hattie conducea una dintre cele mai mari activități de transport maritim din Londra, iar Whit avea tot timpul de lucru la sediul Bastarzilor și amândoi preferau casa lor mai comodă din Covent Garden.

Dar lui Whit nu îi plăceau vizitatorii în apartamentele lui particulare – nici măcar familia –, așadar organizau cine în familie în fiecare vineri, la vila lor, oferindu-le lui Whit și Diavolului plăcerea de a face tot ce le stătea în putere ca să îi „sperie pe bogătani" când aceștia soseau, ceea ce, de obicei, însemna să facă gălăgie într-un spectacol învechit, întregit de cizme pline de noroi și chipuri care aveau nevoie disperată de un bărbierit.

Este de ajuns să spunem că venerabilii locuitori aristocrați din Berkeley Square aveau multe de discutat în diminețile de sâmbătă.

Cinele erau de obicei unele dintre cele mai fericite momente ale săptămânii pentru Grace, permițându-i doar o frântură din timp pentru a o strânge în brațe pe Helena Diavolului și a lui Felicity, în vârstă de opt luni și perfectă din toate punctele de vedere.

Dar în noaptea aceea, la o săptămână după ce fugise de pe acoperișurile unei piețe diferite din Mayfair, aștepta evenimentul cu groază, știind că nu va mai putea evita să se gândească la acoperișul ducelui de Marwick.

Nici nu va mai putea să evite să se gândească la seara petrecută în casa ducelui de Marwick. Nici la momentele din poala ducelui de Marwick, nici la după-amiaza alături de ducele de Marwick în Covent Garden, cu sânge și praf pe cămașa lui de parcă încăierările erau o întâmplare de zi cu zi.

Și, cu siguranță, nu avea să poată evita să se gândească la ducele de Marwick însuși, care nu mai era ducele de Marwick în mintea ei.

Îi trebuiseră ani buni să nu se mai gândească la el ca la Ewan și doar câteva zile pentru a reîncepe.

Ewan.

Și schimbarea aceea, insignifiantă pentru restul lumii, era destul să o trimită pe Grace într-un haos interior.

„Cine sunt fără ura aceea? Cine ești tu?"

Întrebările răsunaseră timp de o săptămână, în timp ce ea își trăia viața, își conducea afacerea și punea la cale Dominarea din octombrie. Și, preț de o săptămână, răspunsurile îi scăpaseră.

Cu toate astea, luă parte la cină, intrând în casă, dezbrăcându-și haina și primind în brațe o Helena gânguritoare de la doica ei zâmbitoare, recunoscătoare să aibă copila în brațe drept scut împotriva a ceea ce bănuia că avea să urmeze.

Nu era singura din Covent Garden care avea spioni. Doar că îi avea pe cei mai buni. Și nu era nevoie de cei mai buni spioni pentru a băga de seamă când un duce venea și o săruta pe Dahlia în plină zi, cu un stol de spălătorese care îi privea cu încântare.

Obrajii i se înfierbântară când intră în sufrageria casei – o masă lungă, elaborat aranjată, plină deja cu platouri cu vânat și legume, ca și cum Hattie gătise pentru regina însăși, precum și pentru jumătate din salon. Era o alegere pe care Grace o agrease întotdeauna, rezultând din faptul că Hattie detesta moda separării doamnelor și a domnilor după mese și pe care o împiedica făcând ca sufrageria să fie confortabilă nu numai pentru a mânca.

Grace abia păși în încăpere – de fapt, avea încă o discuție lipsită de sens cu Helena – când Diavolul se întoarse de la bufetul unde își turnase două degete de whisky și spuse:

– A, ne întrebam dacă nu vei fi prea ocupată ca să ni te alături în noaptea asta.

Ignorând felul în care i se strânse stomacul la auzul acestor vorbe, Grace aruncă un zâmbet scurt cumnatelor sale, Felicity, care se afla lângă ferestrele înalte din capătul încăperii, și Hattie, cocoțată pe brațul fotoliului mare pe care stătea Whit, și îi spuse Helenei, cu veselie și psalmodiind.

– De ce aș fi prea ocupată pentru a veni?

– Nu știu, spuse Diavolul, apropiindu-se de ea cu un alt pahar. Ne-am gândit că ai putea să fii prea ocupată făcându-ți de cap cu Marwick.

– Văd că trecem direct la subiect, carevasăzică.

Inima lui Grace amenința să iasă din piept și ea se întrebă dacă ceilalți puteau să i-o audă peste singurul sunet care se mai auzea în încăpere: gânguritul Helenei, care își ținea pumnul micuț lipit de obrazul lui Grace.

Luă paharul cu băutură din mâna Diavolului și privi în el.

– Este sigur să beau?

El zâmbi strâmb și cicatricea i se întinse pe chip.

– Nu eu sunt cel care are antecedente în a încerca să te ucidă, Gracie.

Diavolul nu se abținuse niciodată în viața lui de la a trage un pumn.

– Ah, pentru numele lui Dumnezeu.

Felicity veni de la locul ei de lângă fereastră, fustele roz aprins ale rochiei sale foșnind pe covorul plușat.

– Calmează-te, da? Îl auzi pe-ăsta? spuse ea batjocoritor. De parcă a trăit ca un sfânt.

– Nu am încercat să seduc o femeie pe care aproape am ucis-o, zise el.

– Nu, replică Felicity, doar ai încercat să seduci o femeie în încercarea de a-i distruge viața.

Hattie își acoperi râsul cu un tuset și sprâncenele lui Whit și ale lui Grace se ridicară la unison, într-un fel care dovedea că frații nu aveau nevoie să împartă același sânge pentru a avea aceleași emoții.

– Asta este altceva! declară Diavolul. Aveam de gând să rezolv lucrurile în ceea ce te privea, potrivit unei fete bătrâne.

– A, da. Căsuța vreunei văduve din Hebrides sau așa ceva.

Felicity îi aruncă o privire tăioasă înainte de a-și întoarce din nou atenția spre Grace.

– Așadar spune-ne!

– Nu știu ce întrebi.

Minciună. Dar Felicity nu se lăsă ușor.

– Știm că te-a sărutat după ce – partea asta pare foarte ciudată – a ajutat-o pe Alice să spele rufe?

Nu avea nici un rost să nege. Se întâmplase sub ochii a jumătate din Mahala.

– Este adevărat.

Tăcere din nou și Grace simți ațintite asupra ei patru perechi de ochi arzători, în vreme ce se prefăcea a fi fascinată de Helena, singura ei aliată. Copila făcu un balonaș și izbucni în râs, complet nepăsătoare față de ceea ce se petrecea în jurul ei.

Diavolul se întoarse către Whit.

– Ai ceva de spus?

Whit ridică din umeri.

– Ți-am spus.

– Da parcă am fi avut nevoie de un afurisit de oracol ca să vedem.

Grace se întoarse către el.

– Ce să vedeți?

El își trecu o mână prin păr.

– Că s-a întors pentru tine.

„Motivul pentru care am făcut totul încă de la început", spusese el. „Pentru tine."

– Nu doar asta, zise Whit. Și tu te-ai întors pentru el.

– Ba nu.

Clătină din cap. Și apoi, la cvartetul de priviri neîncrezătoare, spuse:

– Nu ar trebui.

– Al dracului de sigur, zise Diavolul.

– Diavolule, spuse Felicity, cu mustrare în glas.

El se întoarse, mormăind.

– Nu greșește.

– Dar dacă greșește? interveni Hattie în timp ce se ridică, traversă încăperea și alese un morcov acrit de pe un platou aflat acolo. Bănuiesc că nu ne așezăm ca să luăm cina, nu-i așa?

Luă o gură din legumă și, după ce mestecă gânditoare, spuse:

– Dacă el s-a întors și s-a schimbat?

Grace ignoră vibrația care îi traversă trupul la această întrebare. La ideea că Hattie ar putea crede că era posibil.

– Bărbații nu se schimbă, spuse Grace. Aceasta este prima regulă a supraviețuirii ca femeie în lumea asta. Bărbații nu se schimbă.

– Este adevărat, zise Diavolul.

– Aiureli, răspunse Felicity. Tu te-ai schimbat.

– Tu m-ai schimbat, iubire, zise el imediat. Este altceva.

– Bineînțeles că te-am schimbat, zise ea, exact așa cum și tu m-ai schimbat pe mine.

Se apropie de el, lunecând în brațul lui îndoit.

– Dacă Grace l-a schimbat?

Ezită o clipă și apoi continuă:

– Bărbatul care a venit după tine, după Whit, după Hattie... după mine... era tot numai neliniște. Nici un strop de speranță.

„Mi-au spus că erai moartă."

Felicity ridică din umeri.

– Speranța schimbă o persoană.

Grace încremeni la auzul acestor cuvinte.

Dacă în sfârșit el avea speranță? Dacă ea spera?

Helena începu să se agite și Grace merse cu ea la părinții acesteia. Fără să clipească, Diavolul luă copila și o așeză la încheietura brațului său, scoțând din buzunar o zornăitoare din argint și dându-i-o.

– Ce vrei să spui, Felicity? întrebă Diavolul odată ce copila se liniști.

– Cred că știi foarte bine ce vreau să spun, îi spuse ea soțului său, înainte de a o privi pe Grace. Ceea ce vreau să spun este: nu îi asculta.

– Bravo! fu de acord Hattie, fără menajamente. Nu au nici cea mai mică idee despre ce tot vorbim.

– Amândoi au avut nevoie să se afle aproape de moarte ca să afle ce își doreau.

– Nu este adevărat! spuse Diavolul. Eu știam ce doream.

– Ba nu, zise Whit. Eu și Grace am fost nevoiți să te lovim în sensul adevărat al cuvântului pentru a te face să vezi că Felicity era de departe cel mai bun lucru pe care puteai să visezi să îl ai.

Se întoarse surâzând către cumnata lui.

– Știi asta, nu-i așa? Că te-ai mulțumit cu prea puțin.

Felicity zâmbi fericită.

– De fapt, știu.

– Eu, pe de altă parte, am știut că o doream pe Hattie din prima clipă în care am văzut-o.

Sprâncenele lui Hattie țâșniră în sus.

– Chiar așa?

El fulgeră un zâmbet larg către soția sa.

– Din momentul în care m-ai împins dintr-o trăsură aflată în mișcare, iubire. Cum aș fi putut altfel?

Hattie se întoarse din nou către Grace.

– Nesătul să fie pedepsit.

– Da, ei bine, încep să cred că este o trăsătură de familie, zise ea sec.

– Dar ducele..., spuse Hattie. Nu pare să aibă vreo dificultate în a pune ochii pe ceea ce dorește.

– Nu, aprobă sec Whit. Este atât de sigur că te dorește, încât ai fost nevoită să stai ascunsă timp de douăzeci de ani.

Totuși Grace nu mai era convinsă că fugiseră de Ewan. Ceva era schimbat. Sau poate era speranța falsă.

Felicity înclină din cap.

– Asta este, cu siguranță, o bilă neagră.

– Despre ce dracului discutăm aici? interveni Diavolul. Ați uitat că ne-a pus pe fugă ani în șir, de frică? Ați uitat că m-a lovit în cap și a încercat să mă omoare prin îngheț?

– Este important de remarcat că *nu* ai murit înghețat, spuse Felicity.

Diavolul ridică din sprâncene, nevenindu-i să creadă.

– Vom discuta când ajungem acasă, nevastă.

Ea clătină din cap către grup.

– Nu discutăm niciodată când ajungem acasă.

– Asta pentru că îmi distragi atenția, dar nu mă voi lăsa distras de data asta, zise el. Am supraviețuit pentru că tu m-ai salvat.

Ea se întoarse și o privi pe Grace.

– Nu doar eu. Ducele a părăsit Londra în noaptea în care l-a lăsat pe Diavol ca mort. Știuse că era urmărit. Dacă nu l-aș fi salvat eu pe Diavol, Whit ar fi făcut-o – ar fi venit să îi spună Diavolului că Marwick dispăruse.

Nu era un lucru imposibil, cugetă Grace. Dar era un joc de noroc.

– Nu am crezut niciodată în acest argument, mormăi Diavolul.

– Niciodată? ridică Grace din sprâncene. Este asta o discuție care are loc adeseori?

– Este teoria lui Hattie, mormăi Whit. Mie nu-mi place – își întoarse atenția către soția lui – având în vedere faptul că a aruncat-o în aer.

– Încă o dată, zise foarte bucuroasă Hattie, am fost doar ușor aruncată în aer.

Grace se uită către Hattie, simțindu-se un pic ca și cum îi fusese dat prea puțin laudanum și halucina în loc să doarmă.

– Ușor aruncată în aer?

Whit își mormăi iritarea. Hattie flutură o mână în aer.

– Și doar pentru că nu a ajuns la mine la timp.

Se uită la Grace.

– Sunt convinsă că avea de gând să ajungă la timp la mine. Să nu mă lase să fiu rănită. Nu a fost responsabil pentru cea de-a doua explozie. Aceea a fost cea care ne-a rănit, pe mine și pe ceilalți. Știm asta.

– Așa, și? Acordăm puncte pentru că nu a aprins chibritul? spuse Whit. Pentru că nu a apăsat pe trăgaci? Intenția nu te-ar fi salvat dacă ai fi fost...

Hattie îl sărută ușor pe obraz.

– Da, iubire. Dar nu am fost.

– Așa, și ce? îl iertăm pur și simplu pentru că ai supraviețuit?

Ea se uită către Felicity.

– Nu cred că a scăpat nepedepsit, tu crezi?

– La dracu', nu, spuse Diavolul. Dar nu aș avea nimic de obiectat dacă ar fi împachetat într-un cub de gheață timp de un deceniu sau două. Păstrarea la rece i-ar prinde bine.

„Mi-au spus că erai moartă."

– Și, dacă ar fi reușit să o ucidă pe Hattie? Să o rănească pe Felicity? Ce ați fi făcut? întrebă Grace.

Diavolul se uită la Whit și văzu răspunsul trecând de la unul la celălalt. Îl recunoscu, pentru că era și răspunsul ei.

Diavolul răspunse.

– Aș fi ars Mayfair până la temelii ca să ajung la el.

Ea încuviință dând din cap.

– Noi trei, botezați prin răzbunare.

– Nu, zise Whit, încetișor. Noi patru.

Diavolul blestemă încet și privi în jos la fiica sa, care saliva fericită pe mâneca lui.

– Oricât de ghinioniști am fost, noi am fost cei norocoși. Eu le am pe Felicity și pe Helena, precum și Covent Garden. Afacerea.

O privi scurt.

– Pe tine, bănuiesc.

Recunoscătoare pentru lipsa de seriozitate, Grace își duse o mână la piept.

– Serios, mă flatezi prea mult.

El zâmbi scurt și apoi spuse:

– Dar el cu ce s-a ales? Domeniul? Casa din Mayfair? Titlul și toată responsabilitatea care vine odată cu el? Și amintirile.

– Amintirile ne aparțin și nouă, zise ea.

– Da, dar amintirile noastre vin laolaltă cu prezentul. Făcu o pauză. Cu noi trei. La maturitate. Schimbați. În viață. Ce are el, în afară de singurătate și regret?

Whit mormăi.

– Nu știu, zise ea încet.

Diavolul continuă:

– Nu contează, pentru că nu ceea ce are el este important, Gracie. Întrebarea este ce ai tu.

Ea clătină din cap.

– Am aceleași lucruri ca și voi.

Un alt mormăit din partea lui Whit. Și apoi:

– Ție îți este mai greu.

– De ce?

– Pentru că mie mi s-a vindecat coasta. Și Diavolului fața. Iar celelalte fracturi...

Întinse mâna către Hattie, care strecură imediat o mână într-a lui.

– Noi am avut o șansă de a ne vindeca. Dar tu... frângerea ta nu poate fi reparată.

El îi frânsese inima.

– Și, pentru că nu a fost vindecată niciodată, nu ai mai fost niciodată în stare să iubești din nou. De aceea ți-ai petrecut întreaga viață având grijă de Covent Garden. De angajații din clubul tău, de fetele de pe acoperișuri și de noi – fără să te gândești vreodată vreo clipă la cum ai putea să te îngrijești de tine însăți. Fără să fii dispusă măcar o singură dată să îți asumi riscul și să iubești din nou. În schimb, servești dragoste fără obligații pe Shelton Street și te prefaci că nimeni nu bagă de seamă că, la sfârșitul nopții, ești singură.

Ea urî fiecare cuvânt, din pricina adevărului lor, și urî faptul că Whit, tăcut și stoic, știa întotdeauna cu exactitate care era problema.

– Te plac mai mult când nu vorbești.

El mormăi.

– Iubesc, răspunse ea în defensivă.

Când frații ei se uitară unul la celălalt, spuse:

– Chiar iubesc! Împotriva voinței mele, vă iubesc pe amândoi. Și pe soțiile voastre. Și pe Helena. Arătă cu degetul către Hattie, care ședea deja în partea cealaltă a mesei din sufragerie. Și la pruncul din pântecul lui Hattie... chiar așa, când se naște copilul?

Hattie trecu o mână peste umflătura uriașă a abdomenului ei rotunjit.

– Se pare că niciodată. El dorește să rămână înăuntru.

– Ea nu este nătângă. Lumea este un loc primejdios, zise Whit, făcând semn din bărbie către Grace. Mătușa Grace se gândește să se înhăiteze cu un afurisit de nebun.

– Nu mă înhăitez cu el.

Se ridică o sprânceană neagră.

– Atunci ce?

– Nu știu.

– Ai spus asta de mai multe ori în ultima oră decât ai făcut-o în întreaga noastră viață împreună, zise Diavolul.

Ea îi aruncă o privire nimicitoare.

– Să nu crezi că nu urăsc asta.

Tăcerea se așternu preț de un veac înainte ca el să răspundă.

– Grace, dacă știu ceva... un singur lucru pe care l-am învățat în ultimul an... este că treaba asta – dragostea – este singurul lucru pe care nu îl putem ști.

– Atunci ia-te cu nebunul, zise Whit.

„Îmi pare rău."

– Nu este nebun, spuse ea.

– Nu, nu este, zise Hattie, uitându-se la Whit.

– Ce înseamnă asta? întrebă Grace, privind de la o persoană la alta, toți arătând ca și cum ar fi luat ultima prăjitură de Crăciun. Ce?

Hattie oftă.

– A venit să mă vadă acum câteva zile, la birourile de la Sedley-Whittington.

– Da?

Sedley-Whittington, numite după Hattie și Whit, dominau afacerile din zona docurilor londoneze. Ce treabă avea Ewan cu ei?

– Este norocos că Whit nu l-a aruncat în Tamisa, zise Diavolul, luându-și încă un pahar.

– De ce? întrebă Grace. Ca să dea mai mulți bani pentru docuri?

– Nu, spuse Hattie, cu o curiozitate în voce. A cerut de lucru.

– Poftim?

Whit mormăi.

– Exact vorbele mele.

Grace nu îl băgă în seamă, întreaga ei atenție fiind concentrată asupra cumnatei sale.

– Ce ai spus?

– Da, nevastă, ce ai spus?

– I-am dat ce a cerut.

Cu siguranță că nu auzea bine.

– I-ai dat de lucru ducelui de Marwick.

Hattie încuviință dând din cap.

– Nu sunt nebună... Am auzit că este un animal cu un bloc de gheață. Imaginează-ți ce poate face cu un cârlig.

Ochii lui Grace se lărgiră.

– I-ai dat de lucru să care lăzi?

Hattie îi aruncă o privire strâmbă.

– Chiar a încercat să mă arunce în aer, Grace. Nu aveam de gând să fiu amabilă.

Vorbele o șocară și o făcură să izbucnească în râs.

– Ce dorește?

– Ei bine, cu siguranță că nu un loc de muncă, zise Diavolul.

– Este al dracului de bun la asta, pentru cineva care nu dorește să o facă, spuse Hattie. Mă bate gândul să îl avansez.

Whit blestemă auzind răspunsul acesteia.

– Bineînțeles că te bate gândul.

Grace nu luă în seamă zeflemeaua.

– Dar de ce?

Hattie ridică dintr-un umăr.

– Poate că nu trebuie să fie ceva complicat. Poate că dorește o altă șansă. Poate că dorește speranță.

Speranță.

Helena le oferi un gângurit micuț și bălos și Grace se uită la copilă, care își schimbase cu bucurie zornăitoarea cu una dintre încheieturile degetelor tatălui ei. Îi vorbi copilei:

– El este motivul pentru care există în parlament un proiect de lege pentru a ajuta Mahalaua.

Tăcere. Și apoi Bestia dădu peste cap paharul de whisky.

– Este sortit eșecului. Se luptă cu morile de vânt.

Nu o făceau cu toții?

– Grace, spuse Felicity cu glas scăzut. Tu ce îți dorești?

„De ce ai nevoie?"

Cuvintele răsunară, iar și iar, la nesfârșit.

„Vino să mă vezi când vei ști."

Ridică privirea către frații ei.

– Poate că și eu doresc speranță.

– Fir-ar să fie!

– La dracu!

Felicity zâmbi larg la reacția comună a bărbaților.

– Ei bine, atunci. Nu este palpitant?

Capitolul 20

În fața numărului 72 de pe Shelton Street era un înghițitor de flăcări.

„Spusese ea că era expertă în petreceri", gândi Ewan, privind flăcările dansând în noapte în timp ce vizitiul lui se cărăbănea pe îngusta stradă pietruită. „Și asta este o petrecere, fără doar și poate."

Dacă s-ar fi gândit mult la asta, poate că s-ar fi așteptat la râsetele răgușite și la ferestrele luminate ca soarele, vărsând lumină aurie în stradă și transformând caldarâmul în aur. Poate că s-ar fi așteptat la înghesuiala de femei mascate îmbrăcate în rochii lucrate cu minuțiozitate, delectându-se toate cu libertatea de a se afla departe de Mayfair și de a fi recunoscute, dar, când ea se lăudase cu priceperea ei, el nu își imaginase nicidecum că era genul care venea cu înghițitori de flăcări.

Însă era un înghițitor de flăcări, cu o ploscă la șold și o torță în mână, înconjurat de copii din Covent Garden, cu ochii mari, și flancați din ambele părți de bărbați pe picioroange care îi ridicau aproape până la primul etaj al clădirii din spate – o clădire în care Ewan fusese o singură dată până atunci: când Grace îl adusese aici ca să pună capăt atacurilor lui asupra fraților ei și pentru a-i da o lecție pe care o meritase cu prisosință.

Una pe care și-o amintea cu o limpezime de cristal.

„Nu poți să o iei niciodată înapoi."

Plecase, cu lecția aceea bine învățată. Și se întorsese, sperând că reversul nu era adevărat – că ea ar putea ca, într-o bună zi, să hotărască să îl primească din nou.

Devenise un bărbat mai bun și fuseseră momente fugare, în săptămânile ce trecuseră, în care buzele ei se arcuiseră și garda ei căzuse, iar el crezuse că poate începuse să îl accepte. Și în care ea îl sărutase. În care se destrămase în brațele lui și îi strigase numele în culmea plăcerii.

Atunci fusese aproape sigur că ea începuse să îl accepte.

Și apoi venise noaptea de pe acoperișuri, când el mersese prea departe – dezvăluise prea mult –, iar ea fugise de el. Iar el fusese sigur că distrusese totul. Mersese la Lady Henrietta în ziua următoare, după ce se hotărâse că, dacă nu o putea câștiga pe Grace, putea cel puțin să își plătească datoriile în fața celor din Covent Garden, începând cu ea. Pentru vasele pe care ea le pierduse din pricina neliniștii și a jalei lui. Pentru docurile pe care fusese nevoită să le reclădească și bărbații care munciseră cot la cot cu ea.

Își ceruse scuze și, în mod miraculos, ea i le acceptase.

Ewan își petrecuse o săptămână dând cu smoală punți și cărând lăzi, ca apoi să meargă acasă în Mayfair și să se prăbușească pe patul lui, dormind bine pentru prima oară de când își amintea. Își spuse în sinea lui că ceea ce îi era de ajutor era epuizarea fizică, dar știa adevărul. Era faptul că știa că, în loc să distrugă, construia.

Era speranța că, cu destulă penitență, ar putea să fie iertat.

Dacă nu de către Grace, atunci de oamenii ei.

Și apoi, o săptămână mai târziu, primise pachetul, o cutie subțire din abanos, înfășurată toată în negru, cu numărul 72 înscris cu aur pe partea exterioară. Știuse imediat că era de la ea.

Înăuntru, pe un pat de mătase albă, zăcea un domino negru, ca acela pe care îl purtase la balul lui mascat. Îl ridică și descoperi o carte de vizită care purta un singur rând scris.

„Vino să mă vezi."

Pe spate erau indicate o dată și o oră exacte precum și o adresă: numărul 72, Shelton Street. Dedesubt, în centrul cărții de vizită de culoare bej-deschis, se afla o dalie roz.

Semnătura ei.

„Vino să mă vezi", cugetă el. Aceleași cuvinte pe care le folosise cu ea atunci când o părăsise în Covent Garden. Dar ea omisese partea pe care el o menționase.

El știa de ce avea el nevoie. Dar ea?

Despre asta era vorba?

Orice ar fi fost, nu avea de gând să piardă o ocazie de a fi alături de ea. Mai ales aici, în elementul ei. El îi ceruse să îi spună despre Dahlia și, acum, ea se oferea să îi dezvăluie secretele sale.

Dar nu se așteptase la un înghițitor de flăcări.

Bărbatul cu pricina luă un gât din plosca lui, întinse torța și lumină noaptea, coloana de flăcări având pe puțin un metru și jumătate înălțime. Copiii înghesuiți în jurul artistului scoaseră laolaltă urale sălbatice care deveniră și mai gălăgioase când cei care mergeau pe catalige își aprinseră propriile torțe și începură să le arunce înainte și înapoi, spectacolul creând senzația că ușa de pe Shelton Street numărul 72 se afla sub un arc de foc.

Ewan încetini, așteptând ca spectacolul să ia sfârșit, dar înghițitorul de flăcări îl văzuse deja.

– Bine ați venit, milord!

Își scoase jobenul și făcu o plecăciune cu o înfloritură extraordinară.

– Vă rog! Intrați fără zăbavă!

Când Ewan își întoarse atenția către cei care mergeau pe catalige și către torțele lor, înghițitorul de flăcări izbucni într-un râs grozav și spuse:

– Sunteți în siguranță totală, bunule domn. Și, dacă ei vă interesează, așteptați doar până când veți descoperi ce vă așteaptă... înăuntru!

Într-o altă noapte, într-un alt moment, pentru un alt bărbat, cuvintele i-ar fi stârnit curiozitatea destul cât să-l azvârle prin ușă,

dar Ewan nu avea nevoie de promisiunea unui spectacol extravagant și a unor demonstrații de putere. Faptul că știa că Grace se afla înăuntru era de ajuns.

Ea se afla înăuntru și îl dorea alături de ea.

Și astfel mersese prin foc ca să ajungă la ea.

Ușa de metal a clubului se deschise fără vreo ciocănitură, ca și cum îi așteptase sosirea. Înăuntru, o femeie înaltă de culoare, cu ochii făcuți în mod elaborat cu creion negru, care luceau în lumina lumânării, șopti în urechea unei alte femei, care dispăru imediat printr-o pereche de draperii grele din catifea.

– Sunt...

– Știu cine sunteți, spuse încet femeia.

Se lăsă pe spate și deschise draperia, destul cât să arunce o privire dincolo, către ceva ce se petrecea înăuntrul clădirii. Mulțumită, pare-se, de ceea ce văzu, își întoarse din nou atenția asupra lui.

– Vă reamintesc faptul că măștile sunt concepute pentru a păstra anonimitatea, domnule.

Domn. Nu duce. Nu aici. Aici, nu avea titlu și plăcerea care veni cu pierderea acestuia fu imensă.

Ewan se uită peste umărul lui și descoperi doi bărbați uriași, fiecare având câte un pistol prins sub braț. Paza. În timp ce un alt bărbat ar fi putut să nu se simtă în largul lui cu demonstrația de forță brută, Ewan se bucură de ea. Însemna că Grace era mai în siguranță între acești pereți decât sperase el.

Îi salută pe bărbați cu o aplecare a capului. Aceștia nu îi răspunseră.

Apoi se uită le femeia care abia îl băgase în seamă.

– Așadar?

Ea întinse mâna către draperie și o trase deoparte, destul cât să poată el trece dincolo, mișcarea umplând micul hol de zgomotul răgușit și culoarea sălbatică a petrecerii dinăuntru.

– Dominarea vă așteaptă.

Dominare.

Bineînțeles că se numea Dominare.

Iar ea îl invitase aici. Să participe la dezmăț. Să se delecteze cu ea.

Grace. Dahlia. *Ambele.*

Entuziasmul zbârnâi prin trupul lui și el o privi pe femeia care păzea poarta care deschidea lumea lui Grace pentru el.

– Ea unde este?

Privirea ei se îngustă asupra lui, studiindu-l. Bun. Îi plăcea ideea că Grace avea oameni care aveau grijă de ea, chiar și aici, unde ea stăpânea.

– Nu știu la cine vă referați, domnule.

El înclină capul o dată. Se părea că era pe cont propriu, așadar făcu singurul lucru pe care îl putu face: trecu dincolo de draperie și intră în orgia lui Grace.

Nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse el vreodată – o explozie de culoare și de sunet, de râsete, strigăte și muzică, veselă și festivă... aici nu exista o orchestră austeră sau un cvartet de coarde – ci muzicieni care colindau. O tânără cu o perucă înaltă pudrată cânta la scripcă într-unul dintre colțurile camerei mari de primire, cântând din ce în ce mai rapid, în vreme ce o femeie mascată, îmbrăcată într-un nor de voal roz, se învârtea cu o viteză incredibilă, materialul rochiei sale răspândindu-se larg în timp ce ea se învârtea și un cerc de privitori bătea din palme în ritmul muzicii.

În partea cealaltă a încăperii, o adunare de femei mascate întinse pe o banchetă mare circulară, tapisată în catifea bogată de culoarea safirului, privea artista care se afla deasupra lor și care folosea mijlocul banchetei lor pe post de scenă. Era o acrobată, în pantaloni transparenți și cu o cămașă care era strâns înfășurată în jurul trupului său și se îndoia și răsucea, răsturnându-se în feluri incredibile, cu o viteză redusă care nu făcea decât să îi evidențieze puterea remarcabilă.

Când se sprijini într-o singură mână, cu picioarele îndreptate direct către tavan, femeile care priveau izbucniră în aplauze și Ewan se chinui să nu li se alăture.

O tavă încărcată cu șampanie trecu prin fața lui și o jumătate de duzină de mâini înmănușate în nenumărate mătăsuri și satinuri se întinseră să ridice pahare de pe ea, iar femeia care o ținea nu își pierdu cadența, livrând cu precizie ceea ce petrecăreții cereau. Odată ce aceștia fură mulțumiți cu toții, ea se întoarse și ridică privirea către el, cu un zâmbet primitor pe chipul vesel, ca și cum ar fi știut tot timpul că el se afla acolo.

– Șampanie, domnule? îl întrebă.

El clătină din cap.

– Atunci ce?

Dispăru în clipa în care el ceru coniac și Ewan se întrebă dacă avea să o mai revadă vreodată; cu siguranță că îmbulzeala nebună a oamenilor ar împiedica orice încercare a ei de a-l găsi.

El se întoarse cu spatele și se îndreptă către o anticameră mică, a cărei ușă era deschisă. Înăuntru, o femeie mascată stătea în picioare în spatele unei mese aflate în colț – o mână de alți petrecăreți zăbovea în jur, privind. Ea zâmbi și îi făcu semn cu degetul să vină mai aproape.

– Alătură-ni-te, bunule domn, zise ea cu un pronunțat accent italian.

Se apropie, incapabil să își stăpânească curiozitatea, în timp ce femeia, care se prezentase drept Fortuna, scoase o stivă de cupe de sub masă, fiecare dintre ele pictată cu măști venețiene.

Numi cupele goale în timp ce le așeză pe masă.

La Tragedia[1].

La Commedia[2].

Gli Innamorati[3].

Și apoi, folosind boboci de trandafiri închiși, se apucă să uimească spectatorii cu o colecție de scamatorii incredibile, trecând florile prin ceramică, în tot timpul acesta spunând povestea iubiților predestinați, care și-au găsit fericirea și suferința și, în cele din urmă, unul pe celălalt.

Cupele zburau pe suprafața mesei.

– ... sortiți să fie...

Bobocii apărură și reapărură.

– ... considerând dragostea ca fiind lipsită de prețuire...

Și apoi dispărură cu totul, în timp ce ea arătă publicului cupa goală care purta portretul a doi iubiți înlănțuiți într-o îmbrățișare nebună.

– ... inimi frânte, zise ea delicat, înainte de a o așeza pe masă, cu fundul în sus.

---

[1] Tragedia (limba italiană)

[2] Comedia (limba italiană)

[3] Îndrăgostiții (limba italiană)

– Dar! spuse Fortuna, după ce lăsă liniștea dezamăgită să stăruie în jurul ei. Noaptea asta nu este pentru inimi frânte, nu-i așa?

Privi către o femeie din apropiere.

– Nu-i așa, milady?

Femeia clătină din cap.

– Da.

Fortuna se uită la el.

– Domnule?

El nu își putu reține zâmbetul.

– Da.

– *Allora*[1]..., intonă ea cu veselie. Poate că este adevărat ce se spune. În dragoste, sperați.

Ridică cupa aparent goală și scoase la iveală un trandafir înflorit, de un roșu strălucitor. O exclamație colectivă de uimire se ridică din mijlocul publicului și zâmbetul lui Ewan se lărgi chiar în clipa în care Fortuna ridică trandafirul, strălucitor și minunat, și i-l întinse, cu capul plecat.

– Pentru iubita ta. *Piacere*[2].

El întinse mâna să ia trandafirul, dar, înainte să apuce să o facă, privirea ei trecu pe lângă el, peste umărul lui.

– Doar dacă nu cumva...

Ezită.

– Un trandafir nu este corect?

Și apoi, înaintea ochilor tuturor celor adunați acolo, flutură o mână pe deasupra florii din palma sa și afurisit să fie dacă asta nu se transformă în ceva cu totul diferit.

O uimitoare dalie roz.

El se încălzi, știind ce avea să descopere odată ce se întorcea.

– De fapt, zise el destul de tare încât ea să îl poată auzi. Aceasta este perfectă.

Zâmbetul secret al Fortunei se lărgi și ea îi răsturnă floarea în mână. Mai spuse ceva în italiană, dar Ewan se întorcea deja să o caute pe Grace și, când o văzu, rămase fără aer în plămâni.

Era îmbrăcată în auriu.

[1] Atunci, așadar (limba italiană)

[2] Cu plăcere (limba italiană)

Mosoarele de fir auriu pe care el i le promisese când erau copii se aflau aici, țesute în rochia ei magnifică dintr-o mătase Dupioni bogată, care sclipea în lumina lumânărilor. Fără îndoială că un străin considera rochia modestă – mai ales în comparație cu celelalte rochii prezente – perfect croită pe umerii și pe brațele ei, unde mătasea se termina cu un volan pe dosul mâinii.

Dar nu era nimic modest în ceea ce privea decolteul: adânc și revelator, lăsând la iveală plinătatea sânilor ei și o suprafață uimitoare de piele fină și pistruiată. Buclele ei de cupru îi cădeau în jurul umerilor, prinzându-se în material și mângâind pliurile rochiei, o buclă rătăcită fiind prinsă înlăuntrul materialului ca o ispită sălbatică.

Combinația de auriu și cupru o transformă în soare și, desigur, acesta era singurul motiv pentru care lui i se făcu pe neașteptate atât de teribil de cald.

Ar fi trebuit să-și dea jos haina sau avea să dea foc acestei clădiri.

Un zâmbet trecu pe buzele ei și ceva îi fulgeră în ochi, de parcă ar fi știut ce gândea el. Făcu semn din cap în direcția mâinii lui, care abia se abținuse să nu sfărâme floarea magicianului.

– Scamatoria preferată a Fortunei.

– Este una excelentă, zise el, cu vocea gravă și hârșâită, de parcă nu o folosise de săptămâni întregi. Mi-a plăcut în mod deosebit partea în care te-a scos pe tine la iveală.

– Partea aceea nu are loc întotdeauna.

Zâmbetul ei se lărgi, iar el simți un impuls sălbatic de a-și umfla pieptul. Ar face-o să zâmbească pentru totdeauna dacă i-ar permite.

– Și mai bine, zise el. Este foarte bine.

– Ce este un circ fără magician? răspunse ea. Facem schimb? Premiul meu pentru al tău?

Întinse un pahar către ea, cu două degete de coniac în el și Ewan ridică o sprânceană, trecând cu privirea prin încăpere, în căutarea servitoarei cu tava de șampanie.

– Cum a...

– Dominarea este creată cu scopul de a vă oferi ceea ce vă face plăcere, domnule. Credeți că un strop de coniac este o provocare?

Auzi triumful și mândria din vorbele ei și îl făcură să își dorească să o sărute.

– Să îmi ofere plăcere, carevasăzică?

– Să le ofere participanților plăcere, spuse ea râzând.

– Dar tu? o întrebă. Iei parte la ea.

Ea clătină din cap o dată, imediat.

– Nu.

– De ce nu?

Ea ezită, iar el văzu cum răspunsul o străbătu, dar nu îl rosti cu glas tare. Iar el nu își dorise niciodată un răspuns mai mult decât și-l dorea pe acesta.

Așteptă. „Spune-mi!"

– Pentru că este vorba de afaceri, zise ea în cele din urmă și, o fi fost adevărat, dar nu era răspunsul pe care ea dorise să îl dea. Pentru că este clădirea mea, afacerea mea și un privilegiu. Nu iau parte pentru că plăcerea mea vine din a oferi altora acces la ea.

El înclină capul.

– Ca mine.

La vorbele acestea, ea își coborî privirea. Roșea? Doamne, lui îi plăcea la nebunie asta. Dorea ca îmbujorarea aceea să dureze o veșnicie.

– Dacă ai dori-o în noaptea asta, da.

„În noaptea asta."

– Mi-ar face plăcere, în noaptea asta și în fiecare noapte.

Ea se îmbujoră.

– Ofer doar noaptea asta.

El se săturase de nopți unice. Le dorea pe toate.

– Atunci voi accepta. Și voi petrece seara convingându-te să-mi dai mai mult.

Ea ridică o sprânceană.

– Vom vedea.

– Nu este un nu.

Ea își dădu ochii peste cap, dar el văzu zâmbetul care juca pe buzele ei când se întoarse, conducându-l afară din încăperea Fortunei, înapoi prin spațiul mai mare, unde o a doua violonistă se alăturase celei dintâi și un grup de cupluri se alăturaseră dansatoarei inițiale, rotindu-se și rotindu-se cu abandonare.

Grace se opri ca să privească și fustele ei aurii i se răsuciră în jurul picioarelor când se opri brusc. El îi urmări privirea. Erau trei cupluri care dansau, fiecare persoană lipită de partenerul său atât de tare, încât dansul părea a fi mult mai mult. O femeie mai în vârstă,

care purta mască, dansa cu un bărbat înalt, cu părul blond, ambii privind fix în ochii celuilalt în timp ce se mișcau. Cel mai aproape de Ewan și de Grace, o femeie cu părul negru se învârti din brațele amantului său, care îi oferi un zâmbet larg, cuceritor, înainte de a îi face semn, chemând-o departe de dans... și probabil într-un loc mai intim, după cât de iute dispărură femeile prin mulțime.

Și, alături de el, Grace zâmbea, încântarea ei totală fiind imposibil de negat.

– Ai dori să dansezi?

Îl privi cu nedumerire pe chip, de parcă îi vorbise într-o limbă pe care ea nu o înțelegea.

El se întoarse și își așeză paharul pe o masă din apropiere, apoi se întoarse înapoi și îi întinse mâna.

– De data asta, fără măști.

– Tu porți mască.

El clătină din cap.

– Nu genul care contează.

Nu în noaptea asta. Cu ea, niciodată în viitor.

Ea păși în brațele lui și mulțimea din jur le făcu loc, iar ei dansară, găsind iute ritmul muzicii. Se abandonă în brațele lui și ale mișcării și curând se legănau și se balansau, învârtindu-se iar și iar, mai repede și mai repede, odată cu muzica, până când el se sătură de distanța dintre ei și o ridică de la pământ, sus și lipită de el, iar brațele și picioarele ei se înfășurară în jurul lui și ea râse la el de sus, iar mulțimea deveni nebună de exaltare.

Când muzica luă sfârșit, amândoi gâfâiau și râdeau, și frumoșii ei ochi căprui erau ațintiți într-ai lui și totul fu ușor, simplu și adevărat pentru o clipă, iar Ewan simți ceva ciudat de asemănător cu pacea, pentru prima oară într-un secol... poate o veșnicie.

Nu se putu împiedica să nu se aplece să îi fure un sărut, rapid, catifelat și perfect, pentru că ea se dărui imediat și oftă atunci când el se retrase.

– Fără măști, șopti el. Nu în noaptea asta.

„Nu între noi."

– De ce nu-ți găsești plăcerea aici? o întrebă din nou încetișor. De ce nu faci loc și pentru propria ta plăcere, alături de a tuturor celorlalți?

– Pentru că plăcerea trebuie împărtășită, zise ea.

Și împărtășirea însemna prea multă încredere. El înțelegea asta mai bine decât oricine.

Dar dorea să i-o ofere ei în întregime. Încrederea, împărtășirea, plăcerea. Orice își dorea ea.

– Permite-mi să o împart cu tine. În noaptea asta.

Ea încremeni un moment îndelungat, fără să rupă contactul vizual, respirațiilor lor fiind încă rapide și grele și amestecându-se. În cele din urmă, dădu aprobator din cap.

– Fără măști.

Și Ewan nu era sigur că avea să mai simtă vreodată o plăcere atât de mare precum cea pe care ea i-o oferi atunci. Se despărțiră, dar își întrepătrunse degetele cu ale ei, refuzând să îi dea drumul cât merseră să își ia coniacul și Grace îl conduse către ușă.

Bău în timp ce mergeau.

– Acesta este unul dintre cele mai bune coniacuri pe care le-am gustat vreodată.

Ea înclină capul.

– Îi voi informa pe cei care ni-l procură.

Diavolul și Whit.

– Sau poate ți-ar plăcea să le spui tu însuți, adăugă ea nonșalant. Aud că acum cari pentru Sedley-Whittington.

Așa. Carevasăzică știa.

– Lady Henrietta a fost destul de amabilă încât să-mi permită să mă alătur echipajului.

– De ce?

„Scop."

Nu o spuse, dar ea păru să audă oricum.

– Așadar acesta este planul tău: Luni, miercuri și sâmbătă cari marfă? Marți și joi mergi în Camera Lorzilor?

– Este muncă cinstită, zise el, adăugând sec: spre deosebire de parlament.

Îi făcu plăcere. Îi plăcu încordarea din mușchii lui la sfârșitul zilei și felul în care oamenii alături de care muncea se mândreau cu asta. Îi plăcea gustul berii care venea la sfârșitul zilei de muncă.

– În experiența mea, aristocraților nu le place prea mult munca cinstită.

El nu dorea să discute despre aristocrați.

– Locul acesta este pentru plăcerea mea?

Ea îl privi în ochi.

– Da.

– Fără aristocrați în noaptea asta.

Îi surâse.

– Dar știai că asta avea să fie prima mea rugăminte, nu-i așa?

Ea își întoarse buzele.

– Într-adevăr, domnule. Știam.

– Mulțumesc, zise el cu blândețe.

– Și care ar fi cea de-a doua? îl întrebă.

Răspunsul lui veni imediat.

– Doresc să o cunosc pe Dahlia.

Rămase nemișcată o clipă, în vreme ce ea cugetă, iar el își ținu respirația. Apoi ea făcu cu mâna către ușa încăperii următoare, un nivel mai în adâncul acestei lumi magnifice pe care ea o crease.

O invitație de a explora. O invitație de a o cunoaște.

O privi în ochi.

– Arată-mi!

– Cu plăcere.

Capitolul 21

Îi plăcu la nebunie Dominarea.

Ea putu să vadă asta în el, în felul în care se adaptă locului, lăsând ca încântarea îmbătătoare să îl inunde. Când îl descoperise privind-o pe Fortuna avusese de furcă să își mute privirea de la felul în care era atât de captivat de magie. El știa că era un truc, dar cu toate acestea era fascinat.

Și, în momentul acela, când trăi Dominarea cu ochii lui, știu că nu avea să regrete niciodată faptul că îl invitase. Pentru că, prin însuși actul de acceptare a invitației ei, de a veni la club, de a i se dărui, el îi dădea speranță.

Și asta era ceea ce ea își dorea, nu?

Sălbatic, ridicol, neverosimil și chinuitor.

Dar și perfect.

Când dansaseră, el o ridicase sus în aer și îi dăruise plăcerea pe care adeseori și-o refuzase. Libertate. Veselie. Fericire, chiar și cea mai mică dintre firimituri.

Nu meritau asta? După toți acești ani?

Împreună păși spre încăperea de primire către camera ovală din centrul clubului, care fusese transformată într-un fel de cort de circ – mobila bogat tapițată fiind mutată pe marginile încăperii, iar atârnând de tavan se afla un trapez mare, pe care o acrobată dădea, cu o putere incredibilă, un spectacol pentru un public de – Grace calculă rapid – aproape 50 de oameni.

– Clubul tău, zise el încetișor.

Ea îl privi, fără să fie surprinsă de faptul că el știa câte ceva despre locul acesta – nu era un nătâng. Dar puțini știau adevărul.

– Cât de multe știi?

– Știu că este pentru femei, zise el.

– Este, în toate nopțile cu excepția Dominării și, în noaptea asta, nici un bărbat nu se află aici fără o escortă.

El ridică din sprâncene.

– Și cum îi ții în frâu pe bărbați odată ce au avut experiența asta?

– O întrebare excelentă. Bărbații sunt niște animale curioase, nu-i așa? În același timp își doresc să ne țină la distanță de spațiile lor și de asemenea detestă ideea ca noi să ne creăm un spațiu al nostru.

– Știi asta mai bine decât oricine.

Sensul cuvintelor lui fu limpede. Ea fusese împiedicată să primească titlul și îi fusese amenințată viața, odată ce făcuse clar faptul că nu avea nici cel mai mic interes față de acel titlu. Înghiți în sec, gândurile ei fiind în mod limpede la unison cu ale lui, și își întoarse din nou atenția către încăpere.

– Oaspeților le este permis să participe cu permisiunea mea expresă.

– Și pui să fie cercetați.

Ea aprobă, dând din cap.

– Cu de-amănuntul. Și, odată ce primesc aprobare, sunt transportați, legați la ochi, din diferite locuri de prin oraș, de către proprii mei angajați și aduși înăuntru prin tuneluri subterane.

El o privi imediat.

– Eu, nu.

– Nu, zise ea, încetișor. Tu nu ai fost.

Veronique dorise ca el să fie adus laolaltă cu restul celorlalți bărbați, insistând asupra acestui lucru din partea tuturor celor care aveau să ia parte în noaptea aceea, Ewan fiind unul dintre cei mai periculoși – la urma urmei, nu întotdeauna fusese?

– De ce nu?

Grace refuzase, punându-și gaj încrederea. Speranța.

Și nu credea că fusese o greșeală.

„Te rog", se gândi ea, „nu lăsa să fie o greșeală".

– Pentru că ești oaspetele *meu*.

Ceva se aprinse în ochii lui, ceva ce semăna a mulțumire.

– Și spectacolul de la intrare? De ce, dacă toată lumea intră în secret?

Ea zâmbi.

– Poate fi măcar considerat circ dacă nu există copii care să privească?

El izbucni în râs auzind asta, iar ea adăugă:

– Se bucură de el?

– Sunt lucruri care ard; sunt absoluți voioși.

– Cu cât clienții sunt mai mulțumiți, cu atât mai bine, zise ea, întorcându-se din nou către încăpere.

Participanții din seara aceea erau unii dintre cei mai puternici și mai plăcuți oameni din Londra, fu Grace mândră să recunoască. Ducele și ducesa de L. și marchizul alături de marchiza de R. se aflau printre participanți, soții iubindu-și cu bucurie soțiile. Lady N. revenise, de data asta cu partenerul ei; aparent în seara aceea nu exista nici un vas care trebuia descărcat în depozitul Bastarzilor.

Dar, ca de obicei, publicul era în mare parte alcătuit din membrele de parte femeiască ale clubului, alături de însoțitorii lor.

Grace privi trapezista ridicându-se pentru a sta în picioare pe bara în mișcare, apoi ținându-și echilibrul într-un singur picior și apoi rostogolindu-se în aer înainte de a reveni la poziția șezând, cu jupoanele ridicate, sălbatice și spumoase, ca acelea ale doamnei din încântătorul tablou al lui Fragonard.

– Dahlia, te-ai întrecut pe tine însăți!

Grace se întoarse, cu zâmbetul pe buze, deși trupul îi era străbătut de iritare. Noaptea asta nu era a ei – ci a clubului. La câțiva

metri depărtare, ducesa de Trevescan se apropia, cu șampania într-o mână și Henry, un însoțitor foarte mare și foarte reușit, în cealaltă.

– Ca întotdeauna, fără mască, văd, ducesă?

Cealaltă femeie flutură o mână.

– Nu îmi place cum mi se întinde creionul de ochi.

Grace înclină capul.

– Ei bine, dacă tu ești nepăsătoare, atunci nici noi nu ne vom face griji.

Ducesa privi dincolo de ea și îl cercetă din ochi pe un Ewan mascat, lung și zvelt, cu buzele incredibil de pline și bărbia incredibil de ascuțită. Buzele femeii se depărtară foarte puțin și ochii i se lărgiră de surpriză, apoi de ceva asemănător... înțelegerii.

– Văd că în noaptea asta ai și tu un însoțitor, Dahlia.

Grace nu băgă în seamă valul de fierbințeală din obraji.

– Chiar și mie îmi este permis un oaspete din când în când.

– Un *oaspete*, spuse ducesa cu ochii nemișcați de la Ewan, care o privea de sus, combinația dintre umbra măștii lui și luminile difuze din încăpere făcând dificilă citirea expresiei lui. Ei bine, ce încântare să vă văd pe amândoi!

Ezită o clipă.

– Împreună.

Închină în cinstea lor, sorbi din paharul ei și întoarse o privire cu subînțeles către Henry.

– Mergem, dragule?

Când însoțitorul ei zâmbi larg, ea îi luă brațul și îl conduse prin mulțime, către scările ce duceau la camerele de la etaj.

Grace își întoarse din nou atenția asupra lui Ewan, care le privea plecarea gânditor, înainte să se uite din nou la trapezista din mijlocul încăperii. O privire pe acrobată preț de câteva minute înainte ca Grace să îi spună lui Ewan:

– A durat o săptămână să instalăm un trapez pentru ea, dar cred că merită, nu?

El își mormăi aprobarea, iar ea se uită la el și observă pentru întâia oară că el nu o privea pe trapezistă. Privea publicul, dintre care cea mai mare parte era alcătuită din membri ai clubului, dintre care mulți se bucurau de ofertele mai obscene ale clubului, cum era adeseori cazul la Dominare.

În perimetrul încăperii era o varietate de cupluri – și o triadă – în variate stagii ale plăcerii – nimic scandalos – erau camere la etaj care permiteau intimitatea și câteva încăperi chiar la acest etaj, care asigurau absența intimității, în cazul în care plăcerile participanților înclinau în direcția aceea. Dar cuplurile erau presărate pe mobilă, ghemuite unul peste celălalt, femei șezând în poala bărbaților, cu fustele ridicate până la genunchi pentru mângâieri mai ușoare. Direct în fața lor, Tomas șoptea în urechea unei contese C. care chicotea, așezată cu măiestrie în poala lui. Grace avea destulă experiență încât să știe că cei doi aveau să plece în câteva clipe în căutarea unei încăperi.

De partea cealaltă a încăperii, Zeva stătea în prag, asigurându-se că totul decurgea bine și era primitor și, una peste alta, nu era nimic ieșit din comun la numărul 72 de pe Shelton Street.

Dar Ewan părea incapabil să își mute privirea.

La ce se gândea?

Stomacul ei se întoarse la gândul posibilităților, nu toate dintre cele mai bune.

– Te holbezi, milord, îi spuse, ascunzându-și îngrijorarea în spatele unui ton glumeț.

El nu o privi.

– Bărbații nu sunt toți oaspeți.

Ea îi privi profilul în timp ce el își dădea seama că la numărul 72 de pe Shelton Street, pe lângă că se afla unul dintre cele mai bune cluburi din Londra, se afla de asemenea una dintre cele mai de calitate case de plăcere ale orașului.

– Nu.

– Și, când spui plăcere...

– Indiferent de modul în care vine.

Un mic mormăit. Înțelegere? Dezgust? Dispreț? Altceva?

– Și, când bărbații care nu sunt nici clienți, nici angajați văd ce are de oferit acest loc, cum sunt convinși să păstreze secretul?

Atunci ea o sesiză. Fascinația.

Ceva se relaxă înlăuntrul ei. El nu era nemulțumit. Ci era intrigat. Și altcumva. Părea... impresionat. Ea zâmbi.

– Odată ce se află aici, își dau iute în vileag plăcerile deosebite... lucru care face să fie mai ușor ca ei să păstreze secretele.

– Plăceri deosebite cum ar fi? întrebă, întorcându-se către ea.

Ea răsuflă, parțial ușurată, parțial șocată. Pentru că acolo, în ochii lui, ea văzu, în sfârșit, ceea ce gândea el, în mijlocul întunecat al ochilor de chihlimbar explodați de dorință.

Îi plăcea lumea asta pe care ea o construise. Dorea să guste din ea.

Și acesta era un lucru pe care ea îl înțelegea.

– Plăceri precum cea pe care o trăiești chiar în clipa asta, zise ea încet, acum mai mult decât dornică să îi facă pe plac. Ai dori să cauți o cameră și să explorezi?

– Înțelegi greșit, spuse el. Nu doresc să îi privesc.

– Nu?

– Nu.

Încruntă din sprâncene. Aproape un deceniu de când lucra cu și în jurul sexului o făcuse cumva expertă în a recunoaște ce își doreau clienții. De obicei nu se înșela.

– Ai prefera să fii privit?

El clătină din cap.

– Nu, dacă nu cumva ție ți-ar plăcea asta.

Un vâjâit îi traversă trupul la auzul invitației. La voința lui de a explora alături de ea. La dorința din ochii lui care deveneau întunecați. Își ridică mâna și îi dădu la o parte de pe sprânceană o șuviță de păr blond.

– Atunci ce?

Ceva se schimbă în el, eliberându-l și, când se aplecă către ea, vocea lui fu gravă și misterioasă în urechea lui.

– Privind cum aceste femei își primesc plăcerea aici, în locul acesta, pe care tu l-ai clădit...

Își trecu o mână peste gură și Grace se gândi că probabil nu îi plăcuse niciodată nimic mai mult în viața ei decât gestul acela.

– Mă face să-mi doresc să te privesc cum o primești pe a ta.

Cuvintele o loviră în adâncul ființei ei și, dintr-odată, își dori și ea asta.

Avea nevoie de asta.

Nu ezită.

Merse încet, strecurându-se dintr-o cameră în alta, unde alte acrobate, muziciene și cântărețe obscene făceau spectacol și o masă întesată de oameni mâncau, beau și se zvârcoleau în orgie. Înaintară pe un coridor lung unde două cupluri separate erau îmbrățișate

strâns și prin spațiul destinat teatrului, unde Nastasia Kritikos urcase pe scenă și interpreta în triluri o arie care ar fi făcut-o muza lui Mozart însuși.

Întoarse capul, așteptându-se să îl găsească pe Ewan privind-o pe divă însă el o privea, în schimb, pe ea. În momentul în care ochii ei îi întâlniră pe ai lui, el o trase, răsucind-o și lipind-o de el. Furându-i un alt sărut, alături de respirație și de capacitatea de a gândi. Când o eliberă, ea se agăță de reverele hainei lui.

– Arată-mi ce altceva ai mai construit aici.

Erau o duzină de locuri în care să meargă împreună: încăperi elaborate, cu destinații aparte, fiecare capabilă să evoce o anumită fantezie; catacombele de sub clădire; pivnițe cu vin și pivnițe cu brânzeturi; sera de pe acoperiș.

Dar nu dorea să îl ducă într-un loc care aparținea clubului.

Dorea să îl ducă într-un loc care îi aparținea ei.

Așadar îl trase printr-o încăpere micuță, destinată cărților; mai multe doamne aristocrate erau adunate în jurul unei mese unde o franțuzoaică pe care Grace o descoperise în piață întorcea cărți decorate minuțios și le ghicea viitorul. Cărțile erau pictate manual și minunate, dar păleau în fața femeii, care părea să fie în stare să privească direct în inima publicului său și să le citească cele mai profunde dorințe.

Absorbite, nici măcar una dintre femeile din încăpere nu ridică capul când Grace îl trase pe Ewan și trecură pe lângă ele, îndreptându-se către colț, unde apăsă clanța ascunsă a unei uși abia vizibile și îl trase din Dominare într-o scară lăturalnică.

Închise ușa în urma lor și fură într-o clipită învăluiți de liniște, sunetul petrecerii sălbatice de dincolo fiind imediat înăbușit. Scara era slab luminată de lumânări aprinse la intervale depărtate, iar ea fu conștientă pe dată de sunetul respirației lor. Îl privi pe Ewan, care se afla acum atât de aproape încât, dacă s-ar fi aplecat cu doar doi centimetri spre el, s-ar fi atins.

El cercetă spațiul mic și înghesuit și apoi îi zâmbi strâmb.

– Mă gândeam la ceva un pic mai mare, dar...

Apoi îi luă chipul în mâinile lui și o sărută, lipind-o de peretele din spatele ei, în timp ce ei i se tăie respirația, nedorindu-și nimic mai mult decât atingerea lui.

Îl lăsă să o sărute adânc și pe îndelete, savurându-l din plin: umerii lui lați, mormăitul profund de dorință din gâtlejul lui și mirosul de tabac care amenințau să o mistuie.

El se retrase, destul cât să poată vorbi.

– Mmm. Va fi de ajuns.

Înainte ca ea să apuce să răspundă, el o săruta din nou, o mână lunecându-i în jos pe corset, mângâindu-i pielea sânilor care stăteau să explodeze deasupra rochiei ce devenise pe neașteptate prea strâmtă. Strecură degetul mare sub material și îi găsi sfârcul, care se întărise din cauza lui. Ea strigă, iar el o sărută pe bărbie, mergând către ureche și repetând la nesfârșit acea atingere unică și înnebunitoare în vreme ce îi vorbea.

– Rochia asta este păcătoasă.

Ea deschise ochii, străduindu-se să își găsească cuvintele.

– Am ales-o pentru tine.

– Mmm, zise el. Știu.

O mângâie iar și ochii ei începură din nou să se închidă la delicioasa atingere.

– Ah...

El se opri, iar ea îi deschise din nou.

– Privește-mă!

O altă mângâiere, asta un pic mai fermă.

– Vreau să te întind pe un pat, ca pe un festin și să te admir. Doresc să memorez felul în care auriul acesta lucește pe pielea ta.

Își dădu capul pe spate și se lipi de perete, apoi inspiră adânc, expunându-și în fața lui, fără să gândească, gâtul și pieptul, ca pe un sacrificiu.

El scoase un alt mormăit de plăcere și îl primi, sărutându-i delicios gâtul și sugându-i-l, apoi trecu la pielea înclinată a sânilor ei. Degetele ei lunecară în părul lui, călăuzindu-l din ce în ce mai jos, până când el ajunse la marginea corsetului ei și amândoi gemură.

Grace blestemă în întuneric și simți arcuirea buzelor lui acolo, pe pielea ei.

– Asta mă face să doresc să smulg asta de pe tine, spuse el, trecându-și limba de-a lungul marginii rochiei. Și meriți ceva mai bun de atât.

Degetele ei se strânseră în părul lui.

– Nu-mi pasă.

El își ridică capul, așeză un deget pe pielea de la marginea materialului, urmărind conturul unuia dintre sâni, urcând apoi într-o parte, pe umărul ei.

– Mie, da, zise el. Ți-am promis mosoare peste mosoare de fir aurit. Și nu voi renunța niciodată la promisiune. Niciodată.

Îl privi. Văzu adevărul din cuvintele lui. Și, în momentul acela, în casa întunecată a scărilor din clubul ei, în vreme ce perechea cea mai scandaloasă din Londra râdea, bea și se desfăta în cel mai nesăbuit abandon la doar câțiva metri distanță – în timp ce acest bărbat de care încercase o viață întreagă să se ascundă refuză să îi sfâșie corsetul –, Grace se îndrăgosti pentru a doua oară în viața ei.

Și faptul că își dădu seama de asta o îngrozi atât de tare, încât făcu singurul lucru la care se putea gândi. Îl prinse de mâini și îl duse în pat.

Coborâră scara secretă din spatele clădirii de pe Shelton Street numărul 72, urcară pe lângă camerele folosite de clientele clubului și apoi trecură de podeau unde, cu un în urmă, îl îngrijise, redându-i sănătatea, doar pentru a-l duce în ring și a-l goni pentru totdeauna din fața ei.

Slavă Domnului, el se întorsese.

Dar, la ultimul etaj, ea împinse un zăvor micuț și deschise ușa, dezvăluindu-și camerele. Mai mult de atât. Pentru că această anumită scară nu ducea, pur și simplu, la biroul exterior al lui Grace, cu pupitrul său plin vârf cu acte și registre. Nu ducea la sufrageria ei – unde nu ședea nimeni niciodată – sau la mica bibliotecă din spate, unde citea în cele mai multe seri. Nu, ușa asta ducea la refugiul ei interior. La patul ei.

O urmă în încăpere și, de data asta, el fu cel care închise ușa și clicul tăcut al ușii pe toc îi făcu inima să bubuie. Se întoarse din nou către el, așteptându-se ca el să se repeadă din nou la ea, fierbinte și sălbatic. Dorea asta, atât de neliniștită de faptul că își dăduse seama că se îndrăgostise – că era gata să facă orice pentru a se împiedica pe sine să se gândească la lucrul acesta.

Ewan păru să nu aibă o asemenea îngrijorare.

Veni la ea, dar cu siguranța lenește a unui animal de pradă, de parcă știa că avea tot timpul din lume pentru ceea ce avea să urmeze și că ea nu avea să îl părăsească.

Privindu-l, înalt și chipeș, cu bărbia dreaptă și perfectă sub masca lui neagră, cu ochii într-ai ei, ca și cum nu era nimic altceva pe lume la care ar fi preferat să se uite, Grace își dădu seama că nu avea să îl părăsească.

Nu era sigură că ar fi fost în stare.

Și apoi, de nicăieri, nu era sigură că fusese vreodată.

Făcu un pas înapoi, neliniștită de gândurile sale, anticiparea alergând prin trupul ei, și fu dintr-odată dezechilibrată. Animalul de pradă încet dispăru; o prinse și o lipi de el într-o clipită, cu un braț ca de oțel în jurul spinării ei.

– Te-am prins.

Ei i se tăie respirația, nu din pricina senzației, ci a cuvintelor, incapabilă să se abțină a răspunde:

– Știu.

El îi cercetă ochii timp îndelungat.

– Știi? șopti el, ridicând o mână în părul ei și dându-i o șuviță neastâmpărată pe după ureche. Știi că voi avea întotdeauna grijă de tine? Dacă îmi vei permite?

Se încălzi la vorbele lui.

– Voi fi întotdeauna ceea ce îți trebuie, zise el.

– Și cum rămâne cu nevoile tale? întrebă ea.

– În clipa asta, am ceea ce îmi trebuie.

Ea luă o gură adâncă de aer, iar el adăugă:

– Dar te previn, nu cred că pot să accept jumătăți de măsură.

„Dar dacă doresc să-ți dăruiesc totul?"

Își reținu întrebarea, ridicând în schimb mâinile către chipul lui și scoțându-i masca, dezvăluindu-l în fața ei.

– Fără măști, șopti.

El zâmbi.

– Fără măști.

Grace nu știu cum ar putea să poarte din nou o mască cu el.

– Întoarce-te!

Ea o făcu imediat, ascultându-i porunca.

Cu blândețe, el îi strânse părul și i-l aduse către față, peste umăr, oferindu-și acces deplin la închizătoarele din spate ale rochiei sale.

Animalul de pradă reveni, desfăcându-i încet și metodic linia lungă a nasturilor de pe șira spinării, fiecare desfăcând materialul auriu. Ea și-l ținu peste sâni când el se aplecă și îi sărută curba unui umăr, dând la o parte una dintre bretele.

Limba lui îi atinse pielea, și ea se simți ca arsă de foc.

Și apoi el vorbi:

– În noaptea aceea... în grădinile mele.

– Te-ai prefăcut că nu mă recunoști.

Ar trebui să fie furioasă pentru asta. Dar nu fu. Era o parte din ea care simțea recunoștință, pentru că el o eliberase de avalanșa de gânduri contradictorii pe care la avusese în noaptea aceea și îi dăruise altceva: fantezia că erau simpli iubiți.

Nu fusese niciodată ceva simplu în ceea ce îi privea.

Și, în noaptea asta, deveniră și mai complicați.

– Te-am recunoscut, spuse el. Bineînțeles că te-am recunoscut.

Un sărut pe ceafa ei delicat și perfect trimițând un fior de dorință prin trupul ei. O altă limbă de foc.

– Întotdeauna te voi recunoaște, spuse el în șoaptă, fierbinte și perfect pe pielea ei și ea fu numaidecât recunoscătoare pentru faptul că nu era cu fața către el și disperată să îl vadă în timp ce el îi mărturisea ceea ce ar fi trebuit să fie un păcat și fu în schimb ceva mult mai aproape de rai.

– Nu va exista niciodată o vreme în care să nu îți știu forma, sunetul și mirosul tău, ca o frișcă dulce și aromată.

Ea înghiți în sec când el continuă cu venerația lui, un sărut după altul, ca și cum lui nu i-ar fi dat prin gând că ar putea să se miște mai rapid.

Ca și cum nu îi dăduse prin minte că ea ar putea să își piardă mințile dacă el nu se grăbea, la naiba!

– În noaptea aceea, spuse el omoplaților ei, în timp ce îi desfăcea legăturile corsetului, relaxând-o, eliberând-o. Ți-am spus că, atunci când sunt cu tine, mă simt ca Apolo.

– Îmi amintesc, spuse ea, vorbele ieșind pe un suflu aproape inexistent când el îi desfăcu ultimele legături și degetele lui găsiră calea pe dinăuntru, lunecând pe pielea ei, înroșită și stânjenită de legăturile corsetului. I se tăie respirația la plăcerea insuportabilă a atingerii.

– El...

O mână îi înconjură trupul și veni dedesubtul sânului ei plin și chinuit de dorință. El se opri, ca și cum aștepta ca ea să termine.

– A dat colțul într-o pădure și a văzut o femeie goală într-un ochi de apă.

Un râs amuzat răsună în spatele ei, sunetul amplificând și mai mult plăcerea atingerii lui, în timp ce el îi ridică sânul în mână și îi frecă sfârcul cu degetul mare într-un cerc leneș și languros.

– Nu era goală într-un ochi de apă.

Ea clătină din cap.

– Nu mi-ai spus asta.

– Eram distras, dacă îmi amintesc.

– Și este posibil să fii la fel de distras acum? întrebă ea.

Scoase o mică exclamație de îngrijorare la urechea ei.

– Îți spun o poveste.

Cealaltă mână a lui veni să i se alăture celei dintâi – ridicându-i sânul opus. Mângâindu-i celălalt sfârc.

– Îmi pare rău, spuse ea, zvârcolindu-se lipită de trupul lui. Continuă!

El ciupi un sfârc, destul cât să o facă să simtă usturimea. Și ea icni:

– Te rog.

– Mmm...

Din nou bâiguiala aceea.

Grace încercă să se concentreze asupra poveștii.

– Atunci ce făcea?

– Omora un leu.

O eliberă și îi împinse rochia și corsetul peste brațe și peste șolduri, până când materialul auriu căzu la picioarele ei, alunecarea mătăsii pe pielea ei fiind ca o ispită periculoasă, făcând-o să își dorească să intre din nou în brațele lui și să îl lase să își facă de cap cu ea în toate felurile care îi dădeau prin minte.

Înainte să apuce să dea urmare acelei dorințe, el îi cuprinse șoldurile în mâini și o trase cu putere către el, lipindu-și tăria magnifică de posteriorul ei. Ea se împinse spre înapoi, iar el îi ridică unul dintre brațe și îl înfășură în jurul gâtului său și una dintre mâinile sale se întoarse către un sân, în vreme ce cealaltă alunecă peste curba pântecului ei.

– Atinge-mă, zise ea, încetișor. Te rog.

El gemu și degetele îi alunecară în petecul acela de păr care acoperea partea ei cea mai secretă, un deget tachinând locul în care ea jinduia după el. Își întoarse chipul către el și îi găsi ochii sclipitori.

– Ewan, spuse oftând.

– Cyrene.

– Poftim?

Degetul acela magnific se mișcă.

– Cyrene, ucigașa de lei.

– Mmm.

Își înclină șoldurile, plăcându-i la nebunie atingerea de plăcere pe care el i-o oferea.

– Povestește-mi!

– A fost născută delicată și frumoasă, unicul copil al unui mare luptător, zise el, în timp ce mâna aceea se mișca atât de ușor – prea ușor – pe trupul ei. Și nimeni nu credea că era vrednică de bătălie.

– Ah. Considerată prea slabă, zise ea, cu degetele încâlcite în părul de pe ceafa lui.

– Exact așa, spuse el. Ea dorea câmpul de luptă, dar primi un alt fel de câmp – părăsi căminul pentru a avea grijă de oi, întotdeauna, în timp ce tatăl ei pleca la război.

– O gustare bună pentru lei.

Îi mușcă ușor lobul urechii, trimițând un fior de plăcere prin tot trupul ei.

– Exact. Și, într-o bună zi, când ea avea grijă de turmă, a venit un leu, iar Cyrene, măreața luptătoare, l-a nimicit.

– Intră în scenă Apolo, spuse ea, lipsită de suflu, legănându-și șoldurile pe trupul lui. Mai iute.

El se opri. Ea blestemă.

– Ai învățat acel blestem aici.

Putu să audă zâmbetul păcătos din vocea lui – plăcerea de care el avea parte ghidând-o pe a ei. Se întoarse cu fața către el, dorind să îl vadă. Petrecuse o viață întreagă imaginându-și felul în care el zâmbea în clipa asta, în timp ce se juca cu plăcerea ei și se prefăceau că lumea de dincolo nu exista.

Privirea lui trecu peste trupul ei când ea se întoarse, peste fiecare centimetru din ea, fiecare cută, fiecare curbă și fiecare cicatrice lăsată în urma luptelor din tinerețea ei.

Îl privi cum le catalogă, urmărindu-i picioarele de sus până jos și înapoi, zăbovind o perioadă lungă asupra peticului aceluia de cârlionți care ascundea cea mai intimă parte din trupul ei.

Când își întoarse atenția asupra chipului ei, spuse tainic și delicios:

– Apolo fu pus la pământ.

Și Grace, regină a Covent Gardenului, care putea opri încăierările cu un singur cuvânt, își dădu seama că nu se simțise niciodată în viața ei mai puternică decât se simțise în momentul acela, în vreme ce acest bărbat puternic, chipeș și remarcabil era pierdut cu ea.

O trase către el, ridicând-o în brațe și ducând-o către pat, unde o întinse și o lăsă să îl tragă ca să i se alăture pe cuvertura rece de mătase. Lăsând-o să îl sărute îndelung și îmbătător, cu o atingere lină a limbii și o sugere ușoară a buzei, până când amândoi suferiră de dorință.

Aceasta.

Aceasta era plăcerea ei. Aceea de a fi dorită. De a fi necesară. Nu pentru banii, puterea sau poziția pe care le deținea, ci pentru ea însăși.

Dar nu era totul. Nu era de ajuns.

Plăcerea se afla în reciprocitate. În a fi dorită și a dori la rândul ei. În a da și a primi. În a avea nevoie și a furniza.

Era plăcerea pe care petrecuse o viață să o găsească.

Și iat-o, la Ewan, prima ei iubire. Și acum, bănui ea, ultima.

El se trase de lângă ea și o sărută pe obraz. Apoi la colțul ochiului. Apoi pe bărbie.

– Era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse el vreodată, șopti el, iar ea fu, dintr-odată, disperată pentru restul poveștii.

Cu un zâmbet viclean, el spuse:

– Toată lumea iubește o fată care știe să lupte.

Ochii aceia de chihlimbar îi urmări pe-ai ei, cercetând-o.

– Adevărul.

Și acea unică silabă dulce amenință să o pună pe foc. Înainte ca ea să apuce să o analizeze, el continuă și vârfurile degetelor lui îi mângâiară brațul, către șold, unde ea se cutremură anticipând mai mult.

– Apolo fusese zeu pentru foarte multă vreme, vezi tu, și văzuse multe femei frumoase, dar niciodată una care să fie atât

de neînfricată și de dedicată căii sale. O luptătoare. Se îndrăgosti într-o clipită și o ceru de soție pe loc.

– Și apoi ce a urmat? întrebă ea, cu respirația tăiată. A căzut în brațele lui și au trăit fericiți până la adânci bătrânețe?

Un alt zâmbet din acela discret și cu subînțeles.

– Nu ești atentă. Ei nu îi păsa de faptul că el era zeu. Era una dintre cele mai înzestrate luptătoare pe care le văzuse vreodată lumea. Își cunoștea puterea și nu avea de gând să renunțe la ea. Nici chiar pentru un nemuritor.

– Isteață fată, spuse ea, cu mâinile pe trupul lui, dezbrăcându-l de haină și desfăcând lavaliera de la gâtul lui în timp ce vorbea.

– Nu ți-am spus că era vitează și nemaipomenit de inteligentă?

Ea aruncă lavaliera cât colo și își așeză mâinile pe pânza fină a cămășii lui, jos, mai jos, până când i-o scoase din pantaloni.

– Și frumoasă ai spus.

El îi prinse bărbia între degete și i-o ridică către el.

– Fără egal.

Un alt sărut fierbinte și delicios.

– Dar ea nu își dorea o a doua viață precum cea pe care o trăise alături de tatăl ei. Nu dorea să șadă în eden, ca soție a unui zeu. Dorea să conducă un regat – o regină războinică.

Acum Grace îl privea, agățându-se de fiecare cuvânt, știind sfârșitul poveștii. Singurul fel în care putea să se încheie.

– L-a refuzat.

El aprobă din cap.

– Așa că mărețul zeu – zeu al soarelui, al adevărului, al luminii și al profeției – a făcut singurul lucru care îi mai rămăsese.

– A răpit-o, șopti el.

Și vorbele, parte a unei povești absurde, o îngroziră. Ideea că avea să existe mereu cineva cu mai multă putere, care nu s-ar opri de la nimic pentru a stăpâni. De câte ori nu privise peste umăr, îngrozită de puterea aceea aflată în mâinile bărbaților?

În mâinile acestui bărbat?

– Nu.

Se uită în ochii ei, privind-o cu băgare de seamă.

– Nu, Grace. Nu a răpit-o. A rugat-o. Fiul lui Zeus, marea zeitate a războiului troian, se lăsă în genunchi și îi ceru să i se alăture. Îi oferi bogăție, bijuterii și nemurire... numai să îl lase să o iubească.

Ea clătină din nou din cap.

– Ea a refuzat din nou.

– De ce?

Povestea se stingea și acolo, la limita acelei unice întrebări, ea auzi realitatea.

– El nu dorea nimic mai mult decât să îi ofere lumea. Să o iubească, să o protejeze și să îi ofere tot ceea ce ea dorea.

– Dar nu tot ce îi trebuia, răspunse ea. Nu avea cum să știe ce îi trebuia ei – el fiind un zeu și ea o biată muritoare.

El fiind duce și ea, absolut nimic.

– Ea nu dorea lumea, zise ea încetișor. Nu de la el.

El dădu din cap, îndemnând-o să continue.

– El dorea să îi dăruiască viitorul, zise ea cu blândețe, dar ea dorea să îl cucerească.

El rămase tăcut mult timp, până când ea se întrebă dacă avea să mai vorbească vreodată, în vreme ce el îi mângâia conturul bărbiei cu un deget și apoi buzele ușor umflate.

– De ce ai nevoie?

Întrebarea îi aduse un asemenea confort! O asemenea bucurie! Și speranță mai mare decât avusese parte vreodată.

– Am nevoie de tine..., spuse ea.

El așteptă. Cu cea mai mare răbdare.

Și, în cele din urmă, ea continuă:

– Am nevoie de tine.

Ochii lui se întunecară la auzul acestor cuvinte.

– Acum, șopti ea. În noaptea asta.

Nu rosti restul – partea care ar fi schimbat totul.

Nu spuse *pentru totdeauna.*

Poate că el auzise oricum, pentru că o sărută profund și pe îndelete, rostogolind-o pe spate și venind deasupra ei ca să sărute bărbia, gâtul, umărul și sânul, apropiindu-se încetișor, din ce în ce mai aproape, de vârful întărit. Buzele lui se înmuiară peste trupul ei, iar ea oftă la felul în care el o venera și își strecură degetele în părul lui, în vreme ce spatele i se arcui către el, lipindu-se mai tare de el.

Suferind de dorință pentru el.

Nu doar de atingerea lui, ci de tot, de intimitatea mângâierii, de atenție și de plăcere.

Atât de multă plăcere.

El îi urmă atingerea, strângându-și buzele cu putere în jurul ei și supse cu blândețe, până când ea îi strânse părul în pumni și îi șopti numele, ținându-l la pieptul ei, plin de ardoare și dorință și destrămându-se sub sugerile lui îndelungi și ritmice.

Mâna îi aluneca pe șoldul ei, pe pielea coapsei ei, tachinându-i picioarele să se depărteze până când fu deschisă pentru el, ridicându-și șoldurile ca să îi întâmpine atingerea și legănându-se lipită de el. Simți chinul nevoii, nu doar pentru mângâierea pe care el o promisese, ci de asemenea pentru celelalte, pentru ochii lui pe trupul ei. Pentru buzele lui pe ea. Pentru vorbele lui împrejurul ei. Pentru el.

Și apoi el îi depărtă faldurile și o mângâie, găsind-o umedă și dornică și făcând-o și mai umedă cu geamătul lui de mulțumire. Își ridică capul de pe sânul ei și o privi în ochi.

– Îți place asta.

Ea aprobă dând din cap și își mișcă șoldurile sub mângâierile lui.

– Îmi placi tu.

El încremeni la vorbele acestea și, pentru un moment nebun, trecător, ea se întrebă dacă nu cumva spusese prea mult. Dar, dacă asta era prea mult, ce s-ar întâmpla dacă i-ar fi spus și restul?

El o mângâie din nou și ochii ei începură să se închidă. El se opri.

– Nu, iubire, spuse, cuvântul încălzind-o la fel de tare ca și atingerea lui. Doresc să privești.

Degetele lui se mișcară în cercuri lenețe, chiar acolo, în esența ei.

Ea își depărtă larg picioarele.

– Atunci continuă!

Amândoi priviră în partea de jos a corpului ei, la mâna lui, care o mângâia, iar ea își strecură mâna peste a lui și degetele li se încâlciră, iar respirațiile le deveniră mai dificile. Nici unul dintre ei nu își mută privirea când el spuse:

– Primește-o.

El se aplecă din nou și îi supse iar sfârcul îndelung, minunat, făcând-o să gâfâie, cu atingerea sa stabilă și puternică, apoi mărind ritmul, și ea se arcui ridicându-se către el.

– Ewan, spuse ea în șoaptă. Te rog.

Și apoi își făcu apariția, ajungând pe culmi, și ea se legăna lipită de el, în vreme ce el o ghidă prin plăcere, ridicându-și capul ca să o privească cum își primea ceea ce era al ei.

– Așa, mormăi el. Ia tot ce îți trebuie!

Ea făcu asta, privirea lui vigilentă fiind ca un cadou, o promisiune că avea să fie acolo întotdeauna pentru a-i dărui plăcere. Pentru a i-o procura. Pentru a se delecta cu ea. Pentru a o ghida, în vreme ce asta amenința să o destrame.

Când fu satisfăcută, el își ridică capul și o cuprinse strâns cu mâna, asigurându-se că ea își primea fiecare ultim moment de plăcere.

În cele din urmă ea îl privi și își ridică mâna către chipul lui.

– Asta trebuia să fie a ta, șopti ea. Eu trebuia ți-o ofer.

– Și crezi că nu ai făcut-o? zise el aproape de buzele ei, furându-i sărutări printre vorbele șoptite. Nu simt decât genul de plăcere care fură mințile cuiva.

Nu ar fi trebuit să îi placă asta, dar îi plăcu.

– Așa de bine?

– Incredibil de bine, zise el. Doamne, Grace! Plăcerea alături de tine... face să pălească orice alt lucru plăcut de care am avut parte.

– Ai avut parte de multă plăcere?

Nu știu de ce întrebase. Nu ar fi trebuit să conteze ce se petrecuse în cei douăzeci de ani care trecuseră. Nu conta dacă el avusese iubite. Nu conta cine fuseseră acestea.

Nu ar fi trebuit să întrebe.

El nu păru deranjat.

– Nu.

Răspunsul lui o duru. Adevărul din el. Fusese singur tot atâta vreme cât fusese și ea. Tânjind după ceva, exact cum o făcuse și ea.

Ducând dorul ei.

– Mi-a fost prea tare dor de tine, șopti el, cuvintele șoptite atât de încet încât, dacă trupurile lor nu ar fi fost încolăcite, ea nu le-ar fi auzit. Dar le auzi, precum și adevărul din vocea lui.

– În fiecare zi, în fiecare oră. Mi-a fost dor de tine.

O mică ezitare, și apoi:

– Să spun că mi-a fost dor de tine... nu este de ajuns. Cuvintele... implică o întâmplare obișnuită. Sugerează că, dacă aș fi fost acasă în ziua în care ai venit în vizită... dacă ai fi fost pe St. James ultima oară când am cumpărat lavaliere... atunci aș fi avut o șansă de a nu-mi fi dor de tine. Dar cum numim deșertăciunea chinuitoare pe care o simt în ceea ce te privește? Tot timpul? În fiecare zi?

Lacrimile usturară la auzul cuvintelor, la felul în care el dădu glas deșertăciunii care trăia și înlăuntrul ei. O tristețe dureroasă, ca și cum o parte din ea dispăruse.

O sărută din nou, imperios și plin de acea durere.

– Cum numim singurătatea aceea în care pare că jumătate din mine a dispărut, fără să se mai întoarcă vreodată? întrebă el. Cum numim asta?

Dragoste.

– Ewan, șopti ea.

Neștiind ce să spună. Neștiind ce să gândească. Știind doar că dorea să îi ofere ceva care să îi aline suferința.

Să și-o aline și pe a ei.

Și apoi el îngheță, respirația oprindu-i-se în gâtlej. Ochii ei zburară către ai lui, dar el nu privea chipul ei.

Capitolul 22

Ea avea un tatuaj pe umărul stâng.

El nu îl observase mai înainte – fusese întotdeauna acoperit de bretele, corsete și mâneci și, când o lăsase goală mai devreme, de abundența buclelor ei roșcate. Și apoi, fusese atât de fermecat de ochii ei și de chipul ei, precum și de felul în care ea se abandona dorinței, încât nu băgase de seamă.

Dar acum o făcu: pe umărul ei stâng, la zece centimetri în jos și la 15 de partea exterioară a brațului ei – un tatuaj, în negru. Unul pe care îl recunoscu, pentru că era în contrast cu semnul pe care el îl purta în același loc pe trupul său. Al lui: o cicatrice albă – una de care ea avusese grijă cu doar câteva nopți în urmă – veche de douăzeci de ani și încă ridicată și încrețită, pedeapsa care îi fusese dată pentru faptul că o iubea.

Pedeapsa pe care ar fi îndurat-o iar și iar, dacă asta însemna să o protejeze pe ea. Și o protejase.

Ea evadase și își construise un regat și un palat alături de frații lui, pe care acum îi revendica ca fiind a ei. Iar el își imaginase

că ea făcuse tot ce îi stătuse în putință pentru a-l uita, din momentul în care fugise, crezându-l monstrul care voise să pară.

Dar ea nu îl uitase.

Îl purtase cu ea.

Pentru că acolo, pe umărul ei, la zece centimetri în jos și 15 spre interior, se afla însemnul lui, litera M pe care tatăl lui o brăzdase în propria lui carne, întoarsă la un unghi de 90 de grade.

Nu mai era acum un M de la Marwick.

Acum era un E.

De la Ewan.

Respirația i se opri în piept, inima îi bubui și el păru să nu își poată găsi cuvintele pentru a vorbi – greutatea semnului acela dovedind pe neașteptate că tot ceea ce făcuse el, tot ceea ce fusese el, tot ceea ce sacrificase el meritase, deoarece ea nu îl uitase. Îl purtase cu ea.

Întinse mâna către semnul acela, iar ea întoarse capul ca să se uite cum el îl mângâie cu un deget, neted pe pielea ei fină și perfectă. Îl acoperi cu palma lui.

– A durut?

Cuvintele îi ieșiră neregulat, ca și gândurile lui.

– Da.

Se uită la ea.

– Nu te referi la tatuaj.

Ea clătină din cap.

– Nu.

– Fără măști, șopti el.

– A durut, zise ea. Totul a durut. Zile și săptămâni la rând.

El își închise ochii, iar pieptul i se strânse la auzul vorbelor ei, în timp ce ea continuă:

– Mi-ai lipsit ca aerul. Mă trezeam în întuneric, în umezeală și răcoare, în ploaie și în frig. Și îți simțeam lipsa. Și mă cățăram pe clădirile acelea afurisite din Mayfair și număram nenorocitele alea de coșuri de fum și îmi imaginam că într-o bună zi aveai să îl părăsești. Și că vei părăsi locul acela. Și că vei renunța la titlul tău și te vei întoarce la noi.

Ochii ei erau plini de lacrimi care luceau în lumina lumânării.

– Nu. Nu la noi. „La mine." Îmi imaginam că te vei întoarce la mine.

O lacrimă se răsfrânse, căzând pe mâna pe care el o ținea peste tatuajul ei. Arzându-l.

– Și nu ai făcut-o.

„Am vrut să o fac."

În fiecare noapte afurisită. Zăcuse întins în patul lui din casa aceea uitată de Dumnezeu, din mijlocul pustiului și punea la cale drumul exact pe care avea să îl urmeze ca să ajungă la ei.

– Speram că tatuajul va alina durerea. Ca și cum ar scoate otrava.

Doamne, ura să fie otravă pentru ea.

– Și a alinat-o?

Atunci ea îl privi în ochi, stăruind vreme îndelungată, pentru ca el să poată vedea adevărul când ea spuse încetișor:

– Nu.

Vorba fu ca o armă. Un ac tatuându-i inima.

– Grace.

– Dumnezeule, am urât numele acela, zise ea, cuvintele ieșind acum cu mai multă libertate. Uram felul în care te invoca de fiecare dată când era folosit de către Diavol sau Whit.

– Am avut parte de același blestem – de a fi bântuit de tine de fiecare dată când un servitor care făcea o plecăciune, un filfizon afectat sau o mamă care căuta o partidă pentru fiica ei mi se adresau cu Excelență[1], sufeream plin de furie. Era o amintire constantă a faptului că Grace a mea nu era de găsit nicăieri.

Ea se uită la el.

– Și asta eram? Grace a ta?

– Este tot ce mi-am dorit vreodată.

– În noaptea asta? întrebă ea.

– Întotdeauna, răspunse el. Pentru veșnicie.

Își ridică palma din locul în care pielea era însemnată și se aplecă să o sărute ușor pe semnul de-acolo, înainte de a o privi din nou în ochi. Ridicând mâna, o acoperi pe a ei pe propriul lui umăr și spuse:

– Mi-ai spus că însemnul lui m-a făcut al lui pe vecie.

Ea se înmuie la auzul acestor cuvinte, ca și cum își dorea să le retragă.

– Nu.

[1] În limba engleză: *Your Grace*, având și sensul de „Grace a ta".

Nu voia regretul ei. Era de ajuns pentru ei amândoi, încât să le ajungă amândurora o viață. Clătină din cap.

– Dacă este adevărat, zise el, atunci semnul tău face să fii a mea?

Ea își strecură mâinile în părul lui și apoi îl trase, aplecându-l către ea. Și, în clipa de dinainte de a-și așeza buzele pe ale lui, șopti:

– Da.

Și, cu acel unic cuvânt, îl eliberă. El se ridică deasupra ei, lăsând-o pe ea să conducă sărutul și lăsând-o să îl exploreze pe îndelete. Și apoi el o exploră pe ea, strecurându-și piciorul gol între ale ei, în timp ce ea își înfășură brațele în jurul gâtului lui și se ridică ca să îi vină în întâmpinare și i se dărui.

El gemu la senzația trupului ei lipit de al lui, atât de cald și de moale, mușchii puternici ai coapselor ei încolăcindu-i talia în timp ce sărutul deveni aspru și carnal, de parcă ea îl așteptase la fel de mult cum îl așteptase el. Dorința lui era egală cu cea a lui Grace; se ridică și se lipi de el, îl trase mai aproape, se deschise pentru el și îi dădu tot ceea ce el ceru. Și apoi, de parcă asta nu era de ajuns, ea rupse sărutul cu un mic oftat și spuse:

– Fă-mă a ta!

Nu doar o dată de-a lungul ultimilor ani, Ewan crezuse că era posibil să își fi pierdut mințile. Dar, în momentul acela, când ea șopti acele cuvinte, dăruindu-se lui, fusese mai aproape de asta ca niciodată. Nebun de dorință. Nebun de nevoie.

Își smulse buzele de pe ale ei, dându-i un strop de spațiu ca să respire.

– Dacă fac asta... dacă îmi permiți asta... nu este doar pentru noaptea asta.

Ea rămase neclintită, cu frumoșii ei ochi căprui ațintiți într-ai lui.

– Știu.

Știa ea oare? El nu îndrăzni să spere.

– Nu este doar săptămâna asta sau anul acesta, Grace.

Îi luă chipul în mâinile lui. Ea trebuia să înțeleagă asta. Trebuia să decidă de una singură.

– Doresc să o luăm de la început.

Ea dădu afirmativ din cap.

– Știu.

– Doresc să fiu tot ceea ce dorești.

Ea zâmbi, iar el aproape că încetă să respire din pricina frumuseții ei.

– Credeam că îți dorești să fii tot ce îmi trebuie.

– Și asta, zise el, sărutând-o. Și asta.

– În cazul acesta, zise ea, privirea devenindu-i enigmatică și languroasă, în timp ce își ridică coapsele și se lipi de el, împingând lungimea lui tare cu moliciunea ei o dată, de două ori, până când amândoi gemură.

– Fă-mă a ta!

A mea.

El își pierdu controlul la aceste două cuvinte și amândoi începură să se miște, mâinile și gurile lor explorând: mâinile lui pe pielea ei, degetele ei cutreierând prin părul lui în timp ce el își croi drum în jos pe trupul ei, începând cu buzele, continuând cu gâtul ei, venerând iar tatuajul de pe umărul ei și apoi aplecându-se asupra sânilor ei, dăruind fiecărui frumos vârf maroniu o sugere persistentă, până când ea se arcui către el.

Își continuă explorarea, sărutându-i gâfâind trunchiul și savurându-i puterea, unduirile mușchilor ei – șlefuiți de-a lungul anilor de lupte și escaladarea acoperișurilor londoneze. Se opri asupra abdomenului ei moale și ea izbucni în râs când el își trecu obrazul, aspru din cauza bărbii de seară, peste pielea de-acolo.

Ewan își ridică capul la auzul sunetului minunat, în același timp familiar și străin.

– Regina din Covent Garden se gâdilă, o necăji el.

Ea zâmbi către tavan.

– Nu spune nimănui.

– Niciodată, jură el, repetând mișcarea și savurându-i râsul – și felul în care acesta îi fura iute suflul – și ea își așeză mâinile pe capul lui și îl ridică ca să o privească, admirând suprafața frumoasă a trupului ei. Este secretul meu.

Ea zâmbi.

– Să îl păstrezi bine.

Așa avea să facă... și, în momentul acela trecător, magnific, își dădu seama că avea să își petreacă tot restul vieții păstrându-i secretele.

Exact așa cum ea petrecuse atât de mult din viața ei păstrându-le pe ale lui.

Îi sărută din nou pielea sensibilă și se mișcă iar, cu o alunecare ușoară, până când picioarele ei se depărtară și el se trezi între ele.

– Spune-mi un alt secret.

Ea își ținu respirația la auzul cuvintelor rostite în miezul ființei ei. La asta, mulțumirea vui prin trupul lui Ewan, iar el se aplecă înainte, despărțind-o blând cu degetele mari, ca să o privească.

– Doamne, șopti el, senzația cuvintelor pe carnea ei fierbinte și umedă fiind în mod limpede destul să o facă să înnebunească. Nu am văzut niciodată ceva atât de frumos ca asta.

– Ewan, spuse ea cu respirația tăiată. Te rog.

El suflă prelung, aerul rece ajungând direct în esența ei, iar ea își strigă plăcerea frustrată dată de această senzație.

– Spune-mi un alt secret, zise el.

– Te doresc, șopti ea și cuvintele sunară atât de uluitor și de rezervat, încât păru că îi oferise un cadou.

– Bună fată, zise el, sărutându-i coapsa, sus, în locul în care era toată numai senzații.

Ea își ridică șoldurile, legănându-se în aer, căutând un punct de sprijin, iar el avu impresia că putea să moară din pricina privelișt ii uimitoare a ei, roz, umedă și fierbinte ca o flacără. El se mișcă, așezând un deget în locul în care se întâlneau labiile, iar ea oftă, sunetul fiind atât de remarcabil, încât el avu nevoie de toată energia lui pentru a nu ejacula atunci și acolo.

– Da, acolo, spuse ea, frustrată. Fă-o!

Era atât de pregătită pentru el! Alunecoasă, umedă și perfectă.

Mută degetul acela singur coborând către centrul ei, plăcându-i la nebunie felul în care respirația ei se opri și micul strigăt pe care și-l înghiți când el desenă un cerc în jurul mugurelui încordat din vârful labiilor ei. Îl frecă cu blândețe, urcând pe o parte și coborând pe cealaltă, iar ea, în cele din urmă, dădu drumul strigătului.

– Îți place asta, zise el, încetișor, mai degrabă pentru sine decât ei.

Ea înjură din nou, limbajul ei vulgar fiind o dovadă puternică și perfectă a faptului că ea ajunsese la punctul în care se destrăma. El stărui acolo, în locul acela, mângâind și frământând, explorând-o până când ea începu să facă toată treaba, folosindu-se de atingerea lui pentru a-și obține plăcerea.

– Asta este, iubire, șopti el, sărutându-i delicat pielea coapsei. Arată-mi ce îți place. Arată-mi ce te va face să țipi.

Vorbele o aprinseră, iar el lunecă un alt deget în centrul ei fierbinte și umed, până la prima încheietură a degetului, destul de adânc încât să o simtă pulsând în jurul lui. Ea își depărtă mai tare picioarele și se împinse în sus.

– Mai mult, spuse ea, cu respirația tăiată. Te rog.

– Simți suferință aici, nu-i așa? o întrebă. Biata mea iubire! Te doare?

– Dumnezeule, da. Voiesc...

– Spune-mi ce, zise el. Spune-mi ce dorești!

„Îți voi da totul."

– Doresc...

„Gura mea", își dori el să o audă.

Avea să moară dacă nu își așeza în curând gura pe trupul ei.

Ea nu spuse asta. Făcu ceva și mai bun, încolăcindu-și degetele în părul lui, strângându-l tare în pumn și așezându-l exact în locul în care îl dorea.

– Asta, spuse ea gâfâind, când el își așeză buzele pe trupul ei, ținând-o desfăcută larg și lingând-o cu mișcări lungi și dese. O, da, oftă ea. Asta.

Avea gust de dulce și de păcat și se înfruptă din ea, delectându-se cu gustul ei și cu felul în care ea se legănă lipită de el, căutându-și plăcerea, nerușinată de asta, cu mâinile în părul lui, ținându-l strâns lipit de ea în timp ce se mișca. Și, în tot acest timp, ea vorbi despre dragostea lui obscenă, spunându-i toate felurile în care el se descurca de minune.

– Da, gâfâi ea. Exact acolo.

Îi dădu instrucțiuni și el le primi, dornic să le urmeze, dornic să afle toate felurile în care o putea face să înnebunească.

Cercurile lente deveniră gradual mai rapide, limba lui lucrând în același timp cu ritmul șoldurilor ei și apoi ea îi strigă numele, iar el putu să audă că ea era aproape acolo. Își continuă traseul, desfătându-se cu gustul ei în vreme ce ea le dădu plăcere amândurora, dincolo de orice simțise el vreodată.

Și apoi, tocmai când ea ajunse la momentul de frenezie, ea îl privi de sus ca o zeiță a sexului și spuse:

– Să îți mai spun un secret?

Ochii li se întâlniră pe deasupra trupului ei, iar el dădu afirmativ din cap, nedorind să îi părăsească trupul nici măcar pentru o clipă.

– Doresc să te atingi în timp ce eu am orgasm.

Un adevărat fior explodă în trupul lui, ceva ce semăna a recunoștință și dorință în același timp.

Și nevoie. Și asta.

Își înconjură mâna în jurul lui, mai tare ca niciodată. Mai fierbinte ca niciodată. Nu fusese niciodată atât de al naibii de disperat. Și se mângâie în același timp cu mișcările ei, plăcerea gustului ei pe buzele lui, priveliștea ei, în timp ce se mișca lipită de el și propria lui mână făcură experiența teribil de plăcută.

Degetele ei se strânseră în părul lui.

Coapsele îi tremurară.

Și, cu cea mai murdară dintre înjurăturile pe care le auzise el vreodată, ea își atinse climaxul, strigând numele lui în încăperea întunecată, în vreme ce el o chinuia cu mâinile, gura și limba până când ea nu mai știu nimic în afară de plăcere.

În timpul în care ea își revenea din plăcere, limba lui deveni mai blândă și degetele i se opriră cât ea pulsă lipită de el, și ea îl trase în sus, spre ea, numele lui rostit răgușit pe buzele ei, dornice de mai mult.

Dornice pentru tot.

El își ridică capul după ce ultimul val de plăcere o cutremură și se mută să stea întins alături de ea, nedorindu-și altceva decât să o țină în brațe și să o sărute pe tâmplă, îndemnând-o să doarmă.

Dar Grace avea alte planuri, inversând imediat pozițiile și cățărându-se deasupra lui, împingându-l pe pat.

– Tu nu ai terminat, șopti ea, dăruindu-i un sărut lung și prelungit care îi puse în pericol sănătatea mintală din pricina felului în care ea îi linse buzele, în vreme ce gustul ei se afla încă acolo.

El clătină din cap.

– Nu am voit, spuse. A fost pentru tine.

– Mmm, zise ea, adânc și păcătos, aplecându-se să îl sărute din nou.

– Ți-ar plăcea să îți spun ce mai doresc?

Dacă nu ar fi fost deja tare ca fierul, întrebarea lenevă și mulțumită ca și greutatea ei moale peste el l-ar fi stârnit oricum.

– Foarte mult.

Își frecă coapsele de el o dată, de două ori, până când el gemu, apoi se așeză din nou pe coapsele lui și îl luă în mână. La atingerea lui, el inspiră adânc, mângâierea degetelor ei fiind sigură și puternică.

– Asta doresc. Te doresc pe tine.

– Tot ce dorești, zise el, fiecare mușchi al lui încordându-se pentru a-l împiedica să o tragă către el, să o rostogolească pe pat și să preia controlul.

Ea păru să știe, căci își schimbă atingerea și îl mângâie pe brațe și pe piept, încheind, încă o dată, pe lungimea lui tare și încordată. Se mișcă, frecându-se din nou de el, amândoi respirând sacadat când el ciocăni la intrarea centrului plăcerii ei.

– Îmi place asta, zise ea.

– Mmm, răspunse el. Eu te plac pe tine.

Ea ridică privirea către el, cu ochii lucind de plăcere.

– Chiar așa?

Cum de putea măcar să se îndoiască de asta? Ridică o mână la chipul ei, prinzându-i obrazul și privind-o stăruitor în ochi.

– Atât de mult! spuse.

Inspiră adânc, memorând momentul acesta.

– Te-am căutat atâta vreme, crezând că va fi la fel atunci când te voi găsi. Gândind că vei fi fata pe care o iubeam.

Auzindu-i cuvintele, i se puse un nod în gât.

– Și, în schimb, te-am găsit pe tine, frumoasă, da, și îndrăzneață. Dar puternică și influentă – al dracului de splendidă. Ești splendidă, Grace.

Cuvintele o atinseră și trase adânc aer în piept, ridicând bărbia suficient cât el să îi vadă răspunsul. Mândrie. Satisfacție.

– Te văd, spuse el.

– Am visat la asta, răspunse ea, încetișor, mărturisirea ei arzându-l. La întoarcerea ta. Și că mă găsești. Și că mă dorești.

El clătină din cap.

– Nu poți să crezi că nu te-aș dori vreodată.

– Nu mai sunt fata pe care o iubeai.

„Nu poți să o iei niciodată înapoi."

Cuvintele pe care ea i le aruncase în noaptea aceea, din urmă cu un an. Cuvintele care îl frânseseră. Cuvintele care îl remontaseră.

– Nu, spuse el. Nu ești. Ești mai mult. Ești femeia pe care o iubesc.

Ea inspiră cuvintele și mâinile i se ridicară pe pieptul lui, în vreme ce ochii i se umplură de lacrimi nevărsate. El întinse mâna și o trase în jos, către el, pentru a o săruta din nou.

Când se retrase, îi șopti:

– Nu este nevoie să spui nimic. Dar nu mai puteam rămâne tăcut. Te iubesc. Nu fata care erai. Nici femeia pe care credeam că o voi găsi. Ci pe tine. Cea de acum. De aici.

Înclină capul către ferestrele care dădeau spre Covent Garden.

– Acolo, afară, pe acoperișuri și dedesubt, în Mahala.

Își ridică mâinile pe chipul lui și îl sărută din nou, lung și amețitor, până când amândoi gâfâiră de plăcere.

Se retrase din nou de lângă ea.

– Îți amintești ce ți-am spus în noaptea aceea, în grădinile mele? Îți amintești cum te-am numit?

Un zâmbet delicat, secret jucă pe buzele ei.

– M-ai numit regină.

El dădu aprobator din cap.

– Iar pe mine, tronul tău.

În ochii ei se aprinse focul.

– Îmi place asta.

El gemu în adâncul pieptului.

– Și mie, iubire.

Ajunseră din nou la orgasm împreună, mâna lui aflându-se între trupurile lor, depărtându-i labiile în vreme ce ea se ridică, vârful lui așezat la deschiderea ei, fierbinte, umedă și perfectă. Nu. Fără moștenitori.

– Așteaptă...

Ea rămase neclintită, înțelegând. Clătină din cap.

– Nu este nevoie să așteptăm. Nu există posibilitatea unei sarcini.

Și atunci înțelese și el, la rândul său. Existau modalități de a împiedica inevitabilul și Grace era o femeie matură care știa bine cum să le folosească.

Se coborî o jumătate de centimetru. Un centimetru. Destul cât el să își piardă mințile când ea îi oftă în ureche.

– Se simte...

– Ca în rai, mormăi el.

Ea îi zâmbi.

– Crezi că putem să facem să fie și mai bine?

El pufni în râs.

– Pot să mă gândesc la câteva lucruri pe care le putem încerca.

– Este acesta unul dintre ele? întrebă ea, cu viclenie, și se lăsă pe penisul lui încordat, fierbinte și superb, alene și perfect, și senzația amenință să îl distrugă.

– Este cel mai bun, mormăi el, impunându-și să rămână nemișcat în vreme ce ea se ridică un strop și reveni la locul ei, mai jos, cuprinzând mai mult din el.

– Dumnezeule, este atât de...

El aștepta, privind-o, știind că ar fi putut să fie neplăcut. Nedorind să o facă să sufere și dorind cu disperare să o reguleze.

– Plin, șopti ea și cuvântul, numai păcat și sex, iar asta îl făcu și mai tare.

Ea simți asta și ochii îi zburară către ai lui.

– Îți place asta.

– Ah, zise el, incapabil să găsească cuvintele potrivite preț de o clipă. Da. Îmi place.

Îl sărută din nou, legănându-se pe el, până când își găsi locul, și el o întâmpină cu propriul lui oftat de plăcere. Și apoi ea spuse:

– Îți place când îți spun cum mă umpli.

El nu se putu abține să nu se împingă înlăuntrul ei, doar puțin, destul cât să îl facă să înnebunească din pricina șicanării.

– Da.

– Să îți mai spun și altele? Să îți spun cât de tare ești? Cum mă lărgești dincolo de orice imaginație, până când nu mai pot să-mi amintesc cum este să nu te am înlăuntrul meu? Să îți spun cum se simte, știind că tu ești acolo, Ewan?

Era crimă. Îl distrugea.

Și apoi ea se aplecă la urechea lui și spuse:

– Tu, în sfârșit, acolo unde îți este locul.

Își pierdu controlul într-o clipă. Brațele lui o cuprinseră și o răsturnă pe spate pe pat, sunetul râsului ei încântat fiind singurul lucru care penetră ceața dorinței sale. Îi privi ochii strălucitori.

– Crezi că este amuzant?

– Cred că este perfect, spuse ea.

Îi sărută cuvintele de pe buze.

– Pun pariu că pot să fac să fie și mai și.

Ea își ridică șoldurile, tachinându-l.

– Dovedește-o!

Iar el o făcu, mișcându-se în sfârșit: începând cu împingeri lente și puțin adânci, până când ea se arcui ridicându-se către el, iar el îi supse sfârcurile; degetele ei se aflară în părul lui, și ea ceru mai mult. Fu bucuros să îi ofere mai mult, să se miște mai profund, mai rapid și cu mai multă putere, până când ea îi oftă numele și i se potrivi, împingere cu împingere, adânc, fără opreliști și apoi mai rapid, până când scrâșni din dinți ca să se împiedice să mărească viteza.

Nu fără ea. Niciodată fără ea, niciodată.

Nu acum, când știa cum era cu ea.

Era o sirenă care se zvârcolea sub el, cu buclele ei sălbatice întinse pe pat ca un foc de mătase, și el fu mistuit de dragostea față de ea, această femeie care avea mai multă putere, influență și frumusețe strălucitoare decât orice persoană pe care o cunoscuse vreodată.

Și acum, era a lui.

În timp ce el împingea, ea alunecă o mână între ei, iar el îi făcu loc pentru ca ea să își găsească din nou plăcerea, degetele ei frecând inima nevoii sale în timp ce el se înfigea în ea.

Se aplecă să o sărute din nou.

– Te simți bine, iubire? Mâinile tale și penisul meu, laolaltă?

– Mmm, zise ea, prea distrasă de căutarea extazului său.

Și apoi ochii ei se deschiseră larg, iar el știu că ea ajunsese.

– Ewan, gâfâi ea.

– Cu mine, porunci el. Uită-te la mine în timp ce termini. Vreau să privesc.

Ea se supuse și își aținti enormii ochi căprui într-ai lui, în timp ce se cufundă în plăcere. Faptul că o privi se dovedi a fi pierzania lui. O urmă dincolo de prăpastie, strigându-i numele în încăpere chiar și când făcu tot ce îi stătea în putință pentru a-i prelungi orgasmul, refuzând să se oprească, refuzând să încetinească, până când ea ajunse la epuizare.

Și abia atunci, când ea căzu înapoi pe perne, lipsită de vlagă, el se opri, întorcându-se în timp ce reveni alături de ea, trăgând-o cu el până când fu lungită peste trupul lui, pielea ei fină, roz de plăcere și părul ei mătăsos îi învăluiră pe amândoi ca o manta, respirând amândoi în același staccato nemilos.

Zăcură acolo, în tăcere, multe minute, în vreme ce bătăile inimilor lor încetiniră, trupul ei relaxat și languros peste al lui, în vreme ce el desena leneș modele pe pielea ei incredibil de fină, minunându-se de felul în care seara se dăduse peste cap și îi făcuse să aterizeze aici, împreună, într-o liniște satisfăcută.

Mai simțise el vreodată așa ceva? Un sentiment pur de satisfacție? Ca și cum nimic din ceea ce se întâmplase mai înainte sau avea să vină în viitor nu conta, pentru că, în acest moment unic, exista perfecțiune.

Ar fi trebuit să știe că așa avea să fie.

Grace, la care se gândise întotdeauna ca la o piesă care lipsea, era acum cu mult mai mult.

O mângâie cu o mână pe pielea goală a spatelui și ea trase adânc aer în piept, ridicarea și coborârea sânilor ei pe pieptul lui trimițând un zumzet de conștientizare prin trupul lui.

– Te iubesc, îi șopti, dorind să o spună iar, acum, în acest moment perfect.

Ea ridică capul la auzul vorbelor lui și îi cercetă privirea, găsind ceea ce căuta acolo, pentru că depuse un sărut pe pieptul lui, apoi se vârî din nou înapoi în brațele lui, de parcă nu ar fi dorit niciodată să plece.

El o strânse în brațe, încurajând-o să rămână.

Apoi ea întrebă ceea ce el știuse că ea avea să întrebe din momentul în care se trezise în întuneric, în exact aceeași clădire, cu un an mai înainte.

Atunci nu fusese pregătit să răspundă.

Acum, era gata.

Fără măști.

– Ce s-a petrecut în noaptea aceea?

Capitolul 23

Nu răspunse imediat.

De fapt, pentru o clipă, ea crezu că poate el nu avea să răspundă deloc. Sau poate că nu o auzise, întrucât nimic nu se schimbase

după ce ea îi adresase întrebarea – el nu își slăbi strânsoarea, respirația nu i se acceleră și nici ritmul inimii lui lent și liniștit nu crescu sub urechea ei.

În cele din urmă, el răspunse și vorbele răsunară între ei ca un vuiet grav.

– M-am întrebat eu însumi lucrul acesta de o mie de ori.

Ea nu ridică capul, știind că orice urma să se întâmple între ei avea să schimbe totul. Temându-se că adevărul avea să înrăutățească lucrurile.

– Și?

Grace ascultă respirația lui înceată și egală o lungă perioadă, silindu-se să aibă răbdare, ca și cum întreaga lui lume nu era în haos la ideea că putea să fie îndrăgostită de acest bărbat care fusese inamicul ei pentru atâta amar de vreme.

De-a lungul anilor, își imaginase o duzină de răspunsuri la această întrebare. Ba mai multe. La început, după ce fugiseră, ea, Diavolul și Whit petrecuseră ore întregi încercând să înțeleagă trădarea lui. Ce se petrecuse? Ce îl făcuse să se întoarcă împotriva lor, atât de aproape de momentul în care plănuiau să plece?

Diavolul mânios și amărât crezuse întotdeauna că Ewan hotărâse, pur și simplu, că banii și puterea erau prea bune pentru a le da cu piciorul. El fusese alegerea bătrânului duce de a deveni moștenitor încă de la început, nu? De ce să se amestece unul ca el cu ei, cu burțile și buzunarele goale, pe străzile întunecate, umede și reci, din Mahala?

Cel mai probabil aveau să moară înainte să ajungă la maturitate.

Whit fusese mai înțelegător. Încă și-l amintea cum tresărea în vreme ce ea își înfășura juponul în jurul coastelor lui rupte, chiar și atunci el argumentând că Ewan fusese întotdeauna cel cu șansele cele mai mari. „Acesta este un motiv", spusese Whit. „Nu ne-a trădat."

Spusese asta săptămâni la rând. Ba și mai mult, pe măsură ce dispărură în Mahala, ascunzându-se de bătrânul duce, de care se temeau că va veni după ei – singurii oameni din lume care știau de planurile lui de a fura ducatul pentru urmașii săi, mai degrabă decât să moară fără un moștenitor.

Și apoi, într-o bună zi, Whit se trezise cu o altă părere și o inimă schimbată. Una mai dură. Și, începând cu ziua aceea, făcuse tot

ce îi stătuse în putere pentru a-i apăra fie și de o șoaptă din partea ducilor de Marwick – tânăr sau bătrân.

Dar Grace nu avusese niciodată avantajul unui dezinteres rece. Nu îl găsise niciodată. Îl iubise și îl iubise. Fusese furioasă pe el și plânsese pentru el. Și îl voise înapoi de mai multe ori decât putea să numere. De mai multe ori decât putea număra oricine.

Și, chiar și atunci când devenise închisă, nu fusese niciodată pe deplin în stare să îl uite.

Așadar îi era acum imposibil să manifeste un interes degajat în răspunsul lui, în timp ce zăceau goi în patul ei – atât de aproape de a-și dezvălui totul unul celuilalt.

Cu atât mai mult când el răspunsese în cele din urmă:

– Nu te-aș fi rănit niciodată.

Nu avu de ales decât să ridice capul auzind asta și să îl privească în ochi, cercetându-l și descoperind adevărul. Și totuși, suspiciunea luă naștere. Sprânceana i se încreți la amintirea acelei nopți.

– Îmi amintesc, spuse ea. Tu...

Întregul lui trup se încordă la această invocare și ea se opri, gândindu-se, pentru o clipă, să nu rostească continuarea.

Nu. Dacă era să meargă înainte, adevărul trebuia să iasă la suprafață.

– Ai avut de gând să mă ataci, spuse. Am văzut cuțitul în mâna ta. Am văzut mânia de pe chipul tău.

– Nu erau pentru tine, zise el. Nu mă aștept să mă crezi, dar este adevărat.

– Ceva s-a întâmplat.

– Da, ceva s-a întâmplat, spuse el cu un râs lipsit de umor. El a ales.

– Cu toții am știut întotdeauna că tu vei fi acela, îi spuse ea. Încă de la început, tu ai fost. Diavolul și Whit... ei au fost o diversiune.

– Ei s-au aflat acolo pentru a mă antrena să fiu un Marwick, spuse Ewan, cu ochii în tavan. Să îmi amintească de ceea ce era important. Titlul. Neamul. Se aflau acolo pentru a mă pregăti să fiu nemilos.

Și, în noaptea aceea, fusese. Sau poate nu?

Râse ironic.

– I-a învățat și pe ei să fie nemiloși. Ar fi mândru de ei acum.

– Nu le-ar păsa absolut deloc de mândria lui, spuse ea, fără să schimbe direcția.

– Nu le-a păsat niciodată, zise el, și de aceea i-a urât pe ei mai mult decât m-a urât pe mine.

O privi și continuă:

– Dar nu ne-a urât pe noi nici pe departe la fel de tare pe cât era de îngrozit de tine.

La vorbele acestea ea își încruntă sprânceana.

– Eu, spuse. Ce credea că îi pot face eu? El era duce, iar eu eram o copilă. Am trăit pe moșie numai din bunăvoința lui.

– Nu înțelegi, Grace, asta te făcea și mai înspăimântătoare – o amărâtă de fată. O orfană care nu ar fi trebuit să conteze. Ar fi trebuit să fie ușor să scape de tine. Dar nu acesta era destinul tău. În schimb, l-ai urât cu pasiune înflăcărată și calcule reci. Erai minunată și iubită de toți cei care te întâlneau, chiar fără ca ei să știe adevărul... că tu erai pruncul botezat ca duce...

Se întrerupse pentru o clipă și apoi, după ce cugetă, spuse încetișor:

– Și ai luptat cot la cot cu noi cu o înverșunare pe care nu o putea controla.

– Din momentul în care am ajuns la moșie, ne-a aruncat unul împotriva celuilalt. Șmecherii și jocuri ale minții, lupte ale orgoliilor și brutalitate fizică. Și nu a putut să ne înfrângă. Eram trei, împreună. Încleștați într-o bătălie nu pentru a câștiga, ci pentru a-l învinge pe el. Iar el detesta asta, pentru că nu putea să înțeleagă de ce nu reușea să ne despartă.

– Erați frați, spuse ea simplu.

Își petrecuse doi ani alături de cei trei și douăzeci de ani cu Diavolul și Whit și știa că fuseseră călițI în același foc – clădiți ca o pereche.

– Nu, spuse el, mâna lui mângâindu-i spinarea. Ne stăpânea cu promisiunea banilor pentru mamele noastre și avere pentru noi înșine. Mâncare în stomacurile noastre și cunoștințe în creiere. Acoperișuri deasupra capetelor noastre. Orice doream, atâta vreme cât ne luptam unul cu celălalt.

Ea clătină din cap.

– Tu nu ai făcut-o niciodată. Nici chiar atunci când v-a pus în ring împreună. Întotdeauna te-ai abținut. Ezită și apoi continuă:

O lecție pe care încă o porți cu tine. Te-am văzut făcând asta zilele trecute, în Covent Garden.

El își frecă absent cu o mână falca, unde o vânătaie mai putea fi încă zărită.

– Asta a fost o greșeală. Dacă nu ai fi oprit tu lupta, este posibil ca acum să nu mai fi fost aici.

Bineînțeles că fusese nevoită să oprească lupta. Nu l-ar lăsa niciodată să moară.

– Ai face bine să îți amintești asta, bogătane. Noi luptăm murdar aici, în noroaie.

– Nu voi mai face din nou aceeași greșeală.

Ezită, privind-o cu atenție, și apoi spuse:

– Nu îmi rețin loviturile decât pentru tine, întotdeauna.

Ea își ridică capul.

– Ce înseamnă asta?

– Noi trei am fi putut fi cu ușurință înfrânți. Separați. Manipulați, zise el. Nu sângele ne-a ținut uniți împotriva lui. Ci tu.

I se opri respirația.

– Te-am iubit cu toții. Whit și Diavolul ca pe o soră – fiecare dintre ei gata să te apere fără ezitare. Iar eu...

Vorbele i se stinseră, iar ea întinse mâna după a lui și își împleti degetele cu ale lui.

– Ca și cum erai o parte din mine, oftă el. Doamne, erai atât de curajoasă.

– Nu, nu eram, zise ea, clătinând din cap. Eram un nimeni. Nu eram nimic. Nimeni nu mă băga în seamă.

– Erai acolo, întotdeauna. Crezi că nu-mi amintesc toate ocaziile în care m-ai salvat? Ne-ai salvat? Pături când era frig. Mâncare când eram înfometați. Lumină în întuneric. Ne-ai vindecat iar și iar. Și întotdeauna nevăzută.

– Nu era curaj, spuse ea.

Da, făcuse tot ce îi stătuse în putință pentru a-i ajuta, fără ca ducele să o descopere, dar spuse:

– Nu i-am ținut piept niciodată. Aș fi putut face cu mult mai multe pentru a vă apăra pe toți. Eram dovada nelegiuirii lui. Și niciodată nu am...

Își feri privirea, urând amintirile timpului pe care îl petrecuse pe moșie... ale timpului pe care îl împărtășiseră acolo.

– Nu i-am ținut piept niciodată.

– Nici eu.

„V-am ajutat să scăpați."

Vorbele din noaptea trecută, când ea îl acuzase că îi gonise. Că îi lăsase în urmă.

– Numai că eu cred că poate ai făcut-o.

Îl privi îndelung, cu ochii mijiți asupra lui.

– Cred că i-ai ținut piept în noaptea aceea.

O lumânare de pe noptieră pâlpâi și se stinse. Se aflau în camerele ei de mult timp. Două ore. Poate și mai mult. Se uită la ceasul din partea opusă a încăperii. Ora trei și jumătate. Petrecerea ar trebui să fie în floare dedesubt.

Dar aici, timpul se oprise.

– Uneori, revăd săptămâna aceea în capul meu. Îmi amintesc fiecare moment cu o asemenea claritate.

O privi.

– Îți amintești? Plănuiam să plecăm.

Ea aprobă dând din cap.

– Te hotărâseși că era vremea. Înainte ca iarna să vină și el să decidă să facă un exemplu dintr-unul din voi.

– Trecuseră doi ani acolo, zise el. Doi ani și eram toți destul de mari pentru a merge la școală, iar eu și Diavolul ne înălțam deja.

Ea își amintea.

– În curând nu mai puteați fi ascunși cu ușurință.

– Și asta, dar noi mai știam și că, dacă am fi putut doar să ajungem în Covent Garden, eram în putere. Puteam munci cu toții.

Se uită la ea.

– Și eram destul de mari ca să te apărăm.

Zâmbi auzindu-i vorbele.

– S-a dovedit că Covent Garden avea nevoie de apărare împotriva mea.

Își trecu din nou mâna peste pielea ei și o trase mai tare spre el.

– Îmi doresc să fi fost aici. Îmi doresc să te fi văzut luând cu asalt locul acesta.

Deveni serioasă.

– Și eu îmi doresc asta.

– În schimb, el ne-a descoperit.

Îi ridică mâna și îi sărută încheieturile degetelor.

– Pe tine și pe mine.

Îi așează mâna pe umărul lui stâng, unde cicatricea îl ardea încă.

– Îmi amintesc de noaptea aceea cu o limpezime de cristal, spuse ea. Sărutări caste și vorbe dulci și cum eram înfășurată în brațele tale.

În beznă, șoptindu-și planurile pentru viitor. Împreună. Departe de Burghsey și de ducat.

– Îți amintești ce ți-am spus? Înainte ca el să ne găsească?

Ea dădu aprobator din cap și îl privi în ochi.

– Mi-ai spus că vei găsi o cale prin care să ne aperi.

– Și ce altceva?

Ea zâmbi.

– Mi-ai spus că mă iubești.

– Și tu mi-ai spus același lucru, zise el, sărutând-o pe tâmplă și inspirându-i adânc părul.

– Apoi el ne-a descoperit și te-a rănit. Și, rănindu-te pe tine, m-a rănit și pe mine.

Ea își ridică mâna de pe locul în care el fusese însemnat și sărută încă o dată cicatricea de acolo.

– Îmi pare rău.

– Să nu îți ceri niciodată, niciodată scuze pentru asta. Aș primi o sută ca ele dacă asta ar însemna să păstrez acele amintiri despre tine. Cele mai fericite din viața mea... până acum.

Îi mângâie cu degetul mare pielea ridicată a cicatricii.

– Și acum? Care este cea mai fericită amintire a vieții tale?

Mâna lui urcă pe obrazul ei, iar ea ridică capul și îl descoperi privind-o țintă.

– Noaptea asta. În locul acesta pe care tu l-ai clădit – un palat al plăcerii, al puterii și al mândriei – locul acesta pe care mi l-ai încredințat, lumea asta pe care ai împărtășit-o cu mine. Aceasta este cea mai fericită noapte a mea.

Lacrimile îi țâșniră auzindu-i vorbele, pline de tristețe și regret – ce ar fi putut face dacă ar fi fugit împreună? Ce s-ar fi putut întâmpla?

– Ce s-a întâmplat, Ewan? îl întrebă din nou. Cum de s-a schimbat totul?

– El m-a ales. Și, alegându-mă, a făcut să fie imposibil să vin cu voi.

Îi dădu părul la o parte de pe chip și șopti:

– Nu puteam să vin cu voi.

Deruta își făcu apariția, vorbele lui neavând nici un sens. De ce nu? Clătină din cap, cu nedumerirea și neîncrederea vizibile pe chipul ei.

– De ce? Din pricina titlului?

– Din pricina bărbatului, zise el, ridicându-i mâna și așezându-i-o pe umărul lui stâng, oglindindu-și propria atingere pe însemnul lui. Din pricina monstrului.

– Spune-mi!

El trase adânc aer în piept și apoi spuse încetișor:

– A lăsat-o pe mama fără nimic.

Grace nu înțelese de ce el începu de acolo, dar el o făcu, iar ea ar fi stat întinsă în brațele lui și ar fi ascultat o veșnicie, dacă el i-ar fi cerut-o.

Sau poate că el alese să înceapă de acolo pentru că de acolo începuse. De unde începuseră – ca fire de mătase, țesute laolaltă de soartă.

– A ieșit la plimbare, amantă a ducelui de Marwick, și s-a întors acasă doar ca să descopere că casa ei fusese golită de tot ce conținea, zise el și vorbele îi fură reci și degajate, ca și cum le auzise de o sută de ori până atunci și ea bănui că așa era – o poveste întipărită în amintirea lui de către eroină. Totul dispăruse. Bijuterii, mobilă, obiecte de artă. Orice avea valoare. Dispăruseră.

Degetele lui Grace îi mângâiară pieptul, înainte și înapoi prin bruma de păr maroniu de acolo, vocea lui vibrând pe ele și în urechea ei. Și, în timp ce el vorbea, ea își dori să fi avut o alifie care să vindece asta – poveștile trecutului, care purtau cu ele mânie și suferință... și, uneori, suferința altora – usturând întotdeauna și fără să fie domolită vreodată.

El dărui încăperii un mic hohot de râs lipsit de umor.

– Mama vorbea despre ziua aceea mai mult decât despre orice altceva. Despre ziua în care ducele o azvârlise pe străzi. Despre ziua aceea și despre zilele de mai înainte, cu petrecerile, privilegiile și puterea pe care le avea în Mayfair – impecabila amantă a ducelui de Marwick.

Ezită și apoi adăugă:

– Îmi imaginez că nu a fost prea încântată să afle că în același timp se întovărășea și cu mamele Diavolului și a lui Whit.

Ea nu se putu abține să nu spună cu umor sec:

– Ei bine, soția lui nu voia să aibă nimic de-a face cu el... ce altceva ar fi putut să facă un aristocrat în plină sănătate?

El scoase un mormăit și ei i se păru că auzi umor adevărat în el.

– Totuși nu pentru mult timp în plină sănătate.

Câteva luni mai târziu, mama lui Grace, ducesa de Marwick, folosise un pistol pentru a se asigura că bătrânul duce nu va mai avea oportunitatea de a abuza vreo altă femeie.

– Lucrarea Domnului, zise Grace. Unul dintre foarte puținele lucruri pe care le știu despre mama mea și lucrul de care sunt cea mai mândră.

Degetele lui desenară cercuri pe umărul ei.

– Bănuiesc că semeni cu ea în ceea ce privește puterea și virtutea.

– Și ținta, îl tachină ea.

– Și ținta.

Auzi zâmbetul din vocea lui, care se făcu seacă ca nisipul când spuse:

– Presupun că mamei mele i-ar fi făcut plăcere să o asiste în schimbul acela de focuri. I-ar fi plăcut să îl fi pedepsit așa cum el a pedepsit-o pe ea.

Încremeni, iar ea nu se mișcă, cu excepția degetelor ei, care îl mângâiară cu atingeri circulare ușoare și languroase.

Când continuă, el spuse în șoaptă.

– L-a urât pentru faptul că a trădat contractul pe care îl aveau. Amantele ducale trebuiau să fie plătite foarte frumos când se retrăgeau. Trebuia să le fie date rânduri de case în Earl's Court și 2 000 de lire anual, precum și un cont deschis pe Strada Bond. Dar el nu i-a dat nimic din toate acestea. În schimb, a pedepsit-o.

Bătrânul duce pedepsise fiecare femeie cu care interacționase vreodată. Fusese o brută. Grace deschise gura să îi spună lui Ewan exact asta, ca să îl ajute să-și ușureze durerea pe care era evident că o purta cu el.

Înainte să apuce să o facă, el continuă:

– A pedepsit-o din cauza mea.

– Nu.

Capul îi țâșni în sus, în timp ce cuvintele îi zburară de pe buze.

– Nu ai fost...

O opri.

– I-a lăsat un singur cufăr cu haine. Și știi, zise el, fără să o privească, ani întregi, când ea îmi spunea povestea asta, credeam că îmi spune despre cufărul acela ca să-mi arate compasiunea tatălui meu. Rochiile, decorate cu perle și cusute cu aur – toate vândute până să înțeleg ce însemnau perlele și aurul. Am sperat întotdeauna că mi-a spus acea poveste ca să îi sublinieze umanitatea – știind în ce fel de viață o trimitea. Una pe care ea nu o alesese.

Ea inspiră adânc. Dumnezeu știa că Grace văzuse cele mai bune și cele mai rele părți ale Mahalalei, dar, de când Bastarzii începuseră să conducă Mahalaua, se străduiseră cât de mult putuseră să se asigure că oamenii care își găseau drumul acolo puteau să își facă propriile alegeri.

Alegerea de a munci cinstit. Și în siguranță.

Și era mult prea rar când femeilor li se permitea acea alegere.

Ewan continuă:

– Dar acum, ca bărbat în toată firea, știu că nu avea nimic de-a face cu umanitatea lui. Era furios. Și dorea ca ea să trăiască fiecare zi din restul vieții ei cu acel cufăr plin de mătăsuri învechite și să își amintească la ce renunțase. Din cauza mea. Dorea ca ea să mă regrete.

Ea clătină din cap.

– Ea nu făcut-o.

– Nu știi asta.

– Ba da, zise ea, cu fermitate, nedorind să îl lase să câștige de data asta. Știu, pentru că am trăit în Covent Garden mai mult decât ai trăit tu și am văzut aici mai multe decât ai văzut tu vreodată. Și știu că femeile care nu doresc să aibă copii nu îi fac. Știu că mama ta știa asta... și cum. Și de aceea știu că a făcut o alegere.

Își puse mâinile pe obrajii lui, dornică ca el să o audă.

– Ducele nu a lăsat-o fără nimic, Ewan. A lăsat-o cu tine. Alegerea ei.

– Și la ce i-am folosit? zise el, cu tonul inundat de mânie. A murit aici, în locul acesta, cu nimic altceva în afară de amintirea alegerii ei. Nici măcar nu eram aici.

Grace dădu afirmativ din cap.

– Așa este și sper din suflet că tatăl tău putrezește în iad pentru asta și pentru o mie de alte lucruri. Dar tu nu ai murit aici.

Avea lacrimi în ochi.

– Tu nu ai murit, Ewan, și acesta este darul pe care ea ți l-a oferit.

El fu pierdut în gânduri pentru o veșnicie, până când, în cele din urmă, Grace nu se putu abține să nu umple tăcerea și să îi spună propria ei poveste încetișor.

– Am fost să o caut, știi?

Ochii îi țâșniră către ai ei.

– Murise deja, continuă. Febră.

– Știu, răspunse el. A murit în timp ce noi eram la Burghsey. I-a făcut plăcere să-mi spună asta într-o noapte, la puțin timp după ce voi plecaserăți; nu îi încasasem înfrângerea cu destulă căință.

Ea scânci.

– Îmi pare rău.

El clătină din cap, alungând cuvintele cu o fluturare de mână.

– De ce ai venit după ea?

– M-am gândit că dacă aș fi putut doar..., începu ea, apoi vorbele i se stinseră.

– Spune-mi!

Nu putea să îi refuze nimic în momentul acela.

– M-am gândit că ai putea să te întorci după ea.

Înghiți în sec la auzul vorbelor ei.

– Nu puteam.

Același lucru pe care îl spusese mai devreme.

Grace refuză să îl lase să își mute privirea.

– Nu puteai să vii cu noi. Nu puteai să te întorci după ea. Spune-mi!

– Erați cu toții în pericol, zise el, cu pieptul strâns din pricina vinei. Și eu eram motivul. El știa unde vă aflați.

Ura din cuvintele lui era ca gheața, răspândindu-se rece prin trupul ei.

– Cel puțin așa mi-a spus, iar eu l-am crezut. Și mi-a spus că, dacă plecam vreodată, avea să vă găsească și să înfăptuiască ceea ce nu am reușit.

Se opri.

– Ceea ce eu nu aș fi făcut niciodată.

Începu să înțeleagă.

– Mă dorea moartă.

– Da.

– Și dorea ca tu să o faci.

– Ultima mea misiune, zise el. Să te ucid.

Substituentul.

– Pentru a elimina orice posibilitate de a afla cineva vreodată că nu erai adevăratul moștenitor, spuse.

– Nu numai asta, zise el. Ca să se asigure că nu mai aveam pe nimeni.

La aceste cuvinte, inima lui Grace bubui – confuzia, mânia și tristețea luptându-se înlăuntrul ei, pentru că acela fusese rezultatul, chiar dacă ea continuase să trăiască. Ea, Diavolul și Whit fugiseră și ce se întâmplase cu Ewan în schimb?

– Titlul mai întâi de toate: primul, ultimul și întotdeauna, zise el. Moștenitorul: primul, ultimul și întotdeauna.

Mintea ei începu să alerge, derulând acel moment, din urmă cu atâția ani. El, repezindu-se către ea, cu un cuțit în mână. Whit pe podea, cu coastele rupte. Și apoi Diavolul, care îl blocă. Luându-i cuțitul.

Ewan lovise slab.

– Chipul Diavolului.

– Am calculat greșit, zise el, abia scoțând sunetele. Nu am avut niciodată intenția să mă întind atât de mult. A venit dintr-un unghi diferit de cel la care mă așteptam.

– Intenție. Îl privi în ochi. Te așteptai.

El nu își feri privirea.

– Trebuia să fac să pară real.

– Pentru ca tatăl tău să creadă.

El clătină din cap.

– Pentru ca tu să crezi.

Confuzia se ivi din nou.

– De ce era important lucrul acesta?

– Pentru că știam că, dacă tu nu credeai, nu ați fi plecat niciodată fără mine.

O privi timp îndelungat și apoi adăugă:

– Știam că, dacă nu credeai, nu ai fi încetat niciodată să încerci să te întorci. Și nu ai fi fost niciodată în siguranță față de el.

Era adevărul.

– Aș fi luptat pentru tine, Ewan. Cu toții am fi făcut-o.

– Știu. Iar el ar fi luat totul de la voi.

Se opri pentru o clipă, mâinile îi urcară în părul ei și se jucă cu el în timp ce spuse:

– Și astfel, ar fi luat totul de la mine. Nu puteam fi motivul pentru care pedepsea o altă persoană pe care o iubeam.

Sensul cuvintelor lui explodă, arzător, furios și devastator. Monstrul acela de duce furase viitorul mamei lui. Din pricina lui Ewan. Și apoi îl amenințase pe cel al lui Grace.

– Așa că ai rămas.

El încuviință, dând din cap.

– Am rămas și mi-am trăit viața așa cum el mi-a cerut și, o dată la câteva luni, scotea la lumină câte o informație nouă despre tine.

Ea clătină din cap.

– De ce? De ce nu ne-a ucis, pur și simplu?

– Pentru că, dacă mureați, își pierdea controlul asupra mea. Siguranța voastră era singura cale prin care mă putea ține în frâu. Pentru a se asigura că înțelegeam că erați în viață din voința lui. Și a acțiunilor mele.

– Pentru că știa ceea ce noi știam cu toții. Că erai bun.

Cât de des o spuseseră ea, Diavolul și Whit, în vreme ce ședeau pe străzile întunecate, umede și reci din Covent Garden și se întrebau ce anume se petrecuse de îl întorsese împotriva lor.

– Nu sunt bun.

Totuși era. Nu le dăduse niciodată prin minte că el făcuse un sacrificiu.

– Ai venit după mine după ce el a murit.

Nu pentru a o distruge. Ci pentru a o iubi.

– În clipa în care a murit. Și-a tras ultima suflare și eu l-am blestemat să meargă în iad, apoi am venit în Londra. Ani buni îmi spusese că știa unde vă aflați, dar nu-mi spusese niciodată unde și am făcut orașul bucăți, căutându-vă. Dar voi câștigați deja putere aici, ascunși de oricine nu făcea parte din Covent Garden. Și locul acesta s-a descurcat de minune și v-a ținut în siguranță – iar eu am devenit din ce în ce mai sălbatic, pe măsură ce anii au trecut, căutându-te.

– Nu sunt bun, repetă el. Când am crezut că totul fusese în zadar... când am crezut că erai moartă... și eu, la rândul meu, am fost un monstru. I-am atacat pe Diavol și pe Whit, locul acesta... dorind

să îi dobor pe toți. Să îi pedepsesc pentru faptul că nu te ținuseră departe de pericole.

Pieptul ei se strânse la auzul mărturisirii.

– Sunt croit din același material ca și tatăl meu.

– Nu, spuse ea, ridicându-se în capul oaselor la acele vorbe. Nu spune asta.

– Totuși este adevărat. Ca și el, am fost dispus să distrug pentru ceea ce doream. Ca și el, sunt singur. Și, ca și el, o merit.

– Nu.

Cuvântul fu tare și plin de furie.

– Nu semeni absolut deloc cu el. Nu semeni absolut deloc cu el și regret că am gândit vreodată că erai astfel. Regret că am crezut că ne-ai manipulat și că ne-ai trădat. Regret că am crezut că erai mistuit de lăcomie. Regret că m-am gândit că te-ai întors pentru răzbunare și nu pentru ceva cu mult mai puternic.

Își coborî privirea către el, măcinată de propria frustrare și tristețe adâncă pentru faptul că își petrecuse o viață întreagă crezând că băiatul pe care îl iubea îi era dușman. Măcinată și de altceva.

– Fără măști, șopti.

Mâna lui o găsi pe a ei, acolo unde îi apăsa inima.

– Fără măști.

– Te iubesc.

Cuvintele atârnară între ei timp îndelungat, iar el încremeni ca o piatră. Dar mâna ei se afla pe inima lui, și ea o simți bubuind acolo, într-o clipită devenind mai puternică. Într-o clipită bătând mai rapid.

Cu propria ei inimă în gâtlej, detalie:

– Și, când spun asta, nu mă refer la băiatul care erai odată, ci la bărbatul care ești acum.

Și atunci el zâmbi perfect, minunat și ca nimic altceva în lumea largă.

Nu exista nimic în lumea largă ca zâmbetul lui.

O trase mai aproape.

– Spune-o din nou!

– Te iubesc, îi spuse ea în șoaptă și vorbele sunară în același timp ciudat și extrem de familiar.

– Chiar așa? îi răspunse el tot în șoaptă, acum cu zâmbetul acela frumos în ochi, ca perfecțiunea întruchipată. Așa cum și-l dorea

ea atât de mult – dorea ca zâmbetul acela să o încălzească și să o vrăjească timp de o viață. Ba și mai mult. El se repetă, cu un hohot de râs uimit în spate. Chiar da.

Nu se putu abține să nu râdă și ea, simțindu-se dintr-odată ușoară și liberă.

– Da, consimți ea. Da.

Și el se ridică în capul oaselor și o sărută, iar ea îl sărută, și el o rostogoli pe spate, iar ea i se predă. Amândurora. Unui nou început. Unei a doua șanse, fără nume, titluri sau istorie între ei.

Fericirii, până la adânci bătrâneți.

Se auzi o bătaie în ușa de la intrarea în camerele ei.

Buzele lui se aflau în adâncitura gâtului ei, șoptind aiureli și făcând-o să râdă de plăcere.

– Gonește-i!

– Ar putea fi important, șopti ea.

– Mai degrabă este Diavolul sau Whit, veniți să își vâre pumnii în fața mea pentru că le-am prădat sora.

– Scuzați-mă, domnule! Dacă a prădat cineva în noaptea asta, eu sunt aceea.

– Este adevărat.

Răsună un strigăt de la Dominare, care rămăsese în plină celebrare dedesubt și sunetul fu întrerupt de un alt ciocănit, de data asta la ușa de la camerele ei private. Ea încremeni, iar el își ridică capul.

Nu mai era un ciocănit. Era un bubuit în toată regula.

Se dădu jos din pat imediat și merse să se îmbrace. Ewan fu imediat în urma ei, trăgându-și pantalonii.

– Dahlia! veni prin ușă vocea lui Veronique. Are loc o razie!

Capitolul 24

– Este un haos al dracului acolo, jos.

Veronique vorbi în clipa în care Grace deschise smulgând ușa care ducea în biroul ei, îmbrăcată în grabă și îndreptându-se către pupitrul ei. Veronique era flancată de două dintre gărzile de corp,

femei înarmate, a căror slujbă era aceea de a-i ține în siguranță pe membri.

Grace se uită de la una la cealaltă în timp ce trecu pe lângă ele.

– Voi două, întoarceți-vă la parter! Trebuie să ripostăm și să îi scoatem pe membri.

De dincolo de ușă, auzi țipete și strigăte și un zgomot grozav de sticlă spartă.

– Acum.

– Ai nevoie de protecție.

Grace îi aruncă o privire în timp ce luă un teanc de registre și acte.

– O are, spuse Ewan din pragul ușii, luând prin surprindere pe toată lumea cu prezența lui și tonul lui impenetrabil când o urmă pe Grace prin încăpere.

Ea clătină din cap.

– Nu poți rămâne.

– Pe dracu' nu pot, zise el imediat.

– Dacă rămâi, vei fi văzut. Vei fi descoperit.

– Și?

Ea ridică privirea către tavan, plină de enervare.

– Ești duce, Ewan. Tot ce doresc ei este să poată fi în stare să îți întoarcă puterea împotriva ta.

– Nu, spuse el. Sunt duce. Am toată puterea.

Era atât de arogant din partea lui. Atât de arogant și de greșit, aici, pe străzile întunecate, unde un duce putea fi aruncat în râu la fel de ușor cum își putea găsi drumul spre casa din Mayfair, iar ei îi displăcu faptul că el se baza pe titlul acela care distrusese atât de multe.

Și totuși conta că el stătea aici, cu ea.

Ocoli pupitrul. Lovi cu piciorul marginea covorului care era întins pe podeaua biroului.

Nu fu nevoie să i se spună mai multe și se aplecă imediat pentru a trage înapoi covorul greu. Grace numără scândurile din podea și își așeză degetul de la picior pe una, împingând un zăvor ascuns și scoțând la iveală o ușă secretă. Dacă fu surprins, el nu o arătă. În schimb, se aplecă și o deschise, dezvăluind grămezi și grămezi de hârtie înăuntru. Se dădu înapoi, făcându-i loc lui Grace, care se aplecă și așeză înăuntru un braț plin de registre.

– Conturi, explică ea, deși el nu întrebase. Liste cu membri.

– Acum este de partea noastră? întrebă Veronique.

Grace ignoră întrebarea și închise ușa, împingând încă o dată zăvorul. El îi întinse o mână, iar ea îl lăsă să o tragă în picioare.

Veronique ridică din sprâncene la această atingere.

– Am auzit că băieții din Covent Garden te-au doborât cu câteva zile în urmă, bogătane. Și te aștepți să o aperi pe Dahlia?

– Da.

El puse covorul din nou în locul lui inițial.

Veronique trebuie să fi văzut ceva la el, pentru că le dădu drumul femeilor care o flancau.

– Plecați. Nu ezitați să faceți stricăciuni.

– Succes în luptă, spuse Grace când acestea se întoarseră să plece, întorcându-se deja către pupitrul ei, luându-și eșarfa și înfășurând-o în jurul taliei sale.

Veronique raportă situația de dedesubt, în timp ce privea.

– Îi împingem pe toți cei care sunt la etaj către acoperiș și pe toți din Dominare către tuneluri.

– Și intrușii?

– O duzină, poate 15. Boxeri puternici. Înarmați cu bâte și pumni și arătând ca genul de bandă cu care nu vrei să te pui.

– Cum au intrat? întrebă Ewan.

Veronique îl tăie cu o privire.

– În același fel în care ai intrat și tu, bogătane. Pe ușa din față, ca și cum ar fi avut o afurisită de invitație.

Grace întrebă:

– Cine sunt? Poliția?

O clătinare din cap.

– Nici un polițist despre care vorbește toată lumea.

Dar asta nu însemna că nu erau organizați. Și nu însemna că nu erau din partea Coroanei. Tot ce însemna era că voiau vărsare de sânge pentru care nu se dorea nici o dovadă.

Și a dracului să fie Grace dacă avea să le-o dea fără luptă. Făcu semn din cap și se îndreptă către ușă.

– Atunci am face bine să mergem acolo jos.

Veronique scoase un pistol din tocul de sub braț și se uită către Ewan.

– Ești sigură că știe să se bată?

Grace îl privi în ochi pe bărbatul pe care îl iubea, îmbrăcat în pantaloni și cămașă cu mâneci scurte, tot numai mușchi și putere, cu furie în ochi și strângând din dinți, arătând tuturor că era pregătit să meargă prin foc pentru dreptate.

Pentru ea.

– N-am văzut niciodată pe cineva să îi fie egal.

Deschise ușa, iar cei trei se îndreptară către strigăte.

Alergară pe scara din mijloc către încăperea principală ovală a clubului, unde începuseră o jumătate de duzină de încăierări. Bărbații care veniseră să distrugă clubul de pe Shelton Street numărul 72 erau ușor de recunoscut – murdari și fără milă. Dar nu mizaseră pe faptul că paza lui Veronique era la fel de nemiloasă și pregătită să lupte.

Nici pe paza Bastarzilor. De partea cealaltă a încăperii, Annika, care conducea operațiunea de contrabandă a Diavolului și a lui Whit, o împinse pe lady Nora Madewell în spatele ei și dădu un pumn teribil, spărgând nasul oponentului ei, dacă urletul pe care acesta îl scoase era un indiciu.

– Nu fără mine, nici gând! strigă lady Nora, ridicând o vază grea de cristal, încărcată cu flori de seră și lovindu-l în cap, punându-l în genunchi.

Cu un zâmbet larg, Nora se uită la iubita ei, cu mândrie pe chipul ei luminos și frumos.

– Deloc rău, dacă pot spune.

– Nu este rău, încuviință Annika cu un surâs – cea mai mare laudă pe care o putea primi din partea stoicei norvegience – trăgând-o pe doamna ei aproape. Foarte bun.

În apropiere, o persoană din armata de pe Shelton Street luă un scaun și lovi o brută care avea o bâtă grea și îl lăsă la pământ, invocând o grămadă de mici țipete din partea membrelor care erau mânate pe acolo, prin camerele din spate și pe scara care ducea la tunelurile subterane care aveau să le ducă în siguranță afară din club.

– A fost o lovitură zdravănă din partea ei, spuse Grace.

– Le-ai pregătit bine, spuse Ewan.

– Spune-mi asta când ne vom afla de partea cealaltă, zise ea.

– Oricine o fi, nu va scăpa niciodată basma curată, spuse Ewan, privind către mulțime. Am recunoscut aici, în noaptea asta, o duzină dintre cei mai puternici membri ai Camerei Lorzilor.

– Nu se află aici pentru bărbați, răspunse Grace. Ci după membre; fiecare femeie de aici.

Priviră pe deasupra mulțimii care se chinuia să scape de bărbații care aveau grijă să distrugă totul în calea lor. Grace privi cum o brută cu o bâtă făcu țăndări un felinar din vitraliu din celălalt capăt al încăperii ovale înainte de a sfâșia o pernă cu o lamă groaznic de ascuțită.

În partea opusă a încăperii, cineva răsturnase un fotoliu.

La naiba, ținta lor era clubul.

Un cuplu se desprinse de valul de fugari și se îndreptă către ei: Nelson, cu o tăietură pe frunte, sângera mai mult decât îi plăcea lui Grace, cu un braț petrecut în mod protector pe după contesa văduvă de Granville, care avea o batistă însângerată în mână și își schimbase masca cu o încruntare din sprâncene.

Întâlni privirea lui Grace, în timp ce el sărută tâmpla doamnei.

– Ne îndreptăm către acoperiș.

– Și către Mayfair, spuse lady Granville, cu subînțeles, ochii săi arătând îngrijorare sau ceva asemănător.

Nu aveau să se mai întoarcă vreodată. Grace recunoștea dragostea când o vedea.

Se dădu în lături ca să îi lase să treacă.

– Rămas-bun.

Cuplul dispăru, o abundență de sunete urmându-i pe scări și dispărând în noapte.

Grace privi înapoi către haosul dinaintea lor.

– Nu vor să ne sperie, spuse. Vor să ne elimine.

– De ce? întrebă Ewan.

– Pentru că..., zise ea privind.

Lady Marsham și ducesa de Pemberton trecură pe lângă ea înnebunite, și ea văzu teroarea din ochii lor când priviră peste umăr, căutând inamicul din spate.

– Nu le place faptul că suntem viitorul.

Chiar dacă scoteau pe toată lumea în noaptea aceea, nu ar fi fost de ajuns. Razia avea să facă ceea ce fusese menită să facă – să îi sperie și să îi gonească pe membri. Să îi trimită speriați înapoi în saloanele lor din Mayfair și la ceaiurile lor din Park Lane. Înapoi la bârfa lor de pe Strada Bond și la plimbările de-a lungul râului Serpentine. Înapoi la siguranța de care se bucurau fiind sexul slab.

Și clubul de pe Shelton Street numărul 72 avea să fie dat exemplu de către bărbații care îl culcaseră la pământ.

Peste cadavrul ei aflat în putrefacție.

Mânia luă foc, arzând în gâtlejul lui Grace, și ea surprinse privirea trapezistei, aflată încă sus, deasupra mulțimii și care se ridicase în picioare pe trapez pentru cea mai bună priveliște asupra casei.

Grace ridică bărbia către femeie.

– Unde?

Din fericire, cealaltă femeie nu înțelese greșit. Arătă în direcția încăperii din față, unde Fortuna se aflase mai devreme în seara aceea. Unde ea și Ewan dansaseră nebuni și liberi – o amintire care avea să fie pentru totdeauna mânjită de asta – acești bărbați, în palatul ei, lăsând distrugeri în urma lor.

Mânia se transformă în turbare.

Un alt țipăt se auzi din încăperea din față și ea fu deja în mișcare, trăgându-și eșarfa din talie și înfășurându-i capetele în jurul pumnilor cu mișcări rapide și chibzuite, în timp ce înaintă prin mulțime.

Îl auzi pe Ewan urlându-i numele în spate, dar nu privi înapoi. Acesta era locul ei. Lumea ei. Aceștia erau oamenii ei. Și avea să îi protejeze cu orice preț.

Într-un moment era alături de el și în următorul nu mai era, dispăruse în grămada de oameni care fugeau într-o direcție, înotând contra curentului, alergând, așa cum o făcuse întotdeauna, în luptă.

Grace, întotdeauna prima să salveze, indiferent ce pericol ar fi trebuit să înfrunte.

O licărire a buclelor ei roșii ca flacăra fu singurul lucru care îl făcu să nu își piardă mințile în timp ce o urmări. Ea înainta prea iute și se pierdu aproape imediat în mulțime. Îi urlă numele, frustrarea și teama împingându-l înainte prin mulțime – care păru, din fericire, să îi înțeleagă graba și să îi facă loc.

– Este Marwick Nebunul! auzi el fără să vrea, în timp ce înainta prin mulțime, porecla din trecutul lui, pe care se străduise atât de mult să o depășească în lunile de când se întorsese, fără să reușească să scape de ea acum din cauză că era nebun. Era un animal sălbatic, disperat să ajungă la femeia pe care o iubea.

Se uită peste umăr.

– Ai spus 15?

– Mai mult sau mai puțin.

Adjuncta lui Grace era alături de el.

– Patru în camera din centru, asta înseamnă zece sau cam așa, în altă parte.

– Și bărbații tăi? Pot să lupte?

În ce se vâra Grace?

– Femeile mele sunt făcute dintr-un material mai dur decât tine, bogătane.

El mormăi, traversând încăperea în care fuseseră mai devreme magiciana, cântărețele la vioară și acrobata. Se opri brusc când femeia care era cu el blestemă printre dinți.

Încăperea fusese distrusă. Draperiile sfâșiate și mobila distrusă, mesele și fotoliile răsturnate. Tablourile smulse de pe pereți și spintecate.

Acesta nu era amuzament. Era o pedeapsă.

„Nu le place faptul că noi suntem viitorul."

Prin încăpere, intrușii se încăierau cu angajații clubului și, în centrul tuturor, se afla Grace. În timp ce el privea, ea lovi unul dintre bărbați, scoțându-l din luptă destul cât să îi livreze o lovitură puternică de picior în abdomen. El ajunse la podea și ea își folosi eșarfa pentru a-i da lovitura finală, acțiunile ei rapide împiedicându-i acestuia mișcările cât timp îl lovi și îl lăsă fără cunoștință.

Scutură din mână în timp ce el zăcea pe pământ și se întoarse, ochii ei căprui găsindu-i pe ai lui Ewan care o privea, mândria spărgându-i pieptul la această priveliște a ei, în elementul ei.

O regină.

Sprâncenele ei se ridicară în semn de întrebare tăcută când el înaintă către ea, incapabil să se țină departe de asta, de a întinde mâna după ea, în timp ce bătaia se dezlănțuia pretutindeni în jurul lor, trăgând-o în brațele lui și sărutând-o pe îndelete, revendicând-o ca fiind a lui – această Boudica.

Când termină, ea era moale în brațele lui și, când își deschise ochii, el spuse:

– Mă voi căsători cu tine.

Un alt sărut iute și amețitor.

– Mă voi căsători cu tine și vom apăra locul acesta iar tu nu vei mai fi nevoită niciodată să lupți din nou singură. Vom lupta împreună.

Ochii ei se lărgiră dar, înainte ca ea să apuce să spună ceva, el sesiză mișcare cu coada ochiului și se întoarseră amândoi. Atacatorul își cobora deja bâta, țintind-o pe Grace.

Ewan înnebuni și blocă lovitura cu un urlet de furie, prinzând bâta cu o mână puternică și înfigându-și pumnul în fața bărbatului o dată, de două ori.

– Nimeni nu o atinge, zise el la cea de-a treia lovitură.

Și, la cea de a patra:

– Nimeni nu atinge locul acesta.

Îl ridică de guler pe celălalt bărbat.

– Înțelegi?

O încuviințare din cap.

– Cine v-a trimis?

– Nu știu. Ni s-a spus să ne asigurăm că locul acesta nu mai poate fi folosit din nou.

Frustrarea crescu.

– Ai dracului câini închiriați! Mergeți înapoi în mocirla din care ați ieșit și spuneți oricui v-a angajat că locul acesta este sub protecția ducelui de Marwick. Înțelegi?

Grace trase aer în piept lângă umărul lui, dar el nu o privi, fiind prea ocupat să aștepte un răspuns.

– D-da.

– Bun.

Ridică pumnul să mai dea o lovitură, dar Grace îl opri cu o atingere, uitându-se către bărbat.

– Sunteți același grup care ați atacat localul lui Maggie O'Tiernen?

Ochii bărbatului însângerat se plimbară prin încăpere și Ewan deveni și mai iritat.

– Spune adevărul, frățioare, zise, Mahalaua pătrunzându-i în voce. Nu îți vor plăcea consecințele unei minciuni.

Ochii bărbatului se lărgiră.

– Da. Noi am fost.

– Și la Satchell?

Ewan se uită la ea. Ce anume știa?

– Da.

– Cum te numești?

El ezită și Ewan îl scutură ca pe o păpușă.

– Mikey.

– Nu uit niciodată un chip, Mikey. Stai departe de Covent Garden. Nu îți va plăcea dacă ni se mai intersectează cărările.

El aprobă dând din cap, cu teamă și recunoștință în ochi.

Ea arătă către restul încăperii, unde luptătorii clubului de la numărul 72 din Shelton Street îi expediaseră pe intruși.

– Ia-ți băieții și ieșiți dracului din clubul meu!

Bărbatul se supuse într-o clipită – știind cu simțul ascuțit al unui mercenar că fusese înfrânt. Ea îi privi pe bărbați plecând, arătând mult mai rău.

Apoi se întoarse către Ewan.

– M-ai cerut în căsătorie.

– Da, recunoscu el.

– M-ai cerut în căsătorie în toiul unei încăierări.

Zâmbetul lui fu plin de amărăciune.

– Nu am fost niciodată convenționali.

Ea nu îi împărtăși amuzamentul.

– Să o fac din nou, acum că bătaia a luat sfârșit și am ieșit victorioși?

– Nu, zise ea într-o clipită.

El își înclină capul.

– Grace..., începu.

– Dahlia, îl corectă.

– Poftim?

– Aici nu sunt Grace. Sunt Dahlia.

Aerul deveni apăsător între ei și lui Ewan nu îi făcu plăcere. Nu îi plăcu prevestirea ce păru să fie, luând în considerare oțelul din vorbele ei.

– Aș fi crezut că în clipa asta, dintre toate, ai fi Grace.

– Pentru că mă ceri în căsătorie?

– Exact.

– Pentru că mă dorești ca ducesă.

– Da.

Și-o dorea mai mult decât putea spune. Mai mult decât își dorise ceva vreodată.

– Da. Doamne! Da. Asta pot face – te pot face ducesă și pot face acest loc indestructibil. Îți pot oferi toate lucrurile pentru care ai muncit. Dacă îți dorești locul acesta? Îl doresc pentru tine. Doresc să fii în siguranță în el. Doresc ca angajații tăi să fie în siguranță în el.

– Ei sunt. Noi suntem, spuse ea.

– Acum, da. Dar pot să fac să fiți în siguranță pentru totdeauna. Crezi că acei bătăuși au fost angajați de Mayfair? De către bărbați îngroziți de faptul că soțiile lor s-ar gândi să fie ca regina? De către bărbați îngroziți de faptul că femeile ar putea avea putere?

– Da, zise ea.

– Atunci permite-mi să remediez asta! Căsătorește-te cu mine! Sunt duce. Asta este ceea ce am spus că vom face.

Întinse mâna să o atingă, dar ea se depărtă de el, în loc să vină spre el.

– Am spus că vom folosi titlul de duce pentru a câștiga. Așa începe. Te căsătorești cu mine. Și locul acesta devine intangibil.

Acesta era începutul viitorului lor. Următoarea parte a vieții lor. Sfârșitul lor până la adânci bătrâneți. Dar ceva nu era în regulă.

– Nici măcar tu nu ai puterea de a opri orice este asta, duce.

El se împotrivi impulsului de a tresări la auzul titlului... unul pe care ea nu îl mai folosise de săptămâni bune.

– Amenințarea asta este înfrântă de dedesubt, nu de deasupra. Oprită de mine, nu de tine.

– De ce să nu fie oprită de noi? Împreună?

O ezitare și ea încremeni.

– Împreună.

– Da, zise el și și-ar fi dat întreaga avere să știe ce gândea ea. Împreună.

Grace îl privi îndelungat și fu ceva în ochii ei, un lucru pe care el îl recunoscu dintr-o noapte de demult – trecuseră douăzeci de ani.

Dezamăgire.

Și apoi ea rosti încetișor:

– Ai plănuit toate astea.

Ironia, desigur, era că, singura dată când Grace își permisese vreodată să persiste asupra ideii de căsătorie fusese gândindu-se la căsătoria cu el.

Fusese căsătoria cu acel băiat pe care îl iubise cu o viață întreagă mai înainte, care făcuse planuri să devină duce și să se întoarcă în Londra, triumfător și puternic, și să schimbe lumea din care venise.

Și făcuse planuri pentru ca ea să fie ducesă și să schimbe lumea alături de el.

Dar nu mai era fata aceea de 12 sau 13 ani, de 14. Nu mai era fata de 15 ani, care tremura în frig și visa că el se întorcea la ea.

Era o femeie în toată firea, care salvase lumea aceea și pe ea însăși, fără titlu sau privilegii. Clădise putere din nimic. Un imperiu din nimic. Și, când acesta fu amenințat, ea luptase. Și ieșise triumfătoare.

Oare el nu văzuse adineauri?

Și acum el îi oferea un titlu, de parcă ar fi fost un cadou. De parcă nu era lucrul care prăbușise întreaga lor lume în jurul lui.

Și apoi, cuvântul acela – împreună.

Același cuvânt pe care ducesa de Trevescan îl folosise mai devreme în seara aceea, când fusese atât de încântată să îi vadă pe Grace și pe Ewan. Împreună.

Grace se uită la el.

– Tu ai trimis-o la mine. Pe ducesa de Trevescan. În noaptea aceea. Ca să-mi spună că te-ai întors.

El își feri privirea.

– Tu ai făcut-o. Ai trimis-o, iar ea, ce? a sădit conversația despre tine? Dezvăluirea că dădeai un bal mascat și căutai o soție?

Asta îi atrase atenția.

– Nu căutam o soție. O găsisem deja.

Ea ignoră bubuitul inimii ei la auzul acelor vorbe și al adevărului lor, sclipind în privirea lui.

– Tot ce aveai de făcut era să mă convingi că te schimbaseși.

– M-am schimbat, zise el.

– Am crezut că era adevărat, răspunse ea.

– Este!

– Nu. Nu doresc să fiu ducesa ta. Nu am nici o dorință de a fi complice în lumea ta – lumea care ne-a distrus. Care le-a distrus pe mamele noastre. Pe frații mei. Lumea care amenință Mahalaua zi de zi și în noaptea asta le-a atacat pe femei pentru că, ferească Dumnezeu, ca acestea să aibă un moment din propria lor plăcere.

Propria lor mulțumire. Propria lor bucurie..., ezită, urându-și cuvintele, urând restul. Și toate astea, înainte chiar să discutăm despre cum te-a distrus pe tine.

Mânia îi deveni arzătoare când adăugă:

– Crezi că un titlu ne poate salva de asta?

Își întinse larg brațele, ca să arate distrugerea din jurul lor.

– Nu poate, zise. Singurul lucru pe care ducele de Marwick a făcut vreodată a fost să ne amenințe.

El își trecu degetele prin păr și se întoarse către ea, iar ea îl văzu apropiindu-se de pragul mâniei.

– Crezi că nu știu cum m-a distrus? Crezi că nu am regretat afurisitul de titlu timp de douăzeci de ani? Îl detest. De fiecare dată când cineva îl rostește, îl urăsc și mai tare. În noaptea asta, dezbrăcându-mă de el, tu și locul acesta mi-ați dat cel mai minunat cadou pe care l-am primit vreodată – o mostră a vieții fără afurisitul de titlu de duce.

Ochii ei se lărgiră când el o critică.

– Crezi că nu-mi amintesc în fiecare zi de pactul pe care l-am făcut? Fără moștenitori. Fără viitor. Nimic care să ne ducă numele mai departe.

Se opri, cu privirea sălbatică pe chipul ei.

– Crezi că nu-mi amintesc pactul acela de fiecare dată când mă uit la tine și mă gândesc la cum ar putea fi o viață cu tine, dacă nu aș fi fost afurisitul de duce? Să îți spun? Cum ar fi viața aceea? Ce am putea avea?

Ea clătină din cap și inima i se strânse în piept.

– Nu.

Dar el se afla deja acolo.

– Crezi că nu-mi imaginez zile în soarele de aici, din Covent Garden? Cărând marfă pe docuri? Crezi că nu tânjesc la o viață în care mă întorc la tine, aici, în acest loc minunat pe care l-ai clădit și dorm lângă tine toată noaptea, până când te pot trezi cu un sărut dimineața? Ai afaceri cu fantezii. Ai dori să afli cum este a mea?

Nu.

Da.

– Nu.

El întinse mâinile după ea, îi prinse chipul și i-l ridică către el.

– Fantezia mea este asta. Tu și eu, aici. Cu o grămadă de prunci cu părul ca flacăra.

Ea închise ochii.

– Frații mei. Copiii lor. O familie.

Ultima vorbă fu rostită în șoaptă.

– Doamne! Nu îți pot spune cât de tare tânjesc după o familie – una construită în căminul nostru. Al tău și al meu. Începutul a ceva nou.

O lacrimă mare căzu la auzul acestor vorbe, la durerea din ele și la durerea geamănă pe care o porniră în propriul ei piept. El fu acolo să o prindă, degetul lui mare trecând peste obrazul ei într-un arc larg, ștergându-i lacrimile.

– Dar nu pot avea asta. Din pricina acelui afurisit de titlu.

Inima ei bubui în fața mâniei lui, vechi de decenii, dezvăluită în cele din urmă.

– Dar unicul lucru de care m-am agățat de-a lungul anilor a fost acesta: într-o bună zi, îl voi folosi așa cum aveam de gând. Și iată șansa aceea. În noaptea asta, iau titlul acela jegos și furat și îl revendic pentru a salva locul acesta. Pentru tine. În noaptea asta, îți ofer lupta aceea pe care o doreai.

Ea se crispă, îngrozită de ceea ce el avea să spună.

– Te iubesc.

În anii ei de luptă cu mâinile goale, Grace primise nenumărate lovituri neașteptate, dar niciodată una ca aceea – care scoase aerul din ea.

Și el nu încetă.

– Da, te-am iubit din momentul în care am dat cu ochii de tine în urmă cu o viață, dar ce a fost atunci... pălește în comparație cu felul în care te iubesc acum. Ești perfectă: puternică, cutezătoare, curajoasă și sclipitoare și felul în care tânjesc să fiu lângă tine este doar agravat când sunt lângă tine, pentru că nu te pot avea. Pentru că, de fiecare dată când întind mâna să te ating, îmi aluneci printre degete... ca o fantezie afurisită.

Ea înghiți în sec, nodul din gâtlej fiind incredibil de sufocant în timp ce el vorbea, vorbele fiindu-i ca un ecou al propriilor ei sentimente... propriile ei dorințe disperate, imposibil de menționat.

– Da – i-am cerut ducesei să te ducă la balul mascat. Și am stat în picioare la marginea acelei săli de bal, pierzându-mi mințile,

așteptând să vii cu un fel de speranță nebună. Și apoi ai venit și eu mi-am dat seama că ceea ce am simțit înainte de venirea ta nu fusese speranță, ci frică. Și, când ai sosit, tu ai fost speranța.

O lacrimă se revărsă și îi coborî pe obraz, iar el întinse imediat mâna și o șterse cu degetul său mare.

– Aș face totul de la început. Nu va exista niciodată un moment în care să nu te caut, Grace. Ești începutul și sfârșitul meu. Cealaltă jumătate a mea. Și întotdeauna ai fost.

– Iată lupta mea, repetă el încetișor. Căsătorește-te cu mine!

Ea clătină din cap, tristețea curgând prin ea și lacrimile îi veniră fierbinți și instantanee.

– Povestea pe care mi-ai spus-o. Cyrene și Apolo. El dorea ca ea să plece cu el. Să trăiască alături de zei. Ea dorea să conducă un regat. Ce s-a întâmplat?

El ezită.

– Spune-mi, zise ea, știind deja răspunsul.

– A făcut-o regină a Libiei. Și pământul era bogat, frumos și prosper și condus de o regină războinică.

O lacrimă căzu și îi alunecă pe obraz.

– Și el... a condus alături de ea?

El nu o privi.

– Grace.

– Nu. Ce s-a întâmplat cu Apolo?

În sfârșit, își întoarse frumoșii săi ochi ca de chihlimbar către ea, iar ea văzu tristețea din ei.

– A părăsit-o.

Ea încuviință dând din cap.

– Pentru că nu dorea idealul, să fie căsătorită cu un zeu și să se joace de-a puterea. Își dorea propriul ei regat. Dragostea ei. Viața ei. Totul. Împreună. Egali. Sau nimic din toate astea.

– A meritat? întrebă el. O viață întreagă în singurătate, când nu era nevoită să fie singură?

– Nu știu, răspunse ea. Dar alternativa nu era destul.

El aprobă din cap.

– Și eu? Cum rămâne cu faptul că mă dorești?

O duru gâtlejul la această întrebare chinuitoare și plină de adevărul răspunsului ei.

– Te doresc alături de mine cu toată ființa mea, mărturisi. Te doresc cu tot ceea ce sunt.

Atunci el întinse mâna după ea, degetele îi alunecară pe obrazul și în părul ei, atingerea lui ademenind-o mai aproape, iar ea veni, dându-și seama chiar în clipa în care se mișca că întotdeauna va fi astfel între ei. Întotdeauna avea să îl urmeze. Întotdeauna avea să fie atrasă către el.

Sărutul pe care el i-l dădu fu amețitor și greu, plin de dorință chinuitoare și de toată dragostea care trecuse nefolosită în anii în care fuseseră despărțiți și, dacă ar fi fost cu o oră mai devreme, cu o zi mai devreme, Grace s-a fi desfătat cu mângâierea aceea și ar fi lăsat-o să vină ca un cadou, pe un val al viitorului. Al speranței.

Dar în momentul acela nu era viitorul.

Era sfârșitul.

Lacrimile i se revărsară pe obraji când Ewan rupse sărutul și își ridică capul, deschizând acei frumoși ochi de chihlimbar și privind adânc într-ai ei.

– Și astfel, tatăl meu câștigă.

Cuvintele îi răpiră respirația și teama goni prin trupul ei. Teamă, dragoste și o dorință aprigă pe care nu o putu nega – nici chiar atunci când știa ce urma să se întâmple. Nici chiar atunci când știu că el era gata să îi dea ceea ce ea jurase că dorea, numai că după aceea își dăduse seama că era îngrozită de asta.

Îngrozită să îl piardă.

Ar putea să fie de ajuns?

– Te doresc, zise el, iar ea urî felul în care ieșiră cuvintele acelea, resemnate. Te doresc și te iubesc și nu este prima iubire. Ci cea din urmă. Și, dacă nu poți vedea asta... dacă nu poți găsi curajul de a o accepta, de a te desfăta cu ea și de a-mi îngădui să stau alături de tine, atunci nu este de ajuns.

Clătină din cap și continuă:

– Câte probe trebuie să trec înainte să crezi în asta? Înainte să ai încredere în asta? Înainte să ai încredere în mine?

– Îmi doresc asta, zise ea.

Era adevărat. Nu își dorea nimic mai mult decât pe bărbatul acesta, alături de ea, pentru totdeauna.

Tăcerea se lungi între ei pentru o eternitate, iar ea văzu abundența de emoții care trecură pe chipul lui. Frustrare. Tristețe. Dezamăgire. Și, în cele din urmă, resemnare.

– Dorința nu este de ajuns, spuse el. Pentru niciunul dintre noi.

Vorbele atârnară între ei, ca o lovitură îngrozitoare. Una de la care el nu se abținu.

Atunci o părăsi, iar ea știu, fără urmă de îndoială, că nu avea să mai revină vreodată.

Și Grace Condry, regină în Covent Garden, rămase în picioare în clubul ei distrus și, pentru întâia oară în două decenii, lăsă lacrimile să vină.

Capitolul 25

Dimineața următoare, când soarele învelea acoperișurile Londrei în lumina strălucitoare a unei zile de toamnă răcoroase, frații ei o găsiră pe acoperiș.

– Împreună avem, cât? cinci case? spuse Diavolul, venind să stea în picioare alături de ea unde Grace ședea pe treapta unui coș de fum, cu un braț peste un genunchi, privind în depărtare, peste acoperișurile dinspre Mayfair.

Își ridică gulerul mantalei și își încrucișă brațele peste piept.

– Ai crede că am putea găsi un loc mai cald în care să ne întâlnim.

Grace nu se uită la el.

– Întotdeauna am preferat acoperișul. Ce obișnuiai tu să spui? Niciodată nu vom fi mai departe de atât de noroaie?

– Mmm, răspunse Diavolul, legănându-se înapoi pe călcâie. Dar Whit este proprietarul marginii de sud din Berkeley Square, așa că uită-te la noi acum.

Nimeni nu râse.

În schimb, Whit ocoli și veni în câmpul ei vizual, sprijinindu-se cu spatele de peretele jos care marca marginea acoperișului, încrucișându-și o gleznă peste alta, vârându-și mâinile adânc în buzunare și cocoșându-și umerii împotriva vântului.

– Clubul este într-un dezastru nemaipomenit.

Și așa era. Sticlă spartă, draperii sfâșiate în fâșii, mobilă făcută bucățele și nici măcar o singură fereastră nu rămăsese intactă. La un moment dat, cineva răsturnase un candelabru și arsese o gaură în covor. Din fericire, lucrul acesta se petrecuse înainte ca fiecare sticlă de alcool de la etajul principal al clubului să fie spartă și lăsată să curgă, altfel nu ar fi fost de găsit nici un acoperiș.

Grace aprobă dând din cap.

– Și vorbești numai despre ceea ce este la interior. Voi fi norocoasă dacă mai apucăm să vedem vreodată un alt membru.

– Nu, zise Diavolul. Nu vor sta departe. Le-ai promis circ și nu li l-ai livrat?

– Este distrus, spuse ea. Am trimis acasă pe toată lumea.

Nu voia să dea ochii cu ei.

– Ei bine, o duzină dintre ei sunt înăuntru, pornind devreme curățenia, așa că aș zice că cea mai mare problemă a ta este răscoala, zise Diavolul. Zeva și Veronique latră ordine ca niște locotenenți adevărați. Poate ar trebui să le iei uniforme noi când vei comanda tapete noi.

Iritarea își scoase capul.

– Le-am spus să meargă acasă.

– Poate fi reparat, spuse Whit, ignorând-o. Tu ești bogată, iar noi avem o legătură cu orice filator de mătase, creator de mobilă și distilator de whisky de care ai nevoie. Asta, dacă vorbim în continuare despre club.

Diavolul lovi gânditor cu bastonul în acoperiș.

– Ei bine, și celelalte pot fi reparate, sincer. Dacă știe cineva asta, noi suntem aceia.

Grace se uită la el.

– Celelalte?

El îl privi în ochi pe Whit peste umărul ei.

– Face pe mironosița cu mine.

Whit mormăi.

– Nu i-a plăcut niciodată să vorbească despre el.

Ewan.

– Am auzit că ți-a frânt din nou inima, Gracie.

Cuvintele blânde și amabile – mai prietenoase decât orice îl auzise pe Diavol spunându-i cuiva în afara lui Felicity sau Helenei – amenințară să o frângă. Își strânse buzele laolaltă.

– Acum putem să îl omorâm? mormăi Whit.

– Mă iubește, zise ea.

– Întotdeauna te-a iubit, spuse Diavolul. Asta nu înseamnă că ar trebui să fie ceva sfârșietor. Ba din contră, de fapt.

– Dorește să se căsătorească cu mine, zise ea către acoperișuri. Aș fi ducesa de Marwick.

Frații ei fură tăcuți timp îndelungat și apoi Whit își mormăi confirmarea.

– Așa carevasăzică. Aici se află problema, zise Diavolul.

O altă perioadă de tăcere prelungită, apoi Whit spuse:

– Ce i-ai spus?

Ea își întoarse brusc atenția către ei, iritarea crescându-i odată cu ceva asemănător trădării în vreme ce privi de la unul la celălalt.

– Ce crezi că am spus?

– Ah. Așadar nu ți-a frânt inima, limpezi lucrurile Whit. Ci tu i-ai frânt-o pe a lui.

– Cine te-a făcut așa expert în materie de inimi? se răsti ea. Credeam că voiai să îl omori.

Sprâncenele lui țâșniră în sus.

– Ușurel, Gracie!

– Nu ne dorim să *nu* îl omorâm, spuse Diavolul. Dar știm cum este să fii doborât.

– Nu mă interesează să simt simpatie pentru nemernicul acela, sincer, spuse Whit.

– Așa, și? El ce va face?

Asta veni din partea Diavolului.

Whit clătină din cap.

– Nu am fost niciodată în stare să îi prezicem mișcările.

Urmă o tăcere lungă și Diavolul ciocăni cu bastonul lui. O dată. De două ori.

– Grace a făcut-o.

Ei nu îi plăcu adevărul din vorbele acestea, nu și când fu împletit cu adevărul din inima ei. Amintirea ascuțită a felului în care el se îndepărtase – un bărbat nou. Schimbat, exact ca și ea.

Pentru totdeauna.

Știa ce avea el să facă. Se terminase.

– Va pleca, zise ea, durerea din pieptul ei fiind aproape insuportabilă. Va pleca și nu se va mai întoarce niciodată.

Ironia era că el făcuse, în sfârșit, ceea ce ea îi spusese că dorea.

Și acum, tot ce ea își dorea era ca el să se întoarcă și să rămână.

– A plecat deja, zise Diavolul.

Cuvintele o loviră ca o palmă.

– Cum de știi asta?

– Pentru că am pus să fie urmărit încă de când s-a întors.

Ea îi aruncă o privire.

– De ce?

– Ei bine, întâi de toate – se întoarse și se așeză pe marginea înaltă a acoperișului – de fiecare dată când și-a făcut apariția în trecut... de când?

Se uită la Whit, ca acesta să completeze intervalul de timp.

– Dintotdeauna, îi oferi Whit cu o ridicare din umeri.

– Exact. De fiecare dată când și-a făcut apariția, a încercat să-l ucidă pe vreunul dintre noi.

Ezită, apoi adăugă:

– Tu ai fost prima dintre noi pe care a încercat să o ucidă, aș putea să adaug. Dar iată-ne – viața este un lucru ciudat și misterios.

– Nu a încercat să mă ucidă, zise ea.

Totul încremeni pe acoperișul acela – chiar și vântul rece de toamnă păru să se oprească pentru a lăsa cuvintele să se infiltreze.

– De unde știi? întrebă Diavolul.

– Pentru că mi-a spus el, zise ea. Bătrânul duce mă dorea moartă.

– Pentru că erai dovada a ceea ce făcuse.

Ea încuviință din cap.

– Nu numai asta, spuse Whit. Te voia moartă pentru că știa că nu avea să îl aibă niciodată pe Ewan în întregime dacă Ewan avea vreo speranță de a te avea.

Whit, care vedea întotdeauna ceea ce nimeni altcineva nu vedea.

– Da, spuse ea. Dar el nu mi-ar fi făcut niciodată rău.

– Totuși am văzut cu toții, răspunse Whit. Cu toții l-am văzut atacându-te.

– Nu.

De data asta fu Diavolul cel care o întrerupse.

– Nu a atacat-o. M-a atacat pe mine. Întotdeauna m-am întrebat de ce m-a privit direct în ochi în prealabil. Am crezut că era din pricină că dorea lupta.

– O dorea, spuse Grace. Dorea să lupte cu tine, ca să ne dea tuturor timp să fugim.

Tăcerea se așternu între ei cât timp se pierdură cu toții în amintirile acelei nopți fatidice, când tot ce se petrecuse cumva nu avusese loc deloc.

– Doamne!

Whit fu primul care vorbi.

– S-a predat lui Marwick. Ca să ne apere.

– Bătrânul trebuie să fi știut unde ne-am dus, zise Diavolul.

„Știa unde vă aflați", îi spusese Ewan, „dar nu mi-a spus niciodată".

Grace încuviință dând din cap.

– Eram tineri și speriați și, fără îndoială, am lăsat o duzină de indicii de-a lungul drumului. Dar el nu a venit niciodată după noi.

– Asta nu înseamnă că nu a amenințat să o facă, spuse Diavolul, înțelegând imediat manipularea.

Cum de nu văzuseră ce ar fi fost dispus să facă diabolicul lor tată?

– Dumnezeu știe că a folosit spiritul protector al fiecăruia dintre noi pentru a-i ține pe ceilalți în frâu de o mie de ori mai înainte.

– Și pe al meu, cel mai mult, zise ea.

– Mmm, fu de acord Whit. Și nimeni nu era mai sensibil la amenințări împotriva lui Grace decât Ewan.

Bastonul Diavolului lovi acoperișul cu un ritm egal, meditativ.

– La dracu', șopti el în cele din urmă, cu uimire în glas. A renunțat la tine. Te-a dat în grija noastră. Nu este de mirare că era gata să arunce în aer jumătate din Londra atunci când a crezut că te-am lăsat să mori.

– A renunțat la tot, zise ea, la fel de mult pentru sine, cât și lor.

Fraților pe care el abia îi găsise.

Pe ea.

„Te-am iubit din momentul în care ochii mi-au căzut asupra ta, acum o viață, dar ce a fost atunci pălește în comparație cu felul în care te iubesc acum."

– Ne-a dat unul altuia, zise ea privind acoperișurile.

Preț de douăzeci de ani traversase acest oraș din toate părțile, crezând că acoperișurile erau locul potrivit.

– În toți acei ani, am crezut că el a ales titlul în locul nostru, spuse Whit. Când de fapt el a ales titlul pentru noi. A fost un sacrificiu pentru noi.

– Nu pentru noi, spuse Diavolul. Ci pentru Grace.

Venise la ei să se pocăiască cu săptămâni în urmă. Jurase să se revanșeze. Când, în realitate, Ewan făcuse penitență timp de douăzeci de ani.

– Ai spus că a plecat.

Grace se uită la Diavol cu lacrimi în ochi.

– Unde a plecat?

– Către nord-est.

Către Essex.

Înapoi către moșie. Către locul acela pe care îl detestau cu toții, din pricină că răpise atât de mult de la ei. Și mai ales de la el. Răspunsul o făcu să îi vină să țipe. În schimb, se ridică în picioare, privind de la unul din frații ei la celălalt.

– Nu ar trebui să fie acolo.

– Este duce de Marwick; unde altundeva ar trebui să fie? întrebă Diavolul.

Oriunde altundeva.

– Urăște titlul. Urăște casa. L-a distrus, zise ea. Locul acela care l-a ruinat la fel ca și pe noi.

Ba mai mult.

Se uită la ei.

– Nu dorește asta.

– Casa?

– Nimic din toate astea, explică ea. Dar nu are de ales, nu-i așa?

„Te doresc pe tine", spusese el. „Te doresc pe tine și te iubesc și nu este prima iubire."

Putea să fie fericit alături de ea.

Puteau fi fericiți împreună.

Păru în același timp imposibil și ca tot ce își dorise ea vreodată.

– Mă dorește pe mine, zise ea încetișor.

– Atunci de ce ar pleca înapoi? întrebă Diavolul.

– Pentru că..., începu ea, apoi se opri, urând sfârșitul propoziției.

Nedorind să o termine. „Pentru că îmi era teamă să iau ceea ce doream."

Whit vorbi.

– Pentru că nu are nici un alt loc în care să meargă.

Pentru că ea îl îndepărtase din nou. Fugise de el din nou. Și, de data asta, el nu o meritase.

Regretul o inundă – regret și altceva, chiar și mai puternic.

Nevoie.

Avea nevoie de el. Și nu era nici o rușine în asta. Numai promisiune. Numai speranță.

Se ridică în picioare.

– El nu ar trebui să fie acolo, zise ea din nou. Ar trebui să fie aici. Cu mine.

Nu știa cum avea să iasă. Dar avea să meargă. Dar, dacă alegerea era o viață cu el sau o viață fără el, nu exista nici o alegere. Nu una care să merite să fie luată în considerare.

Era regina din Covent Garden și petrecuse o viață întreagă făcând din imposibil posibil.

– Am făcut o greșeală. Trebuie să merg după el.

Privirea Diavolului țâșni către a ei.

– Nu o spune.

Ea o făcu.

– Îl iubesc.

– La dracu', răspunse el.

– Îl iubesc și trebuie să îl salvez.

Whit mormăi.

– Bănuiesc că nu îl vom putea ucide acum.

– Păcat, oftă dramatic Diavolul. Voi aduce trăsura.

Câteva ore mai târziu, Ewan intră în Burghsey House pentru a-și înfrunta trecutul.

Nimeni nu mai fusese în conac de un deceniu – de când Ewan își asumase titlul de duce și alungase personalul din casa principală, știind că, dacă tot ce avea de gând mergea conform planului și ar fi găsit-o pe Grace și ar fi convins-o să se căsătorească cu el, nu avea să mai trăiască niciodată din nou înăuntrul acelor ziduri care nu îi aduseseră nimic altceva decât suferință.

Soarele care apunea străbătu ferestrele vestice, în timp ce el aprinse o lumânare de demult uitată și colindă coridoarele imensei case pe covoare roase, acoperite de praf și pe lângă mobilier care se decolorase într-un deceniu fără a fi folosit.

Zece ani de praf și de paraginǎ și totuși casa era aceeași: intrarea masivă, din mahon scump și zidărie din piatră acoperită cu tapiserii care atârnau încă de la începuturile ducatului; mirosul familiar, de ceară de lumânări și istorie; liniștea apăsătoare care se așternuse odată ce Diavolul, Whit și Grace plecaseră, amenințând ușor sănătatea sa mintală.

Stând acolo, în interiorul casei, Ewan fu aruncat înapoi cu forța unui pumn zguduitor de pe o stradă împuțită din Covent Garden.

Urcă scările, cu harta locului impregnată în amintire. Trecând pe lângă portret după portret, linia de duci și de marchizi, de conți și lorzi a căror identitate fusese sfredelită în mintea lui pe când era copil. Toți bărbații venerabili care alcătuiseră neamul ireproșabil al familiei Marwick.

Și Ewan, următorul succesor.

Dar tatăl său nu știa că Ewan nu își dorise niciodată asta.

Tatăl lui nu știa că Ewan nu avea să îi ofere niciodată urmașii aceia. Că nu mai aveau să existe moștenitori ai titlului de duce. Nu după Ewan.

Ewan, care nu fusese niciodată un moștenitor real încă din capul locului.

Urcă la primul etaj, apoi la cel de-al doilea, unde razele soarelui dispărură în întunericul apusului, și traversă din aripa de est în cea de vest.

Nu avea nevoie de lumânarea din mâna lui, harta casei rămăsese întipărită în mintea lui, navigabilă prin întuneric beznă dacă asta își dorea și numără ușile în timp ce își croi drum pe coridor, trecând de primele două.

Trei. Patru.

„Ai grijă la scândura care scârțâie."

Cinci.

„Traversează coridorul."

Șase. Șapte.

Opt – degetele îi mângâiară ușa care fusese cândva a lui – o ușă pe care Grace o găsise de nenumărate ori în beznă. O apăsă cu mâna, rezistând impulsului de a încerca clanța. De a se lăsa pe vine și de a se uita prin gaura cheii.

Nu avea nevoie. Își amintea fiecare centimetru din încăperea aceea. Fiecare scândură din podea. Fiecare geam din fereastră.

Nu avea nevoie să o reviziteze. Nu se afla aici pentru trecut, ci pentru viitor.

În spatele celei de-a noua uși de pe coridor, o scară îngustă, care urca la cel de-al treilea etaj, unde se aflau camerele ducale, a căror dimensiune era de trei ori mai mare chiar și decât a celei mai mari încăperi de la etajul doi.

Camerele stăpânului. Ale ducelui.

Ewan trase adânc aer în piept, apăsă clanța și păși înăuntru, pentru a-l înfrunta pe inamic.

Camerele tatălui său fuseseră primele închise, din momentul în care trupul lui se răcise. Nu mai fusese în ele încă de atunci și nu își imaginase niciodată că avea să revină în locul acesta – fiindu-i prea teamă că avea să fie plin de amintirea bărbatului pe care îl detesta.

Și poate că, dacă s-ar fi întors înainte de momentul acesta, așa ar fi găsit-o, plină de amintirea bărbatului care îl trăsese pe sfoară, îl manipulase și îl amenințase iar și iar. Bărbatul care furase orice speranță pe care Ewan ar fi putut să o aibă pentru fericire atunci când fusese luat din casa mamei lui și obligat să își întoarcă spatele oamenilor pe care îi iubea, pentru a-i păstra în siguranță.

Dar totul se schimbase.

Afară se așternuse întunericul și Ewan ridică lumânarea în timp ce traversă încăperea – trecând pe lângă patul imens și șemineul demult gol, cu uriașele fotolii cu balansoar, care ședeau nefolosite – tăcerea nemaifiind atât de amenințătoare cum fusese în casa asta atâta amar de vreme.

Era, în schimb, primitoare, ca și cum întreaga încăpere, întreaga casă, ducatul însuși așteptase ca Ewan să se întoarcă. Pentru asta.

Se opri sub portretul tatălui său, o pictură în ulei mare care părea, cumva, să evite neglijența și trecerea timpului de pe urma cărora suferise conacul, ca și cum tatăl lui își vânduse sufletul ca să se asigure că avea să fie ținut minte în felul acesta pentru totdeauna – impecabil de chipeș și cu ochii de chihlimbar pe care îi dăduse tuturor celor trei fii ai săi.

Lui Ewan nu îi plăcuse niciodată să se uite la tablou; nu îi plăcuseră niciodată asemănările pe care le vedea în el. Ochii, claia de păr blond, bărbia ascuțită, lungul nas drept care ar fi fost o asemănare

dacă Diavolul nu i l-ar fi rupt pe al lui Ewan și nu i-ar fi făcut de fapt un cadou.

Timp de decenii, Ewan crezu că nasul acela spart era tot ceea ce îl deosebea de tatăl său. Singurul lucru care îl făcea diferit – pentru că nu făcuse el aceleași alegeri ca stăpânul său?

– Nemernicule!

Vorbele ieșiră ca un foc de armă în încăperea aceea care nu mai fusese martoră la sunete de zece ani.

– Îți plăcea la nebunie să ne arunci vorbe. Ca o armă. Pentru că nu îți aparțineam. Și tu ai crezut că asta era întreaga suferință. Nu ai aflat niciodată adevărul laș irresponsabil...

Trei băieți, frații lui.

– Nu ai știut niciodată că lumea avea să ne împletească pe toți laolaltă. Că ne-a făcut mai puternici decât tine. Că ne-a făcut mai buni decât tine.

Îl privi sfidător pe tatăl lui prin întuneric și ani.

– N-ai știut niciodată că avea să fie prăbușirea ta. Dar ai știut întotdeauna că ea avea să fie, nu-i așa? șopti el, permițându-și, în cele din urmă, să își amintească.

Pentru cine venise. Și de ce.

– Te-ai temut de ea din pricina a ceea ce era ea pentru mine și asta era înainte ca eu să înțeleg ce însemna să o iubesc. Înainte să înțeleg ce însemna să stau alături de ea și să văd viitorul și să știu că nu trebuia să fie sumbru. Că putea fi puternic, înțelept și plin de speranță. Și plin de dragoste.

Se opri, inspirând tăcerea. Știind că asta avea să fie ultima oară când avea să stea în camera asta. Știind că era ultima oară când avea să îi acorde chiar și o clipă acestui bărbat. Acestui loc. Numelui care nu fusese niciodată al lui.

Știind că avea să plece de pe această moșie în noaptea asta și să se întoarcă în Londra și să se țină de promisiunea aceea de demult pe care o făcuse locului pe care îl iubise întotdeauna. Femeii pe care o iubea, pe care deja începuse să o ducă la îndeplinire.

„Noi vom schimba toate astea."

Împreună.

Ewan ridică lumânarea, îl privi pe tatăl său în ochi și spuse:

– Aveai dreptate să te temi de ea; dar ar fi trebuit să îți fie teamă și de mine.

Și puse portretul pe foc.

Flăcările îl cuprinseră într-o clipită, rama și pânza fiind ca o iască perfectă și Ewan se întoarse să plece când focul se târî pe perete, consumând încăperea asta ca și cum ar fi fost însuflețită și știa ce anume i se cerea.

Ewan părăsi încăperea și o găsi pe următoarea, știind că avea o unică șansă de a lăsa totul în urmă și de a se întoarce în Londra. De a se întoarce la ea și de a începe o nouă viață. Împreună. Departe de locul acesta și de fantoma lui. Rapid, metodic, puse mai multe portrete pe foc, acesta fugărind tapetul și tâmplăria, coborând pe scări – înaintând mult mai iute decât ar fi putut el să își imagineze.

Era un foc despre care avea să se vorbească în Essex ani în șir.

Și, cu fiecare moment, cu fiecare nouă flacără, Ewan se simți mai liber.

Liber să se întoarcă acasă.

La ea.

Când focul izbucni spre mulțumirea lui destul de arzător încât să asigure sfârșitul acestui loc care merita să fie redus la ruine, Ewan se îndreptă către ușă, flăcările înălțându-se rapid în jurul lui.

Bun. Era vremea să ia sfârșit.

Nu dorea să mai piardă nici măcar un minut stăruind asupra trecutului.

Voia viitorul. *O voia pe Grace.*

Traversă poarta masivă către ușă, chiar în clipa în care limbile de foc linseră balustrada de la primul etaj. Printr-o ușă deschisă, văzu cum acestea intraseră deja în seră. Iute ca furia. Fierbinte ca libertatea.

Ewan așeză mâna pe clanță și trase de ușă, deschizând-o; aerul rece fu un răgaz bine-venit față de căldura arzătoare dinăuntru. Înainte să apuce să treacă către exterior, de deasupra se auzi un scârțâit de rău augur. El ridică privirea către primul etaj, unde o consolă se prăbuși deasupra porții, înghițită acum de flăcări.

Ezitarea aceea fu o greșeală.

Cu un huruit oribil, balconul se dezlipi de perete și cumva, în sunetul acela, el auzi vocea ei.

Capitolul 26

Grace și frații ei călătoriră toate orele acelea către Burghsey House în tăcere, aerul din trăsură devenind mai apăsător odată cu amintirile, în vreme ce se întorceau în locul care îi modelase – răzbunarea Diavolului, furia lui Whit și puterea lui Grace. Și, în vreme ce roțile huruiră și kilometrii se întinseră de-a lungul orelor, se pierdură cu toții în trecut.

După trei ore de călătorie, Diavolul înjură cu asprime în lumina care scădea.

– Doamne! Nu îmi amintesc să fi fost atât de departe.

– Ne-a luat două zile să ajungem la Londra, zise Whit, frecându-și absent o mână pe trunchi, ecou al coastelor rupte pe care le avusese în timpul acelui interminabil mers pe jos.

Treizeci de minute mai târziu, fâțâiala Diavolului deveni aproape insuportabilă, bastonul fiindu-i în mișcare continuă pe vârful cizmei sale.

– Nu îmi amintesc să fi fost atât de al dracului de gol.

– Eu îmi amintesc de asta, zise încetișor Grace, privind afară pe fereastră, soarele apunând în depărtare într-o explozie de nuanțe de galben și portocaliu. Îmi amintesc cât de singuratic era, înainte să veniți voi.

Și apoi, odată ce ei sosiseră, fusese ca și cum cineva aprinsese felinare la moșie.

– Deși bănuiesc că nu ar trebui să spun un asemenea lucru, luând în considerare ce s-a întâmplat după ce ați venit aici.

– Ce ni s-a întâmplat aici a fost că ne-am găsit unul pe altul, spuse Whit, cu vocea gravă și seacă, sunând întotdeauna ca și cum tocmai începuse să o folosească în clipa aceea.

– Ce a ieșit din faptul că am fost acolo au fost Bastarzii Bătăuși.

Întâlni ochii lui Grace în lumina slabă.

– Grace, sunt o mie de lucruri pe care le-aș schimba în legătură cu blestematul acela de om și blestematul acela de loc, dar nu aș schimba faptul că am fost acolo. Nici unul dintre noi nu ar face-o.

Bastonul Diavolului ciocăni din nou.

– Deși aș schimba cu bucurie alegerea Diavolului în ceea ce privește o sabie baston în clipa asta.

Ciocănitul încetă.

– Du-te dracului!

Ignorându-le ciorovăiala, Grace se întoarse din nou către fereastră, lumina soarelui fiind aproape dusă, întunericul răpind orice posibilitate de a ține socoteala progresului pe care îl făceau. Cât de departe erau de casă? Cât mai dura până să îl poată vedea și să îi spună adevărul – că îl iubea? Că dorea să fie cu el.

Și că aveau să rezolve ei restul.

Trecuseră douăzeci de ani fără el și îi ajunsese.

Grace privi îndelung în beznă, pierdută în gândurile ei, în vreme ce Diavolul și Whit se agitau și se înțepau unul pe celălalt, replicile lor fiind o alinare, căci devenea din ce în ce mai disperată să îl vadă pe Ewan, rememorând fiecare moment în care fuseseră împreună de când el se întorsese în Londra.

Clubul. Acoperișul lui. Aleea cu spălătoresele.

Lupta din Mahalaua ei.

Sărutările dintr-a ei.

Măștile pe care le purtaseră.

– Cum de a știut? întrebă ea încetișor.

Diavolul ridică privirea.

– Cum de a știut ce?

– Că eu eram. În întunericul nopții aceleia, când s-a trezit. În ring, cu sacul pe cap. În noaptea balului mascat.

De data asta cel care răspunse fu Whit.

– Întotdeauna te va recunoaște, Grace.

„Nu voi înceta vreodată să te caut, Grace."

Și totuși, ea îl izgonise.

„Tu ești începutul și sfârșitul meu. Cealaltă jumătate a mea. Și întotdeauna ai fost."

În douăzeci de ani se convinsese în sinea ei că nu era adevărat. Că orice fusese – orice era lucrul după care ea tânjea – era o fantezie. O născocire.

Și avusese dreptate pe jumătate. Fusese o fantezie.

Dar ar fi trebuit să știe mai bine decât oricine că fantezia era adesea mai reală și mai puternică decât realitatea.

Și, în noaptea asta, își dorea să o transforme în realitate, punct.

Doar dacă trăsura asta ar merge o idee mai iute.

Se uită din nou pe fereastră și soarele ardea încă roșu în depărtare. Abia atunci își dădu seama că era imposibil. Că era mult prea târziu pentru apus.

Nu se uita la soare.

– Nu.

Se ridică în capul oaselor și își așeză mâinile pe geam.

– Ce a făcut?

Nu era apusul. Era foc.

Burghsey House era înghițită de flăcări.

Trăsura se opri la o sută de metri de infern, cât de mult fu dispus vizitiul să se apropie de flăcări, osia legănându-se sub greutatea lui când acesta coborî de pe capră, chiar în clipa în care Grace se chinui să ajungă la clanță și deschise larg ușa, zburând din trăsură.

Ce făcuse? Unde era?

– Ce a făcut?

– A fost întotdeauna nebun... dar asta...

Whit și Diavolul se aflau pe urmele ei în timp ce ea își croi drum pe lângă cai, alergând deja și îndreptându-se către conac, cuprins de flăcări în noapte.

Îl ardea până la pământ. Pentru ea.

– Grace! veni strigătul Diavolului din spatele ei. Nu!

Ea nu ascultă, alergând prin întuneric către flăcări. Un braț mare de oțel o apucă, iar ea strigă, zbătându-se. Whit.

– Ia dracului mâna de pe mine! țipă când el o cără înapoi.

– Încetează, mormăi el.

Frustrarea și furia veniră arzătoare și pline de mânie, iar ea se luptă cu strânsoarea fratelui ei, înnebunită de nevoie de a se elibera. De a ajunge la Ewan.

Se întoarse înapoi, cu mâna deja făcută pumn, deja zburând și aterizând direct în nasul lui și dându-i capul pe spate.

– Doamne! mormăi el când încasă lovitura... iar ea își luă din nou avânt.

– Grace! Încetează! strigă Diavolul când o prinse el de data asta.

– Trebuie să ajung la el! strigă ea, zbătându-se în strânsoarea lui. Te voi elimina și pe tine!

Diavolul era mai puternic decât părea.

– Și voi îndura, zise el în urechea ei. Am încasat și mai rele pentru tine, Gracie. Cu toții am făcut-o.

Ea se întoarse din nou, gata să facă și mai multe daune, dar Diavolul era și el pregătit, blocându-i pumnul cu una dintre mâinile sale grele.

– Grace, zise el din nou, calm și monoton, ca și cum s-ar fi aflat oriunde în altă parte și nu aici, pe pământurile strămoșești ale tatălui său, unde cu toții trecuseră prin iad.

– Grace, repetă Whit de lângă umărul Diavolului, unde îi prinsese din urmă, cu nasul însângerat, lucirea roșie-aurie a focului făcând ca îngrijorarea de pe chipul lui să fie limpede.

Îngrijorarea de pe chipul amândurora.

Fu îngrijorarea care o frânse. Blândețea din ochii lor, acei ochi care făceau parte dintr-un set. Un trio. Inima ei bubui.

– E înăuntru.

– Nu știi asta, zise Diavolul.

Ea îl privi.

– Ba da, spuse, panica înflorind în ea chiar și privindu-l pe Whit. Știu. Este înăuntru și este singur și trebuie să ajung la el.

A naibii să fie dacă avea să permită acestui loc să îl ia. Nu după toate prin câte trecuseră.

– Te rog, șopti.

– Am făcut o promisiune, cu atâția ani în urmă, zise încetișor Diavolul. I-am promis că te vom apăra. Nu vei fugi în foc.

– Și de câte ori a fugit el în foc pentru noi? strigă ea. De câte ori a făcut-o aici? În noaptea aceea, cu o viață în urmă, ne-a izgonit din această clădire... și a trăit în focul ei încă de atunci.

– Grace...

Trecu o secundă de liniște și apoi, ca un cadou, Whit mormăi. Grace profită de sunet.

– Te rog. Aș ști, îi șopti ea. Aș ști dacă ar fi mort.

Aprecierea izbucni în ochii lui. Un lucru cunoscut care venea doar din partea cuiva care știa cum era neliniștea.

– Te cred.

Diavolul își slăbi strânsoarea.

O greșeală.

Grace se întorsese deja și alerga, mai isteață acum. Blestemul grozav al fratelui ei rupse bezna în timp ce ea se îndrepta către casă, către flăcări. Către bărbatul pe care îl iubea.

Și apoi el fu acolo. Ușa uriașului conac se deschisese și el se afla acolo, în cămașă cu mâneci scurte, înalt, magnific și în viață, înrămat de focul din spatele lui, ca nici un alt duce pe care îl văzuse ea până atunci.

Era în viață.

Grace se opri brusc când îl văzu, sughițându-și ușurarea, în timp ce ultima lor conversație trecea prin mintea ei. Mărturisirea pe care el i-o oferise. Nu. Nu o mărturisire.

El o numise luptă. Ultima lui bătălie pentru ea.

Penultima.

Pentru că, atunci când ea îl alungase, el făcuse o ultimă alegere. Aruncase un pumn final. Și acesta aterizase perfect. Venise aici și dăduse foc acestui loc pe care cu toții îl detestau atât de mult.

– Mama naibii, zise încet Diavolul. A reușit.

Acest bărbat nebun și magnific arsese trecutul până la temelii.

Pentru viitorul lor.

Ea înainta deja către el, disperată să ajungă la el când scârțâitul acela îngrozitor sfârtecă noaptea. El ridică capul la auzul sunetului, iar ea știu ce avea să urmeze.

Nu!

Ea îi strigă numele în noapte, țâșnind către casă, cu frații ei pe urme, când ferestrele explodară la una dintre ferestrele de sus, iar el fu înghițit de flăcări.

Nu. Locul acesta nu îl dorea.

El era al ei.

Și, ca și cum ea le poruncise, flăcările se despărțiră și iată-l din nou, mergând prin foc, exact așa cum promisese: înalt și chipeș, acoperit de funingine și cenușă, casa arzând ca iadul însuși în spatele lui.

Și el veni direct către ea.

Zbură către el, aruncându-se în brațele lui, iar el o prinse, o ridică în sus și o lipi de el și o sărută: tainic, profund și perfect, retrăgându-se în cele din urmă pentru a o privi în ochi.

– Ce cauți aici?

– Am venit să te iau. Am venit să îți spun că te iubesc. Am venit ca să îți spun că ești al meu și că nu te voi mai lăsa niciodată să pleci din nou.

El o sărută din nou, lung și ametitor, făcând ca inimile să le-o ia la goană înainte de a-și lipi fruntea de a ei și de a spune:

– Voi fi de acord.

Plăcerea explodă prin ființa ei la auzul cuvintelor îmbătătoare și la promisiunea din ele. *Pentru totdeauna.*

– Ce-ai făcut?

– Ce ar fi trebuit să fac cu ani în urmă, zise el. Ar fi trebuit să distrug locul acesta încă de la început. Locul acesta care amenința să ne distrugă în fiecare zi în care ne-am aflat aici. Și care a amenințat să mă distrugă în fiecare zi după ce ai plecat.

O sărută din nou, iar ea putu să simtă gustul regretului suferind pe buzele lui.

– Pe tine nu te-a distrus, zise ea. Te-a făcut mult mai puternic.

– Nu. *Tu* m-ai făcut mai puternic. Destul de puternic încât să ne eliberez. Destul de puternic încât să las trecutul în urmă și să clădesc un nou viitor. Alături de tine. În Covent Garden. Dacă vei voi să mă iei.

Întotdeauna.

Întotdeauna avea să îl accepte.

– Doamne, duce, zise sec Diavolul când el și Whit se apropiară. Asta chiar l-ar fi stârnit pe bătrân.

Ewan nu îi dădu drumul lui Grace când se întoarseră cu toții cu fața către casa care ardea în noapte și priviră cum un perete interior se prăbuși, făcând ca flăcările să țâșnească din locuri goale de pe fațada de piatră, acolo unde obișnuiseră să fie ferestrele.

Nu se uită către fratele său, nici chiar când îi răspunse:

– Nu mai sunt duce.

Începură să înțeleagă, cu veselie și nevenindu-le să creadă, și se uitară cu toții la el. Grace clătină din cap.

– Nu poți fi serios.

– Ba da. Am petrecut ultimul an restaurând moșia. Înflorește. Maiestatea Sa va fi, fără îndoială, încântată de profitul adus.

Renunțase la tot. Pentru ea. Pentru ei.

– Nu mă crezi? spuse el și privi din nou către infern. Nimeni nu poate supraviețui acelui foc. Nici chiar nebunul duce Marwick.

Îi urmară cu toții privirea, înțelegându-i vorbele în timp ce priviră casa arzând.

În cele din urmă, după un timp care păru o eternitate, Whit vorbi:

– Ducele este mort cu siguranță. Am văzut cu ochii mei.

Dinții albi ai Diavolului fulgerară în lumina focului.

– Da, pierdut în istorie când a ars Burghsey House – ce tragedie!

Ewan se uită la Diavol și la Whit, care îl priveau cu atenție.

– Și, odată cu el, toate fantomele care ne-au bântuit.

Și așa muri Robert Matthew Carrick, conte Sumner, duce de Marwick – ducele care nu existase niciodată cu adevărat.

– Ești norocos că ai ieșit de acolo, frățioare, adăugă Whit. Altfel Grace ar fi fost acolo pe urmele tale, poruncind flăcărilor să se dea la o parte și te-ar fi adus înapoi din iad.

Ewan se întoarse către ea și o trase mai aproape.

– Dacă cineva este destul de puternic să câștige acea bătălie, tu ești.

Ea ridică mâna spre el și degetele i se încurcară în părul lui.

– Mai am încă planuri pentru tine.

Zâmbetul acela – acela care nu dădea niciodată greș și o făcea să simtă fluturi în stomac.

– Am și eu un plan sau două.

– Spune-mi, zise el.

Ce avea să urmeze?

– Un nou început. O viață nouă. Orice este nevoie pentru a fi alături de femeia pe care o iubesc.

– Ce oferi? îl întrebă.

– Muncă cinstită ziua și fanteziile tale noaptea.

Fierbințeala o inundă la promisiunea din acele cuvinte.

– Fanteziile noastre, șopti ea, ridicându-se pe vârfurile picioarelor și sărutându-l iar, în timp ce mâinile i se așezară pe chipul lui.

– Și atunci ce? Te facem duce al Mahalalei?

– Speram ceva cu o poziție mai înaltă.

– Nu te mai poți întoarce niciodată în Mayfair, zise ea. Nu dacă îl ucizi pe ducele de Marwick. Întreaga lume te va recunoaște acolo.

– Știu, iubire. Nu doresc Mayfairul. Nu există nimic acolo pentru mine. Toată munca pe care am depus-o – Mayfair nu o poate

îndrepta. Mayfair nu-mi poate îndeplini promisiunea de demult față de Covent Garden. Și nici pe cea pe care ți-am făcut-o ție.

Îi mângâie obrajii cu degetele mari.

– Nu îmi doresc să mai fiu duce. Nu atunci când aș putea să stau alături de o regină. Nu când aș putea fi regele ei.

„Ești o regină. Eu sunt tronul tău."

Vorbele sfârâiră prin trupul ei.

El își lipi fruntea de a ei și îi spuse în șoaptă:

– Nu mai doresc să fiu vreodată Excelență. Tot ce doresc este ca tu să fii Grace a mea, spuse el și o sărută iar. Întotdeauna ai fost tu. În fiecare zi. În fiecare noapte. În fiecare minut. Încă de la început. Aceasta este suma ambițiilor mele: să fiu vrednic de tine. De dragostea ta. De lumea ta. Să stau alături de tine și să o schimbăm.

Da.

– Să trăiesc alături de tine. Să te iubesc acolo, iar restul ducă-se pe pustii.

Focul ardea în spatele lui – sfârșitul trecutului lor – începutul viitorului lor.

Pusese pe foc jilțul ducatului.

– Trebuie să spun ceva, zise Diavolul din locul unde el și Whit priveau cum ardea casa. Este un gest dat naibii.

Whit mormăi că așa era, iar Grace auzi în asta și aprobarea lui. Ewan îi eliberase și pe ei.

Ea nu își putu controla hohotul de râs sălbatic care veni odată cu comentariul.

– Este adevărat ce se spune. Ești nebun.

– Poate, acceptă el cu un zâmbet larg. Nebun după tine, asta e sigur.

Diavolul mormăi la auzul acestor vorbe, iar Ewan o sărută iar, înainte să adauge:

– Ați spus că nu voi putea să o recapăt niciodată. Dar dacă eu nu o doresc pe ea? Dacă, în schimb, te doresc pe tine? Aceasta nu este o primă iubire. Aceasta este următoarea. Aceasta este ultima.

Ea dădu aprobator din cap, cu ochii în lacrimi.

– Da.

El zâmbi – zâmbetul acela care nu dădea niciodată greș și o lăsa lată.

– Da.

– Te iubesc, zise ea, singurele cuvinte pe care le găsi.

– Bun, răspunse el. Spune-mi din nou!

– Te iubesc.

O trase aproape. O sărută profund. Zâmbi din nou.

– Grace, zise el încetișor, ca pe o litanie. Grace a mea. În cele din urmă aici.

– În cele din urmă aici, șopti ea, sărutându-i chipul. De-a lungul obrazului, peste pomeți, pe sprânceană, unde putu simți mirosul focului. De ce ai nevoie?

Ecoul tuturor acelor dăți în care el o întrebase.

– Ziua de mâine, zise el, înconjurând-o cu brațele. Am nevoie de ziua de mâine. Alături de tine.

Viitorul.

– Iată-te!

Ewan se întoarse din locul său de la marginea acoperișului și își descoperi soția mergând cu pași mari către el, cu un corset auriu uimitor peste pantaloni negri mulați, sub un pardesiu căptușit cu fir auriu asortat. Dezordonatele ei bucle roșietice îi cădeau în jurul umerilor, iar obrajii îi erau trandafirii din pricina aerului răcoros și a zilei petrecute la soare.

Încă nu văzuse nimic mai frumos, nici chiar acum, după ani buni alături de ea.

Înainte ca ea să apuce să mai spună ceva, el întinse mâna după ea și o trase aproape pentru un sărut lung și insistent, răpindu-i suflul și plăcerea înainte de a-și ridica capul și de a pune capăt mângâierii, plăcându-i la nebunie felul în care ea zăbovi în brațele lui, cu ochii închiși de plăcere.

Când își deschise ochii, o făcu cu un zâmbet visător – unul care se asorta cu al lui, plin de mândrie arogantă. Erau foarte puține lucruri care îi plăceau mai mult decât să o vadă pe soția sa copleșită de plăcere.

Ea izbucni în râs.

– Arăți ca o pisică prinsă în lada de gunoi din fața unui negustor de pește.

El se retrase la auzul acestei analogii.

– Știi că zicala este „pisica care a ajuns la smântână", nu-i așa?

Ea flutură din mână ignorând corecția.

– Ai văzut vreodată aroganța absolută a unei pisici care a furat un pic de pește? Îți arăți începuturile nu-atât-de-modeste, bărbate.

La vorbele acestea, o trase din nou aproape pentru un alt sărut, până când ea devenise iar moale în brațele lui, iar el ridică capul, lipindu-și fruntea de a ei și șoptindu-i:

– Spune-o din nou!

Plăcerea se aprinse în frumoșii ei ochi căprui, lumina apusului transformându-i în foc.

– Bărbate.

Se căsătorise la doar câteva săptămâni după focul de la Burghsey House, în biserica St. Paul din Covent Garden – unde Ewan fusese botezat cu 30 de ani mai înainte – nu că un lucru mărunt, ca un registru de botez falsificat, i-ar fi oprit pe Bastarzii Bătăuși de la o nuntă și sărbătorirea de după aceea. Și apoi, domnul și doamna Ewan Condry – numele ales de el – se plimbaseră pe străzile din Covent Garden ca un rege și o regină, Grace arătându-i lui Ewan fiecare colț din lumea în care el se născuse, iar ea fusese creată.

Ducatul revenise Coroanei după foc, planurile bătrânului duce cu privire la moștenire fiind cu desăvârșire zădărnicite. Pământul și arendașii din Essex prosperară în continuare și angajații din Mayfair fură înhățați de nenumărate case aristocrate – ale căror stăpâne erau toate membre ale unui anume club din Covent Garden.

După ce se ocupase cum se cuvine de responsabilități, Ewan nu privise nicicând în urmă către titlul lui, prea concentrat asupra muncii lui, a iubirii și a viitorului său.

În anii de la întoarcerea lui, clubul de pe Shelton Street numărul 72 fusese refăcut, clientela crescând odată cu spațiul – Ewan și Grace locuiau acum într-un frumos rând de case nu departe de Drury Lane, conectat de restul caselor Bastarzilor prin acoperiș. Fiicele lor creșteau la soare și la umbra din Covent Garden, înconjurate de bărbați ce munceau din greu și femei puternice și inteligente, și de o lume pe care părinții lor se străduiau să o facă mai bună zi de zi.

– Nu mă voi sătura niciodată de cuvântul acesta pe buzele tale, zise el, lipind-o cu putere de trupul lui și sărutându-i tâmpla.

– Pierzi festivalul, bărbate, zise ea când se întoarseră înapoi la marginea acoperișului și priviră în jos, asupra pieței din Covent

Garden, unde scandalagiii și vânzătorii ambulanți de peste zi făcuseră loc muzicanților, vânzătorilor de plăcinte și unui înghițitor de flăcări care arăta mai mult decât un pic familiar. Priviră cum Felicity și Diavolul dansară într-un vârtej dat de o scripcă nebună, învârtindu-se iar și iar, până când se treziră încâlciți unul în brațele celuilalt și lipsiți de suflu.

– Nu îmi lipsește. Doar priveam un pic înainte să cobor.

După o zi în Covent Garden în care se certase cu privire la țevi de apă potabilă și planurile pentru noile locuințe pentru muncitorii din Mahala, venise să privească acoperișurile devenite aurii în soarele care apunea și învăluia piața în lumina lui.

Și da, venise să își privească soția cum domnea ca o regină.

– Știu, zise ea. Te-am privit cum ne priveai.

– O? exclamă el.

– Este dificil să ratezi un asemenea voyeur chipeș.

El zâmbi larg la aceste vorbe și o trase din nou către el.

– Văd că fetele sunt fericite.

În colțul îndepărtat al pieței, sub o lanternă care fusese aprinsă când lumina zilei scădea, o jumătate de duzină de fete – verișoare – se înghesuiau în jurul lui Whit și a lui Hattie. Helena lui Felicity și a Diavolului, precum și sora lor mai mică, Rose, fiecare la fel de isteață ca și mama lor și viclene ca tatăl lor, fură însoțite de sclipitoarea Sophia a lui Hattie și a lui Whit, care putea prelua cu bucurie controlul asupra afacerii cu vapoare la vârsta de nouă ani. Și, alături de ele, trei fete cu părul ca flăcările – de șapte, cinci și patru ani, fiecare cu o abundență de bucle pe măsura celor ale mamei lor și cu ochii de chihlimbar ca ai tatălui lor.

– Whit a împărțit dulciuri toată ziua, zise ea. Bomboane cu lămâie, bomboane cu zmeură, căpșune, buzunarele lui par să fie fără fund.

– Hattie le aduce cu lada, zise el.

– Îi răsfață.

Se uită la ea.

– O merită.

Ea zâmbi larg.

– Cu toții meritățm, aș spune.

Ezită o clipă, apoi își înălță capul și spuse cu viclenie:

– Pot să îți ofer ceva dulce, bărbate?

Întrebarea trimise limbi de foc prin trupul lui.

– Cred că aș putea să-mi imaginez un lucru sau două.

– Doar unul sau două? zise ea. Sunt dezamăgită.

O sărută din nou, lung și profund, până când amândoi își pierdură respirația.

– Mărturisesc, zise el, mă simt răsfățat în fiecare zi în care sunt cu tine și cu fetele. Mă simt răsfățat în fiecare zi când stau alături de frații mei, în locul acesta. Mă simt răsfățat în fiecare noapte când vin acasă, la tine.

Ea se întinse și îi sărută obrazul aspru din pricina bărbii, în timp ce el adăugă:

– Uneori, faptul că mă simt atât de răsfățat mă face să mă întreb dacă este real totul.

– Am o idee, spuse Grace, îndepărtându-se de el, cu degetele încâlcite cu ale lui. Haide jos, să ne jucăm! Râzi cu mine, dansează cu mine și cheltuiește o cantitate scandaloasă de trabucuri, lasă-le pe femei să te păruiască cum trebuie și pe Diavol să te provoace la o luptă și lasă-l pe Whit să te convingă să cumperi fetelor un ogar.

– Fără ogar, zise el cu fermitate.

Superba lui soție zâmbi larg.

– Este un cățeluș maroniu care ar putea să îți câștige inima, bărbate... dar încă nu am încheiat.

– Chiar te rog, răspunse el. Continuă!

Ea se apropie din nou, își lipi trupul ei lung și delicios de al lui și își înfășură mâinile pe după gâtul lui. Și apoi îl sărută pe față, pe bărbie și pe obraji.

– Vino să ne jucăm până când ne obosesc picioarele și inimile ne sunt pline... și apoi să mergem acasă și să ne rostogolim în pat. Fericiți. Exact așa cum meritățm.

Și, pentru că o meritau, exact asta făcură.

Nota autoarei

Covent Garden are întreaga mea inimă, chiar și acum, la două sute de ani distanță de lumea Bastarzilor Bătăuși. În ultimii ani, am fost destul de norocoasă încât să-mi petrec zile din timpul pentru cercetare în și împrejurul zonei Covent Garden și a docurilor londoneze; această serie nu ar exista fără vasta colecție a Muzeului Londrei (în mod deosebit magnifica sa lucrare *Life and Labour of the People of London* a lui Charles Booth), fără Muzeul Docurilor din Londra, Covent Garden Area Trust, Muzeul Orfanilor și British Library.

O notă rapidă asupra raziilor care au jucat un rol esențial în povestea lui Grace. Va dura o vreme până când noua tânără regină să introducă perioada de moralitate rigidă cu care numele ei a devenit sinonim – în anii aceia de început a existat o evoluție a libertăților sociale pentru femeile din toate păturile societății. Dar, așa cum este foarte obișnuit în situații în care grupuri marginalizate câștigă teren în societate, a existat o reacție ostilă foarte puternică. Între desconsiderarea socială, invectivele politice și violența fizică, creșterea rolului femeilor din toate clasele a fost aprig contestată pentru restul secolului al XIX-lea, ceea ce a dus nu numai la obișnuitele razii, ca cea de pe Shelton Street numărul 72, ci și la legi care incriminau prostituția, refuzau dreptul femeilor de a vota și puneau piedici considerabile în calea femeilor – totul în timp ce regina Victoria deținea tronul.

Desigur, Grace și Ewan – și toți Bastarzii – s-au luptat pentru aceste schimbări tot timpul.

Când am propus acest subiect pentru o carte *historical romance* care prezintă infractori, bătăuși și proprietari de bordeluri care existau dincolo de sălile de bal din Mayfair, Avon Books nici nu a clipit. Sunt pe deplin conștientă de cât de norocoasă sunt să o am pe Carrie Feron, care știe întotdeauna pe ce cale mă aflu, chiar și atunci

când eu nu știu, și întreaga echipă de acolo. Le mulțumesc lui Liate Stehlik, Asante Simons, Angela Craft, Pam Jaffe și Kayleigh Webb, precum și lui Eleanor Mikcucki pentru că mi-a suportat vitejește utilizarea necorespunzătoare absolut dezgustătoare a cuvintelor „lay" și „lie", și lui Brittani DiMare, care mă face să arăt mai bine cu fiecare carte.

Este de necrezut că scriu sfârșitul Bastarzilor Bătăuși – cei patru mi-au ținut companie ani la rând, cu mult înainte de a începe să îi scriu. Sunt atât de recunoscătoare grupului Kiawah de-a lungul anilor, de la Sophie Jordan, Carrie Ryan și Ally Carter, care au ajutat la dezvoltarea seminței acestei idei, până la Tessa Gratton și Sierra Simone care au susținut-o și până la Louisa Edwards, care a răspuns tuturor apelurilor, mesajelor și întrebărilor pe care le-am avut noaptea târziu. Mulțumesc pentru că m-ați ajutat să-mi fac infractorii mei din Covent Garden băieți reali (și fată).

Atât de multe dintre femeile mele preferate fac parte din Grace. Dacă priviți cu atenție, veți vedea frânturi din mama mea, sora mea, Chiara, Meghan Tierney, Jen Prokop, Kate Clayborn, Adriana Herrera, Joanna Shupe, Megan Frampton, LQuette, Nisha Sharma, Andie Chrisopher, Alexis Daria, Tracey Livesay, Nora Zelevansky, Julia Quinn, Kristin Dwyer, Holly Root, Eva Moore, Cheryl Tapper și multe, multe altele.

Ca întotdeauna, iubirilor mele – V, fata mea rebelă, și lui Eric, care ar renunța în mod categoric la un ducat pentru mine – mulțumesc că mă lăsați mereu să vin acasă.

Și, în cele din urmă, ție, dragă cititorule: Mulțumesc că ai crezut în Bastarzii mei, că ai făcut călătoria asta alături de mine și pentru că ai avut încredere în mine să îl fac pe Ewan să-și revină în simțiri. Recunosc o încredere oarbă când o văd. Sper că vei sta alături de mine pentru ceea ce urmează – abia aștept să le cunoști pe Frumoasele mele din infern în 2021.